David

Eddings

DIVOTVŮRCOVA KONCOVKA

PÁTÁ KNIHA BELGARIAD

ENCHANTERS' END GAME
Book Five of The Belgariad

Copyright ©1984 by David Eddings

Altrights reserved, which includes to
reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995
Translation © Tomáš Hirt, 1995
Cover Art by J. Krásný
ISBN 80-85782-35-9

Distribuce—LA, spol. s r. o.,
Žateckych 10, Praha 4 140 00
tel.: (02)423523

David Eddings

Pátá kniha BELGARIAD

DIVOTVŮRCOVA KONCOVKA

VĚTRNÉ MOŘE
Větrný ostrov
ŠEREK
Šerecká úžina
ŠERECKÝ ZÁLIV
Sendarie
Kammar
Arendský hvozd
ARENDIE
Vordanský les
TOLNEDRA
Tol Honeth
Tol Borune
Les Dryad
Řeka Woods
Sthiss Tor
Nyissa
KRÁLOVSTVÍ ALORNU A ANGARAKU
Drasnie
Boktor
Nadrácký les
Gar og Nadrak
Thull Zelik
Thull Mardu
ALGARIE
Pláně
Aldurova údolí
Pevnost
MIŠRAK
THULL
Slatiny
Rak Goska
Murgské pustiny
Rak Kihol
KTHOL MURGOS
Murgské Černé slatiny
VÝCHODNÍ MOŘE

Prolog

Jest objasněním začátků—a konců

—výňatek z Knihy Torakovy*

Hle, Angarakové, mluví k vám Torak, Pánů Pán a králů král. Klaňte se před jménem mým, modlitbami a oběťmi mne velebte, neboť já vaším Bohem jsem a veškerá království angarackáv mém područí dlí. Neuposlechnete-li, střežte se obrovského hněvu mého.

Byl jsem, než svá světem se stal. Budu, až hory rozdrobí se v písek, z moří jen páchnoucí kaluže zbudou a svět do nicoty propadne se. Neb před Časem jsem byl a budu i po něm.

Z bezčasých rozsahů Nekonečna zahlédl jsem budoucí, kde uzřel jsem dvou Osudů, kterak nedohlednými stezkami Věčnosti vstříc vzájemnému střetu míří. Svrchovaným byl každý z Osudů a onen závěrečný zápas měl vše, co vedví rozděleno bylo, opět v jednotu uvésti, by veškeré minulé, přítomné i budoucí stanulo pod nadvládou jediného Smyslu.

---

* Poznámka: Tato stať, o které se tvrdí, že pochází z hrozivé Knihy Torakovy, je jedním z několika opisů, jež kolují mezi Nadraky. Od doby, kdy vysocí Grolimové povolili šíření díla, je nemožné spolehlivě určit, zda toto znění je původní. Ačkoli mnohé důkazy naznačují, že alespoň většina by původní mohla být. Říká se, že věrný opis celé Knihy Torakovy je v knihovně šereckého krále Anhega, ale ten nebyl dostupný k porovnání.

Kvůli onomu Vidění jsem šest bratrů svých přiměl, *by* spojili ruce a všemu, co jest, pod mým vedením býti dali. Jen to mohlo potřeby obou Osudů naplniti. A tak jsme měsíc a slunce v dráhy své usadili a tento svět v život přivedli. Povrch světa jsme hvozdy a travinami pokryli, stvořili jsme zvěř, ptactvo a ryby, by naplnily zemi, oblohu a vody, jež rovněž z popudu našeho vzešly.

Však Otec náš neradoval se z díla, jehož byl jsem strůjcem. Tvář svou od naší práce odvrátil a jal se hloubati nad Svrchovaným. Odešel jsem do výšin Korimu, jež nejsou již, a zvolal jsem k němu, by stvoření mé přijal. On však dílo, jež v život jsme uvedli, odmítl a ode mne se odvrátil. Poté zatvrdil jsem srdce své proti němu a sešel z Korimu dolů, navždy otce nemaje.

Znovu poradil jsem se s bratry svými a ruku v ruce jsme člověku vzejíti dali, by nástrojem naší vůle stal se. Jako mnoho národů stvořili jsme člověka, a každý z národů pak před volbu postavili, by mezi námi vybral si toho, jenž bude mu Bohem. I národové sobě Bohy vybrali, však žádný z nich Aldura nevyvolil a jeho duši naplnilo rozčarování a hořkost, že nijaké panství mu přiřknuto nebylo. Poté nás Aldur opustil a jal se zázraky a divy činiti, by naše poddané k sobě přilákal. Avšak pomálu bylo těch, kteří jej přijali.

Národové, jimž stal jsem se Bohem, zvali sebe Angarakové. I zaplesalo srdce mé nad nimi a do výšin Korimu, jež nejsou již, vedl jsem jejich kroky. Tam jsem jim odhalil Smysl, jenž byl příčinou, proč dal jsem světu býti.

Modlitbami mne velebili a zápalných obětí mi darovali. I požehnal jsem jim, by žili v hojnosti a potomstvo své rozmnožovali. Oni mi z vděčnosti vystavěli oltář, kde nejspanilejší panny a jinochové nejudatnější na moji počest obětováni byli. I znovu jsem jim požehnala Angarakové nad ostatními národy v blahobytu vynikali a mnoho potomků plodili.

Aldurovo srdce pukalo závistí nad úctou, jíž se mi dostávalo, a zmocnila se jej zášť. Ve skrytu duše své spiknutí proti mně osnoval. Vzal kámen, jemuž vdechl život, by Smysl můj zmařil a skrze jeho moc nad světem nadvládu získal. A tak byl stvořen Kthrag Yaska, v jehož nitru bylo uzavřeno věčné protivenství vůči mně. I odešel Aldur s těmi, jež svými učedníky zval, do ústraní, by hloubali nad způso-

bem, kterak prostřednictvím kamene nadvlády se zmocniti.

Zřel jsem, jak onen zpropadený kámen Aldura ode mne a bratří ostatních odvrátil. I vydal jsem se k Aldurovi a proti činu jeho namítal, žádaje, by zlého okouzlení kamene zbavil a uhasil život, jenž do nitra jeho vdechl. Toť učinil jsem, bych Aldura z odloučení jeho zpět k bratřím přivedl. Ba, dokonce jsem se před ním kořil a plakal.

Zlověstný kámen však posedl Aldurovu duši a ten srdce své proti mně zatvrdil. I zahrnul mne urážkami a já viděl, že Aldurem stvořený kámen, bude bratra mého navěky v otroctví držeti.

Pro lásku, již k němu jsem cítil a ve snaze uchrániti jej zlé cesty, kterouž ve Vidění svém jsem zřel, srazil jsem bratra Aldura k zemi a onen prokletý kámen mu vzal. Odnesl jsem Kthrag Yasku, bych naň vůli svou zaměřil, zášť, jež v nitru jeho dřímala, utišil a zlý úmysl, pro nějž byl stvořen, zkrotil. I stalo se, že břímě Aldurova záměru na hlavu mou dopadlo.

Však Aldura skutek můj rozlítil. Vydal se za bratřími a proti mně jich poštval. I každý z nich za mnou přišel a křivými slovy mne vyzýval, nechť Aldurovi navrátím to, co duši jeho rozeklálo, a co jsem mu uzmul, bych jej od zlého působení uchránil. Ale odolal jsem.

Poté počali se k válce chystati. Obloha potemněla dýmem, jenž z kováren vycházel, jak jejich národové železných zbraní kuli, by krev mých Angaraků prolili. Když rok s rokem se sešel, vpochodovala jejich vojska do krajů angarackých a v samém čele šiků nedozírných stáli mí bratři.

Veliká nevole zmocnila se mne, neb byl jsem nucen proti bratřím svým ruku pozvednouti. Nemohl jsem připustiti, by zemi národa mého plenili či prolévali krev těch, kteříž jméno mé velebili. Věděl jsem, že z takové války jenom zlé může vzejít. Osudy, jež ve svém Vidění jsem uzřel, by dříve, než souzeno bylo, proti sobě poslány býti mohly, což vesmír by vedví rozdělilo.

I zvolil jsem cestu, jež strachem mne naplňovala, však méně zlověstnou, než nebezpečenství, kteréžto jsem předvídal. Pozvedl jsem prokletého Kthrag Yasku a proti samotné zemi jej obrátil. Zatímco v nitru mém Smysl jednoho Osudu dlel, Aldurův kámen skrýval Smysl Osudu druhého. Tíže všeho, co bylo či bude, na bedrech našich lpěla a země ono břemeno nemohla unésti. Poté zemský plášť před mými

zraky vedví se rozpoltil a trhlinu zaplavilo moře. Tak byli národové jeden od druhého odděleni, by jejich krev ušetřena byla.

Však v nitru kamene dlela natolik zhoubná Aldurova zášť, že ve chvíli, kdy jsem jej pozdvihl, bych rozdělením světa krveprolévání předešel, spálil mne ohromným plamenem. Jakmile vyřkl jsem příkaz, vzplál strašlivým ohněm a sežehl mne. Paži, v níž kámen jsem třímal, strávil žár a oslepeno bylo oko, jímž jsem naň hleděl. Polovinu tváře mé jeho vzplanutí zohyzdilo. Ačkoliv mezi bratry svými nejkrásnějším jsem býval, maskou z oceli musel jsem překrýt svou tvář, sic by se mi vyhýbali.

Bolest mne zachvátila nad zlem, jež spácháno mi bylo, a v nitru mém strašlivá usídlila se muka, jež neustanou, dokud onen hanebný kámen nebude od zlého očištěn a nad záští svou káti se nezačne.

Však temné moře stálo mezi národy mými a těmi, kteříž v úmyslu nekalém přišli, a nepřátelé pídili v hrůze nad skutkem mým. Ba i moji bratři utekli ze světa, jemuž jsme společně býti dali, neb neodvažovali se více se mi postaviti. Nyní se přívržencům svým v přízračné podobě zjevují a různé záměry s nimi snují.

I odvedl jsem národy své do pustin malloreánských, kde vnuknul jsem jim, by mohutné město na příhodném místě zbudovali. Na paměť utrpení, jež pro ně jsem podstoupil, je Kthol Mišrakem nazvali. I pokryl jsem jejich město věčným mračnem, jímž navěky chráněno bude.

Poté zkul jsem železnou truhlici, v jejíž ochranu Kthrag Yasku jsem svěřil, by nikdy osvobozen nebyl a silou svou lidem neškodil. Po tisíce a tisíce let lopotil jsem se, zkouše je uvolnit prokletí, jež Aldur do onoho zlého kamene vložil. Veliká slova a mocná kouzla seslal jsem na nepoddajný kámen, však zlý oheň stále plál, když v jeho blízkosti jsem pobýval. I pocítil jsem, že jeho klatba bude svět až do konce dní sužovati.

Mezitím Belar, nejmladší a nejprudší z bratrů mých, spolčil se proti mně s Aldurem, jehož duše žárlivostí a nenávistí stále stravována byla. I promluvil Belar ke svému hrubému národu, Alornům, a proti národu mému jej poštval. Aldur poslal Belgarata, učedníka, jemuž nejvíce zlé vůle své vštípil, by k nim se připojil a hanebnou radou si důvěru Šereka, vládce alornského, a jeho tří synů získal.

Díky zlé magii překročili mořskou zábranu, jíž zemi jsem rozdělil, a jako zloději se ve skrytu noci vplížili do města Kthol Mišrak. Se zákeřnou vychytralostí se potajmu do mé železné věže vkradli i zamířili k truhlici, jež onen zpropadený kámen ukrývala.

Nejmladší Šerekův syn, jehož Rivou Železnou rukou zvali, bez újmy jej uchopil, neboť byl čarodějným působením prosycen. I prchali s kamenem k západu.

S válečníky národa mého pronásledoval jsem je, by prokletí Kthrag Yasky více zemi nesužovalo. Však ten, jemuž Riva říkali, kámen pozvedl a jeho zlý oheň mé poddané sežehl. Tak zloději unikli a zlo s sebou do svých zemí západních vzali.

Poté zbořil jsem město Kthol Mišrak, by národové mně podvolení jeho rozvaliny opustiti museli. I rozdělil jsem Angaraky do kmenů. Nadraky jsem na severu usadil, by strážili cestu, po níž zloději dorazili. Širokohřbetým Thullům, jež k nošení břemen určeni byli, jsem střední kraje vymezil. Murgy, nejlítější z národů mých, jsem vyslal k jihu. A nejpočetnější z kmenů v Malloree jsem ponechal, by mi sloužil a potomstvo své rozmnožoval v očekávání dne, kdy vojska proti západu potřeba bude.

Nad veškerými národy Angarackými jsem Grolimy usadil, jež v čárech a magii jsem vyučil, by kněžími mými byli a nad horlivou vírou ostatních bděli. I pokynul jsem jim, by na všech oltářích mých ohně udržovali a ustavičnými oběťmi mne velebili.

Belgarat ve své špatnosti poslal Rivu s proklatým kamenem na ostrov ve Větrném moři, by tam se usídlil. I Belar nechal na ostrov dvě hvězdy dopadnouti, z nichž Riva zkul meč a Kthrag Yasku do jílce jeho vsadil.

Když Riva onu čepel uchopil, celý vesmír se kolem mne otřásl. Vykřikl jsem, neboť Vidění mé se vrátilo a mým zrakům se odhalilo, co dříve skryto bylo. Uzřel jsem dceru Belgarata čaroděje, kterak ženou mou se stává, i zaplesalo srdce mé. Rovněž však spatřil jsem Dítě Světla, jak z rodu Rivova vzchází a jest nástrojem Osudu zcela opačného k tomu, jenž mým Smyslem mi vyjeven byl. Poté nadešel den, kdy oba Osudy utkaly se v souboji, z něhož jen jeden vítěz vzešel a od té chvíle jen jeden Osud běh světa určoval. Který však, odhaleno nebylo.

Dlouho přemítal jsem nad Vidinou svou, ale nic dalšího neodkrylo se mi. I uběhlo tisíc let a dost možná, že ještě více.

Poté jsem Zedara, moudrého muže, jenž z tenat Aldurova učení prchl, k sobě povolal. I on přišel a služeb svých mi nabídl. Poslal jsem jej ve dvůr Hadího lidu, kterýž v mokřadech západních prodléval. Jejich Bohem byl Issa, však opanovala jej lenivost, tudíž byl ve stálý spánek pohroužen a národ svůj, jenž sebe Ny—Issiánci zval, napospas královnině zvůli ponechal. A právě královně Zedar učinil určité nabídky, jež radostí ji naplnily. I vypravila vrahy své, coby vyslance, do dvora následovníku Rivových a ti celé jeho potomstvo vyvraždili. Vyjma jednoho dítěte, jež raději smrt v mořských vlnách zvolilo.

Mé Vidění se tedy mýlilo, neboť odkud by Dítě Světla povstati mohlo, když nezbylo nikoho, jenž by je zrodil?

I utvrdil jsem srdce své, že Smysl, jemuž sloužím, bude navěky platiti, a že zlo Aldurovo a bratří jeho nikdy nezahubí svět, kterýž byl z popudu mého stvořen.

Západní království, jež radám a léčkám zlých Bohů a čarodějů naslouchala, budou v prach rozmetána a bolestí budu sužovati každého, kdo vzdorovati se mi pokusí, dokud přede mnou na kolena nepadne, nabízeje život svůj, jako oběť na mém oltáři.

I nadejde čas, kdy Pánem a vládcem celého světa se stanu a všechen lid bude v područí mém dlíti.

Slyšte, národové, a střežte se mne. Klaňte se před jménem mým a velebte mne. Neboť jsem Torak, navěky králů král, Pánů Pán a jediný Bůh nad světem, jemuž dal jsem býti.

Část první

GAR OG NADRAK

Východní
Moře
Zemský
Most
Zem Morindim
Yar
Turuk
Yar
Nadrak
Yar
Turuk
Yar
Marak
Thull
Zelik
ALGARIE
GAR OG NADRAK
MISDAK AK THULL

Kapitola první

KLINKÁNÍ MEZČÍCH ZVONCŮ NAPLŇOVALO Garionovo srdce smutkem. Mezek sám o sobě není příliš roztomilý tvor, natož pak, když nepravidelnou chůzi protivně rozechvívá zvonec kolem své šíje. Zvířata patřila drasnijskému kupci Malgrovi, vytáhlému muži nelítostného pohledu v zeleném kabátci, kterého Garion, Silk a Belgarat směli — za úplatu — doprovázet během jeho obchodní cesty do Gar og Nadraku. Jeho mezky tížil náklad zboží na prodej a sám Malgr vypadal, že vláčí břímě předsudků a zaujatosti téměř tak těžké, jako plně napěchovaný vak mezka. Mezi Silkem a oním důstojným obchodníkem jiskřila nenávist již od prvního pohledu. Zatímco projížděli mokřady, převalujícími se kolem cesty na východ, směrem k rozeklaným štítům, které vyznačovaly hranici mezi Drasnií a zemí Nadraků, krátil si Silk dlouhou chvíli popuzováním svého krajana. Jejich rozhovory, odvíjející se na pokraji potyčky, dráždily Garionovy nervy téměř tak silně, jako únavné klinkání zvonců Malgrových mezků.

Během této zvláštní doby prýštila Garionova podrážděnost z jednoho určitého zdroje. Bál se. Bylo zbytečné pokoušet se strach před sebou zakrýt. Záhadná slova Mrinského kodexu mu byla vysvětlena do nejjemnějších podrobností. Jel vstříc setkání, jež bylo předurčeno od počátku věku a neexistoval jediný způsob, jak před ním couvnout. Schůzka byla konečným důsledkem ne jednoho, ale dvou rozdílných Proroctví, takže i kdyby se Garionovi podařilo první usvědčit z omylu, druhé by ho k onomu střetu dohnalo bez sebemenšího slitování či ohledů na jeho osobní pocity.

„Myslím, že pořád nic nechápeš, Ambare," pronesl Malgr k

Silkovi s nádechem kyselé odměřenosti, jakou člověk používá jen při rozhovorech s osobou, jíž hluboce opovrhuje. „Moje vlastenectví nebo nevlastenectví nemá s tou věcí co dělat. Blaho Drasnie závisí na obchodu, a když vy, lidé v Tajných službách, budete své záměry skrývat kupeckými převleky, nemusí dlouho trvat a poctivý Drasniec nebude nikde vítán." Malgr, oním instinktem, který se zdál vrozený všem Drasnijcům, okamžitě poznal, že Silk není, za co se vydává.

„Poslyš Malgře," odvětil Silk s blahosklonnou povýšeností, „nebuď tak prostomyslný. Každé království na světě dělá špionáž úplně stejným způsobem. Tolnedřané, Murgové, dokonce i Thullové. Co po mně chceš? Abych chodil po světě s cedulkou „špeh" na hrudi?"

„Na rovinu, Ambare, mě vůbec nezajímá, co děláte," odseknul Malgr a jeho hubený obličej začal tuhnout. „Všechno, co chci říct, je, že mě docela unavuje být sledovaný, kamkoliv se hnu, jenom proto, že lidi, jako jste vy, si mezi sebou nevěří."

Silk pokrčil rameny a na jeho obličeji zasvítil drzý úšklebek. „To víš Malgře, takhle to už na světě chodí. Budeš si muset zvyknout, protože v dohledné době se žádné změny nechystají."

Malgr zabodl svůj bezradný pohled plný nenávisti do malého muže s krysím výrazem ve tváři, pak se rychle otočil a odjel stranou do společnosti svých mezků.

„Nepřeháníš to trochu?" podotkl Belgarat a zvedl hlavu ze zřejmé dřímoty, v níž obvykle trávil jízdu. „Jestli ho popudíš, může tě udat hraničním strážím a do Gar og Nadraku se nikdy nedostaneme."

„Malgr neřekne ani slovo, starý příteli," ujistil Belgarata Silk. „Kdyby totiž cokoli naznačil, zadrželi a prohlédli by i jeho a není kupce, který nemá ve svých vacích schovaných pár věcí, jež tam nemají být."

„Proč ho nenecháš na pokoji?' zeptal se Belgarat.

„Alespoň mám co dělat," odpověděl Silk a pokrčil rameny. „Jinak bych se musel kochat okolím a východní Drasnie mě dost nudí."

Belgarat cosi kysele zamručel pod vousy, přetáhl kápi přes hlavu a opět upadl do dřímoty.

Garion se vrátil ke svým truchlivým myšlenkám. Trnité keře, které pokrývaly okolní bažiny, dodávaly krajině chmurný zelenošedý

nádech a Severní vozová cesta se jimi prořezávala jako bílá prašná jizva. Obloha byla zatažená již téměř druhý týden, přestože v mracích nebyla ani stopa po vlhkosti. Plahočili se chmurným světem bez kousku stínu směrem k pustému horskému masivu, který pomalu vyplouval zpoza obzoru.

Ale byla to nespravedlivost toho všeho, jež skličovala Gariona nejvíce. Nikdy se o nic neprosil. Nechtěl být čaroděj. Nechtěl se stát rivanským králem. Navíc ani nebyl přesvědčený, jestli skutečně chce princeznu Se'Nedru za manželku — ačkoli z ní měl dvojí pocit. Imperiální princeznička dovedla být — obvykle, když se něčeho dožadovala—naprosto rozkošná. Většinu času však nechtěla nic a její skutečná povaha vyplouvala na povrch. Jestliže by do čehokoliv záměrně zasahoval, mohl si uvědomit povinnost, která spočívala na jeho bedrech a s určitou dávkou odevzdanosti ji přijmout. V podstatě neměl žádnou možnost volby, ačkoliv pociťoval neustálou touhu zvolat vstříc chladně mlčícím nebesům, „Proč já?"

Jel po boku svého podřimujícího děda s tiše znějícími tóny písně Aldurova Orbu v uších, jež rovněž byly jedním ze zdrojů jeho podrážděnosti. Orb, umístěný na hrušce velkého meče připnutého ke Garionovým zádům, zpíval s nádechem pošetilého nadšení svou nekonečnou píseň. Orbu se to o nadcházejícím setkání s Torakem radostné pělo, ale byl to Garion, kdo měl stanout tváří v tvář angaracкému Dračímu Bohu, byl to Garion, kdo měl krvavě platit. Cítil, že neutuchající nadšení Orbu — s přihlédnutím ke všem okolnostem— mělo přinejmenším velmi nešťastnou příchuť.

Hranice mezi Drasnií a Gar og Nadrakem stáčela Severní vozovou cestu do úzkého horského sedla, kde naproti sobě byly dvě posádky, jedna drasnijská, druhá z Gar og Nadraku, jež se vzájemně sledovaly přes jednoduchou bránu přehrazenou vodorovně položeným kůlem. Sám o sobě byl kůl jen nepodstatná závora Symbolicky však působil mnohem strašlivěji než brány Vo Mimbre či brány Tol Honetu. Najedné straně stál Západ, na druhé Východ. Jedním malým krůčkem se člověk mohl přenést zjednoho světa do druhého, naprosto odlišného a Garion celou svou bytostí doufal, že tento krok nebude muset učinit.

Jak Silk předpovídal, Malgr o svých podezřeních neřekl nic ani

drasnijským výběrčím ani v kůži oděným strážcům hranice Gar og Nadraku, a tak bez potíží pokračovali do nitra nadrackých hor. Jakmile překročili hranici, vozová cesta začala příkře stoupat úzkou roklí podél pádící horské říčky. Skalní stěny rokle byly strmé, černé a kruté. Nebe se smrsklo do tenkého, špinavě šedého pásu nad jejich hiavami a zvuk klinkajících mezcích zvonců se odrážel od skal doprovázen hlasitým zurčením říčky. Probuzený Belgarat obhlédl okolí, jeho oči zbystřily. Silkovi uštědřil krátký postranní pohled, který ho měl varovat před zbytečnými řečmi a odkašlal si. „Chtěli bychom ti poděkovat, důstojný Malgře, a popřát ti hodně zdaru v obchodech."

Malgr pohlédl na starého čaroděje ostrým tázavým pohledem.

„Na konci této rokle tě opustíme," pokračoval smířlivě Belgarat s dobromyslným výrazem ve tváři. „Náš úkol stojí stranou této cesty," pronesl a neurčitě pokynul.

Malgr zabručel. „Nechci o tom nic vědět," prohlásil.

„To ti věřím," ujistil jej Belgarat. „A neber, prosím, Ambarovy poznámky tak vážně. Jeho myšlenkové pochody jsou komické, říká věci, které si nemyslí, protože rád provokuje. Jednou ho možná poznáš, není tak špatný."

Malgr věnoval Silkovi dlouhý tvrdý pohled a nijak onu záležitost nerozebíral. „Mnoho zdaru, ať je vaše poslání jakékoliv," nevraživě procedil mezi zuby. Přinutil se rozloučit spíše nezdvořile, než s neupřímně dobrou náladou. „Ty a mladý pán jste nebyli špatnými společníky."

„Jsme tvými dlužníky, důstojný Malgře," připojil Silk s posměšnou výstředností. „Tvá pohostinnost byla znamenitá."

Malgr se ještě jednou přísně podíval na Silka. „Skutečné tě nemám rád, Ambare," řekl odměřeně. „Proč to prostě nenecháme být?"

„Jsem zdrcen," zazubil se Silk.

„Mlč už," zavrčel Belgarat.

„Vynaložil jsem veškeré úsilí, abych ho nechal vyhrát," protestoval Silk. Belgarat se k němu otočil zády.

„Opravdu," dovolával se Gariona, oči mu planuly hranou upřímností.

„Nevěřím ti," odpověděl Garion.

Silk povzdechl. „Nikdo mi nerozumí," stěžoval si. Pak se zasmál a vyrazil kupředu, doprovázen svým veselým pohvizdováním.

Na vrcholku strže opustili Malgra, odbočili z vozové cesty doleva a ponořili se do změti kamenů a zakrslých stromů. Na hraně skalního hřebene zastavili, aby sledovali pomalý pohyb mezků, dokud nezmizeli z dohledu.

„Kam jdeme," otázal se Silk a pohlédl na mraky, které uháněly nad jejich hlavami. „Myslel jsem, že do Yar Guraku."

„Tak, tak," odpověděl Belgarat, potahuje svůj vous. „Ale objedeme jej a do města dorazíme z opačné strany. Malgrovy postřehy činily naše cestování riskantním. Mohl něco vytušit ve špatný čas. Navíc Garion a já musíme ještě cosi zařídit, než tam dojedeme." Starý muž obhlédl okolí. „Měli bychom se dostat na druhou stranu," a ukázal na mělké zelené údolí skryté za vzdálenějším okrajem hřbetu. Svedl je dolů do údolí a sesedlal. Silk obrátil jejich nákladního soumara k malému jezírku čiré vody a i se svým koněm je přivázal za suchý pahýl na jeho břehu.

„Co ještě musíme zařídit, dědečku?" optal se Garion a zvolna sklouzl ze sedla. „Tvůj meč je trochu nápadný," odvětil Belgarat. „Jestli nehodláme strávit celou cestu odpovídáním dotazů, musíme s ním něco udělat."

„Chystáš se ho zneviditelnit?" vyhrkl Silk s jiskrou naděje v oku.

„Jak se to vezme," odpověděl Belgarat. „Otevři svou mysl Orbu, Garione. Nech jej, aby k tobě sám promluvil."

Garion se zamračil. „Tomu nerozumím."

„Jenom se uvolni. Zbytek obstará Orb. Je z tebe velmi rozčílený, a tak mu nevěnuj příliš pozornosti, kdyby ti začal cokoliv navrhovat. Má silně omezené porozumění skutečnému světu. Uvolni se a nech unášet svou mysl. Musím s ním promluvit, ale mohu jen skrze tebe. Nehodlá naslouchat nikomu jinému."

Garion se opět opřel o strom a ve chvíli shledal svou mysl přeplněnou všemi druhy různých podivných obrazů. Svět, který zažíval během onoho vidění, byl zahalen do slabého modravého oparu, vše vypadalo hranatě, jakoby vysochané z matných ploch a ostrých zlomů křišťálu. Zachytil pronikavý obraz sebe sama s planoucím mečem v

ruce, jak ohromnou rychlostí, uprostřed jezdců bez tváří, uhání pryč ze své stezky. Pak v jeho mysli ostře zazněl Belgaratův hlas. „S tímto přestaň." Uvědomil si, že tato slova nebyla určena jemu, ale samotnému Orbu. Starý muž snížil hlas v šepot, kterým dával pokyny a cosi vysvětloval. Jeho odezva na další křišťálové vidiny vypadala trochu urážlivě, ale nakonec se zdálo, že došlo k určité dohodě, a pak Garion ztratil vědomí.

Belgarat třásl jeho hlavou, na tváři žalostný výraz. „Mluvit s ním někdy připomíná hovor s dítětem," řekl. „Nemá žádnou představu čísel a nikdy nemůže pochopit význam slova nebezpečí."

„Je tam pořád," všiml si Silk a jeho hlas zněl zklamaně. „Stále ten meč vidím."

„Protože víš, že je dosud na svém místě," řekl mu Belgarat. „Ostatní lidé jej přehlédnou."

„Jak mohou přehlédnout něco tak velkého?" namítl Silk.

„To je velmi složité," odvětil Belgarat. „Orb zkrátka působí, že jej — nebo meč— lidé neuvidí. Budou-li nás sledovat důkladněji, zpozorují, že Garion něco na zádech nese, ale nebudou natolik zvídaví, aby zkusili uhádnout co. Ve skutečnosti si jen málo lidí všimne i samotného Gariona."

„Chceš tedy říci, že Garion je neviditelný?"

„To ne. Je pouze na čas poněkud nenápadný. Pojďme již. V těchto horách se velmi rychle stmívá."

Yar Gurak bylo zřejmě nejošklivější město, jaké Garion v životě viděl. Leželo roztažené podél břehů nažloutlé říčky, strmými svahy ubíhaly bahnité, nedlážděné ulice zbrázděné vodou, která stékala z kopců. Za městem, po obou stranách říčního koryta, nerostla snad ani květina. Zpět do nitra hor vedly šachty a široce vyhloubené výkopy lemované prameny, jejichž kalná voda znečišťovala tok, který protékal městem. Veškeré stavby vypadaly, jako by sloužily jen dočasně. Převážná většina zablácených domů byla vystavěna z klád a hrubě opracovaného kamene a některé pokrývala plachta.

Ulice se hemžily štíhlými tmavými Nadraky, mnozí z nich byli opilí. Jakmile vstoupili do města, ze dveří krčmy vylétly asi dvě desítky zápasících Nadraků, váleli se jeden přes druhého v blátě a snažili se vzájemně přinejmenším zmrzačit. Museli kvůli nim na chvíli zasta-

vit.

Právě zapadalo slunce, když na konci špinavé ulice nalezli krčmu — prostornou, čtvercovitou stavbu s kamenným přízemím a patrem z klád, k zadní části byla připojená stáj. Odložili koně, na noc si najali pokoj, a poté v očekávání večeře vstoupili do veřejné místnosti. U mastných zaneřáděných stolů se zbytky jídla stály rozviklané lavice. Na řetězech visely olejové dýmající lampy a pach vařené kapusty se dal jen těžko snést. Za stoly seděl slušný počet večeřících kupců z různých koutů světa — seděli v těsně semknutých skupinkách a podezřívavě sledovali okolí.

Belgarat, Silk a Garion zasedli k volnému stolu a objednali si dušené maso, které jím v dřevěných miskách donesl opilý krčmář v umaštěné zástěře. Když dojedli, přelétl Silk očima otevřené dveře, jež vedly do hlučného výčepu, a pak se tázavě podíval na Belgarata.

Starý muž zavrtěl hlavou. „Raději ne," řekl. „Nadrakové jsou prudcí lidé a vztahy s Východem vypadají trochu napjatě. Je zbytečné koledovat si o nesnáze."

Silk Belgaratově mrzuté domluvě přikývl a pokynul, aby odešli po schodech v zadní části hostince do pokoje, který si najali na noc. Garion zvedl stékající svíci a váhavě pohlédl na neforemné, ne zrovna čisté kavalce podél stěn místnosti. Lůžka byla vyrobena z dřevěného rámce a vypletena provazy, jež pokrývala matrace napěchovaná slámou. I nahoru doléhal nevázaný a divoký hluk z výčepu.

„Myslím, že dnes se příliš nevyspíme," podotkl Garion.

„Hornická města nejsou jako vesnice sedláků," poukázal Silk. „Sedláci cítí potřebu chovat se slušně — dokonce i když vypijí nad míru. Horníci většinou tíhnou k neurvalosti a výtržnostem."

Belgarat pokrčil rameny. „Za okamžik se utiší. Ještě před půlnocí jich mnoho odpadne." Otočil hlavu k Silkovi. „Jakmile ráno otevřou tržiště, chci, abys obstaral nějaké jiné oblečení — raději použité. Budeme-li vypadat jako zlatokopové, nestrhneme pozornost mnoha lidi. Kup ještě krumpáč a pár kamenných kladiv. Připevníme je zvenku na náklad našeho náhradního koně, aby byly dobře vidět."

„Mám pocit, že to neděláš poprvé."

„Čas od času. Je to velmi výhodný převlek. Musím předeslat, že zlatokopové bývají potrhlí, takže lidi nepřekvapí, když je potkají na

divných místech." Starý muž se krátce zasmál. „Jednou jsem dokonce zlato našel. Žílu silnou jako tvá paže."

Silková tvář zazářila zaujetím. „Kde?"

Belgarat pokrčil rameny. „Úplně stranou této cesty," odpověděl s neurčitým posunkem. „Přesné místo jsem zapomněl."

„Belgarate," namítal Silk s notnou dávkou mučivé úzkosti v hlase.

„Neodbíhej," řekl mu Belgarat. „Pojďme se vyspat. Chtěl bych odsud zítra ráno odejít co možná nejdříve."

Pokrývku, pod níž Garion spal, nevyčistili jistě několik týdnů. Když se vzbudil, paprsky ranního slunce pronikaly špinavým sklem. Belgarat seděl za nerovným stolem u protější stěny pokoje a studoval pergamen, na kterém byla nakreslena mapa. Silk již odešel.

„Jednu chvíli jsem myslel, že budeš spát až do odpoledne," pronesl starý muž a protáhl se.

„Měl jsem potíže s usnutím," odvětil Garion. „Dole stále hlučeli."

„Nadrakové už jsou takoví."

Najednou Garionovi vytanula na mysli náhlá myšlenka. „Co myslíš, že právě teď dělá teta Pol?" zeptal se.

„Pravděpodobně spí."

„Tak pozdě určitě ne."

„Tam, kde ona je, mají ještě noc."

„Tomu nerozumím."

„Riva je patnáct set leguí západně odtud," vysvětloval Belgarat. „Slunce se tak daleko dostane za několik hodin."

Garion zamrkal. „To mě ještě nikdy nenapadlo," vzal na vědomí.

„To jsem ani nepředpokládal."

Dveře se otevřely a vstoupil Silk ověšený několika ranci, ve tváři rozhořčený výraz. Shodil balíky a dupal k oknu, mumlaje kletby pod vous.

„Co tě tak zničilo?" mírně se zeptal Belgarat.

„Podívej se na tohle!" Silk před Belgaratovýma očima zamával kusem pergamenu.

„Oč běží?" Belgarat vzal pergamen a četl.

„Celá záležitost byla již před lety vyřízena," prohlašoval Silk podrážděným hlasem. Jaktože tyhle věci stále obíhají?"

„Popis je velmi barvitý," poznamenal Belgarat.

„Vidíš to?" vykřikl smrtelně uražený Silk. Otočil se ke Garionovi. „Vypadám snad jako lasička?"

„ — zle vypadající muž s lasiččí tváří," předčítal Belgarat. „Šilhavý a s dlouhým špičatým nosem. Nechvalně známý švindlíř v kostkách."

„To snad není možně!"

„Co to má všechno znamenat?" optal se Garion.

„Před pár lety jsem měl mírně nedorozumění s úřední mocí," odmítavě vysvětloval Silk. „Opravdu nic tak vážného — ale oni stále šíří tuhle věc." Vztekle ukázal na pergamen, který Belgarat pořád pobaveně četl. „Dokonce došli tak daleko, že vypsali odměnu." Na chvíli se zamyslel. „Nicméně musím uznat, že ona suma je lichotivá," dodal.

„Máš věci, pro které jsem tě poslal?" optal se Belgarat.

„Samozřejmě."

„Pak se pojďme převléci, abychom odešli dříve, než tvá nečekaná proslulost přivolá davy lidí."

Obnošené nadrácké šatstvo bylo ušité převážně z kůže — přiléhavé černé kalhoty, těsné vesty a haleny s krátkými rukávy.

„Boty jsem nekoupil," řekl Silk. „Jejich obuv vypadá dosti nepohodlně — dosud je zřejmě nenapadlo, že mezi pravou a levou nohou je jistý rozdíl." Na hlavu si narazil špičatou plstěnou čapku. „Co tomu říkáte?" zeptal se a zaujmul švihácký postoj.

„Vůbec nevypadá jako lasička, že ne?" pronesl Belgarat ke Garionovi.

Silk mu věnoval znechucený pohled, ale neřekl nic.

Sešli dolů, vyvedli své koně ze stájí za hostincem a nasedli. Když opouštěli Yar Gurak, Silkův obličej připomínal něco hodně kyselého. Jakmile dosáhli vrcholku kopce severně od města, seskočil z koně, sebral kámen a divoce jím mrštil na shluk budov rozprostřených dole.

„Cítíš se lépe?" zvědavě nato Belgarat.

Silk opět vyskočil do sedla a s opovržlivým odfrknutím pobídl koně směrem dolů druhou stranou kopce.

Kapitola druhá

NÁSLEDUJÍCÍ DVA DNY PROJÍŽDĚLI PUSTINOU, kde z kamenité půdy vyrůstaly jen zakrslé stromy. Každým dnem slunce hřálo více a blankytně modrá obloha je doprovázela cestou hlouběji a hlouběji do nitra sněhem pokrytých hor. Kopce protkávaly různé točité pěšiny, bludně se vinoucí mezi zářivě bílými vrcholky či loukami divokých rostlin, se kterými si pohrával horský vítr. Vzduch byl prosycen pryskyřičnou vůní jehličnanů, tu a tam zahlédli srnce, jak se pase nebo jak je velkýma překvapenýma očima napjatě sleduje, dokud mu nezmizeli z dohledu.

Belgarat sebejistě udržoval východní kurs a působil velmi pozorně a ostražitě. Po polospánku, v němž trávil jízdu rovnými cestami, nebylo ani stopy, jako by zde v horách omládl.

Potkali skupinu, tvořenou převážně v kůži oděnými Nadraky, ačkoli již předtím zahlédli hlouček Drasnijců, jak stoupá příkrým svahem, a jednu postavu v dáli, snad Tolnedřana. S Nadraky pohovořili krátce a opatrně. Hory Gar og Nadraku byly hlídány přinejlepším nedostatečně a těm, kteří do nich vstoupili nezbývalo, než aby se o vlastní bezpečí starali sami. Jedinou výjimkou jejich nedůvěřivé uzavřenosti bylo setkání s mnohomluvným starým zlatokopem na oslu, jenž se jednoho rána vynořil ze stínu namodralých stromů. Měl rozcuchané bílé vlasy a jeho nesourodé oblečení vypadalo jako sešité z hadrů odhozených podél cesty. Měl opálený vráskčitý obličej, byl ošlehaný větrem jako stará, dobře vydělaná kůže a modré oči mu vesele jiskřily. Připojil se k nim bez náznaku jakékoliv obavy z přivítání a okamžitě začal povídat, jako by pokračoval v nedávno přerušeném hovoru.

Jeho hlas obsahoval komický nádech a způsob, jakým mluvil, Gariona okamžitě zaujal.

„Už je to snad deset let, nebo víc, kdy jsem naposledy projížděl tuhle stezku," začal a pobídl svého osla, aby se zařadil vedle Gariona. „Do tyhle části hor často nevyrážím. Naplaveniny odsud dolů jsou přerejžovaný nejmíň stokrát. Kterou cestou se dáváte vést?"

„To opravdu nevím," odpověděl Garion opatrně. „Nikdy jsem tady nahoře nebyl, tak jenom následuji."

„Když vyrazíte na sever, můžete najít lepší písek," radil muž na oslu, „nahoře u Země Morindim. Musíte tam, samozřejmě, dávat pozor, ale, jak se říká, risk je zisk." Zvědavě pošilhával po Garionovi. „Ty nejsi Nadrak, že ne?"

„Sendar," krátce odpověděl Garion.

„V Sendarii jsem nikdy nebyl," zauvažoval starý zlatokop. „Vlastně jsem nebyl nikde - akorát tady." S oddanou láskou v oku se rozhlédl po zasněžených vrcholcích a hlubokých zelených lesích. „Ani jsem nikam jinam jít nechtěl. Mám to tady za těch sedmdesát let prošťouraný skrz naskrz a nikdy jsem z toho nic pořádnýho neměl, kromě potěšení, že jsem tady. Jednou jsem našel písečnej nános a tam bylo takovyho červenýho zlata, že to vypadalo, jako kdyby ten písek krvácel. Ale chytla mě tam zima, a tak jsem k smrti zmrzlej šel pryč."

„Vrátil ses tam další jaro?" vyhrkl náhle Garion.

„Měl jsem to v úmyslu, ale tu zimu jsem hodně pil — našel jsem totiž docela dost zlata. No a chlast mi úplně vymyl hlavu. Když jsem příští rok vyrazil, vzal jsem si s sebou pár soudků. To je vždycky chyba. Chlast člověka v horách otupí tak, že není schopnej dávat pozor na věci, kterejch je třeba si všímat." Zaklonil se a přemítavě pohladil své břicho. „Dojel jsem k planinám na severu hor — až nahoru k Zemi Morindim. A tam si říkám, že bude lepší, když z tý roviny sjedu pryč. No, abych to zkrátil, narazil jsem na tlupu Morindskejch a oni mě zatkli. Na den, nebo tak nějak, mě zavřeli do pivního sudu a já byl odkázanej jen na svoje uši. Měl jsem štěstí. Morindský jsou pověrčiví a věřili, že jsem posedlej. To mi nejspíš zachránilo život. Drželi mě pět, snad šest let a pokoušeli se uhádnout nějakej smysl v mým opilým blábolení — jednou jsem vystřízlivěl a tohle všechno viděl, a tak jsem si dával pozor, abych pořadně žvatlal. Nakonec je poslouchá-

ní těch žvástů unavilo a už mě moc pečlivě nehlídali, no a tak jsem pláchnul. Ale po ty době jsem zapomněl, kde přesně ta říčka leží. Teď právě ji hledám, a proto se potloukám po tyhle cestě." Starcova řeč zněla pomateně, ale jeho staré modré oči zářily pronikavostí. „Neseš velkej meč, chlapče, koho jím hodláš zabít?"

Otázka zazněla tak rychle, že se Garion nestačil ani leknout.

„Zvláštní věci se vážou k tvýmu meči," připojil bystře starý ošumělý muž. „Vypadá, jako by vyšel sám ze sebe, aby nebyl nápadnej." Obrátil svůj zrak k Belgaratovi, který jej upřeně sledoval. „Vůbec ses nezměnil," poznamenal.

„A ty stále příliš mluvíš," odpověděl Belgarat.

„Jednou za pár let dostanu hlad po rozhovoru," přijal stařec na oslu. „Tvojí dceři se daří dobře?"

Belgarat přikývl.

„Je krásná, ale náladová—tvoje dcera,"

„To se nijak znatelně nezměnilo."

„Ani si ji jinak nedovedu představit." Starý zlatokop se zasmál pod vousy, a pak na chvíli zaváhal. Jestli přijmete moji radu, buďte opatrný, chcete-li jet do nížinnejch krajů," vážně pronesl. „Situace tam dole může každým dnem začít vřít. Kolem se potuluje mnoho cizinců v červenejch halenách a ze starejch oltářů, který nebyly léta používaný, zase stoupá dým. Grolimové znova povstali a všechny jejich nože jsou čerstvě nabroušený. Nadrakové, který vyjeli sem nahoru, neustále hleděli přes rameno zpět." Odmlčel se a významně pohlédl na Belgarata. „Objevujou se i další znamení," dodal. „Všechny zvířata jsou neklidný —jako před velkou bouří — a když člověk v noci soustředěně poslouchá, občas ve velký dálce zaslechne zvuky podobný burácení hromu — možná až z Mallorey. Celej svět vypadá znepokojivě. Občas mě přepadá tušení, že se schyluje k čemusi pořadně velikýmu — možná právě *ty* máš na všech těch věcech nějakej podíl. Oni však vědí, žes dorazil až sem. Příliš bych se nespolíhal, že proklouzneš, aniž by si tě někdo všimnul." Pak pokrčil rameny, jako by od celé záležitosti odtahoval ruce. „Doufal jsem jen, že tě to bude zajímat."

„Díky," odvětil Belgarat.

„Nemáš za co děkovat," starý muž opět pokrčil rameny. „Myslím, že pojedu touhle cestou." Ukázal severním směrem. „Mnoho ci-

zinců přichází do hor během posledních měsíců. Začíná tu bejt plno. Už nebudu dál mluvit a půjdu hledat kousek soukromí." Otočil svého osla a klusal pryč. „Hodně štěstí," prohodil přes rameno na rozloučenou a zmizel v namodralém stínu stromů.

„Všiml jsem si, že ho znáš," poznamenal Silk.

Starý čaroděj přikývl. „Potkal jsem jej asi před třiceti lety. Polgara jela do Gar og Nadraku vypátrat jisté maličkosti, a když nashromáždila, co potřebovala, vzkázala pro mne a já ji přijel vykoupit od muže, jehož byla majetkem. Vyrazili jsme domů, ale časná sněhová bouře nás zastihla tady nahoře v horách. On nás nalezl zmítané poryvy větru a odvedl do jeskyně, kam zalézal, když napadalo příliš mnoho sněhu. Jeskyně byla vskutku útulná — až na osla, jehož přítomnost uvnitř vyžadoval. Jak si vzpomínám, strávili celou zimu v hádkách s Pol."

„Jak se jmenuje?" zvědavě na to Silk.

Belgarat pokrčil rameny. „Nikdy své jméno neřekl a je neslušné se ptát."

Gariona však stále svíralo slovo „vykoupit". Pociťoval bezmocné rozhořčení. „Někdo vlastnil tetu Pol?" nevěřícně se dožadoval odpovědi.

„To je nadracký zvyk," vysvětloval Silk. „Jejich společnost považuje ženy za jmění. Není vhodné, aby žena pobíhala po Gar og Nadraku bez majitele."

„Takže teta byla otrokyně?" Garion sevřel pěsti, až mu zbělely klouby.

„Otrokyní pochopitelně nebyla," odpověděl Belgarat. „Dovedeš si svou tetu představit, jak na takovou věc přistupuje?"

„Ale tys říkal—"

„Říkal jsem, že jsem ji vykoupil od muže, kterého byla majetkem. Jejich vztah byl pouhá formalita — nic víc. Potřebovala vlastníka, aby zde mohla splnit své poslání a onen muž dosáhl značného uznání od ostatních mužů, jelikož měl tak pozoruhodnou ženu." Belgarat se kysele zatvářil. ,,Bylo potřeba mnoho štěstí, abych ji od něho vykoupil zpět. Občas jsem dokonce váhal, jestli za to stojí."

„Dědečku!"

„Jsem přesvědčen, že poslední poznámka by ji naprosto od-

rovnala, starý příteli," zlomyslně utrousil Silk.

„Myslím, že není nutné jí to opakovat."

„Nikdy nevíš," smál se Silk. „Možná jednou budu od tebe něco potřebovat."

„To je odporné."

„Já vím." Silk se s širokým úsměvem rozhlížel kolem. „Tvůj přítel během vašeho rozhovoru vypadal trochu znepokojeně," naznačoval. „Co stálo v pozadí jeho starostí?"

„Chtěl mě varovat."

„Že situace v Gar og Nadraku je napjatá? To přece již víme."

„Jeho varování bylo mnohem naléhavější."

„Nemluvil však příliš naléhavým hlasem."

„To se ti zdá, protože ho neznáš."

„Dědečku," najednou řekl Garion, „jak dokázal vidět můj meč? Myslel jsem, že je o něj postaráno."

„On vidí všechno, Garione. Očima přelétne strom a za deset let ti přesně poví, kolik měl listů."

Je čarodějem?"

„Pokud vím, tak ne. Je pouze podivným starcem, jenž miluje hory. Neví co se děje, protože to vědět nechce. Kdyby si to však opravdu přál, mohl by zjistit vše, co se ve světě odehrává."

„Pak by mohl zkusit štěstí jako zvěd," uvažoval Silk.

„On nehledá štěstí. Není to jasné? Kdykoli potřebuje peníze, vyrazí k říčce, o které mluvil."

„Ale vždyť říkal, že zapomněl, kde leží," namítal Garion.

Belgarat zprudka vydechl. „Během svého života ještě nezapomněl vůbec nic." Zahleděl se do dáli. „Na světě je jen málo lidí jako on — lidí, které nezajímá, čím se zabývají druzí, což není špatný rys. Kdybych žil svůj život znova, rozmýšlel bych, zda jej nestrávím stejným způsobem." Ostražitýma očima se rozhlédl kolem. „Pojďme touhle stezkou," rozhodl a ukázal sotva patrnou pěšinu, která ostře odbočovala na otevřenou louku posetou kusy od slunce vybělených klád., Jestli mluvil pravdu, měli bychom se vyhnout větším osadám. Naše stezka směřuje spíše severně, kde nežije příliš mnoho lidí."

Za nedlouho poté se krajina začala svažovat dolů a jejich tři postavy čile sjížděly strání z hor vstříc rozsáhlému Nadrackému hvoz-

du. Okolní štíty zvolna přecházely v zalesněné kopce. Vystoupali na vrcholek, odkud obhlédli oceán stromů rozprostírající se pod jejich zraky. Hvozd dosahoval až k obzoru, kde tmavá zeleň hraničila s blankytně modrou oblohou. Vál mírný vítr, jehož nekonečné bloudění mílemi a mílemi stromů působilo nesmírným smutkem, jako by vzdychání větru zpřítomňovalo tesknou vzpomínku na dávná jara a léta, která se již nikdy nevrátí zpět.

Venku z lesa, kousek cesty nahoru strání, stála osada, schoulená na okraji obrovské těžební jámy, která byla ohavně a surově vyhloubená do červené půdy kopce.

„Důlní město," poznamenal Belgarat. „Pojeďme trochu blíže, abychom viděli, co se děje."

Opatrně sjeli z kopce dolů. Jakmile se přiblížili, Garion shledal, že město budí stejně přechodný dojem, jako Yar Gurak. Budovy byly vystavěny stejným způsobem — z neopracovaných klád a hrubého kamene — nízké střechy byly zatížené velkými kameny, aby v dobách zimních větrů neodlétly. Nadraků se povrchová úprava jejich staveb zjevně nedotýkala. Vypadali, že jim stačí, když postaví zdi, vztyčí střechu a okamžitě jsou ochotni nastěhovat se dovnitř a věnovat pozornost jiným záležitostem, bez ohledu na dokončovací práce, po kterých dům působí trvalým dojmem, a které by Sendařan, či Tolnedřan považoval za naprosto nezbytné. Veškeré osídlení působilo, jako by odráželo postoj „to stačí", jenž Garionovi šel z jakéhosi důvodu na nervy.

Někteří z horníků, kteří bydleli ve městě, vyšli na blátivé ulice, aby si přijíždějící cizince prohlédli. Jejich černé kožené oblečení poskvrňovala červená zemina, v níž dolovali, a oči jim jiskřily tvrdostí a nedůvěrou. Nad celým místem se vznášel vzduch prosycený hrůzou a bázní, okořeněný útočnou vyzývavostí.

Silk trhnul hlavou směrem k rozlehlé nízké budově s křiklavou malbou hroznu na štítu, který se zmítal ve větru vedle dvoukřídlých hlavních dveří. Stavení obepínal prostorný přístřešek, pod kterým na lavici lenošili v kůži odění Nadrakové a pozorovali průběh psí šarvátky uprostřed ulice.

Belgarat kývl na pozdrav. „Pojďme raději z boku," navrhoval. „Pro případ, kdybychom museli odjíždět ve spěchu."

Sesedlali u postranní části přístřešku, uvázaJi koně k zábradlí a vstoupili. Vnitřek krčmy byl šerý a zakouřený, čistá okna se v nadrackých stavbách zřejmě považovala za mimořádnou událost. V místnosti stály hrubě otesané lavice a stoly a jediné světlo pocházelo z olejové lampy, zavěšené řetězy k trámům. Podlahu tvořila udusaná hlína poházená zbytky jídla. Pod lavicemi a stoly pobíhali psi. Pach zvětralého piva a zpocených těl se vznášel celým prostorem, a přestože bylo časné odpoledne, byl lokál plný. Mnoho mužů ve velké místnosti mělo již značně vypito. Celá krčma hfuče la, jelikož Nadrakové, kteří se povalovali po stolech či opile vláli místností ze zvyku hovořili co možná nejhlasitěji.

Belgarat vyrazil k rohovému stolu, kde seděl opuštěný muž s kalnými zraky a povolenou bradou, s pohledem upřeným na na svůj korbel piva.

„Nebude ti vadit, když si přisedneme, že ne," požádal jej starý muž stroze a nečekaje na odpověď usedl.

,,Bylo by mi k něčemu, kdybych řekl, že ano?" zeptal se muž s korbelem. Měl neoholenou tvář a krví podlité vaky pod očima.

„Spíše ne," odměřeně odpověděl Belgarat.

,,Jste tady noví, co?" změřil si je pohledem s náznaky zvědavosti a obtížně zaostřil.

„To není ani v nejmenším tvoje starost," drze odsekl Belgarat.

„Zřejmě nevíš, jak se chovat k muži v letech," naznačil Nadrak a zlověstně sevřel ruku v pěst.

„Přišli jsme pít, ne zápasit," prohlásil drsně Silk. „Časem možná změníme postoj, ale ted' máme žízeň." Zvedl paži a zachytil procházejícího krčmáře. „Pivo," poručil. „A ať ti to netrvá celou věčnost."

„Sahej si na někoho jiného," opáčil hostinský. „Jste tady s ním?" Ukázal na Nadraka, ke kterému přisedli.

„Sedíme snad spolu, ne?"

„Chcete tři nebo čtyři korbele?" .

„Já si dám prozatím jeden. Ostatním přines, co si poručí. První rundu platím."

Hostinský kysele zavrčel a zamířil plným lokálem pryč. Po chvíli se zastavil a odkopl psa, který mu překážel v cestě.

Silková nabídka utišila útočnost jejich souseda. „Přišli jste do

město ve špatný čas," řekl jim. „Celý kraj se hemží verbíři z Mallorey."

„Byli jsme nahoře v horách," vysvětloval Belgarat. „Za den nebo za dva půjdeme zpět. Cokoli se děje zde dole, nás příliš nezajímá"

„Pokud jste tady, měli byste se zajímat - jestli nechcete zkusit život v armádě."

„Někde je válka?" zeptal se ho Silk.

„Schyluje se k ní - jak říkají. Kdesi dole v Mišrak ak Thullu."

Silk odfrkl. „Nikdy jsem neviděl Thulla, který by byl pro válku."

„To není věc Thullů. Údajně chtějí válčit Alornové. Na jejich trůn usedla královna — jestli si vůbec dokážete něco takového představit — a chystá se napadnout Thully."

„Královna?" posměšně pronesl Silk. „Pak jejich armáda nemůže být silná. Nechte Thully, ať je porazí sami."

„To řekni malloreánským verbířům," navrhl Nadrak.

„Tak tys přece jen to pivo uvařil," zavolal Silk na krčmáře, který přicházel s čtyřmi velkými korbely.

„Jsou tu i jiné krčmy, příteli," odvětil. „Jestli se ti tahle nelíbí, jdi a najdi si nějakou. Tohle bude za dvanáct pencí."

„Tři pence za korbel?" protestoval Silk.

„Časy jsou těžké."

Silk reptal, ale zaplatil.

„Díky," řekl jejich nadracký soused, když bral jeden z korbelů.

„Není zač," kysele odpověděl Silk.

„Co zde pohledávají Malloreánci?" zeptal se Belgarat.

„Odvádějí každého, kdo umí stát, vidí blesk a slyší hrom. Brance okamžitě spoutají, takže je poněkud těžké prchnout. Jdou s nimi i Grolimové, kteří jim drží své kapkovité nože na očích, jako výstrahu těm vzpurným."

„Asi jsi měl pravdu, když jsi říkal, že jsme z hor sestoupili v nevhodnou dobu."

Nadrak přikývl. „Grolimové říkají, že Torak povstává ze svého spánku."

„To není příliš dobrá zpráva," odpověděl Silk.

„Myslím, že na to se všichni můžeme napít," Nadrak zvedl svůj korbel. „Nenašli jste v horách místo, kde by stálo za to těžit?"

Silk zavrtěl hlavou. „Objevili jsme jen pár pěšin. Jinak jsme rýžovali v říčních naplaveninách. Na hloubení šachet do kamene nemáme nástroje."

„Nikdy nezbohatnete, když budete sedět u potoka a přehrabovat se ve štěrku."

„Jednou třebas narazíme na dobrou žílu a nakoupíme vybavení na vrtání do skal."

„A jednou třebas bude pršet pivo."

Silk se zasmál.

„Nepotřebujete dalšího společníka?"

Silk na neoholeného Nadraka zamžoural. „Už jsi někdy tam nahoře byl?" zeptal se.

„Dostkrát na to, abych věděl, že se mi tam nelíbí — ale sekýrování v armádě je, myslím, mnohem horší."

„Dáme další pivo a promluvíme o tom," navrhl Silk.

Garion se zaklonil a opřel svá záda o hrubou dřevěnou stěnu. Nadrakové nevypadali tak špatně a najednou pochopil, co stojí za jejich krutostí. Mluvili odměřeně, tvářili se nevraživě, ale neměli v sobě onu ledovou nenávist k cizincům, již pozoroval u Murgů.

Pak obrátil svou mysl ke slovům, která Nadrak vyřkl o královně Alomů. Okamžitě vyloučil, že by kterékoliv z královen, toho času v Rivě, svěřili takovou zodpovědnost. To mohla být jedině teta Pol. Nadrakův postřeh byl zřejmě trochu překroucený, ale kdo jiný než ona by měl v Belgarátově nepřítomnosti velet — přestože se na to vůbec nehodila. Co se tam muselo přihodit, když byla donucena k takové krajnosti?

Jakmile se odpoledne převléklo do večerního hávu, více a více mužů opile vrávoralo lokálem. Občas je vyrušil hluk rvačky — ačkoli boje obvykle končily jen u strkání, protože někdo z mála střízlivých zjednal pořádek. Jejich soused se pomalu opil, položil hlavu na ruce a začal chrápat.

„Myslím, že jsme dostali všechno, co nám zde mohli nabídnout," tiše naznačoval Belgarat. „Pojďme pryč. Podle toho, co říkal náš přítel, není dobrý nápad spát ve městě."

Silk přikývl, všichni tři vstali od stolu a namířili své kroky přes dav k postranním dveřím.

„Nechtěl jsi pořídit nějaké zásoby?" zeptal se malý muž.

Belgarat zavrtěl hlavou. „Mám pocit, že bychom odsud měli odejít co možná nejdříve."

Silk mu věnoval dlouhý pohled. Pak odepnuli koňům sedla a vyrazili zpět ulicí pokrytou červeným blátem. Kráčeli pěšky, aby nevzbudili podezření. Garion cítil naléhavé nutkání zanechat toto surové, bahnité město co nejdále za svými zády. Vzduch byl prostoupen čímsi hrozivým a zlaté slunce pozdního odpoledne vypadalo poněkud zastřeně, jako by je halil neviditelný mrak. Jakmile minuli poslední křivolaké stavení na spodním okraj i obce, uslyšeli varovné výkřiky odněkud poblíž středu města. Garion se rychle otočil a zahlédl skupinu asi dvaceti mužů v rudých halenách, jak se tryskem ženou ke krčmě, kterou právě opustili. S nacvičenou obratností seskočili červení cizinci z koní a okamžitě obsadili všechny východy, aby zevnitř neproklouzla ani myš.

„Malloreánci," procedil Belgarat mezi zuby. „Dělejte, rychle pod stromy!" A zabodl ostruhy do slabin svého oře. Uháněli přes zaplevelenou mýtinu obklopující celou obec až na hranici hvozdu a bezpečí. Nikdo za nimi nevolal, ani je nepronásledoval. Krčma zřejmě vypadala, že Malloreanské sítě naplní dostatkem ryb. Z bezpečné vzdálenosti pod rozložitými větvemi stromů sledovali Garion, Silk a Belgarat, jak malloreánští verbíři z krčmy vyvádějí zoufale vyhlížející zástup řetězy vzájemně provázaných Nadraků.

„Tak se zdá, že náš přítel přece jen vstoupil do armády," poznamenal Silk.

„Lepší on, než my," odpověděl Belgarat. „Unikli jsme jen o chloupek." Pohlédl na rudý kotouč zapadajícího slunce. Pojďme, do úsvitu zbývá jen několik hodin. Vypadá to, že vojenská služba je v této blízkosti nakažlivá a já bych ji nerad chytil."

Kapitola třetí

NADRACKÝ HVOZD NEBYL STEJNÝ JAKO arendský les daleko na jihu. Ale jeden od druhého se lišil jen nepatrně, a tak Garionovi trvalo několik dní, než na jednotlivé rozdíly mohl ukázat prstem. Například stezka, kterou jeli, nepůsobila stálým, neměnným dojmem. Pohybovali se však natolik roztroušeně, že se do lesní jílovité půdy nebořili. V Arendském lese byly stopy lidské činnosti téměř na každém kroku, zde si člověk připadal jako narušitel, i když jen projížděl. Lesy v Arendii měly navíc pevně stanovené hranice, zatímco zdejší oceán stromů pokračoval až k nejodlehlejšímu okraji světadílu a takto stál již od počátku světa.

Hvozd oplýval životem. Mezi stromy prokmitávala žlutohnědá barva jelení srsti a na mýtině se pásl ohromný huňatý muflon se zatočenými rohy, zářícími jako onyx. Tu zahlédli medvěda, jak přebíhal stezku před nimi a podrážděně bručel. Podrostem cupitali králíci, a když někdo neopatrně došlápl, vylétávaly koroptve a náhlé hromobití jejich křídel je vždy vylekalo. Jezírka a potůčky překypovaly rybami, občas si všimli i ondatry, vydry čí bobra. Brzy museli vzít na vědomí i menší živočichy. Okolo létali moskyti jen o málo menší než vrabci a jakýsi malý hnědý hmyz napadal vše, co se pohybovalo.

Slunce zapadlo pozdě, vyšlo brzy a poskvrnilo temnou lesní půdu zlatým světlem. Belgarat nezamhouřil oka od chvíle, kdy vstoupili do hvozdu. Každý večer, jakmile se Garion a Silk zabalili do pokrývek, zamířil zpět do temného stínu stromů a zmizel. Jednou, něko-

lik hodin po soumraku, v noci plné hvězdného svitu, se Garion na chvilku probral a zaslechl lehké šustění zvířecích tlap v koberci z listí, který vystýlal celou mýtinu. Ještě než znovu usnul, pochopil. Velký stříbrný vlk byl jeho děd a pobíhal nocí, aby z okolí zahnal jakýkoliv náznak nebezpečí.

Noční kroužení starého muže bylo tiché jako kouř, ale určitě nezůstalo bez povšimnutí. Jednoho časného rána, kdy slunce ještě nevyšlo a stromy se jen nejasně rýsovaly v přízemní mlze, zpoza temných kmenů vyplulo několik stínů, jež se zastavily nedaleko jejich ležení. Garion, který již byl vzhůru a promrzlý připravoval ohniště na podpal, najednou v zádech ucítil upřený pohled a jeho pokožka začala podivně svrbět. Asi deset stop od něj stál ohromný temně šedý vlk, jehož oči zářily žlutě jako sluneční svit. V oněch zlatých očích stála nevyřčená otázka a Garion shledal, že jí rozumí.

„Jeden by se divil, proč to děláte?"

„Děláme co?" vybraně se zeptal Garion. Bezděčně přistoupil na jazyk vlků.

„Chodíte kolem v této zvláštní podobě."

„Je to nutné."

„Aha." S jemnou zdvořilostí nevyžadoval přesnější odpověď a pokračoval, jednoho by udivilo, že vás to nijak neomezuje," poznamenal.

„Není to tak zlé, jak by se možná zdálo —jeden si zvykne."

Vlk vrhl nepřesvědčeny pohled. Sedl si. Jeden viděl druhého již několikrát, během mála minulých nocí," řekl vlčím způsobem, „a jeden je zvědav, proč jste ty a on přišli do našeho hvozdu."

Garion vycítil, že následující odpověď je velmi důležitá. „Přejíždíme z jednoho místa do druhého," pečlivě vážil slova. „Nemáme v úmyslu prohledávat brlohy a houštiny tvé oblasti nebo lovit zvířata, která patří tobě." Nedokázal si vysvětlit, jak věděl, co říci.

Vlka odpověď očividně uspokojila. Jednoho potěší, zahřeješ-li jeho zmrzlý kožich uznáním," řekl. „.Jeden ví, že je hoden velké úcty."

„Jednoho potěší, když slyší tvá vstřícná slova." Garion se divil, jak jednoduše používá tak složité obraty."

Vlk zvedl hlavu a zavětřil. ‚Je čas vyrazit na lov," pronesl. „Ať dosáhnete, oč usilujete."

„Ať je tvůj lov úspěšný," odpověděl Garion.

Vlk se otočil a odběhl zpět do mlhy, doprovázen svými druhy.

„Tak tohle jsi zvládl celkem dobře, Garione," zaznělo uznale z Belgaratových úst ze stínu blízké houštiny.

Garion překvapeně vyskočil od ohniště. „Nevěděl jsem, že jsi tam."

„To bys měl," odvětil starý muž, vystupuje z houštiny.

„Jak to poznal?" tázal se Garion. „Myslím to, že jsem také občas vlkem?"

„Je to znát. A vlk je k věcem tohoto druhu velmi pozorný."

Silk se vztyčil pod stromem, kde spal. Kráčel opatrně, ale jeho nos cukal zvědavostí. „Co to všechno mělo znamenat?" ptal se.

„Vlci chtěli vědět, co pohledáváme v jejich lovištích," řekl Belgarat. „Zkoumali, jestli s námi mají bojovat."

„Bojovat?" udiveně vyhrkl Garion.

„To je obvyklé, když cizí vlk vstoupí do území jiné smečky. Vlci dávají přednost poklidnému řešení — boj je ztráta sil — ale když není vyhnutí, uchylují se k němu."

„Co se stalo?" stále se ptal Silk. „Proč jenom tak odešli pryč?"

„Garion je přesvědčil, že jenom projíždíme."

„To od něj bylo moudré."

„Proč jsi ještě nerozdělal oheň, Garione?" tázal se Belgarat. „Pojďme posnídat a vyrazíme. Do Mallorey nám stále zbývá dlouhý kus cesty, není nutné čekat na špatné počasí."

Později téhož dne sjeli do údolí, kde na okraji louky bylo podél širokého potoka rozeseto několik dřevěných srubů a plátěných stanů.

„Obchodníci s kůží," vysvětloval Silk Garionovi, ukazuje na nepravidelnou osadu. „V této části hvozdu jsou místa, jako je tohle, na každém z větších potoků." Špičatý nos malého muže začal opět cukat a jeho oči zazářily. „V těchto malých osadách se mnoho koupí a mnoho prodá."

„Nevadí," řekl mu ostře Belgarat. „Zkus na chvíli ovládnout svůj loupeživý pud."

„Ještě jsem o ničem neuvažoval," namítal Silk.

„Skutečně? A cítíš se dobře?"

Silk poznámku hrdě přešel.

„Nebude bezpečnější vyhnout se?" ptal se Garion, když jeli napříč širokou loukou.

Belgarat zavrtěl hlavou. „Rád bych věděl, co se chystá na cestě před námi, a nejjednodušší způsob, jak to zjistit, je mluvit s lidmi, kteří tam byli. Přesuneme se tam na hodinu, na dvě, a pak budeme pokračovat dál. Mějte však oči na stopkách. Kdyby se kdokoliv ptal, jsme na cestě k severním oblastem, abychom hledali zlato."

Lovci kožešin, kteří pobíhali mezi stany a dřevěnými sruby, se od horníků minulé osady docela lišili. Na jedné straně byli otevřenější, na druhé méně chmurní, usedlí a méně útoční. Garion se domýšlel, že díky vynucené samotě ve stalém obsazení si uvědomili hodnotu společenství, což možná ještě podtrhovaly jejich řídké návštěvy středisek obchodu s kůží. Ačkoli pili stejně mnoho jako horníci, jejich opilost vedla spíše ke zpěvu a smíchu než k bitkám.

Nedaleko středu osady stála rozlehlá krčma, a tak pomalu zamířili k ní. „Bočním vchodem," řekl stručně Belgarat, když dojížděli k čelní straně domu. Vedli tedy své koně okolo a přivázali je k zábradlí verandy.

Vnitřek byl čistší, ne tak přeplněný a o trochu světlejší než zatuchlé vlhké hostince horníků a na rozdíl od nich voněl dřevem a zdravým vzduchem. Všichni tři usedli za stůl nedaleko dveří a u slušného hostinského objednali tři korbele světlého. Pivo bylo hutné, tmavě zlaté, výborně chlazené a překvapivě levné.

„Toto místo vlastní kupci," vysvětloval Silk, otíraje pěnu z horního pysku. „Odhalili, že lovec kožešin se snáze usmlouvá, když je trochu opilý. Proto je pivo levné a vydatné."

„To sice dává smysl," namítal Garion, „ale lovci to přece vědí?"

„Samozřejmě, že to vědí."

„Proč tedy před uzavíráním obchodů pijí?"

Silk pokrčil rameny. „Protože rádi pijí."

Dva lovci, kteří seděli za dalším stolem, zřejmě obnovovali svou starou známost, jež se táhla nejméně deset let nazpět. Jejich brady byly zdobené šedinami, ale bezstarostně hovořili veselým způso-

bem, jako by byli mnohem mladší.

„Měl jsi nějaké problémy s Morindim, když jsi lovil tam nahoře?" zeptal se jeden muž druhého.

Tázaný souhlasně pokýval hlavou. „Po obou stranách údolí, kde jsem kladl pasti, jsem umístil znamení morové rány. Morind si bude muset zajít několik leguí, aby unikl před morem," odpověděl.

První muž přikývl. „To je obvykle nejlepší způsob. Gredder se vždycky chvástal, že znamení, která značí klatbu, jsou lepší. Ale jakmile vlezl za ní, vztahovala se i na něj."

„Toho jsem neviděl několik let."

„Překvapilo by mě, kdybys ho viděl. Před třemi lety ho Morindim dostali. Sám jsem ho pohřbil — tedy spíš to, co z něj zbylo."

„To jsem nevěděl. Jednu zimu byl se mnou u pramenů Kordu. Byl to chlap nečestná a podlá. No, ale překvapuje mě, že Morindim překročili znamení klatby."

„Pokud mohu odhadovat, přišel nějaký kouzelník a klatbu sňal. Na jednom z jeho znamení visela vysušená lasiččí tlapka omotaná třemi stébly trávy."

„To je mocné kouzlo, museli ho chtít dostat skutečně naléhavě, když od kouzelníka žádali takový výkon."

„Víš, jaký byl. Jenom svou chůzí dokázal popudit kde koho v okruhu deseti leguí."

„To je pravda."

„Už nikdy víc. Jeho lebka teď zdobí hůl nějakého morindského kouzelníka,"

Garion naklonil hlavu ke svému dědovi. „Co mají na mysli, když mluví o znameních?" šeptal.

„To jsou výstrahy," odvětil Belgarat „Obvykle klacky zabodané do země, ověšené kostmi a peřím. Morindim neumějí číst, takže jim nemůžeš jenom napsat ceduli."

Do krčmy vrazil starý shrbený lovec. Jeho vybledlé kožené oblečení zdobily záplaty a protáhlou vousatou tvář mu na chvíli ovládl nepatrně uctivý výraz. Vzápětí za ním vešla mladá nadrácká žena v těžkém oblečení z červené plsti, opásaná lesklým řetězem. Škrtil ji provaz, který měla uvázaný kolem krku, jehož konec chladně třímal v pěsti onen starý lovec. Navzdory provazu se tvářila hrdě a přezíravě a

jen těžko skrývala hluboké opovržení. Jakmile stařec stanul uprostřed lokálu, odkašlal si, aby strhnul pozornost přítomných. „Mám ženu a chci ji prodat," hlučně oznámil.

Žena stála vedle něj a nehnula ani brvou. „Teď se chystá smlouváni o tvou cenu, Vello," řekl jí klidným hlasem.

„Jsi blbec, Tašore. Nikdo tady si mě nemůže dovolit — a ty to víš. Proč mě neposlechneš a raději mě neprodáš obchodníkům s kožešinami?"

„Obchodníci s kožešinami ženy nechtějí," odpověděl Tašor se stejně mírným tónem. „Cena bude lepší tady, věř tomu."

„Nevěřila bych ti, ani kdybys řek', že zejtra vyjde slunce, ty starej pitomče."

„Žena, kterou tady vidíte, je skutečně vášnivá," dosti nepřesvědčivě vykřikl Tašor.

„Zkouší prodat svoji manželku?" vyhrkl Garion, polykaje hlt piva.

„To není jeho manželka," opravil ho Silk. „On ji vlastní, to je všechno."

Garion sevřel pěsti a vykročil, jeho obličej překypoval hněvem, ale Belgaratova ruka mu pevně sevřela zápěstí. „Sedni si," nařídil.

„Ale – „

„Řekl jsem, aby sis sedl, Ganone. To se tě vůbec netýká."

„Jestli ji ovšem nechceš koupit," mírně poznamenal Silk.

„Je zdravá?" zavolal na Tašora lovec s protáhlou zjizvenou tváří.

„To je," prohlašoval Tašor, „a zuby má taky všechny. Ukaž jim zuby, Vello."

„Na moje zuby se nikdo dívat nebude, pitomče," odsekla a lovce s protáhlým obličejem sjela znechuceně odmítavým pohledem svých černých očí.

„Výborně vaří," rychle pokračoval Tašor, „a zná léky na revmatismus a zimnici. Umí dobře stahovat i sušit kožky a moc toho nesní. Její dech nezapáchá —jen po cibuli — a vůbec nechrápe, akorát když je opilá."

Jestli je tak dobrá, proč ji chceš prodat?" chtěl vědět lovec pro-

táhlé tváře.

„Stárnu," opáčil Tašor, „a rád bych měl trochu klidu a míru.

Vella neustále tropila rozruch, ale já už mám tyhle věci za sebou. Asi se někde usadím a budu pěstovat kuřata nebo kozy." Hlas starého shrbeného lovce zněl poněkud smutně.

„To snad není možné," vzkypěla Vella. „Já se asi budu muset prodat sama. Jdi mi z očí, Tašore." Hrubě jej odstrčila a přehlédla přítomné černýma jiskřivýma očima. „Tak," začala tvrdě, „pojďme k věci. Tašor mě chce prodat. Jsem silná a zdravá. Umím vařit, sušit kůže, léčit obvyklé nemoci a při nákupech neústupně smlouvám. Dokážu vařit dobré pivo." Nelítostně přivřela oči. „Ještě jsem nebyla v posteli s žádným chlapem a dýku mám dost ostrou na to, abych přesvědčila každého cizince, že mě znásilnit ani nezkusí. Umím hrát na dřevěnou flétnu a znám spoustu starých příběhů. Dovedu vyrobit znamení moru, klatby i snění, k postrašení Morindim a jednou jsem na třicet kroků lukem zastřelila medvěda."

„Na dvacet," mírně opravil Tašor.

„Bylo to skoro třicet," tvrdila.

„Umíš tancovat?" zeptal se lovec se zjizvenou tváří.

Odměřeně mu pohlédla do očí. Jen jestli máš skutečně zájem mě koupit," odvětila.

„O tom můžeme mluvit, až tě uvidím tancovat," řekl.

„Podržíš mi rytmus?" požádala.

„Jo."

„Tak dobře." Její ruce vklouzly pod řetěz, jímž byla opásaná, a jak jej shodila, zazvonil o zem. Rozepnula těžké červené šaty,

Svlékla je a podala Tašorovi. Pak opatrně sejmula smyčku, kterou měla kolem krku a stuhou z červeného hedvábí si sepnula své bohaté modročerné vlasy. Pod červenými plstěnými šaly se objevila průhledná, červeně laděná róba z malloreánského hedvábí, která ševelila a zvonila při každém jejím kroku. Hedvábná róba jí dosahovala do půli lýtek, nohy měla obuté v botkách z jemné kůže. Z každé boty vykukoval šperkem zdobený jílec dýky, třetí dýku si připjala za pás. Róba jí těsným límcem držela kolem hrdla, ale paže měla až po ramena obnažená. Na každém jejím zápěstí cinkalo asi půl tuctu zlatých náramků. S vědomím svého půvabu se předklonila a nad kotníky uvá-

zala tkanici s malými rolničkami. Pak zvedla paže do úrovně obličeje. „Tohle je rytmus, zjizvená tváři," křikla na lovce. „Zkus ho držet." A začala tleskat rukama. Po třech pomalých tlesknutích následovala čtveřice rychlých. Vella začala s nádechem nestoudné sebejistoty pomalu tančit a lem její róby šustil o krásně tvarovaná lýtka.

Protáhlý lovec převzal rytmus a jeho tleskání se hlasitě rozléhalo místností, která, jakmile se Vella dala do tance, náhle utichla.

Garionovi začaly červenat tváře. Vella se pohybovala jemně a plynule. Rolničky na jejích kotnících a náramky na zápěstích zvonivě zdůrazňovaly lovcův rytmus. Třepotala nohama v nejasných tanečních krůčcích a pohybem paží vytvářela ve vzduchu pravidelně obrazce. Další, mnohem zajímavější, věci se odehrávaly pod načervenalou pavučinovitou róbou. Garion ztěžka polkl a shledal, že tají dech.

Vella vířila v otočkách a plápolání dlouhých černých vlasů doplňovalo ševelivý pohyb její róby. Pak na chvíli zvolnila a znovu upadla do onoho smyslného víra, který působil na každého přítomného muže. Jakmile skončila, ozval se bouřlivý potlesk a její tvář ozdobil nenápadný tajemný úsměv.

„Tančíš velmi dobře," poznamenal muž se zjizvenou tváří bezbarvým hlasem.

„Přirozeně," odpověděla. „Všechno dělám velmi dobře."

„Chodíš s někým?" zazněla odměřená otázka.

„Ještě nikdo si nezískal moje srdce," otevřeně prohlásila Vella. „Zatím jsem nepotkala muže, který by mě byl hoden."

„To se může změnit," naznačil lovec. „Jeden zlatý." Neústupně navrhl cenu.

„To snad nemyslíš vážně?" odfrkla. „Pět zlatých."

„Jeden a půl," opáčil.

„Chceš mě urazit?" Vella lomila rukama. „Ani o měďák méně než čtyři."

„Dva zlaté," nabídl lovec.

„Neuvěřitelné," vykřikla, rozhazujíc oběma rukama. „Proč si tedy nevyřízneš jenom moje srdce a nezkusíš vystačit s ním? Neberu v úvahu méně než tři a půl."

„Tak, abychom ušetřili čas, řekněme rovnou tři," řekl pevně. „S tím, že dohoda bude platit trvale," připojil jako dodatečný nápad.

„Trvale?" vytřeštila oči Vella.

„Líbíš se mi," odvětil. „Tak co říkáš?"

„Vstaň, abych se na tebe mohla podívat," vyzvala ho.

Pomalu odlepil zadek od židle, na níž seděl. Jeho vysoké tělo bylo stejně podlouhlé, jako jeho obličej, ale vyzařovalo pevnou mužnost. Vella sevřela rty a pohlédla na něj. „Není špatný, že ne?" pošeptala Tašorovi.

„Mohla jsi pořídit i hůř, Vello," povzbudivě podotkl její majitel.

„Přijímám nabídku tří zlatých i s tvými úmysly," prohlásila Velk „Máš nějaké jméno?"

„Tekk," představil se lovec s mírnou poklonou.

„Dobře, Tekku," spustila Vella, „neodcházej. Tašor a já si ještě potřebujeme o tvojí nabídce promluvit." Věnovala mu stydlivý pohled. „Myslím, že se mi také líbíš," připojila již méně vyzývavým tónem. Pak vklouzla do provazově smyčky, kterou stále svírala Tašorova pěst a pokynula, aby odešli z krčmy pryč. Na odchodu ještě jednou, dvakrát, letmo pohlédla na protáhlého Tekka.

„Ona je několik žen v jedné," pošeptal Silk s hlubokým obdivem.

Garion zjistil, že opět může dýchat, ačkoliv jeho uši stále žhnuly. „Co přesně mysleli těmi úmysly?" potichu se optal Silka.

„Tekk nabídl dohodu, která obvykle vede ke sňatku," vysvětlil Silk.

Gariona Silkova slova zmátla. „Tomu vůbec nerozumím," přiznal.

„To, že je ve vlastnictví nějakého muže, ještě neznamená, že muž má na její osobu nějaká zvláštní práva," řekl Silk, „o tom také svědčí její dýky. Jediná možnost, jak se sblížit s nadrackou ženou je, když nějaký muž zestárne a život jej začne unavovat. Ale samotné rozhodnutí má na svých bedrech žena. Svatba obvykle přichází na řadu po narození prvního dítěte."

„Proč tolik smlouvala o cenu?"

„Protože jí patří polovina," pokrčil rameny Silk.

„Žena dostává polovinu peněz pokaždé, když je prodávaná?" nedůvěřivě pronesl Garion.

„Samozřejmě. To by jinak nebylo spravedlivé."

Krčmář, který jim přinesl další korbele piva, se zastavil a upřeně hleděl na Silka

„Je něco v nepořádku příteli?" zeptal se ho mírně Silk.

Krčmář zamrkal. „Promiň," zamumlal. „Jen jsem myslel — někoho mi připomínáš, to je všechno. Ale jak na tebe koukám, asi jsem se zmýlil." Rychle položil korbele na stůl, obrátil se a odešel, aniž by vzal mince, které Silk položil na stůl.

„Myslím, že bude lepší, když odsud zmizíme," rychle řekl Silk.

„Co se stalo?" pronesl Ganon k Silkovi.

„Ví, kdo jsem - a stále obíhá zpráva o odměně."

„Asi máš pravdu," souhlasil Belgarat a postavil se na nohy. „Mluví s nějakými muži," poznamenal Garion, když sledoval hostinského, jenž cosi velmi naléhavého sděloval skupince lovců na druhé straně místnosti a při tom vrhal časté pohledy jejich směrem.

„Máme tak půl minuty na to, abychom se dostali ven," řekl napjatě Silk. „Pojďme."

Všichni tři rychle zamířili ke dveřím.

„Vy, tam!" vykřikl kdosi za jejich zády. „Počkejte chvilku!"

„Prcháme!" zavelel Belgarat a vyrazili ven. V okamžiku, kdy se vyhoupli do sedel, ze dveří krčmy vyběhlo asi půl tuctu v kůži oděných mužů.

Když uháněli dolů mezi domy, zazněl nad jejich hlavami výkřik, „Chyťte ty muže!" Lovci kožešin se jen velmi zřídka vměšovali do cizích záležitostí, ale oni přesto raději prchali z osady pryč, aby přebrodili říčku dříve, než je začnou pronásledovat.

Jakmile vjížděli do hvozdu na druhé straně řeky, Silk klel, prskaje nadávky jako semínka z melounu. Jeho kletby byly barvité a bohatě vytříbené, neopomněl ani narození, předky a nečisté zvyky, nejen jejich pronásledovatelů, ale i těch, kteří měli prsty v rozšiřování zprávy o odměně za jeho dopadení.

Belgarat rázně přitáhl uzdu, a pak zvedl ruku. Silk i Garion rovněž zastavili, Silk stále pokračoval v nadávkách.

„Myslíš, že bys na chvilku zvládl zkrotit svoji výmluvnost?" zeptal se jej Belgarat, „Pokouším se naslouchat."

Silk ještě zamumlal několik prvotřídních nadávek, pak scvaknul zuby a mlčel. Daleko za sebou slyšeli zmatené výkřiky a cákání vody.

„Brodí se přes říčku," poznamenal Belgarat. „Vypadají, jako by chtěli celou záležitost brát vážně. Dost vážně na to, aby nás stíhali za jakoukoli cenu."

„Nenechají toho, až se setmí?" tázal se Garion.

„Jsou to nadračtí lovci," vysvětloval Silk značně znechuceným hlasem. „Budou nás pronásledovat několik dní —jenom pro potěšení z lovu."

„Teď už s tím nic nenaděláme," zavrčel Belgarat. „Pojďme jim zkusit uniknout." A zabodl ostruhy do slabin svého koně.

Odpoledne bylo v plné síle, když tryskem projížděli hvozdem, zalitým slunečním jasem. Vysoké rovné kmeny jedlí a borovic vytvářely proti modré obloze dlouhé řady. Půdu pod stromy nepokrýval téměř žádný podrost. Byl dobrý den na vyjížďku, ale ne na úprk. Na to není dobrý žádný den.

Zastavili a zvedli hlavy, aby opět naslouchali. „Zdá se, že odpadli," nadějné poznamenal Garion.

„To jen ti nejopilejší," kysele nesouhlasil Silk. „Ostatní, kteří celou věc berou vážně, jsou možná blíž, než si myslíme. Na lovu se přeci nekřičí. Podívej — zpátky, támhle," ukázal.

Garion zbystřil zrak. Mezi stromy probleskovalo cosi bílého. Jejich směrem pádil muž na bílém koni, stál předkloněn v sedle a pozorné sledoval cestu před sebou.

„Jestli je to nějaký stopař, bude nám trvat nejméně týden, než ho setřeseme," znechuceně podotkl Silk.

Kdesi, daleko po jejich pravém boku, táhle zavyl vlk.

„Pojeďme dál," vybídl Belgarat.

Dali se do běhu dolů, odvrácenou stranou vyvýšeniny. Dusot kopyt jejich koní se tlumené rozléhal těžkou lesní půdou a jak utíkali, vířili za sebou hroudy zvlhlého jílu.

„Necháváme stopu, jako bychom vláčeli dům," zakřičel Silk na Belgarata

„Teď si těžko pomůžeme," odpověděl Belgarat. „Potřebujeme větší odstup, než si začneme hrát se stopami."

Z levé strany se hvozdem prořízlo další žalostné zavytí, zřejmě z větší blízkosti, než prve.

Po následující čtvrthodině úprku najednou zaslechli zmatené hlasy z lesa za svými zády. Muži křičeli na poplach a koně vystrašeně ržáli. Garion slyšel i jakési divoké vrcení. Na Belgaratův povel zpomalili koně, aby mohli naslouchat. Děsivé rzáni se ostře rozléhalo snad celým hvozdem, přerušované kletbami vystrašených jezdců. Ze všech stran znělo sborové vytí, hvozd vypadal, jako by byl náhle plný vlků. Honba za nimi se rozpadla a vyplašení koně Nadraků odnášeli strachy a naprostou panikou kvílící lovce všemi různými směry.

Belgarat oněm slábnoucím zvukům naslouchal s jistou dávkou nelítostného uspokojení. Pak z hlubin hvozdu vyběhl obrovský vlk temné srsti, zastavil se ve vzdálenosti asi třiceti sáhů, usedl na ocas, jazyk nechal volně viset z tlamy ven a svými upřenými žlutými zraky je významně sledoval.

„Držte uzdy zkrátka," tiše pokynul Belgarat, a pohladil svého náhle vyděšeného oře po šiji.

Vlk neříkal nic, jen seděl a kamenně hleděl.

Belgarat jeho pevný pohled chladně opětoval, než krátce kývl na přivítanou. Vlk povstal, obrátil se a vyrazil do hloubi stromů. Poté ještě jednou strnul, změřil je pohledem přes rameno, vztyčil čenich a vyrazil hluboké dunivé zavytí, kterým vyzýval ostatní členy smečky, aby pokračovali v přerušeném lovu. Nakonec se mihnul a zmizel, jen ozvěna jeho vytí ještě chvíli zněla hvozdem.

Kapitola čtvrtá

NĚKOLIK DALŠÍCH DNÍ POKRAČOVALI východním směrem. Postupně klesali do širokého bažinatého údolí, kde byl hustý podrost a znatelně vlhčí vzduch. Jednoho odpoledne se přehnalo pár letních deštíků, následovaných ohlušujícím hřměním a průtrží mračen. Vichr skučel mezi stromy, mohutně jimi zmítal a smršť odpadlých listů a ulomených větviček se tříštila o temné kmeny. Najednou však bouře ustala a opět vysvitlo slunce. Pak již bylo počasí příznivé, a tak mohli jet v klidu dál.

Gariona se zmocňoval podivný pocit neúplnosti. Během cesty se občas přistihl, jak těká očima kolem a hledá chybějící přátele. Ona dlouhá cesta, kdy společně pátrali po Orbu, vyvolala v jeho mysli představu ideální sounáležitosti, smysl pro rozlišování úplnosti a neúplnosti a tuto část putování považoval za neúplnou. Jednak s nimi nebyl Barak a nepřítomnost onoho mohutného Šereka s rudými vousy naplňovala Gariona zvláštní nejistotou. Rovněž postrádal tichého Hettara s jestřábím nosem a vzpřímenou Mandorallenovu postavu v brnění jedoucí obvykle v čele s modrostříbrnou vlajkou na konci vztyčeného kopí. Vzpomínal i na kováře Durnika a dokonce mu scházelo i Se'Nedřino hašteření. To, co se stalo v Rivě, mu připadalo stále méně a méně skutečné a celý zdlouhavý obřad okolo zásnub s nemožnou princezničkou začal v jeho vzpomínkách postupné blednout jako polozapomenutý sen.

Avšak jednoho večera, když uvázali koně, povečeřeli a zabalili se na noc do pokrývek, pocítil Garion, jenž strnule hleděl do umírajícího světélka žhavých uhlíků, snad největší stesk svého života.

Nebyla s nimi teta Pol a strašně mu chyběla. Od dětství věděl, že když je teta Pol nablízku, nemůže se stát nic tak hrozného, aby to nedokázala dát opět do pořádku. Na její sebejistotě a neochvějné duchapřítomnosti doslova lpěl. Tak jasně, jako by stála před ním, viděl Garion její tvář, z níž zářily nádherné oči a přes čelo jí splýval pramen šedých vlasů. Stesk po tetě Pol jej najednou bodal do srdce jako ostře nabroušený nůž.

Bez ní všechno vnímal neúplně. Samozřejmě tu byl Belgarat a Garion si byl jist, že jeho děd by se hravě vypořádal s jakýmkoliv hmotným nebezpečím, ale hrozila i jiná rizika, která starý muž nebral v úvahu nebo se rozhodl je přehlížet. Na koho se měl Garion obrátit, například když ho svíral strach? Bát se neznamenalo ohrožení života či zdraví, ale přesto strach bolestivě zraňoval — někdy hluboko a vážně. Teta Pol vždy dokázala rozptýlit jeho obavy, ale ted' tu nebyla, Garion se bál a dokonce si to nemohl ani připustit. Vzdychl, pevně si přitáhl pokrývku a pomalu upadl do chmurného spánku.

Bylo kolem poledního, o několik dní později, když dorazili k východnímu rameni řeky Kordu, širokému kalnému toku, který plynul údolím plným houštin zhruba jižním směrem vstříc hlavnímu městu Yar Nadraku. Světle zelené křoviny dosahující asi výše pasu, se rozprostíraly podél obou břehů řeky a byly špinavé od naplavenin vysokých jarních vod. Dusný vzduch nad houštinami se hemžil mračny much a komárů.

Do vesnice na druhém břehu je přes řeku převezl mrzutý převozník. Když pomáhali koním z voru zpět na pevninu, Belgarat tiše promluvil. „Myslím, že zde budeme muset změnit směr," řekl jim. „Rozdělme se. Já půjdu doplnit zásoby a vy najděte krčmu. Zkuste vyzvědět, jaká je situace v průsmycích, které vedou severní oblastí do Země Morindim. Čím dříve se tam vydáme, tím lépe. Zdejší Malloreánci vypadají, že by mohli rozdávat rány bez velkých varování. Nerad bych malloreánským Grolimům vysvětloval svůj každý pohyb — ani nemluvě o značném zájmu o Silkový záležitosti."

Silk raději nevrle souhlasil. „Rád bych onu věc smetl ze stolu, ale myslím, že na to ted' není dostatek času."

„Ne, to skutečně není. Léto je nahoře na severu velmi, velmi krátké a přechod do Mallorey je nepříjemný, dokonce i v nejlepším

počasí. V krčmě všem oznamte, že hodláme zkusit štěstí na zlatých polích severní oblasti. Určitě se tam najde někdo, kdo rád popovídá o svém důvěrném vztahu k horským stezkám a průsmykům — zvláště pak, když ho pozvete na pár korbelů."

„Myslel jsem, že cestu znáš," ohradil se Silk.

„Jednu cestu ano - ale ta leží nějakých sto leguí východně odsud. Uvidíme, zda není kratší možnost. Až seženu zásoby, přijdu ke krčmě." Starý muž se obrátil, odkráčel špinavou uličkou nahoru, svého soumara vedl za sebou.

Silk s Garionem neměli potíže s hledáním člověka, který by byl ochoten mluvit o horských stezkách a průsmycích. Oproti očekávání podnítila jejich první otázka všeobecný rozhovor.

„To je dlouhá zacházka, Bešere," přerušil jeden opilý zlatokop druhého, když se rozpovídal o horských soutěskách.

„U vodopádu na potoce půjdeš doleva. Tím ušetříš tři dny."

„Teď mluvím já, Varne," nedůtklivé odsekl Bešer, bouchaje pěstí do poškrábaného stolu. „O své cestě jim laskavě pověz, až skončím."

„To bude trvat celý den — stejně jako ta tvoje stezka, kterou máš tak rád. Přišli hledat zlato, ne obdivovat krajinu," řekl Várn a útočně vysunul svou dlouhou špičatou bradu.

„Kterou cestou se máme vydat z té protáhlé louky nahoře?" rychle vstoupil Silk, aby předešel hádce.

Jděte doprava," prohlásil Bešer a nevraživě si změřil Varna.

Varn se zamyslel, jako by hledal důvod k nesouhlasu. Nakonec neochotně přikývl. „Samozřejmě, to je jediná cesta, kterou můžete jít," připojil, „ale jakmile projdete jalovcovým hájkem, odbočte doleva," vyřkl tónem člověka, který předjímá nesouhlas.

„Doleva?" hlasitě namítal Bešer. Jsi omezenec, Varne. Jděte doprava."

„Kdo je u tebe omezenec, ty osle?"

Bez dalších slov udeřil Bešer Varna do tváře a začali se prát. Vrávorali kolem a převraceli lavice i stoly.

„Pravdu nemá žádný z nich." Chladně podotkl další horník od vedlejšího stolu, když netečně sledoval potyčku. „Za jalovcovým hájkem jdete stále rovně."

Během hádky do krčmy vtrhlo několik statných mužů ve volných rudých halenách přes drátěné košile a s odporným úsměvem na tváři vykročili odtrhnout od sebe Vrana a Bešera, kteří se váleli po podlaze. Garion pocítil, jak Silk ztuhl. „Malloreánci!" řekl potichu malý muž.

„Co budeme dělat?" zašeptal Garion a rozhlédl se kolem, kudy by šlo utéci. Než mohl Silk odpovědět, ve dveřích se objevil černě oděný Grolim.

„Rád bych viděl muže chtivé boje," Grolim zahučel podivným přízvukem. „Armáda takové potřebuje."

„Verbíři!" vykřikl Varn, vytrhl se rudým Malloreáncům a prchal směrem k bočnímu vchodu. Chviličku se zdálo, že by mohl úspěšně utéci, ale jakmile dorazil ke dveřím, kdosi zvenčí jej udeřil těžkým kyjem do čela. Zavrávoral, podlomily se mu nohy a obrátil oči v sloup. Malloreánci, který ho srazil zpět, jako by přes tvář přelétl obdiv, ale pak mu rozvážně uštědřil další ránu do hlavy.

„Tak?" pronesl Grolim a s očividným potěšením se rozhlédl kolem. „To by bylo. Bude ještě někdo utíkat, nebo půjdete radéji v klidu?"

„Kam nás odvedete?" zeptal se důrazné Bešer a zkoušel vytrhnout svoji ruku z pevného sevření jednoho rozšklebeného verbíře.

„Nejdřív do Yar Nadraku," odpověděl Grolim, „a pak na jih na thullské pláně, do vojenských stanu císařského veličenstva 'Zakata, vládce Mallorey. Právě jste vstoupili do armády, přátelé. Všichni Angarakové jsou nadšeni vaší odvahou a vlastenectvím a i samotný Torak z vás má radost." Jako by stvrzoval svá slova, zabloudila mu ruka k jílci obětního nože, který visel v pochvě za jeho opaskem.

Když se spoutaný Garion s okovy kolem kotníků trmácel v dlouhé řadě bezútěšně vypadajících odvedenců, řetěz zlověstně zvonil. Šli mezi křovinami po cestě podél řeky, nejspíš jižním směrem. Všichni odvedenci těžkopádně hledali nějakou zbraň — všichni až na Gariona, který se neustále rozhlížel. Byl si vědom svého meče, který měl připnutý na zádech, ale jak se zdálo, nikdo jiný mu nevěnoval pozornost.

Než opustili vesnici, když je spoutávali, stačili Silk a Garion

krátce prohodit pár slov v tajném drasnijském jazyce.

—Tenhle zámek bych dokázal otevřít nehtem u palce— prohlašoval Silk s pohrdavým mávnutím ruky. *—Jakmile dnes přijde tma, odemknu nás a utečeme. Skutečně si nemyslím, že vojenský život je něco pro mne a navíc je krajné nevhodné, abys právě teď vstoupil do angarácké armády — přihlédnu-li ke všem okolnostem.—*

—Kde je dědeček?—tázal se Garion.

—Tuším, že je nablízku.—

Garion si však dělal starosti a v mysli mu okamžitě vyskočil celý roj otázek „co kdybys." Aby se jim vyhnul, důkladně pozoroval Malloreánce, který je hlídal. Jakmile spoutali zajatce, odešel Grolim i se svou povýšenou důležitostí hledat ostatní vesnice a ostatní verbíře. Na hlídání jejich zástupu vyčlenil pouze pět malloreánských strážců. Malloreánci byli poněkud odlišní od ostatních Angaraků. V očích sice měli onu příznačnou odměřenost, ale jejich postavy nevyzařovaly tak omezenou prostoduchost, jež převažovala u západních kmenů. Byli statní, ale nedosahovali rozložitosti Murgů. Byli vysocí, ale nikoliv štíhlí jako ohařovití Nadrakové. Vypadali silní, neměli však hrubost zavalitých Thullů. K ostatním Angarakům se navíc chovali s jistou dávkou přezíravé povýšenosti. K zajatcům mluvili v krátkých štěkavých povelech, a když si povídali mezi sebou, používali natolik těžkopádné nářečí, že jim téměř nebylo rozumět. Oblékali drátěné košile skryté pod rudými halenami z tkaniny. Garion si prohlížel zahnuté meče a široké okrouklé štíty, které by se jim postavily do cesty při pokusu o útěk.

Raději opatrně sklonil hlavu, aby skryl rysy svého obličeje, které byly - ještě výrazněji než Silkovy - naprosto neangarácké. Průvodci se však nestarali o každého odvedence jednotlivě, raději si jich hleděli jako celku. Zpocený zástup pokračoval stále dál, nahoru a dolů. Počítali je podle seznamu, do kterého hleděli se znepokojenými výrazy ve tváři. Garion si představoval, co nepříjemného se stane, když ono číslo nebude, až dorazí do Yar Nadraku, souhlasit.

Garionovo oko zachytilo sotva patrné mihnutí čehosi nedaleko mezi křovinami. Otočil rychle hlavu tím směrem a spatřil velkého stříbrného vlka, jak přízračně pluje na hranici hvozdu a udržuje jejich rychlost. Garion opět sklonil hlavu a odvážil se přiblížit ztěžka klopý-

tajícímu Silkovi. „Támhle je dědeček," zašeptal.

„To jsi zjistil až teď?" překvapeně opáčil Silk. „Já už ho sleduji minimálně hodinu."

Když se cesta odklonila od řeky a vplula mezi stromy, pocítil určité napětí. Nemohl tušit, co Belgarat chystá, ale věděl, že lesní kryt skýtá příležitost, na kterou jeho děd čeká. Pokoušel se nedat najevo svoje rozrušení, ale tichý pohyb opodál mezi stromy jej činil téměř nepříčetným.

Cesta je dovedla dolů na rozlehlou mýtinu obklopenou vysokými kapradinami a malloreánští strážci zástup zastavili, aby zajatce nechali odpočinout. Vypětí při chůzi s jednou nohou připnutou do dlouhého řetězu, který spojoval odvedence dohromady, bylo značné a Garion se hojně zpotil. „Tak na co čeká?" pošeptal Silkovi.

Malý muž s krysím výrazem v obličeji pokrčil rameny. „Je ještě pár hodin do setmění," mírně odvětil. „Možná chce počkat na noc."

Pak odněkud shora nedaleko cesty uslyšeli zpěv. Píseň to byla oplzlá a navíc falešně zpívaná, ale zpěvák byl zjevně spokojen a jeho kolísavá výslovnost ukazovala, že je více než trochu opilý.

Malloreánci pohlédli jeden na druhého. „Další vlastenec. Zřejmě přichází narukovat," zazubil se jeden z nich. „Rozptylte se a lapneme ho, jakmile vleze na mýtinu."

Zpívající Nadrak se vynořil na mohutném grošákovi. Oblečen byl do obvyklé černé kůže, kožešinovou čapku měl posunutou mime na stranu. Na bradě mu rostl řídký černý vous a v ruce třímal vinný měch. Vypadal, že se jen sotva udrží v sedle, ale cosi v jeho očích říkalo, že není tak opilý, jak se zdá. Garion na něj překvapeně zíral, když s řadou mezků za sebou vjel na mýtinu. Byl to Yarblek, nadracký kupec, kterého potkali na Jižní vozové cestě v Kthol Murgosu.

„Hoj, tam," Yarblek zvučným hlasem pozdravil Malloreánce. „Koukám, že jste měli úspěšný lov. „Ta skupina odvedenců, kterou vlečete, vypadá na samé zdravé muže."

„A lov je čím dál snadnější," zašklebil se na něj jeden z Malloreánců a pobídl svého koně, aby Yarblekovi přehradil cestu.

„To myslíš mě?" bouřlivě se zasmál Yarblek. „Nebuď blázen. Mám příliš práce, než abych si hrál na vojáky."

„To je smůla," odpověděl Malloreánec.

„Jsem Yarblek, kupec z Yar Nadraku a osobní přítel krále Drosty. Vyřizuji záležitost, kterou mě on sám pověřil. Jestli mi budete jakkoli křížit cestu, Drosta vás zaživa stáhne z kůže a usmaží, jakmile vstoupíte do Yar Nadraku."

Malloreánec se již nedíval tak sebejistě. „Zodpovídáme se pouze 'Zakatovi," prohlašoval na obranu. „Král Drosta nad námi nemá moc."

„Jste v Gar og Nadraku, přátelé," Yarblek vztyčil ukazovák a ukázal jím na něj, „a Drosta si zde může dělat, co se mu zlíbí. Mohl by se i omluvit 'Zakatovi, že je po všem, ale pak by vás pět zřejmě vařili až do ruda"

„Předpokládám, že můžeš dokázat, že jednáš v úředních věcech," ohradil se málloreánský strážce.

„To samozřejmě můžu," odvětil Yarblek. Poškrábal se ve vlasech, jeho tvář ovládl výraz pošetilé popletenosti. „Kam jen jsem dal tu listinu?" zamumlal pro sebe. Pak luskl prsty. „Ach, ano," řekl, „už si vzpomínám. Je ve vaku na posledním mezkovi. Tumáte, popijte a já pro něj skočím." Podal vinný měch Malloreánci, slezl z koně a vyrazil podél řady svých nákladních mezků. Sundal plátěný vak a začal jej prohledávat.

„Raději prohlédneme jeho dokumenty, než se rozhodneme," prohodil jeden z ostatních Malloreánců. „S králem Drostou bych se zaplést nechtěl."

„Než to najde, můžeme se napít," navrhl další z nich, hledě na vinný měch. „Tak na tom se asi shodneme," poznamenal první a už z koženého vaku vytahoval zátku. Oběma rukama přiložil vak k ústům a zaklonil se, aby mohl pít.

V tom cosi zasvištělo vzduchem a z jeho hrdla náhle vyčníval hrot opeřeného šípu, těsně nad okrajem rudé haleny. Hrdlo měchu mu vyklouzlo z úst, svalil se na zem a proud vína brázdil jeho překvapený obličej. Jeho společníci na něj hleděli, ústa dokořán, pak s poplašným pokřikem na rtech tasili zbraně, ale bylo již příliš pozdě. Tři z nich se skáceli z koní ve smršti šípů, které vyletěly zpoza kapradinového krytu. Jeden ze strážců však strhl svého oře na útěk, drže šíp, hluboce zanořený do svého boku. Kůň neuběhl ani dva kroky, když se další tři šípy zabodaly do Malloreáncových zad. Ztuhnul v křeči, ochable se

překotil na stranu, a jak padal, zůstala mu noha ve třmeni. Jeho vystrašený kůň vyrazil na úprk a zmítajícího se jezdce vláčel po cestě zpět.

„Myslím, že ten dokument už nebudu muset hledat," prohlásil Yarblek s pochmurnou zlomyslností v hlase. Nohou obrátil Malloreánce, se kterým ještě před chvílí mluvil. „Tys ho stejně nechtěl vidět, vid?" zeptal se mrtvého muže.

Malloreánec se šípem v hrdle nepřítomně zíral na oblohu, ústa měl otevřená dokořán a z nosu mu vytékal pramínek krve.

„Já si myslím, že ne," drsně se zasmál Yarblek. A kopnutím opět převrátil mrtvého tváří k zemi. Pak obrátil pozornost k Silkovi a vesele vycenil zuby. V tu chvíli začali ze svých skrýší vylézat jeho lučištníci.

„Tak jste se, Silku, dostali až sem," řekl. „Myslel jsem, že vás Taur Urgas tam v páchnoucím Kthol Murgosu dostal."

„To ses přepočítal," nenucené odvětil Silk,

„Čím jste si zasloužili účast v malloreánském vojsku?" zvědavě naléhal Yarblek, veškeré stopy jeho hrané opilosti byly ty tam.

Silk pokrčil rameny. „Připadal jsem si opuštěný."

„Sleduji vás už třetí den."

„Jsem dojat tvojí starostlivostí." Silk zvedl svůj připoutaný kotník a zazvonil řetězem. „Dělalo by ti velké potíže, kdybys nás odemkl?"

„Nehodláš provádět něco bláznivého, viď?"

„Samozřejmě, že ne."

„Najdi klíč," prohodil Yarblek k jednomu ze svých lučištníků.

„Co s námi chceš udělat?" zeptal se úzkostlivě Bešer a s určitou obavou v očích pohlédl na mrtvé strážce.

Yarblek se dal do smíchu. „Co budeš dělat, až tě odepneme ze řetězu, je jen na tobě," pronesl lhostejně. „Ale zůstat tu v zajetí několika mrtvých Malloreánců, to bych ti nedoporučoval. Někdo by mohl jít kolem a klást nepříjemné otázky."

„To nás jenom tak necháš jít?" nevěřícně řekl Bešer.

„Nechystám se běžet s tebou a krmit tě," opáčil Yarblek.

Lučištníci odemykali okovy a každý Nadrak, jakmile byl volný, okamžitě zmizel v lese.

„Tak," řekl Yarblek a promnul si ruce, „to bychom měli. Proč

si konečně nedat něco k pití?"

„Ale všechno tvoje víno vypil ten strážce, když spadl z koně," ukázal Silk.

„To nebylo moje víno," odfrknul Yarblek. „Dnes ráno jsem jej ukradl. Mohl bys vědět, že nenabízím své vlastní pití tomu, koho chci zabít."

„To mě překvapuje," zazubil se Silk. „Myslel jsem, že jsi své zlodějské způsoby pověsil na hřebík."

Přes Yarblekovu drsnou tvář přeběhl mírně uražený výraz.

„Promiň," rychle se omluvil Silk. „Nechtěl jsem se tě dotknout."

„Nic se nestalo." Yarblek pokrčil rameny. „Spousta lidí mi nerozumí." Povzdechl. „Je to ale břemeno, které musím snášet."

Otevřel vak prvního mezka a vytáhl malý soudek piva. Sedl si na zem a obratně jej otevřel. „Pojďme se napít," navrhl.

„Rádi bychom," slušně odmítl Silk, „ale máme na starosti trochu naléhavější záležitosti."

„Ani nevíte, jak mě to mrzí," odpověděl Yarblek, když ve vaku lovil několik korbelů.

„Doufal jsem, že bys mohl pochopit."

„Já všechno chápu, Silku." Yarblek se sklonil a do soudku ponořil dva korbele. „Mrzí mě to, jak jen může, že vaše záležitosti budou muset chvíli počkat. Tumáte." Silkovi podal jeden korbel a Garionovi druhý. Pak se otočil a nabral i pro sebe.

Silk na něj hleděl s pozvednutým obočím.

Yarblek se rozvalil na zem vedle pivního soudku a nohy si pohodlně opřel o mrtvé tělo jednoho z Malloreánců. „Podívej, Silku," vysvětloval Yarblek, „celá věc stojí tak, že tě chce Drosta — velmi naléhavě. Nabídl za tebe odměnu, která je příliš přitažlivá, než abych ji přešel. Přátelství je jedna věc, ale obchod je obchod. Tak proč byste si ty a tvůj mladý přítel teď neudělali trochu pohodlí? Tohle je krásná stinná mýtina, v mechu se dobře leží. Nejdřív se všichni opijeme, a pak mi budete vyprávět o tom, jak jste dokázali prchnout před Taur Urgasem. Také mi můžete říct, co se stalo s tou krásnou ženou, která byla s vámi v Kthol Murgosu. Doufám, že na tobě vydělám dost peněz, abych si ji mohl koupit. Do ženění se nehrnu, ale, u Torakových

zubů, to byla nádherná ženská. Pro ni bych snad obětoval i svoji svobodu."

‚Jsem přesvědčen, že by jí to polichotilo," odpověděl Silk. „Co pak?"

„Kdy?"

„Potom, co se opijeme. Co budeme dělat pak?" „Pravděpodobně nám bude zle — jak obvykle bývá. A až se dáme do pořádku, vyrazíme dolů do Yar Nadraku. Vyberu odměnu a ty budeš moci zjistit, proč na tebe král Drosta lek Thun chce tak naléhavě vztáhnout ruce. Ale zatím v klidu seď a popíjej, příteli. Teď ještě nikam nejdeme."

Kapitola pátá

YAR NADRAK BYLO HRADBAMI OBKLOPENÉ město, rozkládající se na soutoku východního a západního ramene řeky Kordu. Hvozd v okolí města byl vypálen v okruhu asi jedné leguy od hradeb, ke kterým se přijíždělo zapopelenou pustinou, z níž tu a tam vyčníval černý pahýl ohořelého kmene či zbytky ostružinových houštin. Brány hlavního města byly mohutné a natřené dehtem. Převyšovala je pouze ohromná kamenná napodobenina Torakovy masky. Tento obdivuhodný, nelidsky krutý zjev shlížel na každého, kdo projížděl branou a Garion jen stěží tajil svůj třas, když vstupoval dovnitř.

Domy nadrackého hlavního města byly dosti vysoké, pokryté příkrými hřebeny střech. Okna druhých podlaží měla okenice, většinou zavřené. Jakýkoliv obnažený kus dřeva byl naměřený dehtem, aby vydržel, a díky nánosům této černé látky stavby vypadaly jaksi nemocně. Vzduch v úzkých klikatých uličkách Yar Nadraku čpěl chmurou a děsem. Obyvatelé, kteří spěchali za svými záležitostmi, měli skloněné hlavy a přivřené oči. Zdejší měšťané oblékali méně kožených věcí než v ostatních částech země, ale i přesto v jejích oděvech převažovala černá, tu a tam narušená modrou nebo žlutou. Jedinou výjimkou tohoto pravidla byly rudé haleny malloreánských vojáků, kteří byli téměř všude. Potulovali se dlážděnými uličkami nahoru i dolů, hrubě obtěžovali místní obyvatele a hlasitě na sebe pořvávali těžkopádně znějící řečí.

Zatímco většina vojáků působila jako mladíci, kteří se navenek pokouší skrýt svoji úzkost z cizího města chvastounstvim, hrubostí a řevem, malloreánští Grolimové byli z úplně jiného těsta. Narozdíl od západních Grolimů, které Garion viděl v Kthol Murgosu, oblékali své

špinavé ocelové masky jen zřídka a spíše se ukazovali s děsivě tvrdým výrazem ve tváři. Měli úzké oči a jejich ústa vypadala, jako by byla beze rtů. Když v černých pláštích s kápí procházeli ulicí, dal jim přednost každý, Nadrak i Malloreánec.

Garion i Silk, ostražitě hlídaní na hřbetech mezků, následovali štíhlého Yarbleka do města. Celou cestu podél řeky strávili Yarblek se Silkem ve vzájemném dobírání, vyměňovali si urážky a oživovali minulé nerozvážnosti. Přestože působil dosti přátelsky, i nadále byl Yarblek ve střehu a jeho strážci sledovali každý Silkův a Garionův krok. Během jejich třídenního putování Garion téměř nepřetržitě tajně pozoroval okolní les, ale po Belgaratovi nebylo ani vidu ani slechu, a tak Garion do města vstupoval pln nejrůznějších obav. Silk však vypadal sebejistě a uvolněně jako obvykle a jeho chování Gariona zjakéhosi důvodu nesmírné rozčilovalo.

Nějakou dobu klapali po dláždění městských ulic, když Yarblek náhle odbočil do neudržovaného stromořadí, které vedlo dolů k řece.

„Myslel jsem, že k paláci se jde tamtou cestou," řekl Silk a ukázal směrem ke středu města.

„To je pravda," odpověděl Yarblek, „ale my nejedeme do paláce. Drosta si našel společníky a královské záležitosti vyřizuje raději v soukromí." Stromořadí se najednou rozestoupilo a oni spatřili zchátralou ulici s úzkými domy, které vypadaly jako těsně před rozpadnutím. Zpoza rohu se vynořili dva Grolimové, zamířili jejich směrem a štíhlý Nadrak okamžitě sevřel rty. Když ti dva procházeli kolem, v Yarblekově tváři se zračilo otevřené nepřátelství.

Jeden z nich se zastavil, aby jeho pohled náležitě opětoval. „Vypadáš, jako bys měl nějaký problém, příteli," naznačoval Grolim.

„To je snad moje věc, ne?" odsekl Yarblek.

„To máš pravdu," chladně opáčil Grolim. „Ale pozor, aby se ti nevymkla z rukou. Otevřená neuctivost ke kněžství by tě mohla dostat do vážných potíží." Pohled černě oděného muže byl dosti výhružný.

Na nenadálý podnět Garion opatrně obrátil svoji mysl ke Grolimovi a jemně pronikal do té jeho, ale myšlenky, s nimiž se střetl, neukazovaly zvláštní vědomost, ani nebyly chráněny aurou, již obvykle mysl čaroděje vyzařuje.

„Nedělej to," varoval jeho vnitřní hlas. *„To je, jako kdybys zvonil zvoncem nebo měl označeni na krku.*"

Garion se rychle vrátil zpět do sebe. *„Myslel jsem, že všichni Grolimové jsou čarodějové,*" potichu odvětil. *„Tohle jsou jen obyčejní muži* " Ale hlas již mlčel.

Grolimové pokračovali dál a Yarblek si opovržlivě odplivl na ulici. „Prasata," zamručel. „Začínám Malloreánce nenávidět stejně jako Murgy."

„Zdá se, že zabírají tvoji zemi, Yarbleku," poznamenal Silk.

Yarblek vztekle přisvědčil. „Pustíš jednoho Malloreánce dovnitř a než se naděješ, překážejí všude."

„A proč jste je vůbec začali pouštět?" mírně se zeptal Silk.

„Silku," řekl stroze Yarblek, „vím, že jsi zvěd a já s tebou prostě státní záležitosti probírat nebudu. Tak laskavě přestaň lovit zprávy."

„Jen zabíjím nudné chvíle," nevinně odvětil Silk.

„Proč se nestaráš o své vlastní záležitosti?"

‚Ale tohle mojí záležitostí je, starý příteli."

Yarblek mu tvrdě pohlédl do očí, a pak se zasmál.

„Kam jdeme?" otázal se Silk a přehlédl sešlou ulici. „Tohle není nejlepší část města, pokud si vzpomínám."

„Uvidíš," odpověděl Yarblek.

Pokračovali dál směrem k řece, kde se vznášel jen těžko snesitelný pach otevřených odpadních kanálů, v nichž Garion viděl žeroucí krysy. Muži na ulici byli oblečení v ošumělých hadrech a vrhali záludné pohledy na všechny, kteří by mohli narušovat pořádek.

Yarblek na místě stočil svého koně a vedl je do jiné špinavé aleje. „Půjdeme tudy," zavelel a sesedlal. „Chci tam dorazit zezadu." Vedli tedy své soumary alejí dolů a doprovázeni jedním z jeho mužů, opatrně překračovali haldy hnijícího odpadu.

„Tudy dolů," řekl Yarblek a ukázal na vratké dřevěné schody, které vedly do úzkých dveří. Jakmile vstoupíme dovnitř, mějte sklo-něné hlavy. Bude lepší, když si lidi nevšimnou, že nejste Nadrakové."

Sešli dolů po rozvrzaných schodech a dveřmi vklouzli do šeré zakouřené krčmy, která čpěla potem, rozlitým pivem a zvětralými zvratky. Uprostřed místnosti hořelo ohniště přeplněné popelem a ně-

kolik žhavých polen dávalo mnoho dýmu, ale skoro žádné světlo. Dvě úzká špinavá okna naproti vchodu byla jen o málo světlejší než okolní zdi. Na řetězech přibitých k trámu visela obyčejná olejová lampa

„Posaďte se tady," pokynul Yarblek a dotkl se lavice naproti zadní stěny. „Hned se vrátím." Odešel do přední části krčmy. Garion se rychle rozhlédl kolem, ale okamžitě si všiml páru Yarblekových mužů, kteří nenápadně posedávali vedle dveří.

„Co budeme dělat?" pošeptal Silkovi.

„Asi nám nezbyde nic jiného, než čekat, co se stane," opáčil Silk.

„Nevypadáš moc znepokojeně."

„Ani nejsem."

„Ale vždyť nás zatknul, nebo ne?"

Silk zavrtěl hlavou. „Když někoho zatýkáš, nasadíš mu želízka. Král Drosta se mnou chce mluvit, to je všechno."

„Ale v oznámení o odměně stojí, že -"

„O to bych se příliš nestaral, Garione. To oznámení bylo jen kvůli Malloreáncům. Drosta nechce, aby mu do toho zasahovali."

Yarblek se prodral davem zpět a dopadl na umouněnou lavici vedle nich. „Drosta snad za chvíli přijde," řekl. „Chcete zatím něco k pití?"

Silk se znechuceným výrazem obhlédl lokál. „Ne, nechceme," odpověděl. „V krčmách, jako je tahle, v pivních sudech obvykle plave několik utopených krys - nemluvě o mouchách a ploticích."

„Kroť se," pronesl Yarblek.

„Není tohle místo pro krále trochu výstřední?" zeptal se Garion a prohlédl si špinavý vnitřek krčmy.

„Musel bys znát krále Drostu, abys pochopil," vysvětloval Silk. „Je proslulý svými různými chutěmi a zdejší putyky mu vyhovují."

Yarblek se souhlasně zasmál. „Náš vládce je bujarý chlapík," poznamenal, „ale nemyslete si, že je hloupý - možná trochu prostý, ale ne hloupý. Vyrazí si na místo, jako je tohle a žádný z Malloreánců se neobtěžuje, aby ho sledoval. Zjistil, že je to nejlepší způsob, jak v klidu řešit záležitosti, ze kterých se nechce zodpovídat 'Zakatovi."

V přední části krčmy vznikl nějaký rozruch. Dva ramenatí Na-

drakové v černých kožených halenách a špičatých helmicích se drali dveřmi dovnitř. „Uvolněte cestu!" zakřičel jeden z nich. „A všichni povstaňte!"

„Alespoň vy, kteří to ještě zvládnete," suše dodal druhý.

Jakmile vstoupil štíhlý muž ve žlutém atlasovém kabátci a zeleném, kožešinou lemovaném, sametovém plášti, lokálem proběhla vlna posměchu a pískotu. Měl vypoulené oči a jeho poďobaná tvář vypadala vystrašeně. Pohyboval se rychle a trhaně, jeho výraz zrcadlil podivnou směs zatrpklé veselosti a zoufale neukojeného hladu.

„Sláva Jeho Veličenstvu Drostovi lek Thunovi, králi Nadraků," hlučně pronesl jeden opilý muž a ostatní v krčmě zachvátil hrubý smích, hvízdali, jízlivě se posmívali a dupali nohama.

„Moji věrní poddaní," odvětil poďobaný muž s otupělým úšklebkem. „Opilci, zloději a kuplíři. Vyhřívám se v paprscích vaší přízně." Zdálo se, že sám sebou opovrhuje stejně jako špinavým otrhaným davem.

Jednohlasně pískali a výsměšně dupali.

„Tak kolik dneska, Drosto?" zakřičel kdosi.

„Dokud to půjde," mlsně poznamenal král. Je moji povinností šířit královské požehnání všude, kam přijdu."

„Tohle nazýváš královským požehnáním?" chraptivě se zeptal někdo další.

„Proč ne?" opáčil Drosta a pokrčil rameny.

„Královská ložnice čeká," pronesl hostinský s posměšnou poklonou.

„Určitě i se všemi královskými štěnicemi," doplnil Drosta. „Pivo pro každého, kdo není natolik nalitý, aby vrhnul. Ať mí oddaní poddaní pijí na moje zdraví."

Král zamířil ke schodišti, které vedlo do vyšších pater budovy a dav mu provolal slávu. „Čekají mě povinnosti," prohlásil a významně pokynul směrem ke schodům. „Ani netušíte, jak dychtivě se té závažné odpovědnosti chopím." A za výsměšného potlesku shromážděné lůzy vystoupal po schodech.

„Co teď?" zeptal se Silk.

„Chvíli počkáme," odvětil Yarblek. ,,Bylo by příliš nápadné, kdybychom tam vyrazili hned."

Garion se nepohodlně vrtěl na lavici. Pocítil slabé, ale znepokojivé napětí za ušima a přes celé tělo mu přebíhalo jakési mrazivé svrbění. Zmocnil se jej vtíravý pocit, že ze špinavého povlaku po celé krčmě vylézají za čerstvou krví blechy a vši, ale toto pomyšlení zapudil. Brnění nepřicházelo z vnějšku.

U nedalekého stolu chrápal s hlavou ukrytou v pažích ošumělý muž, očividně v dosti podroušeném stavu. Uprostřed chrápání krátce zvedl svoji tvář a mrknul. Byl to Belgarat. Pak nechal hlavu opět spadnout do skrýše z paží a Garionem projela vlna úlevy.

Opilý dav v krčmě se choval stále neuryaleji. Poblíž ohniště se strhla krátká surová rvačka. Kumpáni stojící opodál nejprve povzbuzovali, pak se připojili a začali do dvou zápasníků kopat.

„Pojďme nahoru," krátce pokynul Yarblek, vstal a protlačil se ke schodům.

„Je tady dědeček," pošeptal Silkovi Garion, když Yarbleka následovali.

„Viděl jsem ho," krátce odpověděl Silk.

Schody je dovedly do zšeřelé chodby se špinavým otřepaným kobercem na podlaze. Na jejím konci se o zeď opírali dva strážci krále Drosty, každý po jedné straně mohutných dveří.

„Jsem Yarblek," řekl jim Silkův přítel, jakmile dorazili ke dveřím. „Drosta mě očekává."

Strážci si vyměnili pohledy, pak zaklepali na dveře. „Je tady muž, kterého prý chcete vidět, Vaše Veličenstvo."

„Pusťte ho dovnitř," tlumeným hlasem promluvil Drosta.

„Není sám," varoval jeden ze strážců.

„To je v pořádku."

„Jděte," utrousil strážný k Yarblekovi, zdvihl závoru a otevřel dveře.

Král Nadraků se rozvaloval na rozházené posteli, paže měl kolem drobných ramínek dvou špinavých, spoře oblečených dívek s pocuchanými vlasy a beznadějným výrazem ve tváři. „Yarbleku," přivítal nemravný vládce kupce, „co mi neseš?"

„Nechtěl jsem tě svým příchodem otravovat hned, Drosto."

„Budeme muset chvíli počkat," potměšile pronesl Drosta k dívkám. „No, nejsou sladké?"

„Jestli máš rád mladou krev -" pokrčil rameny Yarblek. „Já dávám přednost zralejším."

„Ty jsou také dobré," souhlasil Drosta. „Já mám rád všechny. Zamiluji se klidně dvacetkrát za den. Tak běžte, krásky moje," pokynul dívkám. „Musím teď něco zařídit. Pošlu pro vás později."

Dívky okamžitě odešly a potichu za sebou zavřely dveře.

Drosta si sedl na pelest a nepřítomně se drbal v podpaží. Jeho žlulý kabátec byl rozepnutý a na kostnaté hrudi mu rostly hrubé černé chlupy. Měl hubené tělo, místy až na kost, a jeho tenké paže vypadaly skoro jako dvě hůlky. Hlavu mu pokrývaly mastné zplihlé vlasy a bradu řídký vous, který byl jen o málo bujnější než pár neposlušných chloupků. Jeho poďobaný obličej hyzdily výrazné červené skvrny, ruce a krk měl posetý ohavnou strupovitou vyrážkou. Okolo sebe šířil značně nepříjemný zápach, „Jsi přesvědčen, že to je muž, kterého chci?" zeptal se Yarbleka. Garion nadrackého krále pozorně sledoval. Z jeho hlasu čišela hrubost, mluvil pronikavým panovačným tónem člověka, který je plně vytížen. Garion vnikl do jeho mysli — Drosta lek Thun vůbec nebyl takový, jak se jevil.

„Znám ho už několik let, Drosto," odpověděl Yarblek. Je to drasnijský princ Kheldar. Obvykle si nechává říkat Silk, ale někdy také Ambar z Kotu nebo Radek z Boktoru. Je to zloděj, švindlíř a špeh. Avšak, když od toho odhlédnu, není vůbec špatný."

„Rád poznávám tak slavného muže," prohlásil král Drosta „Vítej, princi Kheldare."

„Vaše Veličenstvo," uklonil se Silk.

„Pozval bych tě do paláce," pokračoval Drosta, „ale hostím návštěvu, která má nešťastný zvyk strkat nos do mých záležitostí." Suše se zasmál. „Naštěstí jsem brzy zjistil, že Malloreánci jsou na to, aby mě sledovali do míst, jako je tohle, příliš ješitní, takže můžeme klidně jednat." S pobavenou shovívavostí se rozhlédl po levném nevkusném nábytku s červenými doplňky. „A navíc," dodal, „to tady mám rád."

Garion stál opřený o zeď vedle dveří a snažil se zůstat co nejnenápadnější, ale Drostovy úzkostlivé oči jej vypátraly. „Můžeme mu věřit?" udeřil na Silka král.

„Naprosto," ujistil ho Silk. ‚Je mým učněm. Učím ho řemeslo,"

Jaké řemeslo? Zlodějinu nebo špehounství?"

Silk pokrčil rameny. „To obnáší skoro totéž. Yarblek říkal, žes mě chtěl vidět. Předpokládám, že tvůj zájem má co do činění spíše se současnou situací, než s nějakými dávnými nedorozuměními."

„Jsi bystrý, Kheldare," uznale odvětil Drosta. „Potřebuji tvoji pomoc a jsem ochoten za ni zaplatit."

Silk se široce usmál. „Mám rád slovo platit."

„Slyšel jsem. Víš co se děje tady v Gar og Nadraku?" Královy oči zbystřily a jeho neotesaná přetvářka byla ta tam.

„Jsem v tajných službách, Vaše Veličenstvo," poukázal Silk.

Drosta zamručel, vstal a zamířil ke stolu, kde stála karafa vína a několik sklenic. „Něco k pití?" nabízel.

„Proč ne?"

Drosta naplnil čtyři sklenice, jedné se chopil a začal zlostně přecházet po místnosti. „Nic z toho se mi nelíbí, Kheldare," vybuchl. „Generace — staletí — držel můj rod zemi Gar og Nadrak stranou nadvlády Grolimů. A ti teď nejsou daleko tomu, aby nás strhli zpátky k pustému barbarství a já nemám jinou možnost, než předstírat, že proti tomu nic nemám. Čtvrt milionu Malloreánců běhá po mé zemi, jak se jim zlíbí a odvádějí bezpočetnou armádu do bojů na jihu. Kdybych řekl jediné slovo na protest, 'Zakat jedním úderem pěsti zničí celé království."

„Myslíš, že by to skutečně udělal?" zeptal se Silk a usedl za stůl.

„A to s takovým pohnutím, jaké ty cítíš, když připlácneš mouchu," odpověděl Drosta „Už jsi ho někdy viděl?"

Silk zavrtěl hlavou.

„Buď rád," řekl Drosta a otřásl se strachem. „Taur Urgas je šílenec a jakkoli ho nenávidím, pořád je to člověk. Ale 'Zakat je z ledu. Chci se dostat do styku s Rhodarem."

„Aha," pochopil Silk. „Tak o tomhle to celé je."

„Jsi dobrý chlapík, Kheldare," chladně poznamenal Drosta, „ale nedělal bych takové těžkosti, jen abych vás pobavil. Potřebuji doručit Rhodarovi vzkaz. Už několikrát jsem se pokoušel poslat mu zprávu, ale není k zastižení. Nepostojí na jednom místě. Jak může tlustý muž cestovat tak proklatě rychle?"

„Je záludný," krátce na to Silk. „Co přesně máš na mysli?"

„Spojenectví," stroze odvětil Drosta. „Jsem zahnaný do kouta. Buď se spojím s Rhodarem nebo mě spolknou."

Silk opatrně odložil sklenici. „To je velmi závažný návrh, Vaše Veličenstvo. V současné situaci bude velice těžké jej uskutečnit."

„Proto jsem také nechal poslat pro tebe, Kheldare. Hledíme konci světa přímo do tváře. Musíš se dostat k Rhodarovi a přesvědčit ho, aby stáhnul svoji armádu z thullské hranice. Zkus ho přimět, aby zastavil tu šílenost, než bude pozdě."

„Donutit mého strýce, aby dělal takové věci, je nad mé síly, králi Drosto," pečlivě vážil slova Silk „Lichotí mi, že mě považuješ za tolik vlivného, ale mezi námi jsou poněkud složitější vztahy."

„To pořád, Kheldare, nechápeš, o co jde?" Drostův hlas byl plný mučivé úzkosti a svá slova doprovázel mohutnými posunky. „Naše jediná naděje je nedopustit, aby se Murgové spojili s Malloreánci. Měli bychom udělat všechno proto, aby mezi nimi vznikla nějaká roztržka a ne jim poskytnout společného nepřítele. Taur Urgas a 'Zakat se vzájemně nenávidí s až posvátnou vášní. Murgů je více než zrnek písku a Malloreánců více než hvězd. Grolimové si můžou v té své hať-matilce blábolit o vzkříšení Toraka, dokud jim neupadnou jazyky, ale Taur Urgas a 'Zakat vyrazí do vzájemného boje z jednoho prostého důvodu — každý z nich chce smést toho druhého ze světe a stát se králem králů celého Angaraku. Směřují vstříc vzájemné vyhlazovací válce. Můžeme se zbavit obou, jen když jim nebudeme překážet."

„Myslím, že už vím, co máš na mysli," zašeptal Silk. „'Zakatovi Malloreánci se plaví přes Východní moře do přípravné polohy u Thull Zeliku a Taur Urgas shromažďuje jižní Murgy poblíž Rak Gosky. Určitě chtějí napadnout jeden druhého. Nesmíme jim stát v cestě a nechat je bojovat. Donuť Rhodara, aby své vojáky stáhnul, než všechno pokazí."

„Už jsi o tom mluvil s Thully?" tázal se Silk.

Drosta opovržlivě odfrkl. „Kde je problém? Zkoušel jsem to vysvětlit králi Gethellovi, ale rozhovor s ním je jako s hromadou hnoje. Thullové jsou z Grolimů tak vystrašení, že stačí zmínit Torakovo jméno a můžou se rozkrájet. A Gethell je Thull skrz naskrz. Mezi jeho ušima není nic než písek."

„Je tu ale jeden problém, Drosto," řekl znepokojenému vládci Silk. „Já tvůj vzkaz králi Rhodarovi doručit nemůžu."

„Nemůžeš?" vybuchl Drosta „Co to znamená, že nemůžeš?"

„Nemám teď se strýcem dobré vztahy," úlisně lhal Silk.„Před několika měsíci jsme měli malé nedorozumění, a jakmile by mě viděl, okamžitě by mě nechal spoutat řetězy - a navíc jsem plně zaměstnán věcmi, které se chystají na jih odsud."

Drosta zasténal. „Pak jsme všichni odsouzeni k záhubě," prohlásil a upadl do zoufalého smutku. „Byls mojí poslední nadějí."

„Nech mě chvíli přemýšlet," řekl Silk. ,,Ještě můžeme lecos zachránit." Strnule hleděl na podlahu, a jak celou záležitost přeséval hlavou, nepřítomně si okusoval nehty. „Já jít nemůžu," uzavřel. „To je jasné. Ale to ještě neznamená, že nemůže někdo jiný."

„Komu ještě by mohl Rhodar důvěřovat?" dotazoval se Drosta.

Silk obrátil pozornost k Yarblekovi, který se zamračeným starostlivým pohledem soustředěně poslouchal celý rozhovor. „Máš teď nějaké potíže s Drasnií?" zeptal se.

„Pokud vím, tak ne."

„Dobře," pokračoval Silk. „V Boktoru žije obchodník s kůžemi - jmenuje se Geldahar."

„Tlustý? S šilhavýma očima?" ubezpečoval se Yarblek.

„To je on. Co kdybys vzal náklad kůží a vyrazil do Boktoru? Zatímco budeš Gedelharovi prodávat kůže, řekni mu, že tažení lososů se letos opozdilo."

,,Jsem si jistý, že tahle zpráva ho naprosto okouzlí."

„To je heslo," vysvětloval Silk s přehnanou trpělivostí. „Jakmile jej vyslovíš, pochopí, že tě má dostat ke královně Porenně."

„Slyšel jsem, že Porenna je krásná žena," poznamenal Yarblek, „ale nepojedu až do Boktoru, jen abych viděl půvabnou dívku. Tu si můžu najít i tady dole v lokále."

„Pořád nic nechápeš," řekl mu Silk. „Porenna je Rhodarova žena a jí věří mnohem víc, než kdysi věřil mně. Ona bude vědět, že jsem tě poslal a všechno co jí řekneš, předá mému strýci. Rhodar bude číst Drostův vzkaz tři dny potom, co dorazíš do Boktoru. To zaručuji."

„Ty bys to všechno pověděl ženě?" prudce namítal Drosta. „Kheldare, ty ses zbláznil. Jediná žena, která udrží tajemství, je ta,

která má vyříznutý jazyk."

Silk neústupně zavrtěl hlavou. „V téhle chvíli má Porenna moc nad drasnijskou tajnou službou, Drosto. Ví většinu tajných věcí na světě. Nikdy se nemůže podařit, aby tvůj posel prošel k Rhodarovi přes armádu Alornů. Na to zapomeň. Navíc s ním budou Šerekové, kteří zabijí každého, kdo jen vzdáleně připomíná Angaraka. Jestli chceš být ve styku s Rhodarem, musíš použít drasnijskou tajnou službu jako prostředníka, a to jde jedině přes Porennu."

Drosta vypadá! nerozhodně. „Možná," uzavřel po chvíli přemýšlení. „Zkusím v té věci udělat cokoli - ale proč do toho zatahovat Yarbleka? Proč nemůžeš můj vzkaz královně doručit ty?"

Silk se bolestně zatvářil. „Obávám se, že to by už vůbec nedělalo dobrotu. Porenna byla ve středu všech potíží se strýcem. Rozhodně teď v paláci nejsem vítaným hostem."

Král Drosta zvedl své bujné obočí. „Tak takhle to tedy je." Zasmál se. „Koukám, že tvoje pověst je zasloužená." Otočil se k Yarblekovi. „Pak je to na tobě. Zařiď všechno potřebné k cestě do Boktoru."

„Ještě mi dlužíš peníze, Drosto," odměřeně odvětil Yarblek. „Odměnu za přivedení Kheldara, pamatuješ?"

Drosta pokrčil rameny. „Někam to napiš."

Yarblek neústupně zavrtěl hlavou. „Ne tak zhurta. Pojďme vyrovnat naše účty hned. Je známé, že platíš pozdě. Jednou jsi dostal, cos chtěl, tak zaplať."

„Yarbleku," řekl smutně Drosta, Jsem tvůj král."

Yarblek trochu výsměšně sklonil hlavu. „Tvého Veličenstva si nesmíme vážím," pronesl, „ale, konec konců, obchod je obchod."

„Nenosím s sebou tolik peněz," protestoval Drosta.

„To je v pořádku, Drosto. Já můžu počkat." Yarblek zkřížil paže na prsou, sedl si do křesla s vzezřením člověka, který hodlá notnou chvíli setrvat.

Drosta vrhl dlouhý bezradný pohled.

Poté se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Belgarat, stále oblečený do hadrů, které měl dole v krčmě. Na jeho příchodu nebylo nic záludného, kráčel jako muž, který jedná ve vážných záležitostech.

„Co to je?" nevěřícně vykřikl Drosta. „Stráže!" zařval, „odveďte toho opilého starce pryč."

„Usnuli, Drosto," tiše odpověděl Belgarat. „Ale nebuď na ně příliš krutý. Nemohou za to."

„Kdo jsi? Co si o sobě myslíš?" dotazoval se Drosta. „Vypadni odsud!"

„Myslím, že bude lepší, když si jej lépe prohlédneš, Drosto," doporučoval Silk a suše se zasmál. „Zdání někdy klame, neměl bys nikoho tak rychle vyhazovat. Třeba ti chce říci něco důležitého."

„Ty ho znáš, Kheldare?" ptal se Drosta.

„Snad každý na světě ho zná," odvětil Silk. „Nebo o něm slyšel."

Drosta svraštil obličej a zmateně se mračil, ale Yarblek vyletěl ze židle, jeho obličej náhle zbledl. „Podívej se na něj. Chvíli přemýšlej. Víš, kdo to je."

Drosta pomalu otvíral své vypouleně oči, kterými hleděl na otrhaného starce. „Ty?" vyhrkl.

Yarblek na Belgarata stále zíral. ‚Je do toho zapletený od samého počátku. Mělo mi to dojít už dole v Kthol Murgosu - on, ta žena a vůbec to všechno."

„Co děláš v Gar og Nadraku?" uctivým hlasem se tázal Drosta.

„Jen projíždím, Drosto," odpověděl Belgarat. „Jestli jste ukončili váš rozhovor, potřebuji tyto dva Alomy. Jedeme vstříc setkání a máme malé zpoždění."

„Vždycky jsem myslel, že jsi jen mýtus."

„Snažím se to všemožně podporovat," řekl Belgarat. „Mohu pak snadněji cestovat."

„Jsi nějak zapojen do záležitostí těch dvou Alornů?"

„Více méně jednají podle mých náznaků a Polgara nad nimi drží ochranou ruku."

„Můžeš říci slovo a propustit je?"

„To vskutku nebude nutné, Drosto. Být tebou, tolik bych se 'Zakata a Taur Urgase nebál. V pohybu jsou věci mnohem důležitější než jejich hašteření."

„Tak je to tedy s tím, co dělá Rhodar," najednou pochopil Drosta. „Je skutečně tak pozdě?"

„Možná ještě později, než si myslíš," odvětil starý čaroděj. Přešel ke stolu a nalil si trochu Drostova vína. „Torak se už hýbe a

celou záležitost bude nutné vyřešit nejpozději do prvních sněhových vloček."

„To je na mě moc, Belgarate," pronesl Drosta. „Taur Urgasovi a 'Zakatovi bych se postavit zkusil, ale nikdy nezkřížím cestu Torakovi."

„Nedělej žádné ukvapenosti, Drosto," klidně mu poradil Belgarat, když sedě na židli, srkal jeho víno. „Grolimové mohou jednat naprosto nevyzpytatelně a pochopit moji přítomnost v Gar og Nadraku jako výsledek nějaké tajné dohody s tvojí stranou. Položili by tě na oltář a tvé srdce by syčelo na žhavých uhlících, než bys stačil cokoli vysvětlit - král, nekrál."

Drosta ztuhl a jeho poďobaný obličej úplně zbělel. Na chvíli vypadal, jako by zápasil sám se sebou. Pak mu poklesla ramena a jeho rozklad se zdál být u samého konce. „Držíš mě, Belgarate, pod krkem, viď?" řekl a krátce se zasmál. „Dokázals mě přelstít a ted' toho hodláš využít, abys oklamal angarackého Boha."

„To ho máš skutečně tak rád?"

„Nikdo nemá Toraka rád. Já se ho bojím, to je ten pravý důvod, ne nějaká přecitlivělá úcta. Jestli povstane -" král Nadraků se zachvěl strachy.

„Už jsi někdy alespoň trochu přemýšlel o tom, jak by svět vypadal bez něho?"

Je nesmysl takovou věc si vůbec přát. On je Bůh. Nikdo nemůže ani doufat, že by ho porazil. Nato je příliš mocný a silný."

„Existují však věci silnější než Bohové - vím o dvou a obě spěchají vstříc závěrečnému střetu. Myslím, že by nebyl dobrý nápad, v tuto chvíli jim bránit."

Ale Drostovi přišlo na mysl něco jiného. Pomalu se obrátil a strnulý úžasem nedůvěřivě hleděl na Gariona. Potřásl hlavou a protřel si oči, jako by zkoušel rozptýlit jakousi mlhu. Garion si nepříjemně uvědomoval obrovský meč, který čněl zpoza jeho zad. Drosta poulil své už beztak vypoulené oči, dokud svým zrakem neodhalil to, co bylo působením Orbu utajeno, a co předtím nevnímal, přestože stál nablízku. Jeho výraz ovládla bázeň a beznaděj. „Veličenstvo," vykoktal a pln hluboké úcty se uklonil.

„Veličenstvo," opáčil Garion a způsobně naklonil hlavu.

„Vypadá to, že jsem nucen popřát vám mnoho štěstí," tiše pro nesl Drosta. „Vzhledem k tomu, co říkal Belgarat, myslím, že jej budete potřebovat."

„Děkuji ti, králi Drosto," řekl Garion.

Kapitola šestá

„MYSLÍŠ, ŽE DROSTOVI MŮŽEME DŮVĚŘOVAT?" zeptal se Garion Silka, když následovali Belgarata zaneřáděným stromořadím za krčmou.

„Dokud ho máme v hrsti, tak snad ano," odpověděl Silk. ,,Ačkoli se nepřetvařoval jen v jediné věci. Je přitlačený ke zdi, což by ho mohlo přinutit jednat s Rhodarem — přinejmenším alespoň začít."

Jakmile se dostali k ulici na konci aleje, Belgarat krátce pohlédl na večerní oblohu. „Bude lepší, když si pospíšíme," řekl. „Rád bych se dostal z města, než zavřou brány. Naše koně jsem nechal v houštině asi míli za hradbami."

„Ty ses pro ně vrátil?" vyhrkl poněkud překvapený Silk.

„Samozřejmě. Nemám v úmyslu jít celou cestu do Země Morindim pěšky." Vedl je ulicí nahoru, směrem od řeky.

K městské bráně dorazili ozářeni paprsky zapadajícího slunce, právě když seji stráže chystali na noc zavřít. Jeden z nadrackých vojáků vztyčil ruku, jako by jim chtěl zabránit v cestě, ale pak změnil názor, popuzeně pokynul, aby pokračovali, a polohlasně zaklel. Ohromná, dehtem nasáklá vrata se za nimi zavřela, a jak vojáci zajišťovali závory, bylo slyšet zvonivé chřestění těžkých řetězů. Garion si znova změřil Torakovu vytesanou tvař, jež se přízračně klenula nad branou, ale pak jí záměrně ukázal záda.

,,Je možné, že by nás sledovali?" otázal se Belgarata Silk, když kráčeli prašnou silnici, která vedla ven z města

„Moc by mě to nepřekvapilo," odvětil Belgarat. .,,Drosta ví - nebo tuší - velmi mnoho z toho, co děláme. Malloreánští Grolimové jsou velmi lstiví a umí číst Drostovy myšlenky, aniž by cokoli postře-

hl. To je pravděpodobně důvodem, proč se neobtěžují, aby ho sledovali, když vyrazí na svoji pochůzku."

„Nemohl bys podniknout nějaké kroky?" navrhoval Silk za postupujícího soumraku.

„Pohybujeme se příliš blízko Mallorey, než abychom si mohli dovolit tropit zbytečný rozruch," odpovídal Belgarat. „Zedar je schopen slyšet můj pohyb na značnou dálku a Torak již jenom podřimuje. Nerad bych si zahrával s možností probudit ho nějakým hlasitějším ruchem."

Kráčeli silnicí vstříc stinné hradbě páchnoucích keřů, která obepínala holé území bezprostředního okolí města. Kvákání žab z močálovitých usazenin podél řečiště, se hlasitě rozléhalo soumrakem.

„To jsme ho tím vším ještě nevzbudili?" přerušil chvíli ticha Garion, který kdesi v hlubinách své myslí objevil nejasnou naději, že by se mohli ke spícímu Bohu nepozorovaně přiblížit a překvapit jej neprobuzeného.

„Ne, opravdu ne," opáčil jeho děd. „Zvuk tvé ruky, když splynula s Orbem, otřásl celým světem a nenechá spát ani Toraka. Ještě sice není úplně vzhůru, ale tvrdě už také nespí."

„To skutečně způsobilo tak ohromný rozruch?" zvědavě vyhrkl Silk.

„Ono splynutí bylo slyšet snad až na druhé straně vesmíru. Koně jsem nechal támhle." Starý muž ukázal na vrbový háj několik set sáhů od cesty.

Najednou se ozvalo chřestění těžkých řetězů a žáby na chvíli utichly leknutím.

„Otevírají bránu," řekl Silk. „Nedělali by to, kdyby jim kdosi nedal úřední pokyn."

„Pospěšme si," zavelel Belgarat.

Koně poplašeně ržáli, když si všichni tři razili cestu ševelícími vrbinami, obklopeni stále houstnoucí temnotou. Vyvedli své koně z háje, nasedli a uháněli zpět na silnici.

„Vědí, že jsme někde tady," pronesl Belgarat. „Není důvod, jakkoli se tím zdržovat."

„Vteřinu," vyhrkl Silk, seskočil z koně a prohledal jeden z plátěných vaků na nákladním soumarovi. Cosi vytáhl a vyšvihl se zpět do

sedla, „Jedeme."

Dali se do cvalu a dusali hvězdnou bezměsíčnou nocí vstříc temnému stínu přibližujícího se hvozdu, jenž obklopoval spáleniště přilehlé k nadrackému hlavnímu městu.

„Vidíš je?" volal Belgarat na Silka, který stál v sedle a hleděl přes rameno zpět.

„Myslím, že ano," zakřičel odpověď Silk. „Jsou asi míli za námi."

„To je nepříjemně blízko."

„Budu hlídat vzdálenost, dokud nás neskryjí stromy," sebejistě odvětil Silk.

Jak cválali po tvrdé cestě, rýsoval se temný hvozd stále blíže a blíže. Garion jíž cítil vůni stromů.

Pohroužili se do temných stínů mezi kmeny a opět pociťovali onu zvláštní lehkou vřelost, jež ve hvozdu obvykle působila. Silk prudce přitáhl uzdu. „Pokračujte," řekl jim, když slézal ze sedla „Doženu vás."

Belgarat a Garion jeli dál, pak trochu zpomalili, aby udrželi cestu zahalenou ve tmě. Za chvíli je dostihl Silk. poslouchejte," zašeptal malý muž a zastavil koně. Jeho zuby zářily, jak se usmíval.

„Vždyť nás dohoní," naléhavě upozorňoval Garion, když slyšel dunění kopyt. „Neměli bychom raději —"

„Poslouchejte," opakoval Silk.

Zezadu se ozvalo několik překvapených výkřiků a těžkopádný zvuk padajících těl. Koně zoufale řičeli a prchali kamsi pryč.

Silk se zlomyslně zasmál. „Myslím, že můžeme neochvějně pospíchat dál," vesele poznamenal.

„Cos jim provedl?' zeptal se Garion.

Silk pokrčil rameny. „Napnul jsem přes cestu lano ve výši hrudě jedoucího muže. Je to starý trik, ale ty jsou nejlepší. Budou teď muset jet opatrněji, takže je do rána můžeme setřást."

„Pak tedy vyrazme," pokynul Belgarat.

„Kam míříme?" zeptal se Silk, když přiměl koně ke klusu.

„Pojedeme přímo k severním oblastem," odvětil Belgarat. „Příliš lidí ví, že jsme tady. Pokusíme se do Země Morindim dostat, jak jen nejrychleji to půjde."

„Jestli nás ale opravdu sledují, pojedou za námi celou cestu, nebo ne?" tázal se Garion a vypadal trochu rozrušeně.

„To si nemyslím," nesouhlasil Belgarat. „Než tam dorazíme, budou daleko za námi. Pochybuji, že by riskovali cestu na morindské území, jenom aby sledovali vychladlou stopu."

„Je to tam tak nebezpečné, dědečku?"

„Morindim dělají cizincům odporné věci, když je chytí."

Garion chvíli přemýšlel. „A my budeme také cizinci?" ptal se. „Myslím pro Morindim."

„Jakmile tam dorazíme, všechno zařídím."

Cválali dál sametovou nocí a své, ted' už opatrně, pronásledovatele nechali daleko za sebou. Tma pod mohutnými stromy byla tečkovaná mihotavými lucerniěkami světlušek a cvrčci neúnavně cvrkali. Jakmile se hvozdem začaly prořezávat první ranní paprsky, dorazili na hranici další vypálené oblasti. Belgarat opatrně přitáhl uzdu, aby upřel zrak na páchnoucí kosodřevinu, tu a tam proloženou ohořelým pahýlem. „Raději si dáme něco k snědku," navrhl. „Koně potřebují odpočinek a než budeme pokračovat, chvíli si zdřímneme." V sílícím světle nadcházejícího dne se rozhlédl kolem. „Pojďme raději stranou cesty." Otočil svého koně a vedl je podél okraje vypálené plochy. Ušli několik set sáhů, když objevili malou mýtinku. Na jejím kraji pramenil potůček, který ústil do malého jezírka pod blízkými stromy. Vzdálenější strana byla lemovaná ostružiním a hromadami odklizených větví. „Vypadá to na dobré místo," usoudil Belgarat.

„Neřekl bych," odporoval Silk. Upřeně hleděl na hranatý útvar z hrubého kamene, který čněl uprostřed mýtiny. Po jeho stranách se odshora dolů táhly ošklivé černé skvrny.

„Pro náš záměr je dobré," trval na svém starý muž. „Torakovým oltářům se zpravidla každý vyhýbá a my po společnosti příliš neprahneme."

Sesedlali a Belgarat začal prohledávat vak s chlebem a sušeným masem. Gariona ovládlo podivné hloubavé rozpoložení. Byl unavený a pokoušela se o něj slabá závrať. Přešel měkkým trávníkem ke krví potřísněnému oltáři, upřeně si jej prohlížel a jeho oči úzkostlivě těkaly po všech podrobnostech, aniž by mu docházely jejich hlubší souvislosti. Načemalý kámen stál pevně uprostřed mýtiny a ve světle

rozbřesku nevrhal žádný stín. Byl to starý oltář, v současné době nepoužívaný. Krev zapuštěná do pórů léty zčernala, kosti, rozseté v trávě kolem, byly z poloviny ukryté v zemi a jejich povrch pokrýval zelenošedý mech. Do otevřeného očního důlku mechové lebky najednou hbitě zalezl pavouk, hledaje útočiště v temnotě klenuté prázdnoty. Mnoho z kostí bylo přelámaných, se zřetelnými stopami po malých ostrých zubech lesních mrchožroutů, kteří se živí vším, co je mrtvé. Všiml si laciné stříbrné brože, která visela na řetízku zamotaném do nedalekých zbytků páteře, opodál ležela zašlá mosazná spona, stále připnutá ke kousku chatrné kůže.

„Jdi od toho pryč, Garione," řekl Silk a z jeho hlasu zazníval znatelný odpor.

„Pomáhá mi, když se na to dívám," dočista chladně odpověděl Garion a stále zíral na oltář a kosti. „Dává mi to cosi, o čem můžu vedle svého strachu přemýšlet," narovnal ramena a na jeho zádech se posunul velký meč. „Skutečně si nemyslím, že svět potřebuje věci takového druhu. Asi je na čase, aby s tím někdo něco udělal."

Když procházel kolem, Belgarat jej svými starými moudrými zraky zachmuřeně sledoval. „To je jenom začátek," poznamenal starý čaroděj. „Pojďme se najíst a trochu vyspat."

Rychle posnídali, uvázali koně a pod keři na kraji obětiště se zabalili do pokrývek. Ani přítomnost oltáře Grolimů ani zvláštní rozpoložení, které zažíval, nestačilo k tomu, aby Garion okamžitě neupadl do hlubokého spánku.

Když se probudil, bylo kolem poledního. Ze spánku jej vytrhl slabý šeptavý zvuk v jeho mysli. Rychle se vztyčil a přehlédl okolí, aby nalezl zdroj onoho rušení, ale ve hvozdu i na spáleništi si žádné hrozby nevšiml. Nedaleko stál Belgarat a pozoroval slunnou letní oblohu, po níž kroužil velký namodralý sokol.

„*Co tady pohledáváš?"* Starý čaroděj nemluvil nahlas, otázku kladl skrze svoji mysl. Sokol se snesl dolů na mýtinu, zatřepetal křídly, aby minul oltář a přistál na trávníku. Divokýma žlutýma očima zpříma hleděl na Belgarata, pak jako by se začal rozpouštět ve vzduchu, chvěl se a jeho obraz byl nejasně mihotavý. Když přeměna skončila, na sokolově místě stál znetvořený čaroděj Beldin. Byl stejně otrhaný, špinavý a podrážděný, jako když jej Garion viděl naposledy.

„To je veškerá vzdálenost, kterou jste zvládli ujít?" nevlídně se dotazoval Belgarata „Co jste dělali - zastavovali se v každý krčmě poblíž cesty?"

„Měli jsme malé zdržení," chladně odvětil Belgarat.

Beldin zavrčel a nasadil kyselý výraz. „Jestli budete takhle marnit čas i dál, nedostanete se do Kthol Mišraku ani do konce roku."

„Ale dostaneme, Beldine, příliš se staráš."

„Někdo musí. Sledujou vás, víte to?"

„Jak jsou daleko?"

„Asi patnáct mil."

Belgarat pokýval hlavou. „To je dost. Než dojedeme do Země Morindim, vzdají to."

„A když ne?"

„Netrávil jsi poslední dobu s Polgarou?" zeptal se suše Belgarat. „Myslel jsem, že všechna 'co kdyby' má na starosti ona."

Beldin pokrčil rameny, což díky hrbu na jeho zádech, působilo velmi směšně. „Viděl jsem ji minulej tejden," oznámil. „Má s váma zajímavý úmysly."

„Ona přijela do Údolí?" překvapeně se ptal Belgarat.

„Projížděla skrz. Byla s armádou ty rusovlasý holky."

Garion odhodil přikrývku. „S čí armádou?" tázavě vykřikl.

„Co se tam dole děje?" úsečně na to Belgarat.

Beldin se poškrábal ve svých rozcuchaných vlasech. „V tom jsem nikdy neměl úplný jasno," připustil. „Všechno, co vím, je, že Alomové jdou za tou malou rusovlasou Tolnedřankou. Nazývají ji rivanskou královnou - ať už to znamená cokoli."

„Se'Nedru?" Garion nevěřil vlastním uším, ačkoli z nějakého důvodu věděl, že by měl.

Jako mor prolítla Arendií," pokračoval Beldin, „a když odešla, v celým království nezůstal jedinej bojeschopnej chlap. Pak pokračovala dolů do Tolnedry a dohnala svýho otce k prudkejm záchvatům šílenství - nevěděl jsem, že jima dřív trpěl."

„Jednou za čas se něco takového v borunské linii objeví," řekl Belgarat „Není to nijak vážné, ale snaží se o tom nemluvit."

„Zkrátka," navazoval hrbáč, „zatímco Ran Borunovi šla pořád pěna od huby, jeho dcera mu ukradla vojenský oddíly. Už přesvědčila

nejmíň polovinu světa, aby vzali zbraně a šli za ní."

Pak věnoval zvláštní pohled Garionovi. „Ty se s ní máš oženit, viď?"

Garion přikývl, nezmohl se ani na slovo.

Beldinovu tvář najednou ovládl úsměv. „Možná bys chtěl poradit, jak od toho prchnout."

„Se'Nedra?" znovu nevěřícné vyhrkl Garion.

„Jeho zdravej rozum vypadá docela zmateně," podotknul Beldin.

„Zažil spoustu vypjatých situací a v poslední době je trochu rozrušený," odvětil Belgarat. „Vracíš se zpátky do Údolí?"

Beldin souhlasné kývl. „Až začne tažení, připojíme se s dvojčatama k Polgaře. Mohla by potřebovat pomoc, kdyby ji navštívili ozbrojený Grolimové."

„Tažení?" vykřikl Belgarat. ,,Jaké tažení? Říkal jsem jim, aby se jen přemisťovali nahoru a dolů a tropili hodně hluku. Dokonce jsem zdůrazňoval, aby neútočili."

„Zdá se, že tvejch pokynů nedbaj'. Alornové jsou v takovejch případech nezadržitelný. Sjednotili se a hodlaj' jednat. Ten tlustej vypadá docela chytře. Šereky a jejich lodě chce poslat do Východního moře, aby spáchali několik taktickejch zvěrstev na malloreánskym loďstvu. Ostatní se soustředí spíš na odlákání pozornosti."

Belgarat začal nadávat. „Ani na okamžik je nespouštěj z očí," zuřil. ,,Jak se Polgara mohla propůjčit k takové hlouposti?"

„Ale jejich záměr není úplně nesmyslnej, Belgarate. Čím víc Malloreánců utopí teď, tím míň jich budeme muset pobít později."

„Nikdy jsme *s* nimi nechtěl válčit, Beldine. Samotní Angarakové se dohromady nedají, jestli nepřijde Torak a znovu je nespojí - nebo jestli nebudou nuceni čelit společnému nepříteli. Právě jsme mluvili s Drostou lek Thunem, králem Nadraků, který je pevně přesvědčený, že Murgové a Malloreánci jsou jen krůček od vzájemné války, díky čemuž se hodlá přidat k západu, aby zůstal stranou bojů. Až poletíš zpět, zkus nějak důvtipně zapůsobit na Rhodara a Anhega. Já už mám starostí dost."

„Tvý starosti teprve začínaj', Belgarate. Před pár dny měly dvojčata návštěvu."

„Jakou?"

Beldin pokrčil rameny. „Nebo jak jinak by se to dalo nazvat? Na čemsi pracovali — úplně mimo tyhle záležitosti — a najednou oba dva vešli do vytržení a začali na mě blábolivě mluvit. Nejdřív nesrozumitelnou haťmatilkou opakovali část Mrinského kodexu - znáš to místo — kde mysl mrinského Proroka je zmatená a on na chvíli upadá do světa zvířecích hlasů. Přeříkali, zkrátka, tuhle část, ale jen v jednu chvíli jím bylo dobře rozumět."

„A co říkali?" dotazoval se Belgarat, jeho oči žhnuly.

„Opravdu to chceš slyšet?"

„Samozřejmě, že chci."

„Dobře. Znělo to jako: 'Hle, kamenné srdce se naplní slitováním, krása, jež zohavena byla, znovu zazáří, a oko, jež není, opět celé prozře."

Belgarat jej sledoval upřeným zrakem. „To je ono?" zeptal se.

„To je ono," odvětil Beldin.

„Ale co to znamená?" tázal se Garion.

„Nic víc, než co to říká, Belgarione," odpověděl Beldin. „Z nějakýho důvodu se Orb chystá zničit Toraka."

Jakmile Gariona zasáhl úder Beldinových slov, zmocnil se jej mocný třas. „A Torak zvítězí," ochable pronesl.

„O prohře nebo o vítězství v tom verši není nic, Belgarione," opravil ho Beldin. „Říká jen to, že Orb chce odčinit, co pro Toraka udělal, když jím byl použitej k dávnýmu rozdělení světa. Na otázku 'proč' verš neodpovídá."

„To je úskalí veškerých proroctví," podotkl Belgarat. „Význam může mít jakékoli z desítek různých vysvětlení."

„Nebo všechny najednou," dodal Beldin. „Proto je občas dost těžký proroctvím rozumět. Soustředíme se jen na jednu věc, ale ono v jednu chvíli zahrnuje všechno. Budu nad tím přemejšlet a uvidím, jestli se doberu kloudnýho smyslu. Kdybych na něco přišel, dám ti vědět. Teď bude lepší, když se vydám na cestu zpátky." Naklonil tělo kupředu a paže stočil dozadu. „Dávejte pozor na Morindim," řekl Belgaratoví. „Jseš dobrej čaroděj, ale kouzla kouzelníků jsou úplně jiný a můžou se ti vymknout z rukou."

„Myslím, že to zvládnu, když nebude vyhnutí," kysele odsekl

„Možná," pronesl. „Jestli dokážeš zůstat střízlivěj." Přeměnil se zpět do sokolí podoby, dvakrát zamával křídly, vzlétl z mýtiny a odkroužil vstříc nebi.

Garion jej upřeně sledoval, až viděl jen mihotavý bod.

„To byla podivná návštěva," poznamenal Silk, když vylézal zpod pokrývky. „Vypadá to, že se mění spousty věcí."

„A žádná dobrým směrem," smutně dodal Belgarat. „Pojďme se pohnout. Teď už musíme skutečně spěchat. Když Anheg vyšle své lodě do Východního moře a začne potápět vojenské lodě Malloreánců, může se 'Zakat rozhodnout postupovat na sever přes zemský most. Jestli tání nebudeme včas, mohlo by na něm být velmi rušno." Starý muž se temně zachmuřil. „Teď bych nejraději vztáhnul ruce na tvého strýce," dodal. „Vyždímal bych z něj několik liber potu."

Rychle vsedli na koně a jeli zpět podél sluncem zalitého okraje hvozdu k cestě, která je měla vést severním směrem.

Navzdory dosti nepřesvědčivým ujištěním dvou čarodějů, Garion propadal zoufalství a beznaději. Jeli vstříc porážce a Torak se je chystal zabít.

„Přestaň se litovat, " řekl mu konečně vnitřní hlas.

„Proč jsi mě do toho všeho dostal?" hořce se dotazoval Garion.

„Tuto otázku jsme již probrali."

„On mě zabije."

„Kdo ti tento nápad vnuknul?"

„Tak bylo řečeno v Proroctví." Garion naráz přestal, jakmile mu na mysli vytanula myšlenka. *„Sám sis to řekl, protože sám jsi Proroctví, nebo snad ne?"*

„To je omyl—o vítězství a prohře jsem nepronesl ani slovo. "

„Není to ale správné vysvětlení?"

„Ne. Významem je přesně to, co je řečeno."

„Co jiného by ono Proroctví mohlo ještě znamenat?"

„Jsi den ode dne tvrdohlavější. Přestaň se trápit významy a čiň, co činit máš. Cestou sem sis počínal téměř bezchybně."

„Jestli všechno, co hodláš dělat, je mluvit v hádankách, nemusíš se obtěžovat. Proč se namáhat mluvením o věcech, kterým není nikdo schopen rozumět?"

„Protože je toho třeba. Slovo ohraničuje událost. Slovo staví události meze a tvaruje ji. Beze slova je událost jen vyvrcholením náhod. V tom tkví celý smysl toho, co nazýváš Proroctvím — oddělit význam od náhody."

„Tomu nerozumím."

„Ani jsem nepředpokládá/, že porozumíš, ale, koneckonců, ptal ses. Teď se tím již nezabývej. Ono Proroctví nemá s tebou nic společného."

Garion chtěl odporovat, ale hlas byl ten tam. Díky rozmluvě se však cítil o trochu lépe - o moc ne, ale přesto znatelně. Jakmile na odlehlé straně spáleniště opět vjížděli do hvozdu, pobídl svého koně a zařadil se vedle Belgarata, aby přešel na jiné myšlenky. „Kdo přesně jsou Morindim, dědečku?" zeptal se. „Všichni o nich mluví, jako by byli děsně nebezpeční."

„To jsou," odpověděl Belgarat, „ale když je člověk opatrný, může jejich zemi přejet bez újmy."

„Straní Torakovi?"

„Morindim nestraní nikomu. Nežijí s námi v jednom světě."

„To nechápu."

„Morindim jsou, jako kdysi bývali Ulgové — než je přijal UL. Jediných Bezbožných bylo několik skupin. Rozešli se různými směry. Ulgové putovali na západ, Morindim na sever. Další kmeny vyrazily jižním a východním směrem, ale slehla se po nich zem."

„Proč nezůstali, kde byli?"

„Nemohli. V počinech Bohů hraje jistou roli pud. Ulgové si, zkrátka, nalezli Boha, Morindim nikoli. Puzení zůstat stranou od ostatních je v nich stále zakořeněno. Žijí - převážně v malých kočovných tlupách - v bezlesých pustinách na druhé straně severní oblasti."

„Cos měl na mysli, když jsi říkal, že s námi nežijí v jednom světě?"

„Pro Morindim je svět strašné místo — prolezlé démony. Uctívají je a žijí spíše ve snech než ve skutečnosti. Jejich společnost je ovládána snivci a kouzelníky."

„Žádní opravdoví démoni však nejsou, že ne?" tázal se nevěřícně Garion.

„Ale ano. Dokonce velmi opravdoví."

„Odkud se berou?'

Belgarat pokrčil rameny. „Nevím. Nicméně jsou a navíc skrz naskrz prodchnuti zlem. Morindim je ovládají kouzly."

„Kouzla? Je to nějak odlišné od toho, co děláme my?"

„Trochu. My jsme čarodějové — přinejmenším nám tak říkají. Vládneme Vůlí a Slovem, což ovšem není jediný způsob, jak ovládat věci."

„Stále tomu nerozumím."

„Opravdu to není tak složité, Garione. Je několik způsobů, jak ovlivňovat běžný řad věcí. Vordai je čarodějnice. Co dělá ona, je, že vyvolává a ovládá duchy — obvykle příznivé, někdy zlomyslné

— ale nikdy skutečně zlé. Skrze kouzla se ovládají démoni — zlí duchové."

„Není to trochu nebezpečné?"

Belgarat přikývl. „Velmi nebezpečné," odvětil. „Kouzelníci ovládají démony kouzly — formulemi, zaklínadly, symboly, tajemnými obrazci — a věcmi podobného druhu. Pokud kouzelník neučiní žádnou chybu je démon jeho naprosto oddaným otrokem - vykoná, cokoli mu kouzelník poručí. Démon však nechce být otrok, a tak číhá na každou příležitost, aby mohl prolomit kouzlo."

„Co se stane, když je prolomí?"

„Kouzelníka to zpravidla pohltí a zbyde z něj jen skvrna, což se stává poměrně často. Jestliže povolí tvé soustředění nebo povoláš démona nad své síly, jsi ve velkých nesnázích."

„Co měl Beldin na mysli, když říkal, že nejsi příliš dobrý v kouzlech?" ptal se Silk.

„Nikdy jsem nestrávil mnoho času jejich učením," odpověděl starý čaroděj. „Konec konců nám i jiné možnosti a kouzla jsou velmi nebezpečná a nespolehlivá."

„Pak je raději nepoužívej," navrhoval Silk.

„To opravdu nemám v úmyslu. K udržení Morindim od těla obvykle stačí jen hrozba kouzel. Přímá utkání jsou vzácná."

„Chápu proč."

„Jakmile projedeme severní oblastí, přestrojíme se. Je mnoho znamení a symbolů, které mohou způsobit, že se nám Morindim bu-

dou vyhýbat."

„To vypadá slibně."

„Ale nejprve se tam musíme vůbec dostat," podotkl starý muž. „Pojeďme trochu rychleji. Před námi je ještě dlouhá cesta." A pobídl svého koně k cvalu.

Kapitola sedmá

TÉMĚŘ CELÝ DALŠÍ TÝDEN NEÚNAVNĚ postupovali dál severním směrem, avšak osadám roztroušeným po nadrackém hvozdu se raději vyhýbali. Garion si všiml, že noci jsou stále kratší. Od doby, kdy dosáhli úpatí vrcholků ohraničujících severní oblast, opravdová tma zmizela. Večer se nořil do světélkujícího pološera, z něhož po několika hodinách povstávalo ráno, jako by slunce očekávalo chvíli, kdy má vyjít, těsně pod úrovní obzoru.

Severní oblast končila na horním okraji nadrackého hvozdu a celkově nebyla tak hornatým územím jako hraniční hřeben štítů — dlouhý pás země, který čněl k nebesům a dotvářel ráz celého světadílu, když se jako páteř táhl širými dálavami až k východu. Jak stoupali hrůzostrašnou stezkou vzhůru, vstříc horskému sedlu sevřenému dvěma zasněženými vrcholky, stromy kolem nich byly stále zakrslejší a nakonec zmizely úplně. Belgarat zastavil na konci posledního porostu a nařezal půl tuctu delších větví.

Vítr, jenž vál od štítů dolů, mrazivě řezal, jako by přinášel poselství věčné zimy. Když dosáhli vrcholku posetého několika balvany, Garion poprvé pohlédl na nezměrnou pláň, která se rozprostírala pod ním. Stromy nedotčenou rovinu pokrývaly vysoké traviny, které se díky bludnému větru pohybovaly v dlouhých vlnách. Onou pustinou se bezcílně klikatily řeky a tisíce malých jezírek ubíhajících za obzor se modře blyštily v paprscích severního slunce.

„Jak daleko se ta planina táhne?" zeptal se tiše Garion.

„Odsud až k polárnímu ledu," odvětil Belgarat. „Několik set leguí."

„A nikdo jiný kromě Morindim tam nežije?"

„Nikdo nechce. Převážnou většinu roku je pláň ponořena do sněhu a temnot. Celých šest měsíců tudy můžeš bloumat, aniž bys viděl slunce."

Skalnatým svahem sjížděli dolů k planině, když v žulovém srázu, který působil jako předěl mezi samotným pohořím a přilehlými pahorky, nalezli mělkou jeskyni. „Chvíli zde pobudeme," rozhodl Belgarat a svému unavenému oři přitáhl uzdu. „Musíme udělat určité přípravy a koně si potřebují odpočinout."

Po několik následujících dní byli plně zaměstnáni, protože Belgarat se rozhodl důkladně změnit jejich vzhled. Silk nakladl hrubé pastí na králíky, kteří pobíhali vysokou travou, Garion se potuloval po pahorcích, kde hledal určité hlízovité kořeny a podivně vonící květinu s bílým květem. Belgarat seděl v otvoru jeskyně a ze svých větví vytvářel různé náčiní. Garion nasbíral úrodu tmavě hnědého barviva, kterým Belgarat pečlivě potřel jejich obličeje. „Morindim jsou tmaví," vysvětloval, když Silkoví potíral ruce a záda. „Tmavší než Tolnedřané nebo Nyissánci. Za pár týdnů barva sleze, což je dost dlouho na to, abychom stihli projet."

Poté co všechny do sněda natřel, rozmačkal neobvykle vonící květinu, aby vydala trochu syté černě. „Silkovy vlasy mají tu správnou barvu už teď," řekl, „a moje zůstanou skryté, ale Garionovy určitě ne." Rozředil trochu černě vodou a obarvil Garionovy pískové vlasy na černo. „Takhle je to lepší," poznamenal, když byl hotov, „a zbylo i na tetování."

„Tetování?" překvapeně vyhrkl Garion.

„Morindim se pečlivé zdobí."

„Bude to bolet?"

„Nebudeme se tetovat doopravdy, Garione," ubezpečil ho s mrzutým pohledem Belgarat. „Trvá moc dlouho, než se tetování zahojí. Navíc se bojím, že by tvoje teta zešílela, kdybych jí tě přivedl s obrázky vypíchanými po celém těle. Abychom se dostali přes území Morindim, bude tato čerň stačit. Pak, doufám, sleze."

Silk seděl před jeskyní, nohy křížem a z králičích kožek sešíval oblečení. Celému světu se muselo zdát, že je odjakživa krejčím.

„Nezačnou po několika dnech zapáchat?" otázal se Garion a svraštil nos.

„Nepochybně," připustil Silk, „ale nemám dostatek času na to, abych kůže vydělal."

Když Belgarat později pečlivě maloval tetování na jejich obličeje a přitom jim vysvětloval, co znamenají převleky, které se chystali obléci, „Garion bude hledající," pronesl.

„Co to je?"

„Nehýbej se," řekl Belgarat, když havraním brkem soustředěně maloval čáry pod Garionovýma očima. „Cesta hledání je morindský rituál. Aby mladý Morind mohl zaujmout určité postavení ve svém rodu, musí podstoupit Cestu hledání. Na hlavě budeš mít čelenku z bílé kožešiny a poneseš kopí, které jsem pro tebe vyrobil.

Kopí je jen obřadní," upozorňoval, „tak s ním nezkoušej nikoho bodat. To by nedopadlo dobře."

„Budu si to pamatovat."

„Tvůj meč zamaskujeme, aby vypadal jako relikvie nebo něco takového. Kouzelník by mohl působení Orbu prohlédnout — záleží na tom, jak je dobrý. Ještě jedna věc — hledající má za jakýchkoli okolností zakázáno mluvit, tak drž jazyk za zuby. Silk bude tvůj snivec. Levou paži bude mít ovázanou pruhem bílé kožešiny. Snivci hovoří v hádankách, většinou drmolí slova a často upadají do vytržení či různých záchvatů." Pohlédl na Silka. „Myslíš, že to zvládneš?"

„Spolehni se," s úsměvem odpověděl Silk.

„Doufám, že budu moci," podotkl Belgarat. „Já budu Garionův kouzelník. Ponesu hůl s parohatou lebkou, kvůli které se nám většina Morindim vyhne."

„Většina?" rychle na to Silk.

„Vynechal jsem zlé záměry těch, kteří Cestě hledání občas překážejí, ale to se stává opravdu jen tu a tam." Belgarat s přimhouřenýma očima posoudil Garionovo tetování. „Dobré," řekl a se svým brkem zamířil k Silkovi.

Když vše dokončili, byli naprosto k nepoznání. Znamení, která jim starý muž nakreslil na paže a obličej, připomínala spíše pravidelné vzory než kresby. Jejich tváře se změnily v odpudivé přízračné masky a z odhalených částí těla černě zářily symbolické obrazce. Na vestách a kalhotech měli bílou kožešinu, okolo krku jim chřestil náhrdelník z kostí. Jejich holá ramena a paže zdobily spletité vzory.

Belgarat potom sešel do údolí, které leželo přímo pod jeskyní, a cosi tam hledal. Netrvalo dlouho a našel, co potřeboval. Jak Garion s odporem zjistil, starý muž znesvětil hrob. Vykopal zubící se lidskou lebku a pečlivě ji čistil. „Budu potřebovat jelení parohy," pronesl ke Garionovi. „Ne příliš velké, ale pěkně rostlé." Sedl si na zem a začal lebku drhnout hrstmi suchého písku. V bílé kožešině a s potetovanými pažemi vypadal hrozivě.

Ve vysoké trávě se tu a tam povalovalo počasím obílené jelení paroží. Garion jich nasbíral asi tucet a vrátil se do jeskyně, kde nalezl svého děda, jak na temeni lebky vrtá dvě díry. Soustředěně vyzkoušel parohy, které Garion přinesl, vybral jeden pár a zasadil jej do děr. Ze skřípavého zvuku paroží třeného o kost Garionovi trnuly zuby. „Co tomu říkáš?" zeptal se Belgarat a zdvihl parohatou lebku.

„Je legrační," pokrčil rameny Garion.

„To také má být," odvětil Belgarat. Připevnil lebku ke konci dlouhé hole, ozdobil ji několika pírky a postavil se na nohy. „Sbalme se a vyrazme," zavelel.

Jeli bezlesou strání dolů a ve chvíli, kdy se v jejím ohbí po pás nořili do travin, mířilo slunce vstříc jihozápadnímu obzoru, aby zapadlo za kopci, jež právě překonali. Pach nevydělaných kožešin, ze kterých jim Silk ušil oblečení, nebyl příliš příjemný a Garion dělal všechno proto, aby se za jízdy nemusel dívat na ohyzdně upravenou lebku, jež zdobila Belgaratovu hůl.

„Sledují nás," poznamenal Silk asi po hodině jízdy.

„Byl jsem si jistý, že za námi pojedou," odpověděl Belgarat. „V klidu pokračujme."

První setkání s Morindim přišlo, jakmile zapadlo slunce. Stáli na šikmém štěrkovitém břehu klikatící se říčky a čekali, až se napijí koně, když k protější straně dorazil asi tucet jezdců v kožešinových oděvech. Zastavili se a jejich tmavé tetované tváře působily jako přízračné masky. Nemluvili, jen upřeně hleděli na znamení, které Belgarat tak pečlivě vyrobil. Pak si cosi pošeptali, otočili koně a odjížděli od říčky pryč. O pár chvil později se jeden z nich vrátil a nesl ranec z liščí kůže. Zůstal stát, odhodil ranec na břeh a vyrazil zpět, aniž by pohlédl na druhou stranu.

„Co to celé znamená?" tázal se Garion.

„Ranec je - dalo by se říci - dar," vysvětloval Belgarat. „Je to obět' démonům, kteří by nás mohli doprovázet. Jdi a seber ho."

„Co je uvnitř?"

„Trochu toho, trochu onoho. Být tebou, raději bych to neotevíral. Zapomínáš, že nesmíš mluvit."

„Vždyť poblíž nikdo není," podotkl Garion, pátraje po jakékoliv známce, že jsou sledováni.

„Nebuď si tím tak jistý," upozornil ho starý muž. „V travinách jich mohou být ukryty desítky. Jdi sebrat dar a pojedeme dál. Jsou docela zdvořilí, ale přesto budou mnohem šťastnější, když své démony odvezeme z jejich území."

Pokračovali v cestě nudnou plání, obklopeni mračnem hmyzu, přivábeným pachem nevydělaných kožešin, který se za nimi šířil.

O několik dní později nastalo méně příjemné setkání. Dorazili do zvlněné krajiny, kde z trávy vyčnívala spousta ohromných bílých balvanů, mezi kterými se pásло stádo skotu s velkými zakroucenými rohy. Obloha se zatáhla a pod šedými mraky pohaslo světlo, jako by již nadešlo šero, které zde oddělovalo jeden den od druhého. Sjížděli mírným svahem dolů k velkému jezeru, jež jako olověný povlak leželo pod ztemnělým nebem, když najednou z vysoké trávy kolem nich vystoupili tetovaní válečníci oblečení v kožešinách. Každý z nich třímal dlouhé kopí a krátký, zřejmě kostěný, luk.

Garion zatáhl za uzdu a v očekávání nějakého pokynu pohlédl na Belgarata.

„Jenom se jim přímo dívej do očí," odpověděl mu tiše, „a nezapomeň, že nesmíš mluvit."

„Přichází jich stále víc," stručně poznamenal Silk a vztyčil bradu směrem k vrcholu nedalekého kopce, odkud na pomalovaných mezcích sjížděl asi tucet Morindim.

„Nech mě mluvit," řekl Belgarat.

„Rád."

Muž v čele skupiny, která se stále přibližovala, byl statnější než většina jeho soukmenovců, černé tetování jeho tváře doplňovaly červené a modré čáry, které značily vyšší rodovou hodnost. Všechny rysy obličeje měl stažené do mnohem děsivější masky než ostatní. V ruce drže! ohromný dřevěný kyj, pokreslený podivnými symboly a

zdobený řadami zubů z různých zvířat. Způsob, jakým jej nesl, ukazoval, že byl spíše odznakem určitého postavení než zbraní. Jel na mezkovi bez sedla, kterého ovládal jednoduchou uzdou. Zastavil ve vzdálenosti asi třiceti sáhů.,,Proč jste přišli do krajů Rodu lasičky?" zeptal se přísně. Mluvil zvláštním pňzvukem a očí mu plály nepřátelstvím.

Belgarat se rozhořčeně vztyčil. „Náčelník Rodu lasičky si jistě všiml symbolu Cesty hledání," chladně opáčil Belgarat. „V zemích Rodu lasičky nemáme žádné zájmy. Jen následujeme rozkazů démona Rodu vlka, který nás vede Cestou hledání."

,,Ještě nikdy jsem neslyšel o Rodu vlka," odvětil náčelník. „Kde leží jeho země?"

„Na západě," řekl Belgarat. „Než jsme dojeli do těchto míst, Měsíční démon dvakrát vyrostl a dvakrát se zmenšil."

Zdálo se, že Belgaratova slova na náčelníka zapůsobila,

Morind s dlouhým bílým copem a špinavou řídkou bradkou pobídl svého mezka, aby se zařadil vedle náčelníkova. V pravé ruce třímal hůl, kterou korunovala lebka ohromného ptáka. Hrůzné vzezření lebce dodával otevřený, zuby zdobený zobák. „Jaké je jméno démona Rodu vlka?" tázal se. „Možná ho znám."

„To bude těžké, kouzelníku Rodu lasičky," slušně odpověděl Belgarat. Jen zřídlá se vzdaluje od svých lidí a v žádném případě nemohu vyřknout jeho jméno, protože je zapověděl všem, vyjma snivců."

„Můžeš alespoň říci, jak vypadá a co umí?" ptal se kouzelník s bílým copem.

Silk zabroukal táhlý hrdelní tón, vztyčil se v sedle, obrátil oči v sloup, až bylo vidět jenom bělmo, a křečovitě trhanými pohyby pozvedl své paže. „Střežte se démona Agrinji, jenž neviděn doprovází naše kroky," vyrazil záhadným dutým hlasem. „Ve snech jsem zřel onu tvář se třema očima a ústy se stovkou zubů. Oko žádného smrtelníka jej nespatří, ale jeho pařát svými sedmi drápy rozdrásá každého, kdo hodlá stát v cestě Hledajícímu - poslovi kopí Rodu vlka. Viděl jsem jej nasyceného, teď však dychtí po lidském mase. Prchněte před jeho hladem." Zachvěl se, spustil paže a prudce klesl do sedla, jako kdyby byl naprosto vyčerpán.

„Koukám, že tu nejsi poprvé," zamumlal Belgarat pod vousy.

„Nicméně zkus krotit svoji představivost. Nezapomeň, že já budu muset předvést, co jsi vysnil."

Silk na něj po straně mrknul. Jeho popis démona učinil na Morindim značný dojem. Muži, kteří přijeli, vrhali vyplašené pohledy kolem a bojovníci v dlouhé trávě se bezděčně semkli dohromady. Roztřesenýma rukama ještě pevněji třímali své zbraně.

Pak se hloučkem vystrašených válečníků protlačil štíhlý Morind s pásem bílé kožešiny kolem levé paže. Pravou nohu měl dřevěnou a při chůzi se směšně nakláněl. Upřel na Silka zrak plný záští, rozhodil ruce a celý se třásl. Měl ohnutá záda a v trhaných návalech záchvatu přepadl na trávu. Než začal mluvit, docela strnul. „Promlouvá ke mně démon Rodu lasičky, obávaný Horja. Chce vědět, proč démon Agrinja poslal svého Hledajícího do jeho zemí. Démon Horja je příliš strašlivý, než aby naň kdokoli pohlédl. Má dva páry očí, sto a deset zubů a na každém z jeho šesti pařátů je osm ostrých drápů. Živí se lidskými vnitřnostmi a právě hladoví."

„Opičí se," pohrdavě odrkl Silk, hlavu stále skloněnou. „To si nemůže vymyslet něco vlastního?"

Kouzelník Rodu lasičky věnoval snivci, který se stále válel v trávě, znechucený pohled, a pak obrátil pozornost zpět k Belgaratovi. „Démon Horja vyzývá démona Agrinju," prohlásil. „Přikazuje, abyste se klidili, než rozpáře břicho Agrinjova Hledajícího."

Belgarat prudce vydechl.

„Co teď?" zamumlal Silk.

„Musím se s ním utkat," kysele odvětil Belgarat. „Schylovalo se k tomu už od začátku. Ten s bílým copem si chce vydobít jméno. Útočí zřejmě na každého kouzelníka, který mu zkříží cestu."

„Zvládneš ho?'

„To za chvíli zjistíme." Belgarat sklouzl ze sedla. „Varuji tě, aby sis nezahrával," zařval. „Utiším tebou hlad našeho Démona" Koncem hole vyryl do země kruh a do něj pěticípou hvězdu. Nelítostně vstoupil doprostřed obrazce.

Kouzelník s bílým copem se ušklíbl, rovněž slezl z koně, rychle nakreslil podobný symbol a vkročil pod jeho ochranu.

„To je ono," pošeptal Garionovi Silk. Jakmile jsou symboly nakreslené, ani jeden nemůže ustoupit."

Belgarat i kouzelník s bílým copem začali jazykem, který Garion v životě neslyšel, mumlat zaklínadla a jeden na druhého mávali lebkami na svých holích. Snivec Rodu lasičky najednou zjistil, že leží uprostřed nastávajícího boje, okamžitě se vzpamatoval ze záchvatu, ztěžka se postavil na nohy a s vystrašeným výrazem kulhal pryč.

Náčelník opatrně přiměl svého mezka k pomalému ústupu z bezprostřední blízkosti mumlajících starců a snažil se udržet svoji důstojnost

Na vrcholu velkého bílého balvanu vzdáleného asi dvacet sáhů od obou kouzelníků se začal mihotavě tetelit vzduch. Úkaz se podobal tepelným vlnám, které v horkých letních dnech vycházejí z deskových střech. Zvláštní jev upoutal Garionovu pozornost natolik, že bez hnutí zíral na vršek kamene ležícího po jeho pravém boku. Pohyby ve vzduchu byly stále zřetelnější, jako by do mihotání vplouvaly části duhy a třepotavě se prolínaly v nepravidelných vlnách, jež připomínaly plápolání ohně. Zatímco Garion upřeně sledoval hnutí nad balvanem, zatetelil se vzduch i nad vysokou travou po jeho levicí. I druhé podivné vlnění začalo nabývat na barvách. Garion otáčel hlavu jedním i druhým směrem a najednou uprostřed každého mihotámí uviděl — nebo se domníval, že vidí — rýsující se obrysy jakýchsi postav, které nejprve zanikaly v jiskřivých barvách rozvlněného vzduchu, byly neurčité a bezvýrazné. Pak se zdálo, že se tvary postupně vybrúšují a najednou se obě světélkující tetelení s hřmotem slila, každé do jedné postavy. Ted' tu naproti sobě stály tváří v tvář dva přízraky, které slintaly vzájemnou záští. Každý byl vysoký jako dům, jejich ramena se doširoka rozpínala a pokožka na obličeji jim hrála různými barvami.

Přízraku, který stál v trávě, planulo mezi dvěma očima zlověstné oko třetí. Hladově natahoval své ohromné paže, zakončené pařáty se sedmi drápy, a jakmile doširoka rozevřel protáhlou tlamu, která byla posetá jehlicovitými zuby v několika řadách, zaburácel dunivým rykem plným nenávisti a strašlivého hladu.

Druhý stál v podřepu na balvanu. Z trupu mu vyrůstal trs ramen a všemi směry se svíjela spleť jeho dlouhých šupinatých končetin s mnoha roztaženými drápy. Pod velkými očními klenbami zářily dva páry ukrutných očí, jeden nad druhým, a v tlamě mu rostl, stejně jako jeho protivníkovi, les zubů. Pozvedl svoji ohavnou tvář a řval, až se

mu chřtán zalil pěnou.

Zdálo se, že během vzájemného probodávání očima svádí obě nestvůry vnitřní boj. Jejich kůže se nadouvala, na hrudi a bocích jim naskákaly velké boule. Gariona přepadl podivný pocit, že v každém z duchů se odehrává ještě cosi jiného — zřejmě mnohem strašnějšího. Za nesnesitelného ryku vykročili oba démoni do vzájemného zápasu, ale navzdory jejich očividné dychtivosti po boji vypadali, jako by je kdosi řídil. Zjevně pociťovali odpor k tomu, co právě dělají, Trhavě obraceli své bizarní tváře sem a tam, každý z nich vrčel jak na svého protivníka tak na kouzelníka, kterým byl ovládán. Garion pochopil, že tento odpor vyvěrá odněkud z hloubi jejich povahy. To, co opravdu nenáviděli, bylo otroctví, donuceni jednat podle rozkazů někoho jiného. Řetězy kouzel a zaklínadel, kterými je Belgarat i kouzelník s bílým copem spoutali, působily oběma démonům nesnesitelnou bolest, a tato bolest zaznívala v jejich ryku.

Belgarat byl zbrocený potem. Po jeho tmavém obličeji stékaly krůpěje potu. Zaklínadla, která držela démona Agrinju na uzdě, nekonečně splývala z jeho rtů. Sebemenší nejistota při vyslovení jediného slůvka či jediný váhavý obraz v mysli by zlomil jeho moc nad duchem, kterého vyvolal, a ten by se obrátil proti němu.

Agrinja a Horja se nejprve svíjeli, jako by chtěli zpřetrhat neviditelná pouta, ale nakonec vyrazili do přímého boje. Sekali do sebe paráty a mohutnými tlamami se zakusovali do svých těl, až všude kolem létaly kusy šupinaté kůže. Celá zem se otřásala, když bojovali.

Příliš omráčen, než aby se bál, sledoval Garion surový zápas. I přes svoji strnulost si však všiml zvláštního rozdílu mezi zmítajícími se démony. Z Agrinjových ran vytékala podivná temně rudá, skoro až černá, krev. Horja však nekrvácel. Kusy masa, vyrvané z jeho paží a ramen, padaly na zem jako dřevěné špalky. Kouzelník s bílým copem onen rozdíl rovněž zahlédl a jeho oči najednou naplnil strach. Začal na Horju pronikavě ječet zaklínadla, aby si ho udržel pod svojí nadvládou. Boule pod Horjovou kůží ještě více vyrostly a stále prudčeji se hýbaly. Ohromný démon se vymanil z Agrijova sevření, zůstal stát, jeho hruď se dmula a oči mu planuly strašlivou nadějí.

Bělocopý se dal do křiku. Jeho ústa o překot chrlila jedno zaklínadlo za druhým, až mu jedna těžko vyslovitelná formule zamotala

jazyk. Znovu se ji pokusil zopakovat, ale beznadějně mu vázla mezi zuby.

Démon Horja se s vítězným pokřikem napřímil a zdálo se, že každou chvíli vybuchne. Jakmile se přízrak vymanil z působení, jež ho svazovalo, všemi směry se rozlétly kusy jeho šupinaté kůže, najednou měl dvě obrovské paže a téměř lidský obličej, nad kterým se tyčily zahnuté špičaté rohy. Místo nohou měl kopyta a jeho šedavá kůže byla potažená slizem. Pomalu se obrátil a své ohnivé oči upřel na kouzelníka, jenž stále cosi drmolil.

„Horjo!" zaječel Morind s bílým copem, „poroučím ti, abys --" nejistě zazněla jeho slova, když s hrůzou zíral na Démona, který se právě vymanil z jeho moci. „Horjo! Já jsem tvůj pán!" Ale Horja už sebejistě kráčel ke svému bývalému pánovi a krok za krokem se ztěžka prodíral travou.

Bělocopý Morind začal s šíleným strachem v očích prchat a v osudové nevědomosti se vzdal ochrany symbolu, který okolo sebe nakreslil.

Horja se s mrazivým smíchem na rtech předklonil a nevšímaje si úderů lebkou zdobené hole, uchopil kouzelníka za kotníky. Pak se vztyčil a držel muže za nohy hlavou dolů. Jeho obrovská ramena se vzedmula strašlivou silou a s ohyzdným uspokojením kouzelníka pomalu roztrhl vedví.

Morindim utekli.

Ohromný démon po nich opovržlivě mrštil kusy svého bývalého pána, okolní traviny potřísnil krví. Poté vyrazil lovecký pokřik a vydal se pronásledovat ostatní.

Trojoký Agrinja stál přikrčený opodál, zřejmě pořád v Belgaratově moci, a smrti bělocopého kouzelníka jen lhostejně přihlížel. Když vše skončilo, obrátil své nenávistí planoucí oči k Belgaratovi.

Starý, potem promočený čaroděj před Démonem pozvedl hůl s lebkou, jeho tvář byla strnulá naprostým soustředěním. Přízračnou postavou stále silněji otřásal vnitřní zápas, ale Belgaratova vůle stvůru zcela ovládla Agrinja skučel zoufalstvím a beznadějně sekal drápy do vzduchu. Pak spustil své strašné paráty podél těla a na znamení porážky sehnul hlavu.

„Kliď se," téměř ledabyle poručil Belgarat a Agrinja okamžitě

zmizel

Gariona najednou přepadl prudký třas a zvedl se mu žaludek. Odvrátil se, ušel pár vratkých kroků, upadl na kolena a začal zvracet.

„Co se stalo?" tázal se třaslavým hlasem Silk.

„Vymkl se mu z rukou," klidně odvětil Belgarat. „Myslím, že za to mohla krev. Když zjistil, že Agrinja krvácí a Horja ne, uvědomil si, že na něco zapoměl, což otřáslo jeho sebevědomím a ztratil soustředění. Garione, nech toho."

„Nemůžu," zasténal Garion a znovu se mu zvedl žaludek.

„Jak dlouho je bude Horja pronásledovat?" zeptal se Silk.

„Do západu slunce," řekl mu Belgarat. „Pro Rod lasičky ted' nastává krušné odpoledne."

„Je možné, že se obrátí a půjde na nás?"

„K tomu nemá důvod. My jsme se ho nesnažili zotročit. Jakmile bude mít Garion svůj žaludek opět pod dozorem, můžeme pokračovat. Už nás nikdo obtěžovat nebude."

Garion se postavil na nohy a mdle otřel svá ústa.

„Už jsi v pořádku?" ptal se Belgarat.

„Ještě ne," odpověděl Garion, „ale už jsem úplně prázdný."

„Napij se vody a zkus na to nemyslet."

„Budeš ještě něco podobného dělat?" tázal se Silk s vášnivým zábleskem v oku.

„Ne." Řekl Belgarat a ukázal na vrchol asi míli vzdáleného kopce, kde stálo několik jezdců. „Vše viděli další Morindim. Slovo se rozšíří a nikdo nebude vyhledávat naši blízkost. Nasedněme a pojeďme. K pobřeží je ještě dlouhá cesta."

Během několika dalších dnů jízdy se Garion po kouscích dozvěděl všechno, co chtěl vědět o strašlivém zápase, jehož byl svědkem.

„A právě podoba je klíčem k celé té věci," uzavíral Belgarat. „To, co Morindim nazývají démonem, se od člověka příliš neliší. Vytvaruješ obraz, který vykreslí tvá představivost, a zlého ducha pak do něj vženeš. Pokud jej udržíš v mezích své představy, musí dělat, co mu poručíš. Když představa z nějakého důvodu ochabne, duch se osvobodí a ukáže svoji pravou podobu. Pak už nad ním nemáš pražádnou moc. V těchto záležitostech mám jistou výhodu, protože přeměny

ve vlka a zpět v člověka trochu zostřily moji představivost."

„Proč tedy Beldin říkal, že jsi špatný kouzelník?" zvědavě na to Silk.

„Beldin zastává zastaralé postupy," pokrčil rameny starý muž. „Cítí, že veškerou moc a sílu je nutné soustředit na vytvoření dokonalé podoby - do posledního nehtu a poslední šupinky. Nutné to opravdu není, ale on má ten pocit."

„Nemyslíte, že bychom se mohli bavit o něčem jiném?" zeptal se Garion.

O den později dorazili na pobřeží. Obloha připomínala klenbu a Východní moře se zasmušile převalovalo pod šedivými špinavými mraky. Široká pláž, po které jeli, byla posetá černými oblázky, mezi nimiž tu a tam bíle prosvítaly kusy naplaveného dříví. Na pláž se valily pěnivé vlny, aby se s nekonečným žalostným vzdycháním zase vracely zpět. V chladném větru poletovali křiklaví mořští ptáci.

„Kudy teď tázal se Silk.

Belgarat se rozhlédl. „Na sever," odvětil.

„Jak daleko?"

„Nevím přesně. Už je to dlouho, co jsem tu byl naposledy, a tak si nejsem jistý, kde právě jsme."

„Nejlepší průvodce na světě tedy nejsi, starý příteli," poznamenal Silk.

K zemskému mostu dojeli za dva dny a Garion na něj zíral naplněn hrůzou. Vůbec nesplňoval jeho očekávání. Byl tvořen nepravidelnými řadami omletých bílých balvanů, které vykukovaly z temně vody a ubíhaly vstříc zamračenému obzoru. Vál mrazivý severní vítr, který přinášel vůni věčného ledu. Od kamene ke kameni se táhly pásy bílé pěny, dokud je neroztrhaly nárazy dlouhých vln, jež omývaly ponořeně útesy.

„Jak tohle můžeme přejít?" namítal Silk.

„Počkáme do odlivu," vysvětloval Belgarat. „Pak se útesy trochu více vynoří z vody."

„Trochu?"

„Chvílemi se budeme mírně brodit. Než vyrazíme, pojďme ze sebe svléci ty kožešiny. Alespoň zkrátíme dlouhou chvíli, než přijde odliv. A navíc začínají být pořádně cítit"

Nahoře na pláži nalezli úkryt z neplaveného dřeva, kde ze svého oblečení sundali ztuhlé páchnoucí kožešiny. Pak ze svých vaků vydolovali něco k snědku a pojedli. Garion si všiml, že barva na jeho rukách je světlejší, a že tetování na tvářích společníků také viditelně pobledlo.

Setmělo se a doba pološera, která oddělovala jeden den od druhého, byla delší než před týdnem.

„Léto už je skoro u konce," poznamenal Belgarat a pohlédl na kameny, které se ve světle soumraku postupně vynořovaly z ustupující vody.

„Kolik času zbývá do odlivu?" ptal se Silk.

„Asi hodina"

Čekali. Vítr si rozverně pohrával s haldou naplaveného dříví a na horním okraj i pláže pročesával vysoké traviny, pohazoval jimi a ohýbal je.

Konečně se Belgarat postavil. „Pojďme," řekl krátce. „Koně povedeme za uzdy. Útesy jsou kluzké, tak dávejte dobrý pozor, kam šlapete."

Přechod po útesu mezi prvními kamennými výčnělky nebyl tak zlý, ale jakmile postoupili dále, začal mít rozhodující slovo vítr. Tu a tam je zkropil proud vody, když se vlna větší než ostatní roztříštila o hranu útesu a každou chvíli se museli brodit. Moře bylo nesnesitelně studené.

„Myslíš, že se dostaneme na druhou stranu, než nastane příliv?" vykřikl do burácení příboje Silk.

„Ne," stejně hlasitě odvětil Belgarat. „Budeme si muset sednout na nějaký větší balvan."

„To nezní příliš lákavě."

„Ale pořád příjemněji než plavání."

Byli asi v půli cesty přes úžinu, když se voda začala opět zvedat. Vlny se stále častěji tříštily o hranu útesu a jedna opravdu velká podrazila nohy Ganonova koně. Garion vyděšené zvíře s námahou znovu vztyčil a tahal za uzdu, dokud se koňská kopyta nevyškrábala zpět na kluzké výčnělky útesu. „Musíme někde zastavit," zaječel přes hukot vln. „Za chvíli bude voda po krk."

„Přejdeme ještě dva ostrůvky," rozhodl Belgarat. „Za nimi je

jeden větší."

Poslední úsek byl už zcela zaplavený a Garion měl tak zmrzlé nohy, že ucukával bolestí. Tříštící se vlny pokryly hladinu pěnou, skrz kterou nebylo možné vidět dno. Naslepo kráčel dál a zkřehlýma nohama hledal neviditelnou stezku. Najednou se vzedmula obrovská po ramena vysoká vlna, jejíž náraz strhl Gariona do vody.

Visel na uzdě svého koně a dokud se opět nevyškrábal na nohy, plácal sebou a prskal.

Z nejhoršího byli venku. Voda jim dosahovala jenom po kotníky a za pár chvil už vylézali na velký bílý balvan. Jakmile se Garion dostal do bezpečí, dlouze a žalostně povzdechl. Vítr, který profukoval jeho mokré oblečeni, jej mrazil až do morku kosti. Ale alespoň byli venku z vody.

Později, když se dohromady schoulili na závětrné straně kamene, Garion přehlédl tmavé chmurné moře, až k rovnému pobřeží, které leželo před nimi. Pláž byla, stejně jako na straně Morindim, z černých oblázků a nízké pahorky za ní vypadaly ve stínu šedých mraků smutně a temně. Nepostřehl jedinou známku jakéhokoliv života, ale ve tvaru samotné země byla přítomna podivná hrozba.

„To už je ono?" zeptal se nakonec tichým hlasem.

Belgaratova tvář byla nečitelná, když přes širé moře upřeně hleděl na pevninu před nimi. „Ano," odpověděl. „To je Mallorea."

Část druhá

MIŠRAK AK THULL

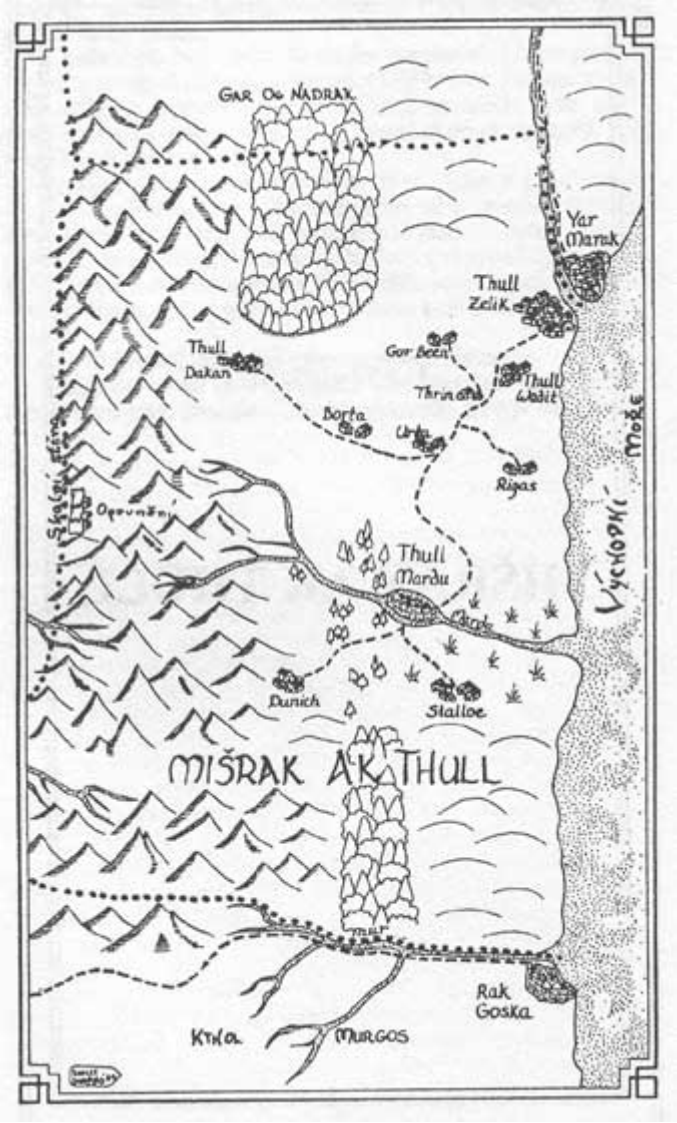
Gar Oa Nadrak
Yar Marak
Thull Zelik
Thull Dakan
Gor Been
Thull Wadit
Borta
Rigas
Východní moře
Thull Mardu
Dunich
Stalloe
MIŠRAK AK THULL
Rak Goska
Kyla
Murgos

Kapitola osmá

PRVNÍ CHYBOU KRÁLOVNY ISLENY BYLA TĚŽKÁ koruna, kvůli které ji neustále bolela hlava. Původně se rozhodla, že bude korunu nosit, aby se zbavila pocitu nejistoty. Vousatí válečníci v Anhegově trůnním sále královnu znepokojovali, a tak cítila potřebu viditelného symbolu své moci. Teď už se bála objevovat bez ní. Každý den ji s nejmenším potěšením nasazovala, aby do hlavní síně Anhegova paláce vstupovala alespoň trochou sebevědomá.

Bylo smutnou pravdou, že šerecká královna Islena naprosto postrádala schopnost vládnout. Až do dne, kdy oblečená do vznešeného sametu karmínové barvy a se zlatou královskou korunou na hlavě vešla do klenutého trůnního sálu, aby oznámila, že bude v nepřítomnosti svého manžela vládnout celému království, týkala se většina jejích důležitých rozhodnutí toho, jakou róbu si vezme a jak má být upraven její účes. Teď se zdálo, že osud Šereků visí na vlásku pokaždé, když královna čelí sebemenší volbě.

Válečníci, kteří se líně povalovali okolo velkého otevřeného krbu a z korbelů popíjeli pivo nebo bezcílně bloumali po zaneřáděné podlaze, jí nijak nepomohli. Vždy, když vešla do trůnního sálu, ustaly veškeré rozhovory, válečníci povstali a sledovali ji, jak kráčí k prapory ověšenému trůnu. Avšak v jejich tvářích nepostřehla ani náznak skutečných pocitů, které k ní chovali. Myslela si, že celá její potíž má co do činění s vousy. Jak mohla odhadnout myšlenky muže, jehož obličej je zarostlý až k uším? Jen rychlý zásah chladné paní Merel, světlovlasé manželky knížete z Trellheimu, ji přiměl, aby nenařídila všeobecné oholení.

„To nemůžeš, Isleno," řekla jí otevřeně Merel a vzala královně

z ruky brk, právě když podepisovala ukvapené vyhlášeni. „Na svých vousech lpějí jako malí chlapci na oblíbené hračce. Nemůžeš je přinutit, aby se oholili."

„Jsem královna."

„Ovšem jen dokud tě oni trpí. Pokud vím, tak tě přijali jenom z úcty k Anhegovi. Budeš-li si zahrávat s jejich pýchou, svrhnou tě z trůnu." A tato hrozba celou záležitost ukončila.

Islena zjistila, že se na Barakovu ženu stále více a více spoléhá. Netrvalo dlouho a obě, jedna v zeleném a druhá v královském karmínu, byly skoro pořad spolu. Upadlali Islena do váhavé nejistoty, potlačovala Merel ve svých ledových očích náznaky neúcty, které čas od času probleskovaly — zvláště když se hojně rozlévalo pivo. A byla to právě Merel, kdo svými každodenními rozhodnutími řídil království. Jakmile Islena usedla na trůn, postavila se Merel, jejíž hlava byla zdobená korunou ze stočených světlých copů, po pravé straně trůnu tak, aby ji rozpačitá královna jasně viděla. Šerek byl ovládán výrazy jejího obličeje. Nezřetelný úsměv znamenal ano; zamračený pohled, ne; stěží postřehnutelné pokrčení ramen, možná.

Jen jedna osoba se nenechala Mereliným chladným zrakem zastrašit. Grodeg, vysoký štíhlý Belarův velekněz, naléhavě vyžadoval osobní návštěvu u královny, a jakmile Merel opustila poradní síň, byla Islena ztracená.

Navzdory Anhegově volání po všeobecném verbování se členové Medvědího kultu k válečnému tažení nepřipojili. Jejich sliby, že zasáhnou později, zněly sice upřímně, ale s přibývajícím časem se vymlouvali stále nápadněji. Islena věděla, že za tím vším stojí Grodeg. Téměř každý bojeschopný muž v království byl pryč s loďstvem, které právě teď veslovalo ohromným ústím proti proudu řeky Aldury, aby se ve střední Algarii připojilo k Anhegovi. Stráž paláce ve Val Alornu omezili na prošedivělé starce a chlapce s holými bradami. Zůstal jenom Medvědí kult a Grodeg do krajnosti využíval výhod velekněze.

Byl docela slušný, vyžadovala-li to situace, klaněl se a vůbec nezmiňoval její minulé pletky s Medvědím kultem. Ale jeho nátlak byl stále naléhavější a když Islena o jeho návrzích tykajících se té či oné záležitosti pochybovala, jednal mírně, aby je prosadil, jako by její váhavost znamenala, že je předem přijímá. Kousek po kousku ztrácela

Islena vládu a Grodeg, za nímž stála ozbrojená síla Medvědího kultu, postupné přebíral moc nad královstvím. Více a více členů Medvědího kultu zaplavovalo palác, dávalo rozkazy, polehávalo v trůnním sále a neskrytě se smálo Islenině pokusům vládnout.

„Musíš s tím něco udělat, Isleno," pevně pronesla Merel, když jednoho večera byly samy v královské ložnici. Kráčela sem a tam po koberci, vlasy se jí ve světle svíčky blyštily jako hebké zlato, avšak ve výrazu její tváře nebylo hebkého zhola nic.

„Co můžu dělat?" prosila Islena a lomila rukama. „Nikdy není nezdvořilý a jeho rozhodnutí vždy vypadají, že jsou v nejlepším zájmu Šereku."

„Potřebuješ pomoc, Isleno," řeklají Merel.

„Na koho se mám obrátit?" Královna Šereku skoro plakala.

Paní Merel si urovnala přední stranu své zelené sametově róby. ,,Myslím, že přišel čas, spojit se s Porennou," prohlásila

„A co jí mám vzkázat?" žadonila Islena.

Merel ukázala na malý stolek v rohu, kde ležel pergamen a inkoust. „Posaď se," nařídila, „a piš, co ti nadiktuji."

Královna Layla věděla, že hrabě Brador, vyslanec Tolnedry, je neuvěřitelně nudný člověk a právě teď na ni s kabelou plnou listin čekal v síni, kde obvykle přijímala návštěvy.

Malá boubelatá královna procházela chodbami, měla nakřivo korunu a její podpatky klapaly po špinavých dubových podlahách. Dvořané se před ni klaněli, ale královna Layla si jich nevšímala. Na zdvořilostní pozdravy či plané tlachání nebyl čas. Čekalo ji jednání s Tolnedřanem a už měla značné zpoždění.

Vyslanec byl muž olivové pleti s ustupujícími vlasy a zahnutým nosem. Na sobě měl hnědý plášť se zlatou ozdobou, kterou dával najevo svoji náklonnost k Borunům. Lhostejně seděl ve velkém měkkém křesle poblíž okna v prosluněném sále, kde se měl setkat s královnou Layiou. Jakmile vstoupila, postavil se a s vybranou noblesou se uklonil. „Vaše Výsosti," zdvořile zašeptal.

„Drahý hrabě Bradore," vyhrkla královna, aby zakryla svůj bezradný roztržitý výraz.,,Posaďte se, prosím. Myslím, že jeden druhého známe natolik, abychom mohli přeskočit ty únavné formality."

Sklouzla do křesla a jednou rukou si otřela celo. „Je vedro, viďte?"

„Zde v Sendarii jsou nádherná léta, Vaše Výsosti," odpověděl hrabě, když se znovu uvelebil v křesle. „Zajímalo by mě - přemýšlela jste již o věcech, které jsem vám navrhl při našem minulém setkání?"

Královna Layla mu tázavě hleděla do očí. „Které návrhy máte na mysli, hrabě Bradore?" Bezradně se uchichtla. „Odpusťte mi prosím. Má mysl je v posledních dnech naprosto vyčerpaná kvůli mnoha maličkostem. Divím se, jak můj manžel všechno zvládne."

„Hovořili jsme o správě přístavu v Kamaaru, Vaše Výsosti," jemněji připomněl hrabě.

„Opravdu?" královna mu věnovala pohled plný nepochopení a vnitřně ji potěšil záblesk rozmrzelosti, který přelétl přes jeho tvář. To byla její oblíbená zábava. Předstíráním, že zapomněla veškeré předchozí rozhovory, jej přinutila při každém setkání začít znovu. Věděla, že záměry hraběte spočívají v postupném směřování k závěrečnému návrhu, což svojí hranou zapomnětlivostí dokonale zhatila „A co nás dovedlo k tak nudnému tématu?" dodala.

„Na to si Vaše Výsost jistě vzpomene," s jemnými náznaky rozmrzelosti ji ujišťoval hrabě. „Loď tolnedrijského kupce, *Hvězda Tol Horbu*, musela čekat týden zakotvená v přístavu, než jí vyměřili poplatek a každý den zdrženíji stál mnoho majetku."

„V posledních dnech je nějak rušno," povzdechla sendarská královna. „Je to nedostatkem mužů, rozumíte. Každý, kdo nešel do války, alespoň připravuje zásoby pro armádu. Nicméně pošlu o tom zprávu přístavnímu veliteli. Co jste měl ještě na srdci, hrabě Bradore?"

Brador si významně odkašlal. „Ach - Vaše Výsost již takovou zprávu posílala," připomínal jí.

„Skutečně?" vyhrkla hraným překvapením Layla. „To je skvělé. Takže je všechno řádně vyřešené, že ano? A vy jste mi přišel poděkovat." Svůdně se zasmála. „To je od vás zdvořilé." Předklonila se, aby jej chytila za zápěstí, a schválně mu vyrazila z ruky svinutý pergamen. „Nechtěla jsem, promiňte," omluvila se a rychle sebrala listinu, než ji stačil zdvihnout on. Pak usedla zpět do křesla, nepřítomně si pergamen opřela o tvář, jako by přemýšlela, kde přestali.

„Ach - vlastně, Vaše Výsosti, náš hovor se pohyboval okolo vaší zprávy veliteli přístavu," řekl jí Brador a úzkostlivě sledoval do-

kument, který mu tak obratně vzala. „Možná si vzpomínáte, že jsem vám jménem Tolnedry nabízel pomoc se správou přístavu. Věřím, že se shodneme, že taková pomoc by mohla vyřešit nedostatek mužů, o kterém jste mluvila"

„Jak úžasný nápad," vvkřikla Layla a udeřila baculatou ručkou do opěradla svého křesla, jakoby v návalu nadšení. Na toto domluvené znamení do místnosti vtrhly dvě z jejích dětí a hlasitě se hádaly.

„Mami!" rozhořčeně naříkala princezna Gelda, „Fernie mi ukradla červenou stuhu!"

„Neukradla!" bránila se princezna Femie. „Ona mi ji dala za modré korálky."

„To není pravda!" odsekla Gelda

„Je!" křičela Fernie.

„Děti, děti," peskovala je Layla „Copak nevidíte, že maminka má spoustu práce? Co si o nás drahý hrabě pomyslí?"

„Ale ona mi ji ukradla, mami!" namítala Gelda „Ukradla mi červenou stuhu."

„Neukradla!" řekla Fernie a nevraživě vyplázla na svoji sestru jazyk.

Za nimi docupital s očima plnýma zvědavosti malý princ Meldig, nejmladší dítě královny Layly. V jedné ruce držel hrnec s marmeládou, kterou měl zamazaný celý obličej. „To snad není možné," vykřikla Layla a vyskočila na nohy. „Měly jste na něj dávat pozor, dívky." Doběhla k marmeládou ozdobenému princi, zmuchlala pergamen, který držela v ruce a začala jím čistit jeho tvářičku. Najednou ustala. „Ach," řekla, jako by právě zjistila, co učinila „Bylo to důležité, hrabě Bradore?" zeptala se Tolnedřana a hleděla na zmuchlaný špinavý dokument. Bradorova ramena poklesla zklamáním. „Nebylo, Vaše Výsosti," odvětil hlasem plným odevzdanosti, „opravdu nebylo. Zdá se, že mě sendarsky královský palác docela přemohl." Vstal. „Možná příště," zašeptal a uklonil se. „S dovolením Vaší Výsosti," dodal, připraven k odchodu.

„Tohle nezapomeňte, hrabě Bradore," a vtiskla pergamen do jeho sevřených pěstí.

Když jej hrabě bral, útrpně se zatvářil. Královna Layla se obrátila k dětem, které se na ni rozpustile smály. Nejprve je hlasitě pes-

kovala, ale jakmile byl hrabě z doslechu, dala se do smíchu.

„Dělaly jsme to dobře, mami?" ptala se princezna Gelda

„Byly jste naprosto skvělé," odpověděla královna Layla a pořád se smála.

Eunuch Sadi byl stále bezstarostnější, poněkud ukonejšený prostředím zdvořilého chování, jaké za poslední rok opanovalo palác ve Sthiss Toru. Až se ho jeden z jeho společníku pokusil otrávit. Ale Sadi po smrti netoužil. Protijedy chutnaly odporně, cítil se po nich zesláblý a bolela ho hlava. Dobře se necítil, ani když s podrážděností, kterou jen těžko skrýval, hleděl do tváře posla krále Taur Urgase, oblečeného do drátěné košile.

„Taur Urgas, král Murgů, zdraví Sadiho, nejvyššího sluhu Nesmrtelné Salmissry," pronesl s hlubokou poklonou Murgo, když vstoupil do chladné, spoře osvětlené pracovny, ze které Sadi řídil většinu státních záležitostí.

„Služebník Hadí královny opětuje pozdravy pravě ruky angarackého Dračího Boha," Sadi téměř lhostejně zašeptal ustálenou formuli. „Snad bychom mohli rychle přejít k věci. Dnes se necítím nijak dobře."

Jsem rád, že jste se uzdravil," lhal vyslanec a pečlivě dbal na to, aby jeho zjizvená tvař zůstala bez výrazu. „Už zatkli toho, kdo vás chtěl otrávit?" Odsunul židli od špinavého stolu, u kterého Sadi obvykle pracoval, a sedl si.

„Ovšem," odvětil Sadi a nepřítomně pohladil svou vyholenou hlavu.

„A popravili?"

„Proč bychom měli vyžadovat jeho popravu? Ten muž se živí jako travič. Dělal jen svoji práci."

Murgo vrhl překvapeny pohled.

„Dobré tráviče obdivujeme jako národní hrdiny," řekl mu Sadi. Jestliže je začneme zabíjet vždy, když někoho otráví, velmi brzy nezůstane naživu ani jeden a člověk nikdy neví, kdy je může potřebovat."

Vyslanec Murgů nevěřícně zavrtěl hlavou. „Máte obdivuhodnou dávku snášenlivosti, Sadi," poznamenal nevlídně. „A co ten, kdo ho najal?"

„To je jiná věc," odpověděl Sadi. „Ten, kdo traviče poslal, si na dně řeky užívá s pijavicemi. Přišel jste úředně nebo kvůli mému zdraví?"

„Kvůli obojímu, excelence."

„Vy Murgově jste vypočítavý národ," utrousil suše Sadi. „Co tedy Taur Urgas chce?"

„Alornové se chystají napadnout Mišrak ak Thull, excelence."

„Slyšel jsem. A co s tím mají dělat Nyissánci?"

„Nyissánci nemají jediný důvod, proč stranit Alornům."

„Avšak ani Murgům," poukázal Sadi.

„Ale byla to Alorie, která v důsledku smrti rivanského krále, napadla Nyissu," připomínal mu Murgo. „A byl to Kthol Murgos, jenž zajistil, aby se udržel nyissánský obchod."

„Drahý příteli, mluvte prosím k věci," řekl Sadi a otráveně se drbal na hlavě. „Nerad bych zůstal na úrovni dávno minulých urážek či zapomenutých služeb. Obchod s otroky už dávno není důležitý a jizvy způsobené vpádem Alornů se zahojily před stovkami let. Tak co tedy Taur Urgas chce?"

„Můj král si přeje zabránit krveprolití," pronesl Murgo. „Tolnedrijské legie hrají mezi vojsky v Algarii důležitou úlohu. Takže zkrátka pochopte, že jestli ho nepřátelé náhle ohrozí na nechráněné jižní hranici, Ran Borun by je odvolal. A jejich porážka by alornské přiměla k tomu, aby svého tažení zanechali."

„Snad nechceš, abych já přepadl Tolnedru?" zeptal se Sadi nedůvěřivě.

„To pochopitelně nechci, vznešený Sadi. Jeho veličenstvo pouze žádá váš souhlas k přestupu jistých jednotek přes vaše území, aby mohly ohrozit jižní hranici Tolnedry. Nemusí být prolita ani kapka krve."

„Kromě té nyissánské - až murgské vojsko prchne a legie se přeženou přes Lesní řeku jako hejno rozzlobených sršňů".

„Taur Urgas by na hranici nějaké jednotky určitě ponechal, aby zajistil bezpečí nyissánského území."

„O tom pochybuji," opáčil suše Sadi. „Vyřiď svému králi, že jeho návrh je v tento čas nepřijatelný."

„Král Kthol Murgosu je mocný muž," řekl Murgo neústupně

„a spíše si pamatuje své protivníky než přítele."

„Taur Urgas je šílenec," odpověděl stroze Sadi. „Chce se vyhnout potížím s Alorny, aby se mohl soustředit na 'Zakata. Avšak i přes všechno své šílenství není tak hloupý, aby poslal armádu do Nyissy, aniž by tam byla zvána. Vojsko musí jíst a - jak se ukázalo v minulosti - v Nyisse se potrava špatně shání. To nejlákavější ovoce mívá hořkou šťávu."

„Murgská armáda si nosí vlastní zásoby," odvětil škrobeně vyslanec.

„Dobře jim tak. Ale kde hodlají najít pitnou vodu? Nevěřím, že bychom se tímto způsobem někam dostali. Sdělím váš návrh Jejímu Veličenstvu a nechám na ní, aby učinila konečné rozhodnutí. Nicméně se obávám, že bude třeba, abyste jí nabídli něco mnohem lákavějšího než trvalé obsazení Murgy, chcete-li, aby se na celou záležitost dívala příznivýma očima. Mám ještě pokračovat nebo vám to takhle stačilo?"

Murgo se zvedl a jeho zjizvený obličej vypadal rozhněvaně. Chladně se poklonil Sadimu a beze slova odešel.

Sadi o tom chvilku přemýšlel. Kdyby na tuhle hru přistoupil, mohl by získat spoustu výhod za nízkou cenu. Pár opatrně vyjádřených poselství králi Rhodarovi do Algarie by dostalo Nyissu mezi stoupence západu, a když by se Rhodarově armádě podařilo vyhrát, Nyissa by z toho měla prospěch. A na druhé straně, kdyby se ukázalo, že západ má blízko k prohře, mohl by přijmout nabídku Taur Urgase. V každém případě by Nyissa stála na vítězné straně. Celá tato představa se Sadimu ohromně zalíbila. Vstal a za šelestu svého hedvábného roucha, jež hrálo všemi duhovými barvami, se odebral do vedlejší místnosti. Vzal křišťálovou láhev obsahující sytě modrou tekutinu, odlil trochu hustého sirupu do skleničky a vypil jej. Téměř okamžitě se ho zmocnil naprostý klid, takže jeho oblíbený lék s úspěchem zabral. Za pár chvil již měl pocit, že je připraven promluvit s královnou. Dokonce se i smál, když ze své pracovny vycházel do šeré chodby, která vedla do trůnního sálu.

Jako pokaždé byla Salmissřina komnata nejasně osvícena olejovými lampami, které na dlouhých stříbrných řetězech visely ze zastíněného stropu. Sbor eunuchů stále ještě klečel v královnině přítomnosti, ale již ji nevelebil svým zpěvem. Jakýkoli hluk nyní Salmissru

obtěžoval a nebylo moudré ji dráždit. Hadí královna polehávala na svém pohovkovitém trůnu pod vysoko se tyčící sochou Issy. Neustále podřimovala a svíjejíc své hadí tělo šustila šupinou o šupinu. Ale i v tomto neklidném dřímotu se jí úzkostlivě třepotal jazyk. Sadi přistoupil k trůnu, netečně se položil na zem a čekal. Onomu zakrytému hadu, který byl jeho královnou, by ho měl ohlásit jeho zápach.

„Ano, Sadi?" konečně zašeptala. Její hlas zněl jako žalostný sykot. „Murgové žádají spojenectví, má královno," oznámil Sadi. „Taur Urgas chce z jihu napadnout Tolnedru, aby Ran Boruna přinutil stáhnout své legie zpět z thullské hranice."

„Zajímavé," odvětila lhostejně a probodávajíc jej svýma mdlýma očima, zašustila záhyby šatů. „A co si o tom myslíš ty?"

„Nestrannost nás nestojí nic, božská Salmissro," odpověděl Sadi. „Spojenectví s jakoukoli stranou by mohlo být ukvapené."

Salmissra se otočila, a když zachytila svůj odraz v zrcadle, které stálo vedle trůnu, pohodila strakatou kápí. Na hlavě jí stále spočívala koruna, naleštěná stejně jako její váhy. Jazykem kmitala mezi rty a svýma mdlýma očima hleděla do zrcadla. „Udělej, co uznáš za vhodné, Sadi," pronesla lhostejně.

„Celou záležitost vyřeším, má královno," řekl Sadi a na znamení odchodu padl tváří na zem.

„Toraka už nepotřebuji," zauvažovala a pořád se prohlížela v zrcadle. „Toho si vzala na starost Polgara."

„Jistě, má královno," nezúčastněným hlasem souhlasil Sadi, zvedaje se ze země.

Obrátila k němu zrak. „Zůstaň ještě chvíli, Sadi, jsem tak osamělá."

Sadi okamžitě klesl zpět na špinavou podlahu.

„Někdy mívám podivné sny, Sadi," zasyčela. „Velmi podivné sny. Cítím, že přicházejí vzpomínky na událostí, které se staly, když jsem ještě byla ženou a v mých žilách proudila horká krev. Zvláštní myšlenky a zvláštní touhy mě navštěvují ve snech." Zpříma mu pohlédla do tváře, pak svůj špičatý obličej odvrátila a opět pohodila kápí. „Byla jsem skutečně taková, Sadi? Všechno se jeví jakoby zahalené do oblaků dýmu."

„To byly těžké časy, má královno," procítěně poznamenal Sa-

di. „Pro nás pro všechny."

„Polgara měla pravdu," pokračovala šeptem. „Léky mě vyčerpávají. Myslím, že bude lepší vydat se cestou bez vášní, bez tužeb a beze strachů." Obrátila se zpět k zrcadlu. „Teď můžeš jít, Sadi."

Povstal a vyrazil ke dveřím.

„Sadi."

„Ano, má královno?"

„Jestli jsem ti předtím způsobila nějaké potíže, tak toho lituji."

Upřeně na ni zíral.

„Samozřejmé, že ne úplně, ale trochu ano." Pak se vrátila ke svému odrazu.

Když za sebou Sadi zavřel dveře, byl plný starostí. O chvíli později poslal pro Issuse. Do pracovny hlavního eunucha vstoupil s dávkou ostýchavosti jednooký ošumělý nádeník, jehož tvář byla plná obav.

„Pojď dál, Issusi," řekl mu klidně Sadi.

„Doufám, že tebou necloumá zášť, Sadi," pronesl úzkostlivě Issus a rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že jsou sami. „Nevykládej si to osobné, však víš."

„Všechno je v pořádku, Issusi," ujistil jej Sadi. „Udělal jsi jen, za cos byl zaplacený."

„Jak ses to mohl dozvědět?" ptal se s dávkou profesionální zvědavosti. „Když lidé zjistí, že byli otráveni, jsou většinou v natolik pokročilém stavu, že protijed nezabere."

„Směs tvých listů měla podobnou chuť jako citrón," odpověděl Sadi. „Cvičil jsem se, abych ji rozpoznal."

„Aha," řekl Issus. „Budu s tím muset něco udělat. Jinak je to velmi dobrý jed."

„Je vynikající, Issusi," souhlasil Sadi. „Kvůli tomu jsem také pro tebe poslal. Znám jednoho muže, bez kterého se, myslím, obejdu."

Issus si promnul ruce a jeho jediné oko se rozjasnilo. „Za obvyklou odměnu?"

„Samozřejmě."

„Kdo je to?"

„Vyslanec Murgů."

Přes Issusovu tvář jakoby přeběhl mrak. „K tomu se těžko do-

stanu." Podrbal se naježaté hlavě.

„Určitě najdeš nějaký způsob. Naprosto ti důvěřuji."

„Jsem nejlepší z travičů," souhlasil Issus, v jeho hlasu nebyla ani stopa hrané skromnosti.

„Vyslanec mě tlačí do jistých jednání, která potřebují pozdržet," pokračoval Sadi. Jeho náhlý odchod by mohl na čas přerušit běh věcí."

„To mi nemusíš vysvětlovat, Sadi," řekl Issus. „Nepotřebuji vědět, proč ho chceš zabít."

„Ale potřebuješ vědět jak. Z různých důvodů bych rád, aby to celé vypadalo přirozeně. Mohl bys pro něho připravit — a možná i pro pár dalších členů jeho domácnosti — aby je sklátila zimnice? Něco přiměřeně účinného?"

Issus se zamračil. „To bude složité. Kdyby se taková věc vymkla z ruky, mohli bychom nakazit a vyhubit skoro celé jeho okolí. Jen pár lidí by přežilo."

Sadi pokrčil rameny. „Občas člověk musí něco obětovat. Uděláš to?"

Issus přikývl.

„Dobrá. A já napíši soustrastný dopis králi Taur Urgasovi."

Královna Silar seděla ve velkém sále algarské Pevnosti u svého tkalcovského stavu a tiše si broukala do klapavého rytmu člunku, který se jí sem a tam míhal mezi prsty. Celá ohromná místnost byla zalita zlatým světlem slunečních paprsků, které dovnitř proudily úzkým oknem vysoko ve stěně. Král Čo-Hag s Hettarem byli z Pevnosti pryč, protože poblíž východní stěny připravovali velké ležení pro alornské, arendské, sendarské a tolnedrijské vojáky, kteří se blížili ze západu. Ačkoli Čo-Hag nepřekročil hranice království, předal vládu své ženě a vyžádal si slib oddanosti od všech kmenových náčelníků.

Královna Algarie byla tichá žena a ve své chladné tváři nechala jen velmi zřídka zrcadlit jakékoli pocity. Celý život strávila v pozadí. Obvykle tak nenápadné, že její přítomnost lidé ani nepostřehli. Oči a uši však měla vždy otevřené dokořán a její chromý manžel jí důvěřoval více než komukoliv jinému. Tichá tmavovlasá královna věděla naprosto přesně, co se kolem děje.

Algarský arcikněz Elvar byl nadutý vlastní důležitostí. Oblečen do bílé róby stál poblíž jejího sedadla a předčítal sadu pečlivě připravených prohlášení, která by převedla veškerou moc na jeho hlavu.

„To je všechno?" zeptala se ho, když skončil.

„Bude to tak opravdu nejlepší, Vaše Výsosti," řekl důstojným hlasem. „Celý svět ví, že ženy se pro vládnutí nehodí. Mohu poslat pro inkoust a brk?"

„Ne tak zbrkle, Elvare," chladně odpověděla a její ruce neustále kmitaly po tkalcovském stavu.

„Ale -"

„Víš, jen se mi hlavou honí různé myšlenky," procedila mezi rty a zpříma mu pohlédla do očí. „Jsi Belarovým arcikněžem zde v Algarii, ale nikdy nevycházíš z Pevnosti. Není to trochu zvláštní?"

„Jsem zaměstnán svými povinnostmi, Vaše Výsosti."

„A není tvojí prvořadou povinností starat se o lidi a Belarovy děti? Byli jsme děsně sobečtí, když jsme tě zde drželi, zatímco tvé srdce jistě toužilo být uprostřed kmenů a dohlížet na vedení dětí ke zbožnosti."

Strnule na ni hleděl, jeho čelist poklesla úžasem.

„A ostatní kněži jakbysmet," pokračovala „Všichni se soustředí zde v Pevnosti a stále řeší jakési úřední záležitosti. Kněze je škoda pro takové úkoly. To musíme okamžitě napravit."

„Ale -"

„Ne, Elvare. Má povinnost ke království je jasná. Děti Algarie jsou na prvním místě. Zprošťuji tě všech úkolů v Pevnosti, aby ses mohl vrátit ke svému povolání," usmála se. „Sama připravím cestu, na kterou se vydáš," řekla rázně. Pak se na okamžik zamyslela. „Časy jsou těžké," dodala, „a tak bude lepší, když pojedeš s doprovodem — svěřím ti několik oddaných mužů z mé vlastní družiny, kteří během cesty dohlédnou, abys od vykonávání svých kněžských povinností nebyl odváděn nějakými vzkazy z ciziny." Opět mu pohlédla do očí. „To je všechno, Elvare. Teď bude nejlepší, když se půjdeš připravit. Myslím, že uplyne mnoho vody, než se vrátíš."

Belarův arcikněz bezradně zachroptěl.

„Ještě jedna věc." Královna opatrně vzala další přadeno a prohlédla jej ve světle slunečních paprsků. „Je tomu již dávno, kdy napo-

sledy někdo pečoval o svěřené stádo. Zkrátka a dobře, když už budeš na cestách, myslím že by bylo užitečné přesně spočítat děti a hříbata v celé Algarii. Alespoň budeš mít nad čím přemýšlet. Čas od času mi pošli zprávu." Obrátila se zpět ke stavu. „Můžeš odejít, Elvare," řekla mírně a ani se neobtěžovala pohledem vyprovodit vztekem zmítaného arcikněze, který odcházel, aby se připravil na své potulné vězení.

Pán Morin, nejvyšší komoří Jeho císařského Veličenstva Ran Boruna XXIII, si povzdechl, když vstupoval do vládcovy soukromé zahrady. Na obzoru byla další tiráda a Morin to všechno slyšel již nejméně desetkrát. Vladce měl mimořádnou schopnost donekonečna se opakovat.

Ran Borun však byl v podivném rozpoložení. Malý plešatý vládce se zobákovitým nosem zadumaně seděl v křesle ve stínu stromu a poslouchal trylkování svého kanára. Ještě nikdy znovu nepromluvil, víš, Morine?" řekl vládce, když po nakrátko střiženém trávníku přišel jeho komoří. „Naposledy, když tu byla Polgara." Opět se zadíval na zlatého ptáčka a jeho oči potemněly. Pak povzdechl. „Myslím, že v tomto obchodu jsem prohrál. Polgara mi dala kanára a výměnou si odvedla Se'Nedru." Rozhlédl se po sluncem zalité zahradě a po chladných mramorových zdech, které ji obklopovaly. Je to jen můj pocit, Morine, nebo palác poslední dobou skutečně působí studeně a prázdně?" Opět se ponořil do hloubavého ticha a nepřítomným zrakem zíral na lůžko z karmínových růží.

Pak se vzduchem prořízl neobvyklý vzdech a pán Morin rychle pohlédl na svého vládce v obavách, jestli se nechystá další z jeho záchvatů. Ale po tom nebylo ani stopy. Morin jenom viděl, že Ran Borun se pochichtává pod vousy. „Všiml sis, Morine, jak mi učarovala?" usmál se vládce. „Ona to snad udělala schválně. Co za syna by mohla mít! Mohla být nejlepším vládcem Tolnedry v celých dějinách." Ran Borun se hlasitě zasmál. Najednou vyšlo najevo jeho tajné nadšení Se'Nedřinou bystrostí.

„Konec koncu je to vaše dcera, Veličenstvo," poznamenal pán Morin.

„Když pomyslím, že vede tak ohromnou armádu v necelých šestnácti letech," žasnul vládce. Jaké skvělé dítě!" Vypadal, jako by se

náhle zotavil ze zasmušilé mrzutosti, která ho pronásledovala od návratu do Tol Honetu. Jeho smích se rozléhal všude kolem a svýma malýma bystrýma očima rozzářeně mžoural. „Ale legie, které mi ukradla, by se bez pevného vedení mohly vzepřít," uvažoval.

„Řekl bych, že to je starost Se'Nedry, Vaše Veličenstvo," odvětil Morin. „Nebo Polgary."

„No —," vládce se podrbal v uchu. „Nevím, nevím, Morine. Tamní poměry jsou velmi zapeklité," Hleděl na svého komořího. „Znáš generála Varanu?"

„Vévodu z Anadilu? Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. Chlapík na slovo vzatý - spolehlivý, skromný, neobyčejně chytrý."

„Je to starý rodinný přítel," svěřil se Ran Borun. „Se'Nedra jej zná a mohla by naslouchat jeho radám. Proč za ním nezajít, Morine, a nenavrhnout mu malou dovolenou - třeba v Algarii, kde by mohl dohlížet na běh věcí?"

„Myslím, že z prázdnin bude naprosto nadšený," souhlasil Morin. „Vojenský život v letních měsících musí být neskutečně únavný."

„Je to jen návrh," zdůrazňoval vládce. „Jeho přítomnost ve válečných oblastech by musela být přísně neoficiální."

„Přirozeně, Vaše Veličenstvo."

„A kdyby náhodou vydal pár rozkazů - nebo na čas převzal velení, my o tom vůbec nebudeme vědět, že? Konec konců, co soukromá osoba dělá ve chvílích svého volna, je čistě její věc."

„Naprosto, Vaše Veličenstvo."

Vládce se široce usmál. „A tak se na celý ten příběh přilepíme, viď, Morine."

„Jako lepidlo, Vaše Veličenstvo," významně odpověděl Morin.

Drasnijský korunní princ hlasitě říhl přímo do ucha své matky, zívl si a okamžitě na jejím rameni usnul. Královna Porenna se na něj usmála, vložila ho zpět do kolébky a opět se obrátila k šlachovitému muži v nepopsatelném oděvu, který se rozvaloval v nedalekém křesle. Onen hubený muž byl znám pod jménem Javelin. Byl velitelem drasnijské tajné služby a jedním z nejbližších Porenniných rádců.

„Zkrátka a dobře," pokračoval ve své zprávě, „armáda té tolnedrijské dívky je asi dva dny pochodu od Pevnosti. Stavitelé na vr-

cholku stěny dokončují výtahy a Šerekové se chystají k přesunu lodí."

„Všechno tedy probíhá podle plánu," řekla královna a přesunula své sedátko ke špinavému stolu pod oknem.

„V Arendii jsou trochu potíže," poznamenal Javelin. „Obvyklé hádky a tahanice — nic opravdu vážného. Královna Layla vyvedla Tolnedřana Bradora z míry tak dokonale, že nemohl v Sendarii ani zůstat." Podrbal se na své dlouhé špičaté bradě. „Ze Sthiss Toru přicházejí podivné zprávy. Murgové se stále snaží o čemsi vyjednávat, ale jejich vyslanci jeden po druhém umírají. Pokusíme se někoho dostat do Sadiho blízkosti, abychom zjistili, o co jde. Tak - a co dál? Honeťané se konečně sjednotili na jednom kandidátovi - nabubřelém, drzém, domýšlivém hlupákovi, který jde v Tol Honetu na nervy snad každému. Pokusí se pro něho koupit korunu, ale jako vládce bude beznadějně nemožný. I přes jejich peníze bude velmi těžké dosadit ho na trůn. To je snad všechno, Vaše Výsosti."

„Dostala jsem dopis od Isleny z Val Alornu," řekla mu královna Porenna.

„Ano, Vaše Výsosti," odpověděl Javelin zdvořile, Já vím."

„Javeline, už zase jsi četl moji poštu?" tázala se a přes tvář jí přeběhl záblesk podrážděnosti.

„Jen zkouším držet krok s tím, co se ve světě děje, Porenno."

„Řekla jsem ti, abys s tím přestal."

„Ale nečekala jste, že to udělám, že ne?" Vypadal trochu překvapeně.

Zasmála se. „Jsi nemožný."

„Samozřejmě, že jsem. Musím být."

„Můžeme nějak Isleně pomoci?"

„Svěřím to svým lidem," ujistil ji. „Zkusíme to přes Merel, manželku knížete z Trelheimu. Vypadá docela bystře a je Isleně velmi blízko."

„Myslím, že by bylo dobré prověřit i naši tajnou službu a zmáčknout každého, kdo by mohl mít jakékoli styky s Medvědím kultem. Může přijít čas, kdy budeme muset podniknout jisté kroky."

Javelin přikývl.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře.

„Ano," odpověděla Porenna

Dveře se otevřely a do místnosti strčil hlavu sluha

„Omluvte mě, Vaše Výsosti," řekl, „ale je zde nadracký kupec - muž jménem Yarblek. Říká, že chce hovořit o tažení lososů." Sluha vypadal poněkud rozpačitě.

Královna Porenna se napřímila. „Pusťte jej dovnitř," poručila, „okamžitě."

Kapitola devátá

ŘEČI UTICHLY. SLAVNOSTNÍ PROJEVY, KTERÉ princezně Se'Nedře působily taková muka, již splnily svůj úkol a ona se cítila stále méně a méně ve středu pozornosti. Zpočátku se před ní otevřely dny plné nádherné svobody. Strašlivá úzkost, která ji naplňovala při vyhlídkách na proslovy před ohromnými zástupy mužů, byla nyní ta tam. Zmizela i její duševní únava a už se uprostřed nocí v hrůze neprobouzela. Téměř celý týden se oddávala veselí a přepychu, načež se, pochopitelně, začala nesnesitelně nudit.

Vojsko, které v Arendii a severní Tolnedře nashromáždila, se jako ohromné moře přemístilo do ulgských vrchů. V čele celého zástupu jeli mimbratští rytíři, na jejichž kopích se třepotaly dlouhé pruhované praporce, a kteří svými lesklými brněními odráželi jas slunečních paprsků. Za nimi se roztroušeni po zelených kopcích valili vojáci Se'Nedřiny pěchoty, Sendařané, Astuřané, Rivané a několik Šereků. Samé jádro tvořily zářící šiky legionářů císařské Tolnedry, nad nimiž ve větru vlály jejich karmínové vlajky. Na přilbicích měli bílá pera, která se pohybovala do pravidelného rytmu jejich kroků. Bylo velmi povzbudivé stát několik prvních dnů v čele takové síly, která na její pokyn pochodovala k východu, ale novota toho všeho se brzy obnosila

Postupný odchod princezny Se'Nedry ze středu velení byl její vlastní záležitostí. Rozhodnutí, která činila teď, byla méně závazná - únavné drobnosti týkající se místa pro tábor a polních kuchyní - a pro Se'Nedru neskutečně nudná. Tyto drobnosti však byly vzhledem k hlemýždímu tempu její armády nutné.

Zcela nenadále se nejvyšším velitelem vojsk stal sendarský král Fulrach. Byl to on, kdo každý den rozhodl, jak daleko se půjde,

kdy se bude odpočívat, a kde se na noc rozbije tábor. Vážnost tohoto muže pramenila ze skutečnosti, že vlastnil veškeré zásobovací vozy. Během pochodu dolů severní Arendií se zavalitý sendarský vládce podíval na plán týkající se potravy, který načrtli alornští králové, nesouhlasně zavrtěl hlavou a celou záležitost si vzal na starost sám. Sendarie byla zemědělskou zemí a její stodoly praskaly ve švech. V určitých obdobích se snad každá sendarská cesta hemžila vozy. Král Fulrach vydal, více méně náhodou, pár rozkazu a zakrátko celé karavany vozů putovaly Arendií do Tolnedry, kde se obrátily k východu, aby následovaly vojsko. Tempo celé armády bylo udáváno těmito rozvrzanými zásobovacími vozy.

V ulgském pohoří byli teprve pár dní, když se Fulrachova vážnost naprosto vyjasnila

„Fulrachu," namítl drasnijský král Rhodar, když král Sendarů opět zavelel k odpočinku, Jestli nepojedeme rychleji, bude nám trvat celé léto, než se dostaneme k východní stěně."

„Přeháníš, Rhodare," mírně odpověděl král Fulrach. „Máme docela dobrý čas. Zásobovací vozy jsou těžké a koně, jež je táhnou potřebují odpočinek každou hodinu."

„To je nemožné," prohlásil Rhodar, „Zavelím, aby se zvýšilo tempo."

„To samozřejmě záleží na tobě," pokrčil rameny Sendar s hnědými vousy a chladně zíral na Rhodarovo ohromné břicho. „Ale jestli dnes vyčerpáš tažné koně, zítra nebudeš mít co jíst."

A tím rozhovor skončil.

Chůze strmými průsmyky ulgkého území byla stále pomalejší. Když Se'Nedra vstupovala do této země hustých lesů a skalních útesů, naplňovaly ji určité obavy. Živě si vybavovala let s Grulem Eldrakem, útoky Algrotů a Hrulgů, což bylo zdrojem strachů, které zažívala minulou zimu. Několikrát se setkali i s nestvůrami, jež číhaly ve skrytu ulgských hor. Armáda však byla natolik početná, že i ta nejodvážnější ji obešla velikým obloukem. Mandorallen, baron z Vo Mandoru, hlásil své občasné postřehy s lítostí v hlase.

„Měl-li bych den náskoku před hlavní silou naší, jest možné, že nalezl bych příležitost nějakou z rozpustilejších potvor zaměstnati," zamyslel se nahlas, když jednoho večera hloubavě hleděl do ohně.

„Ty nikdy nemáš dost, viď?" kousavě se ho zeptal Barak.

„Nevadí, Mandorallene," řekla Polgara velkému rytíři. „Nestvůry nás nenapadají a i Gorim z Ulga uvítá, když je nebudeme vyrušovat."

Mandorallen povzdechl.

„Je vždycky takový?" zvídavě se Baraka tázal král Anheg.

„U něho člověk nikdy neví," odvětil Barak.

Pomalý pochod zemí Ulgů, jakkoliv Rhodara, Branda a Anhega rozčiloval, nikterak nesnížil odhodlanost vojska, a tak na algarské pláně sestupovali v překvapivě dobrém rozpoložení.

„Půjdeme do algarské Pevnosti," rozhodl král Rhodar, jakmile se armáda vyvalila z posledního průsmyku a opanovala travnatou plochu. „Potřebujeme se trochu přeskupit a nevidím jediný důvod, proč bychom měli pochodovat k úpatí hor, dokud stavitelé nebudou hotovi. Navíc bude lepší neukazovat sílu našeho vojska nějakému Thullovi, který se náhodou podívá dolů ze skal."

Armáda pokračovala v pomalém přesunu algarskými pláněmi a za ní zůstával snad míli široký pás podupané trávy. Dobytek soustředěný v ohromných stádech pod ochranným dohledem pastevců na okamžik přerušoval pastvu, aby svýma mírnýma očima užasle sledoval kolem pochodující zástup.

Tábor, který rozbili kolem Pevnosti, jež se tyčila nad jižní Algarií, se rozpínal na míle daleko a světla strážních ohňů ve tmě působila jako odraz hvězdného nebe. Jakmile byla princezna Se'Nedra pohodlně ubytovaná v Pevnosti, cítila se ještě více stranou rozhodovaní o svých vojácích. Její hodiny vyplňovala převážně nuda, což ovšem neznamenalo, že nedostávala žádné zprávy. Byl zaveden přísný výcvikový plán, protože velký podíl armády tvořili obyčejní lidé. Výcvik měl v první řadě zabránit zahálce, která by mohla vést k potížím s vojenskou kázní. Plukovník Brendig, sendarský baron se střízlivou tváří, který vypadal, že naprosto postrádá smysl pro humor, každé ráno podrobně vykresloval vývoj výcviku během předchozího dne a důkladně rozebíral všechny nudné maličkosti - z nichž většina Se'Nedru neskutečně odpuzovala.

Jednoho rána, poté co Brendig zdvořile odešel, Se'Nedra konečně vvbuchla Jestli ještě jednou řekne slovo 'výkaly', tak asi začnu

křičet," prohlásila k Adaře a Polgaře. Princezna chodila sem a tam a podrážděně rozhazovala rukama

„V tak veliké armádě je to nutné, Se'Nedro," podotkla chladně Adara.

„Ale musí o tom pořád mluvit? Je to nechutný námět."

Polgara, která trpělivě učila malého světlovlasého sirotka Dejruka, jak vázat boty, pozvedla zrak, jediným pohledem posoudila Se'Nedřino rozpoložení, a pak vznesla návrh. „Proč si, mladé dámy, nevezmete koně a nevyrazíte na projížďku? Trocha čerstvého vzduchu a pohybu by vám neuškodila."

Trvalo jim jen pár chvil, než nalezli světlovlasou mimbratskou dívku Arianu. Věděli přesně, kde mají hledat. Déle však trvalo, než ji vytrhli ze soustředěného pozorování Lelldorina z Wildantoru. Lelldorin se za pomoci svého bratrance Torasina pokoušel skupinu arendských nevolníků naučit základům lukostřelby. Torasin, mladý asturský vlastenec, se k armádě připojil později, na západních pahorcích Země Ulgů. Dorazil na koni, který byl polomrtvý únavou z rychlé jízdy. Se'Nedra věděla, že mezi oběma mladými muži se stalo cosi nepříjemného, ale vidina války a slávy nakonec Torasina přesvědčila, aby spor překousl a zůstal. Jeho smíření s Lelldorinem bylo dojemné a nyní k sobě měli blíže než kdykoliv předtím. Ariana však pozorovala jenom Lelldorina. Oči jí až děsivě žhnuly, když s hlubokým obdivem, který hraničil s pomateností, sledovala každý jeho krok.

V ostrém světle dopoledního slunce projely tři dívky vojenským ležením. Následoval je nezbytný doprovod vyčleněných stráží, které vedl Olban, syn rivanského Správce. Se'Nedra nevěděla, co si má o Olbanovi myslet. Od doby, kdy jeden Murgo ze skrytu Arendského lesa zaútočil na její život, byl mladý Rivan velitelem její osobní straže a naprosto nic ho od této povinnosti nemohlo odradit. Z jakéhosi důvodu vypadal skoro nadšeně, že jí může sloužit a Se'Nedra věděla, že snad jen násilí by ho přimělo, aby s tím přestal.

Byl horký den bez mraků a nad neuvěřitelnou rozlohou algarských plání, kde vysokou trávu pročesával potulný větřík, se klenula blankytně modrá obloha. Jakmile měli tábor z dohledu, Se'Nedra pookřála. Jela na bílém koni, kterého dostala od krále Čo-Haga, trpělivém zvířeti vyrovnané povahy, jemuž dala jméno Blesk. Nepojmeno-

vala ho příliš vystižné, protože kůň byl neskutečně líný. Velká část jeho pohodlnosti však pramenila ze skutečnosti, že jeho nová majitelka byla tak lehká, že její váhu skoro necítil. Se'Nedra jej navíc nepřiměřeně rozmazlovala přemírou svých citů, a kdykoliv to jen bylo možné, krmila ho jablky a sladkostmi. Díky volné výchově a bohaté stravě byl Bleska stále větší kus.

Ve společnosti svých dvou kamarádek, doprovázená pozorným mladíkem Olbanem, jela princezna travnatými pláněmi v sedle svého tlustého koně a vychutnávala pocit svobody, který jí projížďka přinesla

Zastavili na úpatí strmého kopce, aby svým koním dopřáli chvíli odpočinku. Blesk oddechoval jako měch a na svoji štíhlou paní vrhal vyčítavé pohledy přes rameno, ale Se'Nedra jeho tiché žaloby nemilosrdně přecházela. „Dnes je naprosto skvělý den na vyjížďku," nadšeně vykřikla.

Ariana povzdechla.

Se'Nedra se na ni zasmála „Pojeď, Ariano. Odjela jsi ty, ne Lelldorin. Není na škodu, když nás muži chvíli postrádají."

Ariana se bezbarvě usmála, pak znovu povzdechla

„Ale zřejmě je na škodu, když postrádáme my je," zamumlala Adara bez jediného náznaku smíchu.

„Co je to za nádhernou vůní?" náhle se zeptala Se'Nedra Adara pozvedla svůj porcelánové bledý obličej, zavětřila, a pak se rozhlédla kolem, jako by chtěla přesně určit místo, odkud vůně přichází. „Pojeďte za mnou," řekla se zvláštním nádechem naléhavosti v hlase a vedla je podél úpatí kopce. Po několika chvílích jízdy travnatým svahem zahlédli ostrůvek tmavé zelených keřů, které byly pokryté světlými květy levandulové barvy, nad nimiž se vznášel mrak modrých motýlu a jiných okřídlených stvoření. Adara pobídla svého koně a u zdroje vůně seskočila ze sedla. Pak téměř nábožně poklekla, dala se do usedavého pláče a rozpřáhla ruce, jako by chtěla celý keř obejmout. Když Se‘Nedra přijela blíž, překvapilo ji, že na Adařině tváři svítil úsměv, přestože z jejích něžných šedých očí se kutálely slzy jako hrachy. „Stalo se něco zlého, Adaro?" zeptala se.

„To jsou jen a jen moje květiny," třaslavým hlasem odvětila Adara. „Nečekala bych, že se mohou takhle rozšířit a vyrůst."

„O čem to, prosím tě, mluvíš?"

„Tu květinu stvořil minulou zimu Garion - jenom pro mne. Byla jedna - jenom jedna. Sama jsem viděla, jak se najednou z ničeho nic objevila v jeho ruce. Skoro bych na to zapomněla. Podívej, jak se během jednoho roku rozšířila"

Se'Nedrou náhle projela palčivá vlna žárlivosti. Pro ni Garion květinu nikdy nestvořil. Naklonila se ke keři a utrhla jeden z levandulových květů. Namáhala se jen o málo víc, než bylo nezbytné. „Je nesouměrná," odfrkla si, když zkoumavě prohlížela květinu. Pak se kousla do jazyka, protože si vyčítala, co řekla.

Adara jí věnovala krátký pohled plný nesouhlasu.

„To já tě jen tak škádlím, Adaro," rychle vysvětlovala Se'Nedra s hraným úsměvem na tváři. Ale navzdory tomu se ke květině, kterou držela v ruce, opět sklonila, aby hledala, co ještě špatného by na ní mohlo být. Nádherná vůně však její snahu rozptýlila a hladce jí vyhnala všechny zlé duchy z hlavy.

Ariana již také sesedlala a třebaže se stále mračila, rovněž nasávala jemnou vůni květů. „Směla bych pár kvítků tvých sobě nasbírati, Adaro?" dovolila se. „Domnívám se, že mezi rudými lístky okvětními by mohlo cosi zvláštního ukryto býti, něco, oč paní Polgara zájem projevuje - jacísi činitelé léčiví, jež jsou příliš nepatrní, než bych jich, díky své omezené znalosti bylin, blíže rozpoznati dokázala."

Jak se dalo předpokládat, Se'Nedra, která již byla na odchodu, se najednou prudce otočila. „To je úžasné!" vykřikla a nadšeně zatleskala. „Nebylo by skvělé, kdyby se z tvých květů stal lék? Jakási zázračná medicína? Mohli bychom ji nazvat' Adařina růže', a nemocní budou navěky velebit tvé jméno."

,,Ale jako růže to nevypadá," poznamenala Adara.

„Nesmysl," Se'Nedra mávla nad rozdílem rukou. „Konec konců, zřejmě se stanu královnou, a tak když řeknu, že je to růže, růže to prostě je. Vezmeme ty květiny paní Polgaře." Obrátila se zpět ke svému bečkovitému koni, který keř pozorně zkoumal, jako by se rozmýšlel, zda pár květů slupne nebo ne. „Pojď, Blesku," výstředně mu zavelela princezna. „Pocváláme zpět do Pevnosti." Na slovo „pocváláme" sebou Bíesk znatelně trhl.

Polgara si květinu pečlivě prohlédla, ale k velkému zklamání princezny a jejích přítelkyň, její léčivé účinky nepotvrdila. Princezna se tiše a trochu sklesle vrátila do pokoje ke svým povinnostem.

Očekával ji plukovník Brendig. Po chvíli přemýšlení princezna usoudila, že plukovník Brandig je nejpraktičtější člověk, jakého v životě potkala. Žádná podrobnost pro něj nebyla zbytečná. U méně významného muže by takový zájem o podrobnosti vyprchal jako bezvýznamná malichernost, ale víra, že velké věci jsou složeny z věcí malých, dodávala plukovníkově trpělivé pozornosti vůči podrobnostem určitou důstojnost. Zdálo se, že v táboře se vyskytuje skoro všude. V jeho blízkosti byly všechny stanové provazy napnuty, hromady výstroje složeny do úhledných komínů a nedbale rozhalené kabátce okamžité zapnuty.

„Doufám, že si Její Veličenstvo projížďku užilo," řekl zdvořile plukovník a uklonil se, jakmile Se'Nedra vstoupila do místnosti.

„Děkuji plukovníku Brendigu," odvětila princezna. „Mé Veličenstvo si projížďku užilo." Vypadala, že je ve vrtošivém rozmaru a to byla vždycky potěšena, když mohla uvážlivého Sendara škádlit. Přes Brendigovy rty přelétl krátký úsměv, ale pak okamžitě přistoupil k polední zprávě. „Jsem potěšen, že mohu Jejímu Veličenstvu oznámit, že drasnijští stavitelé již na vrcholku stěny postavili kladkostroj. Všechno, co ještě zbývá je vystrojit kladkostroj lanovím, aby protiváha pomohla vytáhnout Šerecké válečné lodě."

„To je hezké," utrousila Se'Nedra s bezvýrazným úsměvem. Věděla, jak ho přivést k nepříčetnosti. Brendig mírně sevřel rty, ale jeho tvář neprozrazovala žádnou další známku podrážděnosti.

„Šerekové začínají skládat stěžně a lanoví, aby lodě připravili na přepravu po souši," pokračoval, „a výtah byl dokončen o několik dní dříve, než jsme plánovali."

„Jak skvělé," vykřikla Se'Nedra a s ukázkovou dívčí radostí zatleskala.

„Vaše Veličenstvo, prosím," posteskl si Brendig.

„Promiňte, plukovníku Brendigu," omluvila se Se'Nedra a strojeně složila ruce. „Z nějakého důvodu ve mě vyvoláváte to nejhorší, co v sobě mám. Smějete se vůbec někdy?"

Hleděl na ni s naprosto vážnou tváří. „Jistě, Vaše Veličenstvo," řekl. „A - máte tu návštěvu z Tolnedry."

„Návštěvu? Koho?"

„Generála Varanu, vévodu z Anadilu."

„Varana? Tady? Co proboha dělá v Algarii? Je sám?"

„Doprovází jej několik dalších Tolnedřanů," odpověděl Brendig. „Nejsou v uniformách, ale držení těla mají jako rodilí vojáci. Říkají, že přijeli jako soukromí pozorovatelé. A generál Varana vyslovil přání, aby mu byla projevována úcta, jen když to bude příhodné."

Se'Nedra generála Varanu znala od svého nejútlejšího dětství. Byl podsaditý, měl prošedivělé kudrnaté vlasy a nehybné levé koleno, díky kterému nápadně kulhal. Byl požehnán oním pokřiveným smyslem pro humor, který byl vlastní celé anadilské rodině. Anadilové byli ze všech tolnedrijských rodů Borunům nejbližší. Jednak byly oba rody z jihu a navíc Anadilové obvykle Borunům stranili při sporech s mocnými rody severními. Ačkoli byl Anadil jenom vévodstvím, ve vztahu k velkovévodům borunského rodu nebyl ani náznak podřízenosti. Anadilští vévodové dokonce často rýpavě žertovali na účet svých větších sousedů. Dějepisci dlouho považovali za smůlu pro říši, že nadaný rod z Anadilu neměl dostatek majetku, aby se ucházel o císařský trůn.

Když generál Varana zdvořile přikulhal do místnosti, kde jej netrpělivě očekávala princezna Se'Nedra, přelétl přes jeho rty mírný úsměv a šibalsky pozvedl jedno obočí. „Vaše Veličenstvo," pozdravil a uklonil se.

„Strýčku Varano," vykřikla princezna a vyskočila, aby ho obejmula. Varana ve skutečnosti nebyl jejím strýcem, ale ona jej tak vždycky brala.

„Co teď děláš, moje malá Se'Nedro?" zasmál se a svými mužnými pažemi ji sevřel v objetí. „Obracíš svět naruby, víš to? Co jiného by také Borun s obrovskou armádou Alomů uprostřed Algarie mohl dělat?"

„Chystám se napadnout Mišrak ak Thull," prohlásila rozpustile.

„Skutečně? A za co? Urazil nějak král Gethell z Thulldomu rod Borunů? Neslyšel jsem o tom."

„Je to záležitost Alornů," lehkomyslně odvětila Se'Nedra.

„Aha. Myslím, že tomu rozumím. Alornové nepotřebují žádný důvod, aby jednali."

„Ty se mi vysmíváš," nařkla ho.

„To víš, že se ti vysmívám, Se'Nedro. Anadilové se Borunům vysmívají již tisíce let."

Trucovitě našpulila rty. „Tohle je ale vážná věc, strýčku Varano."

„To opravdu je," souhlasil a svým tlustým prstem se jemně dotkl jejího spodního rtu, „ale přesto nevidím jediný důvod, proč bych se tomu všemu nemohl smát."

„Jsi nemožný," řekla Se'Nedra bezradně a dala se do smíchu. „Co tady děláš?"

„Pozoruji," odpověděl. „Generálové to dělají velmi často. Je to jediná válka, která se ted' chystá, a tak několik z nás usoudilo, že bychom se mohli připojit a pozorovat. Na Morinův návrh."

„Morin je komoří mého otce?"

„Ano, myslím, že ano."

„Ten by nic takového nikdy nenavrhl - alespoň ne sám."

„Skutečně? To mě překvapuje."

Se'Nedra se zamračila a nepřítomně žvýkala jeden pramen vlasů. Varana jej chytil a vytáhl jí vlasy z úst. „Morin nedělá nic, dokud mu můj otec neřekne, aby něco dělal," zamyslela se a opět sevřela kadeř do svých rtů.

Varanají pramen znovu vyndal.

„Nedělej to," řekla mu.

„Proč ne? Je to dobrý způsob, jak tě odnaučit cucat si palec."

„To je něco jiného. Ted' přemýšlím."

„Tak přemýšlej se zavřenou pusou."

„Napadlo to mého otce, viď?"

„Neodvážil bych se říci, že znám mysl svého vládce," odvětil.

„Já ano. Co má ten starý lišák za lubem?"

„To není zdvořilé, holčičko."

„Říkáš, že jsi přijel pozorovat."

Přikývl.

„A možná sem tam něco rozhodnout."

Pokrčil rameny. Jestli mě někdo bude poslouchat. Nejsem zde pracovně, rozumíš. Tolnedrijská taktika mi to nedovoluje. Ani tvůj nárok na rivanský trůn není v Tol Honetu uznán."

Skrz své dlouhé řasy na něj vrhla postranní pohled. „Budeš-li tedy rozhodovat - když už jsi poblíž legionářů, kteří vypadají, že potřebují pevnou ruku - mohl by jeden z tvých rozkazů znít 'kupředu, pochodem vchod?"

„I tak se mohou poměry vyvinout, ano," přijal statečně.

„A přijeli s tebou i důstojníci a generálská rada?"

„Několik jich přijelo, ale ve skutečnosti ve vojsku slouží jen příležitostně." Jeho oči zamrkaly utajovaným veselím.

Se'Nedra opět ústy polapila kadeř a generál Varana ji ještě jednou vyjmul.

„Jak rád by ses setkal s drasnijským králem Rhodarem?" zeptala se ho.

„Byl bych potěšen, kdybych ho mohl vidět."

„Proč se tedy za ním nevydat rovnou?"

„Proč ne?"

„Strýčku, já tě mám tak ráda!" zasmála se a ještě jednou ho obejmula.

Krále Rhodara nalezli na poradě s ostatními veliteli armády. Rokovali v síni, kterou Čo—Hag vyčlenil pro jejich účely. Mezi veliteli nebyl ani náznak vzájemného předstírání, většina z nich byla pohodlně uvelebena v křeslech potažených koňskou kůží a sledovali karmínově oděného Rhodara, jenž kouskem provázku odměřoval vzdálenosti na mapě, která pokrývala celou jednu stěnu. „Opravdu se mi to nezdá tak daleko," říkal králi Čo—Hagovi.

„To proto, že tvá mapa je plochá, Rhodare," odpověděl Čo—Hag. „Krajina je v těch místech velmi zvlněná. Věř mi Rhodare, bude to trvat tři dny."

Král Rhodar znechuceně vydechl. „V tom případě můžeme celou myšlenku rovnou vzdát. Chceme vypálit jejich pevnosti a ne uspořádat výpravu pro sebevrahy. Tři dny jsou prostě moc."

„Vaše Veličenstvo," řekia zdvořile Se'Nedra.

„Ano, dítě," Rhodar se stále mračil na mapu.

„Ráda bych vám někoho představila."

Král Rhodar se otočil.

„Vaše Veličenstvo," řekla Se'Nedra znovu a důležitěji. „Mohu vám představit Jeho Blahorodí, vévodu z Anadilu? Generál Varana, Jeho Veličenstvo, drasnijský král Rhodar."

Oba muži se vzájemně poklonili, jejich oči sledovaly a hodnotily.

„Předchází vás pověst výborného generála," poznamenal Rhodar.

„Ale obratnost Vašeho Veličenstva, coby velitele armády se přísně tají," odvětil Varana.

„Myslíte, že jsme již vyhověli požadavkům zdvořilého chování?"

„I kdyby ne, tak si o své výjimečné ušlechtilosti můžeme lhát později," navrhl Varana.

Přes Rhodarovu tvář přelétl záblesk smíchu. „Dobrá. Co dělá hlavní tolnedrijský taktik v Algarii?"

„Pozoruje, Vaše Veličenstvo."

„Chystáte se vstoupit do dění?"

„Přirozeně. V této záležitosti musí Tolnedra z politických důvodů uhájit své nestranné postavení. Jsem si jist, že drasnijská tajná služba Vaše Veličenstvo zpravila o tom, jak se věci mají. Všech pět zvědů, které máte v císařském paláci je velmi zdatných."

„Dokonce šest," mimochodem podotkl král Rhodar.

Generál Varana pozvedl obočí. „Předpokládám, že toho šestého už vypátrali," řekl.

„Čas od času se počet mění." Rhodar pokrčil rameny. „Znáte naše strategické postavení?"

„Již mě tím zahlcovali, ano znám."

„Co zde hodláte dělat - jenom pozorovat?"

„Jste v nesnázích."

„Díky," utrousil Rhodar suše.

„Čísla říkají, že jste spíše v obranném postavení."

Rhodar zavrtěl hlavou. „To by byla pravda, kdybychom se soustředili jenom na Taur Urgase a Severní Murgy, ale v Thull Ze-liku každým dnem vylodí své oddíly 'Zakat. Kdybychom se opevnili a napjatě čekali a on se rozhodl na nás zaútočit, do podzimu by nás Mallo-

reánci srovnali se zemí. Klíč k celé záležitosti je přesunout Anhegovo loďstvo do Východního moře a zamezit vyloďování Malloreánců. Budeme muset trochu riskovat, abychom to dokázali."

Varana bedlivě zkoumal mapu. jestli chcete do moře plout řekou Mardu, budete muset zneškodnit thullské hlavní město," řekl a ukázal na Thull Mardu. „Je to ostrov - jako Tol Honet - a leží přímo uprostřed řeky. Dokud bude v držení nepřátel, není možné se přes něj dostat. Zkrátka bude nutné město napadnout."

„To už nás také napadlo," poznamenal král Anheg ze svého křesla a v ruce třímal korbel piva, který snad nikdy neodkládal.

„Znáte Anhega?" zeptal se Řhodar generála.

Varana přikývl. „Z doslechu," odpověděl a králi Anhegovi se poklonil. „Vaše Veličenstvo," řekl.

„Generále," opáčil Anheg a pokynul hlavou.

Jestli je Thull Mardu dobře hájen, bude vás útok stát třetinu celého vojska," pokračoval Varana.

„Chystáme se vylákat posádku ven," řekl mu Rhodar.

„Jak?"

„To bude záležet na Korodullinovi a mně," zamumlal král Čo-Hag. Jakmile se dostaneme na náhomí plošinu, vyrazí mimbratští rytíři a rozdrtí všechna horská města a vesnice. Moji lidé půjdou do rolnických oblastí, kde spálí každý klas."

„Ale Thullům dojde, že je to jen léčka, Vaše Veličenstvo," poznamenal Varana.

„Přirozeně," souhlasil svým hřmotnýtn hlasem Brand, „ale jaká léčka? Nemyslíme si, že přijdou na to, že právě Thull Mardu je náš hlavní cíl. Pokusíme se, aby ono pustošení bylo co nejstrašnější. Ztráta měst a úrody je vyburcuje a nebude dlouho trvat a začnou podnikat rázné kroky."

„A vy si myslíte, že vyšlou posádku z Thull Mardu, aby vám zabránila?"

„Doufáme," odvětil král Rhodar.

Varana zavrtěl hlavou. „Vyšlou Murgy z Rak Gosky a Malloreánce z Thull Zeliku. A místo rychlého přepadu Thull Mardu budete mít na krku rozsáhlou válku."

„To byste udělal vy, generále Varano," nesouhlasil král Rho-

dar, „ale vy nejste 'Zakat ani Taur.Urgas. Plán je založen na našem odhadu, co udělají tito dva muži. Žádný z nich nebude dávat v sázku své síly, dokud nebude přesvědčen, že hodláme učinit hlavní úder. Oba chtějí ušetřit armádu, jak jen to bude možné. V jejich očích jsme pouze vedlejší obtíž - a důvod, aby mohli postavit vojsko. Skutečná válka pro ně začne, až se pustí jeden do druhého. Teď se budou oba držet stranou a nechají thullského krále Gethel la, aby se s námi utkal sám, jen s jejich symbolickou podporou. Když budeme dost rychlí, vypluje Anhegovo loďstvo na Východní moře a naši vojáci se dostanou na náhorní plošinu dříve, než zjistí, co máme za lubem."

„A pak?"

„Pak bude Taur Urgas stát v Rak Gosce jako přimražený," smál se král Anheg. „Já budu ve Východním moři topit Malloreánce i s lodním nákladem a on si bude jenom mnout ruce radostí."

„A 'Zakat nebude chtít obětovat oddíly, které již v Thull Zeliku má, na to, aby je vyslal proti nám," dodal Brand. „Kdyby přišel o spoustu mužů, měl by Taur Urgas navrch."

Generál Varana se zamyslel. „Je to jako zámek uzamčený třemi klíči," řekl. „Tři armády na jednom místě a žádná z nich nemá vůli bojovat."

„Nejlepší způsob války," zazubil se král Rhodar. „Nikomu se nic nestane."

„Jediná potíž je odhadnout tvrdost útoků před vpádem do Thull Mardu," podotkl Varana. „Thullové by měli být velmi střízliví v odhadu počtu vojáků, které vyšlou z města, ale ne zas tak střízliví, co se týče poplašných zpráv 'Zakatovi a Taur Urgasovi. Zvolili jste vynikající cestu, pánové."

Rhodar přikývl. Jsme vděční za skvělé rady nejlepšího tolnedrijského taktika"

„Prosím, Vaše Veličenstvo," prohodil a vztyčil ukazovák. „Náznaky, ne rady. Pozorovatel může jenom naznačovat. Slovo rada vyvolává dojem spojenectví a to není v souladu s přísnou nestranností našeho Císařství."

Král Rhodar se otočil ke králi Čo-Hagovi. „Musíme císařskému naznačovateli a jeho lidem zajistit pohodlí," prohlásil s širokým úsměvem.

Se'Nedra s potěšením sledovala, jak vztah mezi oběma vzácnými muži zjevně začíná přecházet do pevného přátelství. „Odcházím, pánové, bavte se dobře," řekla jim. „Z vojenských rozhovorů mě bolí hlava, a tak na vás spoléhám, že mě nedostanete do potíží." Poklonila se jim a s půvabným úsměvem odešla

O dva dny později se ze Země ulgů vrátil Relg s velkou skupinou svých do drátěných košil oblečených krajanu, jež poslal Gorim. Taiba, která od doby, kdy do Pevnosti dorazilo vojsko, tiše prodlévala v pozadí, se připojila k Se'Nedře a Polgaře, aby Ulgy, jejichž vozy se šinuly kopcem vstříc hlavní bráně, přivítala. Krásná maragská žena si oblékla strohé šaty ze lněné tkaniny a její fialové oči žhnuty. Relg, jehož hlavu a ramena pobývala drátěná košile připomínající ještěří kůži, seskočil z prvního vozu a letmo pozdravil Baraka s Mandorallenem. Jeho velké oči pročesávaly skupinu shromážděnou u brány, dokud se nezastavily na Taibě. V tu chvíli Relgem projela vlna napětí. Beze slova vykročil za ní. Jejich setkání bylo tiché, bez jediného doteku, ačkoli se Taibiny ruce již několikrat bezděčně vydaly jeho směrem. Stáli ve zlatém slunečním světle, očima ponořeni do hlubin svých tváří a nehledě na přítomnost ostatních, se obestřeli závojem soukromí. Taibiny oči stále spočívaly na Relgově obličeji, ale nebyl v nich onen prázdný spokojený obdiv, který zářil z očí Arianě, když upřeně sledovala Lelldorina. Byla v nich spíše otázka - možná výzva. Pohled, jímž Relg odpovídal, zrcadlil rozpolcenost muže, který se zmítal mezi dvěma tlaky. Se'Nedra si dvojici chvíli prohlížela, ale nakonec se přinutila zrak odvrátit.

Ulgy ubytovali ve stinných jeskyňovitých kobkách vyhloubených v základech Pevnosti, kde Relg mohl své krajany pomalu učit přivykat na denní světlo a cvičit je, aby dokázali překonal hrůzu, která na všechny Ulgy doléhala, jakmile byli vydáni na pospas širému nebi.

Ještě toho večera dorazila malá skupinka z jihu. U vstupu do Pevnosti se objevili tři muži, dva v bílých róbách a jeden ve špinavých hadrech. Algarové na bráně je okamžitě vpustili a jeden ze strážných byl poslán do svíčkami osvětlené komnaty paní Polgary, aby jí o tom podal zprávu.

„Nejlepší bude, když je sem přivedeš," poradila onomu ubohému muži, který byl bílý jak stěna a strachy se celý třásl. „Nebyli

mezi lidmi velice dlouho a davy by je mohly rozrušit."

„Hned, paní Polgaro," řekl roztřesený Algar a uklonil se. Pak na okamžik zaváhal. „A opravdu by mi to udělal?" vyhrkl.

„Co by ti kdo udělal?"

„Ten hnusný. Říkal, že chce -" muž se zarazil, najednou mu došlo, s kým mluví. Zarděl se. „Myslím, že se nehodí opakovat, co říkal, paní Polgaro — byla to odporná věc, kterou mi vyhrožoval."

„Hmm," zamručela. „Myslím, že vím, o čem mluvíš. Je to jeden z jeho oblíbených výrazů. Nemusíš se bát. Říká to, jen aby na sebe strhl pozornost. Navíc si myslím, že není možné to někomu provést a zároveň ho nechat naživu."

„Hned je přivedu, paní Polgaro."

Čarodějka se otočila k Se'Nedře, Adaře a Arianě, jež pozvala na večeři. „Dámy," pronesla závažně. „Budeme mít hosty. Dva z nich jsou nejsladší muži na světě, ale třetí se trochu neovládá v používaní jazyka. Jestli jste na takové věci háklivé, bude lepší, když odejdete."

Se'Nedra si vzpomněla na své setkání s nimi v Aldurově údolí a okamžitě vstala.

„Ty ne, Se'Nedro," řekla jí Polgara. „Obávám se, že budeš muset zůstat."

Se'Nedra ztěžka polkla „Být vámi, tak opravdu odejdu," doporučila svým přítelkyním.

„To je tak hrozný?" zeptala se Adara. „Už jsem slyšela mnoho mužských nadávek."

„Ale takové ještě ne," varovala Se'Nedra.

„Vyvoláváš ve mně zvědavost," smála se Adara. „Asi zůstanu."

„Pak si tedy nestěžujte, že jsem vás nevarovala" zašeptala Se'Nedra

Beltira a Belkira byli stejně svatí, jako je měla v paměti, ale znetvořený Beldin byl ještě ošklivější a nechutnější. Ariana utekla, ještě než stačil dokončit pozdrav paní Polgaře. Adara smrtelně zbledla, ale statečně zůstala sedět. Pak se odporný malý muž obrátil k Se'Nedře a díky jeho dotazům princezna zrudla až ke kořínkům vlasů. V tu chvíli odešla i Adara.

„Stalo se s tvejma holkama něco špatnýho, Pol?" zeptal se ne-

vinně Beldin a poškrabal se ve vlasech. „Vypadaj' docela vyřízeně."

„Jsou to dobře vychovaně dámy, strýčku," odpověděla Polgara. „Určité výrazy jsou pro jejich uši trochu hrubé."

„A to je všechno?" drsně se zasmál. „Tahleta rusovlasá nevypadá zas ták choulostivě."

„Vaše poznámky mě znechucují stejně, jako mé přítelkyně, mistře Beldine," tvrdošíjně odsekla Se'Nedra, „ale nemyslím si, že mě oplzlé řeči nevychovaného hrbáče nějak rozhází."

„To nebylo špatný," poklonil se jí a neohrabaně se rozvalil na židli, „ale musíš se naučit bejt uvolněná. Urážka musí mít určitej rytmus a spád, a to jsi nevystihla příliš dobře."

„Je velmi mladá, strýčku," připomněla mu Polgara.

Beldin na princeznu zašilhal. „A sakra."

„Přestaň," řekla mu přísně.

„Přijeli jsme -"

„ - abychom se k vám připojili," řekla dvojčata. „Beldin si myslel -"

„ - že byste se mohli setkat s Grolimy a potřebovat naši pomoc."

„Není to dojemný?" utrousil Beldin. „Oni se snad nikdy nenaučej mluvit přímo." Podíval se na Polgaru. „To je veškerá armáda, kterou máte?"

„Šerekové se k nám připojí na řece," odvětila.

„Mělas jednat rychlejc," řekl Se'Nedře. „Nemáte dost mužů. Jižní Murgově se množej jako červi v mršině a Malloreánci se líhnou jako masařky."

„Až bude čas, vysvětlíme ti naši taktiku, strýčku," slíbila mu Polgara. „Nechceme se střetnout s armádou Angaraků tváří v tvář. Jenom odvrátíme jejich pozornost."

Ohavně se zazubil. „Dal bych cokoli, jen abych mohl vidět tvůj obličej, když jsi zjistila, že ti Belgarat pláchnul."

„Tím bych se raději nezabývala, mistře Beldine," radila Se'Nedra. „Paní Polgara z Belgaratova rozhodnutí rozhodně radost neměla a nemuselo by dopadnout dobře, kdyby se její vztek vrátil."

„Už jsem Polgaru trochu rozčilenou viděl." Pak pokrčil rameny. „Proč někoho nepošleš pro prase nebo pro ovci, Pol? Mám hlad.

„Je zvykem zvířata nejprve opéct, strýčku." Rozpačitě zamrkal. „Na co?"

Kapitola desátá

O TŘI DNY POZDĚJI SE ARMÁDA ZAČALA přesouvat z Pevnosti do prozatímního tábora, který Algarové vybudovali na východním břehu Aldury. Vojáci jednotlivých národů odděleně pochodovali v širokých zástupech a za nimi zůstávaly široké brázdy pošlapané trávy. Uprostřed zástupu Tolnedřanů, kteří pochodovali jako na přehlídce, se třepotal ohromný praporec. Nálada mezi legionáři od příjezdu generála Varany a jeho podřízených znatelně stoupla Vzpourou na pláních u Tol Vordu Se'Nedra získala ohromný dav mužů, ale žádné starší důstojníky, a tak jakmile opadla hrozba jejich návratu, vojáci zlenivěli. Generál Varana nic neříkal ani o rezavých skvrnách na štítech ani o neoholených tvářích. Jeho mírně nesouhlasný výraz naprosto stačil. Protřelým poručíkům, kteří teď oddílům veleli, stačil jediný pohled do generálových očí a okamžitě podnikali náležité kroky. Rezavé skvrny zmizely a vojáci si opět museli zvyknout i na pravidelné holení. Na čerstvě oholených tvářích byly patrné různé pohmožděniny, které dokazovaly, že panovační poručici svým oddílům pádně připomněli konec prázdnin.

Po boku legionářů pochodovali třpytiví mimbratští rytíři se svými pestrobarevnými praporci, které se zmítaly na dlouhých ostrých kopích, jež třímali v rukou. Tváře jim zářily zvláštním nadšením. Se'Nedra je ve skrytu duše podezírala, že převážná část jejich obávané pověsti pramenila z bezedné potřeby uspokojovat jakési vzdálené pohnutky jejich společné mysli. Jen nepatrné povzbuzení by stačilo, aby miímbratská síla radostně zaútočila třeba na zimu nebo na mořský příliv.

Z druhé strany pochodujících legionářů šli zeleně a hnědě ode-

ní lučištníci z Asturie. Jejich umístění bylo záměrné. Astuřané nebyli obdařeni takovou bystrostí jako jejich mimbratští bratranci a všeobecně se pokládalo za nutné oddělovat tyto dvě arendské skupiny jinou jednotkou, aby se předešlo nepříjemnostem.

Vedle Astuřanů kráčeli s pochmurnými výrazy ve tvářích Rivané, všichni v šedém, doprovázeni hrstkou Šereků, kteří nebyli s loďstvem, jež se právě teď připravovalo na přesun přes náhorní plošinu. Bok po boku s Mimbraty pochodovali bojovníci ze Sendarie ve svých vlastnoručně vyrobených úborech a celé vojsko se skřípěním uzavíraly řady zásobovacích vozů krále Fulracha, které se táhly až k obzoru. Jen Algarové nešli v zástupu jako ostatní, ale po stranách seřazeného vojska v malých hordách hnali stáda náhradních koní a polodivokého dobytka.

Se'Nedra jela sevřená brněním v sedle svého bílého koně a doprovázel ji generál Varana. S nevalným úspěchem se mu pokoušela vysvětlit svůj příběh.

„Mé drahé dítě," řekl generál nakonec. Jsem Tolnedřan a voják. Žádná z těchto skutečností mi nedovoluje uvažovat v mezích jakýchsi záhad a tajemství. Mé prvořadé starosti se teď týkají stravy tohoto množství lidí. Tolnedrijské zásobovací cesty se táhnou horami, a pak nahoru Arendií. A to je odsud pěkný kus cesty, Se'Nedro."

„O stravu se postaral král Fulrach, strýčku," řekla mu skoro samolibě Se'Nedra. „Po celou dobu, co pochodujeme, vozí Sendařané Velkou severní cestou zásoby, které vykládají u Aldurova brodu, odkud je po řece dopravují do tábora. Tam nás čeká několikaakrová hromada zásob."

General Varana pochvalně přikývl. „Zdá se, že Sendařané jsou skvělí zásobovatelé," poznamenal. „Mají s sebou také zbraně?"

„Myslím, že o nich mluvili," odvětila Se'Nedra. „Šípy, lehká kopí, zkratka takové věci. Vypadali, že dobře vědí, co dělají, a tak jsem se příliš nevyptávala"

„To je pošetilé, Se'Nedro," řekl stroze Varana. „Když velíš armádě, musíš vědět o každé maličkosti."

„Já nevelím armádě, strýčku," podotkla Se'Nedra,, já ji jenom vedu. Král Rhodar je velitel."

„A co bys dělala, kdyby se mu něco stalo?"

Se'Nedra najednou ztuhla

„Jdeš do války, Se'Nedro, a ve válkách se lidé zabíjejí a mrzačí. Měla by ses začít trochu zajímat o věci, které se kolem tebe dějí, princezničko moje. Vyrážet do války s hlavou zabalenou v polštáři, to nezvýší výhled na úspěch, víš?" Velmi přísněji pohlédl do očí. „A neokusuj si nehty, Se'Nedro," dodal. „Budeš mít nehezké ruce."

Ležení na řece bylo ohromné a v samém středu stála hlavní hromada Fulrachových zásob. Kolem se rozprostíralo město stanů a úhledných kup různého vybavení. U břehu řeky byla přivázaná řada vlečných člunů s plochým dnem, které trpělivě čekaly na vyložení.

„Tví lidé se činili," poznamenal král Rhodar k obtloustlému sendarskému vládci, když projížděli úzkou uličkou mezi horami pytlů plných zeleniny a haldami těžkých beden s náhradním vybavením. „Jak jsi věděl, co je třeba přivézt?"

„Když jsme projížděli Arendií, dělal jsem si poznámky," odpověděl král Fulrach. „Nebylo těžké uhodnout, co budeme potřebovat - boty, šípy, náhradní meče, a tak dál. V současné době především jídlo. Algarové opatří čerstvé maso, ale mužům se dělá zle, když se pravidelně živí jenom masem."

„Jídla zde máme pro celé vojsko dost minimálně na rok," podotkl král Anheg.

Fulrach zavrtěl hlavou. „Na čtyřicet pět dní," opravil ho. „Předpokládal jsem třicet dní zde a dva týdny v pevnostech, které drasnijští staví na náhomí plošině. Pokud se čluny denně doplní, budeme mít v ruce stále stejné množství. To bude naše železná záloha. Jakmile se člověk jednou rozhodne, co přesně chce, pak vše ostatní jsou jenom jednoduché počty."

„Jak víš, kolik sní jeden muž za den?" zeptal se Rhodar, hledě na hromady jídla. „Některé dny mám větší hlad než ostatní."

„To počítám v průměru. Někteří jedí více, někteří méně a ono to nakonec vyjde nastejno."

„Fulrachu, občas jsi tak praktický, až je mi z tebe zle," řekl Anheg.

„Někdo musí být."

„Máte vy Sendařané alespoň trochu smyslu pro dobrodružství? Děláte někdy něco jen tak, bez plánování?"

„Když si můžeme pomoci jinak, tak ne," odpověděl sendarský král mírně.

Poblíž středu tábora stály obrovské stany pro použití velitelů a jejich pobočníků. Když se princezna Se'Nedra vykoupala a převlékla, vyrazila do hlavního stanu, aby zjistila, co se stalo.

„Kotví asi mílí proti proudu," hlásil Barak svému bratranci. „Už jsou zde čtyři dny. V jejich čele ted' stojí Greldig."

„Greldig?" překvapeně vyhrkl Anheg. „Vždyť nemá žádnou hodnost?"

„Ale zná řeku." Barak pokrčil rameny. „Celé roky se plavil po světě a zná snad každé místo, kde je jen trochu vody, což se ted' hodí. Říkal mi, že od chvíle, kdy zakotvili, námořníci vytrvale pijí. Tuší, co přijde."

Anheg se zasmál. „Tak to je nesmíme zklamat. Rhodare, jak dlouho ještě bude tvým stavitelům trvat, než bude možné vytáhnout mé lodě nahoru?"

„Asi týden," odvětil král Rhodar a rozhlížel se, kde by dostal odpolední přesnídávku.

„To už není dlouho," usoudil Anheg. Pak se obrátil zpět k Barakovi. „Řekni Greldigovi, že s přesunem začneme zítra ráno - aby námořníci měli čas vystřízlivět."

Se'Nedra stále nechápala význam slova „přesun", dokud následujícího rána nedorazila k říčnímu břehu, kde nalezla zpocené Šereky, jak vlečou své lodě z vody a lidskou sílou je strkají po dřevěných kulatinách. Děsilo ji ohromné úsilí, které museli vynaložit, aby loď posunuli třeba jen o několik palců.

Nebyla sama. Kováři Dumikovi stačil jeden překvapený pohled a okamžitě vyrazil hledat krále Anhega. „Promiňte, Vaše Výsosti," řekl uctivě, „ale neuškodí takový přesun těm člunům — o mužích ani nemluvě?"

„Lodím," opravil ho Anheg. „Tohle jsou lodě. Člun vypadá jinak."

„Jakkoli tomu říkáte - neprodřou se kutálením po kládách dna?"

Anheg pokrčil rameny. „Každá loď trochu propouští," odvětil Anheg. „A přesouvají se jedině takhle."

Durnik rychle odhadl budoucnost dalších pokusů o rozhovor s králem Šereků, a tak raději vyrazil za Barakem, který si nevrle prohlížel obrovskou loď, jíž přiveslovala jeho posádka, aby se s ním setkala „Když pluje po vodě, vypadá úchvatně," říkal muž s rudými vousy svému příteli, kapitánu Greldigovi, „ale myslím, že bude ještě úchvatnější, když ji vytáhneme a povlečeme."

„Ty jediný jsi chtěl, aby vyplula i největší válečná loď," připomněl mu Greldig s širokým úsměvem na tváři. „Budeš muset nakoupit hodně piva, abys tu svoji velrybu přetáhl. Je nutné nejdřív dostatečně opít posádku, než se o to pokusí — ani nemluvě o tom, že když nadchází čas přesunu, je kapitánským zvykem připojit se k nim."

„Hloupým zvykem," kysele zamručel Barak.

„Řekl bych, že pro tebe nastává perný týden, Baraku." Greldigův úsměv se ještě rozšířil.

Durnik vzal oba námořníky stranou a začal k nim naléhavě mluvit, při čemž klackem kreslil jakési obrazce do písku. Čím déle mluvil, tím byli soustředěnější.

Co o den později vyplynulo z jejich rozmluvy, byl pár nízkých kolébek se smyčkovým závěsem a tuctem kol po každé straně. Za posměchu zbytku Šereků vytáhli na kolébkách dvě lodě, které, jakmile byly z vody venku, zůstaly ve vozíku pevně stát. Když posádky obou lodí začaly vléci svoji živnost přes pláň, smích znatelně ochabl. Hettar, který jel náhodou okolo, se zastavil a chvíli záhadně mhouřil očí. „Proč je vlečete rukama," zeptal se, „když jste uprostřed největšího stáda koní na světě?"

Barakovi se rozzářily oči a na jeho tváři svitl nadšený úsměv.

Výsměch, který se ozýval, když Barakova a Greldigova lod' dosedala do vozíků, naráz přešel do zlostného mručení. Káry tažené šiky algarských koní se šinuly vstříc skalní stěně a míjely námořníky, kteří s vypětím všech sil posouvali své lodě po palcích. Aby celému činu nasadili korunu, poručili Barak s Greldigem svým mužům, aby netečně polehávali na palubách lodí, pili pivo a hráli v kostky.

Král Anheg nevěřil vlastním očím, a když jej lodě míjely, přísně hleděl na svého nestydatě se zubícího bratrance. Byl uražený do hloubi duše. „Tak to už je moc," vybuchl a mrštil svojí zubatou korunou o zem.

Král Rhodar nasadil dokonale vážnou tvář. „Byl bych první, kdo by souhlasil, že vláčet loď rukama má svůj význam, Anhegu. Vím, že máš hluboké důvody pro všechno to pocení, nadávání a dřinu, ale takhle je to zkrátka rychlejší. Myslím, že bychom stejným způsobem měli přesunout všechny lodě."

„Je to nepřirozené," zavrčel Anheg a stále zíral na obě plavidla, která již byla o několik stovek sáhů dál.

Rhodar pokrčil rameny. „Všechno, co zkoušíš poprvé, je nepřirozené."

„Budu o tom přemýšlet," procedil mezi zuby Anheg.

„Být tebou, nepřemýšlel bych příliš dlouho," doporučoval Rhodar. „Tvoje oblíbenost coby vládce klesá s každou míli, kterou ujedou - a Barak je muž, jenž bude vaše protivenství rozebírat ze všech stran a navíc před tvými námořníky."

„To by opravdu udělal?"

„S tím můžeš počítat."

Král Anheg hořce povzdechl. „Běž pro toho nezdravě chytrého sendarského kováře," poručil jednomu ze svých mužů. „Povzneseme se nad to."

Později téhož dne se velitelé armády opět shromáždili v hlavním stanu. „Největší starostí teď je, jak zatajit velikost našich sil," řekl všem král Rhodar. „Než abychom pochodovali na náhorní plošinu všichni najednou a potloukali se na hraně srázu, bude lepší přesunovat vojáky nahoru po malých oddílech a hned, jakmile dorazí, je ukrývat v opevněních."

„Nebude toto postupné přiblížení nadměrně plán zpožďovati?" zeptal se král Korodullin.

„Ne příliš," odvětil Rhodar. „Tví rytíři a Čo-Hagovi bojovníci půjdou nejdříve a hned se dají do vypalování měst a úrody. To přiměje Thully, aby přemýšleli, kolik pěších pluků stojí v záloze. Nechceme, aby počítali každý nos."

„Neměli bychom rozdělat nepravé táborové ohně a předstírat, že máme více mužů?" navrhl pohotově Lelldorin.

„Chceme, aby se vojsko zdálo menší, ne větší," hlubokým hlasem klidně vysvětloval Brand. „Není třeba ponoukat Taur Urgase a 'Zakata k nasazení jejich sil. Bude jednoduché čelit jenom Thullům

krále Gethella. Jestli zasáhnou Murgové a Malloreánci, budeme mít na krku skutečný boj."

„A to je věc, které chceme rozhodně zabránit," dodal král Rhodar.

„Ach," vyhrkl Lelldorin, „to jsem nevěděl." Jeho líce se zarděly.

„Lelldorine," řekla Se'Nedra, doufajíc, že mu pomůže z nesnází, „ráda bych šla trochu obhlédnout vojáky. Doprovodil bys mě?"

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo," souhlasil mladý Astuřan a okamžitě byl na nohou.

„To není špatný nápad," řekl Rhodar. „Trochu je povzbuď, Se'Nedro. Ušli dlouhou cestu a mohou být skleslí."

Lelldorinův bratranec Torasin, oblečený jako obvykle v černé haleně, se také vztyčil. „Půjdu s vámi, jestli mohu," požádal a nestydatě se zazubil na krále Korodullina. „Astuřané jsou dobří spiklenci, ale mizerní taktici. Nemám, co bych k těmto rozpravám dodal."

Arendský král se mladíkově poznámce upřímně zasmál. „Jste troufalý, mladý Torasine, však přepadá mne dojem, že nejste tak váš-nivým nepřítelem koruny arendské, jak předstírati ráčíte."

Torasin se výstředně uklonil a stále se zubil. Jakmile byli ze stanu venku, otočil se k Lelldorinovi. „Snad bych si na něj i zvykl, ale nemohu vystát to jeho 'ráčil'.

„Není to tak hrozné - jednou si zvykneš," odpověděl Lelldorin.

„Kdybych se přátelil s někým tak krásným, jako je slečna Ariana, to bych 'ráčil', až by se hory zelenaly," řekl a vychytrale pohlédl na Se'Nedru. „Které oddíly si přejete povzbudit, Vaše Veličenstvo?" zažertoval.

„Pojďme se se podívat na vaše krajany z Asturie. Návštěvu mimbratských rytířů si v doprovodu vás dvou na svědomí nevezmu — ledaže byste nebyli ozbrojení a měli zamknutá ústa."

„Nevěříš nám?" zeptal se Lelldorin.

„Znám vás," odsekla a mírně pohodila hlavou. „Kde táboří Astuřané?"

„Tudy," odpověděl Torasin a ukázal k jižnímu konci hlavní haldy zásob.

Větřík roznášel vůni vařeného jídla ze sendarské polní kuchy-

ně a Se'Nedře cosi připomněl. Zjistila, že místo bezcílného bloumání podél asturských stanů, úmyslně hledá určité muže.

Lammera a Dettona, dva nevolníky, kteří se k její armádě připojili na okraji Vo Wakunu, nalezla před záplatovaným stanem, jak právě dojídají svačinu. Vypadali najedenější, než když je viděla poprvé, a také již nebyli oblečeni v hadrech. Ve chvíli, kdy ji uviděli přicházet, padli na zem k jejím nohám.

„Dobrá, přátelé," řekla mírně a snažila se je uvolnit, „jak se vám líbí život ve vojsku?"

„Nemáme si na co stěžovat, Vaše Skvělosti," uctivě odvětil Detton.

„Až na to chození," dodal Lammer.

„Dali nám boty," řekl jí Detton a zvedl nohu, aby si jeho botu mohla prohlédnout. „Nejdřív byly trochu tuhé, ale puchýře se už zahojily."

„Dostáváte dost jídla?" zeptala se jich Se'Nedra.

„Hodně," vykřikl Larnmer. „Vaří je pro nás Sendaři. Věděla jste, že v sendarském království nejsou žádní nevolníci, má Paní? Není to úžasné? Hned má člověk o čem přemýšlet."

„Opravdu," přitakal Detton. „Všechno to jídlo vypěstovali oni. Každý tam má vždy co jíst, do čeho se obléknout, kde hlavu složit a v celém království není ani jeden nevolník."

„Koukám, že vám dali také vybavení," všimla si princezna kuželovitých kožených přileb a tuhých kožených vest, které měli na sobě.

Lammer přikývl a svoji přilbu sundal. „Uvnitř jsou ocelové pláty, aby nám nepřítel nevyrazil mozek z hlavy," řekl jí. Jakmile jsme sem dorazili, postavili nás do řady a každému dali přilbu a tuhle halenu z tvrdé kůže."

„Také nám dali oštěp a dýku," doplnil Detton.

„Ukázali vám, jak se s tím zachází?" ptala se Se'Nedra.

„Ještě ne, Vaše Skvělosti," odvětil Detton. „Zatím nás učí, jak střílet šípy."

Se'Nedra se obrátila ke svým dvěma průvodcům. „Mohli byste na to dohlédnout?" požádalaje. „Ráda bych si byla jistá, že se každý umí alespoň ubránit."

„My na to dohlédneme, Vaše Veličenstvo," odpověděl Lelldorin.

Před dalším stanem nedaleko od nich seděl se zkříženýma nohama mladý nevolník. Ke svým rtům pozvedl dřevěnou píšťalu a začal hrát. Se'Nedra v Tol Honěni slyšela mnoho skvělých hudebníků, ale flétna nevolnického chlapce ji chytila za srdce a do očí jí vyhrkly slzy. Jeho nápěv stoupal vstříc blankytnému nebi jako skřivan zbavený pout.

„Jak skvělé," vykřikla.

Lammer přikývl. „O hudbě toho moc nevím," řekl, „ale ten chlapec vypadá, že píská výborně. Jen škoda, že nemá hlavu na svém místě."

Se'Nedra svraštila čelo. „Jak to myslíš?"

„Pochází z vesnice v jižní části arendských lesů. Prý je to velice chudý kraj a jeho pán je ke svým poddaným velice krutý. Ten chlapec je sirotek, a když byl malý, nařídili mu, aby pásl dobytek. Jednou se mu nějaká kráva zaběhla a oni ho ztloukli do bezvědomí. Od té doby nemluví."

„Víš, jak se jmenuje?"

„To tady neví nikdo," odvětil Detton. „Střídáme se v dohlížení na něj - aby měl co jíst a kde spát. Nic víc pro něj udělat nemůžeme."

Z Lelldorinových úst vyšel krátký vzdech a Se'Nedra ke svému překvapení zjistila, že po tvářích upřímného mladého muže kanou slzy.

Chlapec pokračoval ve své srdceryvně opravdové písni a jeho oči plné hlubokého uznání se střetly se Se'Nedriným pohledem.

Nezůstali s nimi dlouho. Princezna věděla, že její postavení by nevolníky mohlo přivádět do rozpaků. Ujistila se jen, že jsou v pořádku, a že její slib byl dodržen, což pro ni bylo důležité.

Když Se'Nedra, Leildorin a Torasin kráčeli k táboru Sendařanů, zaslechli z druhé strany velkého stanu jakousi hádku.

„Položím si to, kam budu chtít," říkal útočně jeden hlas.

„Zatarasil jsi celou ulici," odpověděl druhý hlas.

„Ulici?" supěl první. „O čem to mluvíš? Tohle není město. Tady nejsou žádné ulice."

„Příteli," vysvětloval druhý s přehnanou trpělivostí, „musíme

tudy ty vozy převézt k hlavní hromadě zásob. Teď si, prosím tě, vezmi svoje věci, abych mohl projet. Mám dnes ještě spoustu práce."

„Nebudu poslouchat rozkazy nějakého sendarského vozky, který se pokouší vyhnout boji. Jsem voják."

„Skutečně?" opáčil suše Sendařan. „A kolik bojů jsi už viděl?"

„Až přijde čas, budu bojovat."

„Ten může přijít rychleji, než si myslíš, když mi neuhneš z cesty. Jestli budu muset slézt a odklidit ty tvoje krámy sám, budu nepříčetný vzteky."

„Už se celý třesu strachy," jízlivě odsekl voják.

„Odklidíš to?"

„Ne."

„Zkoušel jsem tě varovat, příteli," řekl odevzdaně vozka.

„Jestli se dotkneš mých věcí, rozbiji ti hlavu."

„Ty, že mi chceš rozbít hlavu?"

Pak se ozvaly zvuky rvačky a několik těžkých úderů.

„A teď se seber a odnes si svoje věci, jak jsem ti řekl," poručil mu vozka. „Nebudu tady trčet celý den a hádat se s tebou."

„Přaštils mě, když jsem se nedíval," žehral voják.

„Chceš si to zopakovat?"

„Dobrá, nerozčiluj se. Já to odnesu."

„Jsem rád, že si rozumíme."

„Stávají se takové věci často?“ zeptala se tiše Se'Nedra.

Torasin s úsměvem přikývl. „Některé z vašich oddílů cítí potřebu bouřit se, Vaše Veličenstvo," odpověděl, „a sendarští vozkové obvykle nemají čas poslouchat. Pěstní souboje a šarvátky jsou druhou přirozeností těchto chlapíků, a tak rvačky s vojáky končí téměř vždy stejně. Je to velmi výchovné, opravdu."

„To je zvláštní," poznamenala Se'Nedra.

V sendarském táboře potkali Durnika. Byl s dvojicí výstředních mužů. „Pár starých přátel," řekl, když je představoval. „Právě přijeli na zásobovacích lodích. Myslím, že s Rundorigem jste se již setkala, princezno. Byl na Faldorově statku, když jsme tam minulou zimu přijeli."

Se'Nedra si na Rundoriga vzpomínala. Vysoký neohrabaný mladík byl ten, který se měl oženit s Garionovou láskou z dětství,

Zubrettou. Vřele ho pozdravila a jemné mu naznačila, že se již setkali. Rundorigův arendský původ činil jeho mysl poněkud pomalejší. Avšak jeho společník byl cokoli, jen ne pomalý. Durnik ho představil jako Doruna, dalšího Garionova dětského přítele. Dorun byl malý, kostnatý, s ptačím hrudníkem a mírně vypoulenýma očima. Po chvilce ostychu se jeho jazyk nezadržitelně rozběhl. Naslouchat mu, bylo poměrně náročné. Dorunova mysl skákala z myšlenky na myšlenku a jeho ústa bez dechu drmolila.

„Jízda přes hory - to je nějakého harašení, slečno," odpověděl jí, když se ptala na cestu ze Sendarie, Jak jsou ty cesty příkré a tak. Člověk by si pomyslel, že čím déle Tolnedřané cesty staví, tím je mají hladší — ale na druhé straně jsou nesmírně okouzleni přímými směry —jenom to však k dobré jízdě nestačí. Nechápu, proč jsou takoví." Skutečnost, že Se'Nedra je Tolnedřanka, zřejmě vůbec nezaznamenal.

„Jeli jste Velkou severní cestou?" zeptala se ho.

„Ano - dokud jsme nedorazili k místu lidově zvanému Aldurbrod. Směšné jméno, viďte? Jeho smysl jsem pochopil, až když jsme se zastavili a já měl čas o tom přemýšlet. To ale bylo potom, co jsme vyjeli z hor, kde nás napadli Murgové. Nikdy jste neviděla takový boj."

„Murgové?" rázně ho přerušila Se'Nedra, aby jeho roztěkané myšlenky trochu usměrnila

Netrpělivě přikývl. „Muž, který měl na starosti první vůz — skvělý chlapík z Murosu, alespoň myslím — byl to Muros, odkud říkal, že je, Rundorigu? Nebo spíš z Kamaaru — z nějakého důvodu se mi tyhle dvě města vždycky pletou. O čem jsem mluvil?"

„Murgové," bezradně řekl Durnik.

„Ach, ano. Zkrátka a dobře, ten muž, který měl na starosti první vůz říkal, že před válkou byla Sendarie plná Murgů. Předstírali, že jsou kupci, ale nebyli — byli to špehové. Když válka začala, všichni utekli do hor a teď zpoza stromů zkouší napadat naše zásobovací vozy — ale my jsme na ně byli připraveni, viď Rundorigu? Rundorig velkým klackem praštil jednoho Murga, když míjel náš vůz — sejmul ho z koně. Prásk! Přesně takhle! Prostě ho sejmul z koně. Dám krk za to, že sám byl překvapený." Dorun se krátce zasmál a pokračoval ve svém kostrbatém popisu každé podrobnosti na cestě ze Sendarie.

Setkání s Garionovými starými přáteli se princezny Se'Nedry podivně dotklo. Navíc pociťovala ohromné břemeno zodpovědnosti, když si uvědomila, že svým tažením zasáhla do téměř každého života na západě. Odtrhla muže od svých žen a otce od svých dětí; prosté muže, kteří nikdy nebyli dál než v nejbližší vesnici, vede do dalekých zemí, aby bojovali ve válce, jíž zřejmě do nejdelší smrti neporozumí.

Následujícího rána jeli velitelé vojska ke kladkostroji na úpatí skalní stěny. Jakmile dosáhli vrcholu, Se'Nedra rázně zastavila Bleska a s ústy dokořán překvapeně zírala na pohled, který se před ní otevřel. Východní stěnu viděla poprvé v životě. Byla neuvěřitelná! Nic nemůže být tak nesmíme a nekonečné! Ohromný černý útes se nad nimi klenul jako mohutná vlna z kamene, která odvěků vyznačuje hranici mezi východem a západem a zdánlivě znemožňuje přechod jakýmkoli směrem. Hřbet se strnule tyčil k nebesům jako mocný symbol rozdělení světa na dvě části — rozdělení, jež by zmizelo jedině, kdyby byl útes srovnán se zemí.

Když přijeli blíž, Se‘Nedra si povšimla horečné práce jak u paty srázu tak na nejvyšším okraji stěny. Odshora se táhla silná vlečná lana, která směřovala dolů k složité soustavě kladek a rumpálů, jež byly rozmístěny podél útesu.

„Proč jsou kladky dole?" nedůvěřivě se dotazoval král Anheg.

Král Rhodar pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Nejsem stavitel."

„Dobrá tedy. Jestli se k tomu hodláš stavět takhle, nenechám tvé lidi vytáhnout ani ten nejmenší člun, dokud mi někdo nevysvětlí, proč jsou kladky dole a ne nahoře."

Král Rhodar se rozhlédl a pokynul na stavitele, který pečlivě promazával kladkostroj. „Máš po ruce náčrt lanoví?" zeptal se statný vládce kolomazí potřísněného dělníka.

Stavitel přikývl, zpod své haleny vytáhl umouněný pergamen a podal jej svému králi. Rhodar si náčrt prohlédl, a pak jej ukázal Anhegovi.

Anheg zíral na složitý nákres. S námahou sledoval, odkud kam vedou jednotlivé čáry a hlavně proč vedou tam, kam vedou. „Nerozumím tomu," postěžoval si.

„Já také ne," řekl mu král Rhodar vesele, „ale ty jsi chtěl vědět,

proč jsou kladky dole místo nahoře. V náčrtku je odpověď."

„Ale já mu nerozumím."

„To ovšem není moje chyba"

Nedaleko od nich se ozvalo provolávání slávy, když se ohromný balvan ovinutý lany velkolepě vznesl před tváří útesu do výše, doprovázen skřípěním celého kladkostroje.

„Musíš uznat, Anhegu, že je to působivé," řekl Rhodar. „Zvláště, když uvážíš, že celý kámen táhne osm koní — samozřejmě za pomoci protizávaží." Ukázal na další balvan, který stejně vznešeně klesal z okraje stěny dolů.

Anheg pošilhával po obou kamenech. „Durniku," prohodil přes rameno, „chápeš, jak to chodí?"

„Ano, králi Anhegu," odvětil kovář. „Pohleďte, protizávaží vyvažuje -"

„Nevysvětluj mi to, prosím," přerušil ho Anheg. „Mně stačí, když tomu rozumí někdo, komu věřím."

Později, téhož dne, vytáhli na vrcholek hřbetu první šereckou loď. Anheg celý postup sledoval jenom chvíli, pak ucukl a obrátil se zády. „Je to nepřirozené," pošeptal Barakovi.

„Ten výraz sis oblíbil příliš pozdě," poznamenal Barak.

Anheg se na svého bratrance zamračil.

„Jen jsem se zmínil, nic víc," řekl nevinně Barak.

„Nemám rád změny, Baraku, vyvolávají ve mně úzkost."

„Svět se hýbe kupředu, Anhegu. Věci se mění každým dnem."

„To ještě nemusí znamenat, že se mí to líbí," zavrčel král Šereků. „Pojedu do svého stanu na nějaký ten korbel."

„Chceš společnost?" nabízel se Barak.

„Myslel jsem, že zůstaneš a budeš sledovat, jak se svět mění."

„Bez svého vládce nemohu."

„Dobrá, tedy pojďme. Už to nechci víckrát vidět." A oba odešli hledat něco k pití.

Kapitola jedenáctá

MAYASERANA, KRÁLOVNA ARENDIE, BYLA v podivném rozpoloženi. Seděla ve velké prosluněné dětské komnatě vysoko ve vomimberském paláci a vyšívala. Její maličký syn, arendský korunní princ, broukal a vrněl ve své kolébce a hrál si se šňůrou pestrobarevných korálků, která byla okázalým darem korunního prince z Drasnie. Mayaserana se s královnou Porennou nikdy nesetkala, ale díky společné zkušenosti mateřství cítila k pověstně bystré drobné plavovlásce na dalekém severním trůnu velkou náklonnost.

Naproti královně seděla ve své židli Nerina, baronka z Vo Eboru. Obě dámy byly oblečeny v sametu, královna v tmavě purpurovém, baronka ve světle modrém, a na hlavě každé z nich se tyčil vysoký kuželovitý čepec, který mimbratská šlechta tolik opěvovala. U vzdálenější stěny komnaty seděl starý loutnista, z jehož nástroje se linuly smutné tóny.

Baronka Nerina vypadala ještě chmurněji než její královna. Od odjezdu mimbratských rytířů se kruhy pod jejíma očima stále zvětšovaly a postupně se přestávala i usmívat. Nakonec hluboce povzdechla a své vyšívání odložila stranou.

„Ve vzdeších tvých ozývá se smutek, jenž srdce ti naplňuje, Nerino," řekla jemně královna. „Nepřemítej toliko o nebezpečenstvích a odloučení, sic světlo tvé duše pohasne."

„Pouč mne, Výsosti, jak chmury rozptýliti," odpověděla Nerina, „neb takového poučení mi bolestivě třeba jest. Srdce mé pod břemenem starostí skomírá, a ačkoliv se mu odlehčiti snažím, myšlenky mé jak neposedná dítka stále utíkají k strašlivému nebezpečenství, jež na muže mého a přítele nám nejbližšího číhá."

„Budiž ti útěchou, že ono břímě snad každou ženu v Mimbre tíží, Nerino."

Nerina opět povzdechla. „Starost má však z žalostné jistoty pramení. Ostatní dámy, jejichž city jen jednomu muži patří, mohou alespoň doufati, že nezraněn se z války strašlivé navrátí. Ale já, jež dvou miluji, nemohu důvodu pra takovou víru nalézti. Nejméně jednoho pozbýti musím, kterážto jistota duši mou drtí."

V Nerinině otevřeném přijetí dvou milostných vztahů, které se v jejím srdci proplétaly tak, že je nebylo možné rozdělit, byla určitá dávka smířené odevzdanosti osudu. Mayaserana v jednom z takových záblesků, jež jakoby osvětlovaly Nerinino nitro, zahlédla, že v samém jádru celého neštěstí, které Nerinu, jejího muže a pána Mandorallena povznášelo do království chmurných legend, leží její rozdělené srdce. Kdyby Nerina dokázala milovat jednoho více než druhého, příběh by skončil. Ale její láska k manželovi a k Mandorallenovi ustrnula ve stavu naprosté rovnováhy, navždy zmrazená mezi oběma muži.

Královna povzdechla Nerinino rozpůlené srdce, jako by bylo podobenstvím rozdělené Arendie. Ačkoliv srdce utrápené baronky již nikdy nebude jednotné, byla Mayaserana pověřena, aby učinila poslední pokus o vyléčení šrámů mezi Mimbre a Asturií. Kvůli tomu do paláce povolala skupinu umírněnějších vůdců vzpurného severu, kteří se objevili i přes to, že je zvala pod titulem 'vévodkyně z Asturie', který obvykle nepoužívala. Na její pokyn teď Astuřané sepisovali své stížnosti, aby je mohla posoudit.

Později, téhož odpoledne, Mayaserana seděla sama na dvojitém arendském trůně a palčivě si uvědomovala prázdné místo vedle sebe.

Mluvčí družiny asturských šlechticů byl hrabě Reldegen, vysoký štíhlý muž s ocelově šedými vlasy a vousy, který přišel o tlusté holi. Na sobě měl sytě zelenou halenu, černé nohavice, a stejně jako zbytek skupiny vyslanců byl opásán mečem. Skutečnost, že Astuřané ke královně dorazili ozbrojeni, vyvolala rozzlobené mručení, avšak naléhání, aby jim zbraně byly odebrány, Mayaserana odmítla poslouchat.

„Urozený pane Reldegene," pozdravila královna Astuřana, jakmile dokulhal k trůnu.

„Vaše Milosti," odpověděl a uklonil se.

„Vaše Veličenstvo," opravil ho pohoršeným hlasem jeden z mimbratských dvořanů.

„Její Milost nás povolala jako vévodkyně z Asturie," chladně mu oznámil Reldegen. „A pod tímto titulem od nás očekává větší poslušnost než pod svým druhým titulem. Je to jen nové přikrášlení."

„Pánové, prosím vás," řekla královna přísně. „Pokuste se stará nepřátelství nerozdmychávati. Naším úkolem zde jest možnosti míru nalézti. Zapřísahám vás, urozený Reldegene, mluvte k věci. Oprostěte se od zášti, jež srdce Asturie tíží. Mluvte otevřeně a bez obav z trestu za slova svá." Pak vážně pohlédla na své rádce. „Budiž mým rozkazem, že žádný z mužů nebude bez okolků do rozhovoru našeho vstupovati."

Mimbrati vrhali plamenné pohledy na Astuřany a Astuřané na oplátku nenávistně mručeli.

„Vaše Milosti," začal Reldegen. „Naše hlavní stížnost byla hned na počátku posouzena jako neoprávněná. Mám na mysli prostou skutečnost, že mimbratští panovníci odmítají uznávat tituly, které nám patří. Samotný titul je vlastní prázdná věc, avšak je odznakem jisté odpovědnosti, jež spočívá na našich bedrech. Většina z nás je lhostejná k výsadám, které vyplývají z určité hodnosti, ale přepadá nás pocit marnosti, když je možnost, že bychom se chopili svých závazků a povinností, neustále zašlapávána v prach. Nejnadanější Astuřané jsou nuceni strávit své životy v zahálce a mohu vám říci, Vaše Milosti, že ztráta nadaných zraňuje celou Arendii ještě více než nás samotné."

„Krásná řeč, urozený pane," zašeptala královna.

„Mohl bych vstoupiti, Vaše Veličenstvo?" tázal se starý prošedivělý baron z Vo Serinu.

„Jistě, urozený pane," odpověděla Mayaserana. „Buďme uvolnění a vzájemně otevření."

„Stačí říci a tituly pánů asturských mohou jim opět patřiti," prohlásil baron. „Pět století vás koruna očekávala, avšak slib věrnosti požadovala. Žádná hodnost nemůže udělena či uznávána býti, aniž by její držitel koruně oddanost odpřísáhl."

„Bohužel, urozený pane," řekl Reldegen, je nemožné, abychom takto přisahali. Slib, který naši předkové složili do rukou vé-

vody z Asturie, stále platí a my jsme jím stále zavázáni."

„Ale vévoda asturský, o němž hovoříte, před pěti stoletími skonal," připomenul mu baron.

„Jeho rod však s ním nezahynul," poznamenal Reldegen. „Její Milost je vévodovým přímým potomkem. Proč tedy nechcete uznat naše závazky?"

Královna hleděla nejprve na jednoho, pak na druhého. „Račte mne prosím opraviti," řekla královna, „kdyby má úvaha správnou se vám nezdála býti. Jest tedy důvodem, proč Arendie po půl tisíciletí rozdělena byla, jen nedorozumění rázu úředního?"

Reldegen zamyšleně sevřel rty. „Myslím, že celá záležitost je poněkud složitější, ale jádro všech potíží stojí, jak říkáte."

„Pět set let svárů a krveprolévání jen kvůli nedorozumění úřednímu?" nevěřícně zopakovala Mayaserana.

V hraběti Reldegenovi probíhal vnitřní boj. Několikrát se pokusil začít znovu hovořit, ale vždy se s bezradným pohledem v očích zadrhl. Nakonec vybuchl smíchy. „To se nemůže stát jinde než v Arendii, viďte?" zeptal se žertovně.

Starý baron z Vo Serinu mu věnoval dlouhý pohled, pak zavrtěl hlavou a rovněž se dal do smíchu. „Račte, prosím, drahý Reldegene, toto zjištění hluboko v srdci svém uschovati, sic terčem obecného posměchu se staneme. Nesmíme podpořiti mínění, že naším hlavním rysem jest nejhorší pošetilosti činiti."

„Proč jsme tento nesmysl již dříve neodhalili?" tázala se královna.

Hrabě Reldegen smutně pokrčil rameny. „Zřejmě proto, že Mimbratští s Astuřany spolu nemluvili, Vaše Milosti. Byli jsme jen krok od vzájemného boje."

„Dobrá tedy," řekla rázně Mayaserana. „Co nutné jest učiniti, bychom onu trapnou záležitost napravili?"

„Společné prohlášení?" navrhl Reldegen.

Starý baron zamyšleně přikývl. „Její Veličenstvo by vás předchozího slíbu zprostiti mohlo. Není to obvyklé, avšak co by královna pro dobro své země nevykonala."

„A my jí, jakožto arendské královně, odpřísáhneme věrnost."

„Ano. Zdá se, že to by mohlo veškeré požadavky cti a řádnosti

splniti."

„Avšak já jsem stále táž osoba, nebo ne?" namítala královna.

„Úředně nikoliv, Vaše Veličenstvo," vysvětloval baron. „Královna arendská a vévodkyně z Asturie dvěma rozdílnými osobami jsou, avšak v jednom těle sloučeny."

„Toť vskutku složité jest pánové," poznamenala Mayaserana.

„Možna proto si toho nikdo předtím nevšiml, Vaše Milosti," řekl jí Reldegen. „Vy i váš manžel máte dva tituly a úředně dvě různé totožnosti." Krátce se zasmál. „Pro tolik lidí by na trůnu nebylo dost místa." Pak zvážněl. „Hranice mezi Mimbre a Asturií jsou tak hluboce zakořeněny, že bude trvat celé generace, než se je podaří zcela smazat."

„A budete i muži mému přísahati?"

„Jako arendskému králi, ano; jako vévodovi z Mimbre, nikdy."

„Toť skvělý začátek, urozený pane. Pojďme tedy k onomu prohlášení přistoupiti a inkoustem a brkem naší ubohé Arendii nejhlubší rány ošetřiti."

„Krásný závěr, Vaše Milosti," řekl obdivně Reldegen.

Ran Borun XXIII. strávil téměř celý život uprostřed zdí císařského paláce v Tol Honetu. Na výlety do největších tolnedrijských měst, které podnikal jen vzácně, se nechal převážně nosit v uzavřených nosítkách. Bylo zřejmé, že Ran Borun v životě pěšky neušel jedinou souvislou míli, a člověk, který míli nikdy neušel, nemůže mít skutečnou představu o tom, co míle je. Od samého počátku se mu jeho rádcové beznadějně pokoušeli vysvětlit pojem vzdálenosti.

Podnět, který tuto obtíž konečné vyřešil, přišel z velice překvapivého zdroje. Příležitostný učitel jménem Jeebers — muž, jenž o vlásek unikl vězení a možná i horšímu — ostýchavě navrhl řešení. Pán Jeebers se úplně změnil. Jeho střet s císařskou nelibostí navždy zadupal ono naduté sebevědomí, které mu kazilo povahu. Několik jeho známých jím bylo mile překvapeno, neboť si museli připustit, že onoho plešatého muže teď mají docela rádi.

Plán pána Jeeberse vycházel ze skutečnosti, že císař je schopen věci chápat jen v přesném měřítku. Jako mnoho dobrých nápadů, které se v Tolnedře čas od času objevily, i tento se okamžitě vymkl z rukou.

Celý akr císařského pozemku byl přeměněn v přesnou zmenšeninu hraničního území východní Algarie a Mišrak ak Thullu. Aby obraz byl co nejvěrohodnější, rozmístili po celé ploše asi palec vysoké olověné postavičky, které měly císaři pomoci s představou vojska a jeho řízení.

Císař okamžitě oznámil, že by chtěl více olověných vojáčků, aby lépe chápal pojem ohromné armády a v Tol Honeru se zrodil nový druh výroby. Olovo se přes noc stalo vzácným kovem.

Aby císař na celé válečné pole lépe viděl, vylézal každé ráno na třicet stop vysokou věž, kterou vztyčili jenom k tomuto účelu. Odtud za pomoci poručíka císařské družiny a jeho zvučného hlasu velel svým olověným šikům pěchoty a oddílům jízdy, přesně podle nejnovějších zpráv z Algarie.

Generálská rada, kterou tvořili převážně muži pokročilého věku, byla okamžitě odvolána od svých povinností a její členové se připojili ke svému vládci, včetně každodenního namáhavého výstupu na věž. Mnohokrát se generálové pokoušeli císaři vysvětlit, že ze země uvidí stejně dobře jako z vrcholu věže, ale Ran Borun byl neoblomný.

„Morine, on nás zabíjí," postěžoval si jeden statný generál císařskému komořímu. „Raději bych šel do války, než čtyřikrát denně vylézal po tom proklatém žebříku."

„Drasnijské kopiníky přesunout o čtyři kroky doleva!" křičel poručík z vrcholu věže a asi tucet mužů začal dole přemísťovat olověné postavičky.

„Všichni musíme, podle svých možností a schopností, plnit přání vládce," odpověděl vyhýbavě pán Morin.

„Ale tebe jsem na žebříku neviděl," nařknul ho generál.

„Náš císař mě pověřil jinými úkoly," řekl samolibě Morin.

Toho večera se malý unavený císař ukládal ke spánku. Je to velmi vzrušující, Morine," zašeptal ospale, objímaje sametem pošité pouzdro se zlatými postavičkami, které představovaly Se'Nedru, Rhodara a ostatní velitele vojska, „ale také velmi vyčerpávající."

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„Vždycky se zdá, že ještě zbývá udělat spoustu věcí."

„Taková je povaha velení, Vaše Veličenstvo," poznamenal Morin.

Ale císař již upadl do spánku.

Pán Morin svému císaři vyjmul pouzdro z rukou, a pak vládce pečlivě přikryl až k ramenům. „Spi, Ran Borune," řekl velmi něžně. „Zítra si se svými malými vojáčky zase budeš hrát."

Eunuch Sadi se z paláce ve Sthiss Toru tiše vypařil tajnou chodbou, která za ubytovnami otroků ústila do špinavé boční uličky směrující k přístavu. Obezřetně si počkal na odpolední liják, a pak, oblečen do ošumělých šatů přístavního dělníka, vyrazil. Doprovázel ho jednooký nájemní vrah Issus, rovněž v nepopsatelných hadrech. Sadiho bezpečnostní opatření byla obvyklá, avšak Issusův doprovod nikoli. Issus nepatřil ani k palácové stráži ani k Sadiho osobní družině, ale toho odpoledne si Sadi vzhledem a zvyky hlavu příliš nelámal. Issus byl najatý, do palácových záležitostí nezapletený a navíc měl pověst naprosto oddaného tomu, kdo jej v dané chvíli platí.

Dvojice kráčela deštěm bičovanou zablácenou uličkou dolů k dělnické krčmě s nevalnou pověstí. Hlučným výčepem prošli do dlouhé páchnoucí chodby s několika dveřmi po obou stranách. Na jejím konci stála štíhlá žena se zlým pohledem v očích, jejíž ruce byly od zápěstí po lokte pokryty levnými třpytnými náramky. Beze slova ukázala na poškrábané dveře, pak se otočila a zmizela v protějším vchodu.

Za dveřmi byla špinavá místnost s jednou postelí, na které ležel solí a kolornazí páchnoucí par šatů, a na podlaze stály dva velké korbele vlažného piva. Sadi a Issus se tiše převlékli. Issus pak zpod umouněného polštáře vytáhl dvoje falešné vousy a dvě paruky.

„Jak tohle mohou pít?" tázal se Sadi s ohrnutým nosem, když přičichl k jednomu z korbelů.

Issus pokrčil rameny. „Alornové mají zvláštní chutě. Nemusíš to vypít všechno, Sadi. Většinou piva si potřísni šaty. Drasnijští námořníci se často polévají, když jsou ve víru zábavy. Jak vypadám?"

Sadi se na něj dlouze zadíval. „Směšně," odpověděl. „Vlasy a vousy ti opravdu nesluší, Issusi."

Issus se zasmál. „Na tobě také vypadají podivně." Opět pokrčil rameny a předek své haleny pečlivě polil pivem. „Myslím, že jako drasnijšti námořníci vypadáme a určitě jako oni páchneme. Alespoň dost na to, abychom prošli. Trochu si utáhni vousy a rychle vyrazme,

než přestane pršet."

„Půjdeme zadem?"

Issus zavrtěl hlavou. „Jestli nás někdo sledoval, určitě nechal hlídat i zadní vchod. Odejdeme tak, jak odcházejí skuteční drasnijšti námořníci."

„A to je jak?"

„Zařídil jsem, aby nás vyhodili."

Sadiho nikdy odnikud nevyhodili, a tak vyhození nepovažoval za příliš zábavnou zkušenost. Dva statni rváči, kteří je bez okolků hodili na ulici, byli velmi nepříjemní a Sadí si vysloužil několik modřin a škrábanců.

Issus zavrávoral, ale zůstal pevně stát a na zavřené dveře vychrlil záplavu nadávek. Pak se sklonil, pomohl Sadimu z bláta a společně se v hrané opilosti potáceli dolu k drasnijské části přístaviště. Sadi si všiml, že ve dveřích naproti krčmě stáli dva muži, ale nepohnuli se, aby je sledovali.

Jakmile zahlédli lodě, Issus rychle odbočil k domu velitele drasnijského přístaviště, který se jmenoval Droblek. Okamžitě je vpustili dovnitř a najednou se objevili ve spoře osvětlené, ale útulné místnosti, kde se v sedě potil nesmírně tlustý Droblek. S ním byl hrabě Melgon, šlechtický vyslanec Tolnedry.

„Neobvyklá ozdoba pro hlavního eunucha Její Salmissry," poznamenal hrabě Melgon, když Sadi sejmul falešné vousy a paruku.

„To je jen takový malý podvůdek, urozený pane vyslance," odvětil Sadi. „Nechci, aby naše setkání vešlo v obecnou známost."

„Můžeme mu věřit?" zeptal se odměřeně Droblek a ukázal na Issuse.

Sadi nasadil žertovný výraz. „Můžeme ti věřit, Issusi?"

„Zaplatils mě do konce měsíce," pokrčil rameny Issus. „Pak uvidíme. Třeba dostanu lepší nabídku."

„Slyšíte?" prohodil Sadi k sedícím mužům. „Issusovi můžeme věřit do konce měsíce — pokud vůbec někomu ve Sthiss Toru věřit lze. Na Issusovi si vážím jedné věci — je to poctivý muž. Jednou ho koupíš a zůstane koupený. Myslím, že to svědčí o jeho travičské cti."

Droblek kysele zavrčel. „Myslíš, že bychom se mohli dostat k věci? Proč sis dal tolik práce, abys domluvil tuhle schůzku? Proč jsi

nás prostě nepozval do paláce?"

„Drahý Drobleku," zašeptal Sadi. „Víš, jaké intriky zamořují palác. Zvolil jsem tuhle cestu, aby to, o čem budeme hovořit, zůstalo více méně jen mezi námi. Záležitost samotná je velmi jednoduchá. Dostal jsem poselství od Taur Urgase."

Žádný z nich nejevil známky překvapení.

„Předpokládám, že to už víte."

„Nejsme děti, Sadi," řek! mu hrabě Melgon.

„V současné době jednám s novým vyslancem z Rak Gosky," oznámil Sadi.

„Není od počátku léta již třetím v pořadí?" zeptal se Melgon.

Sadi přikývl. „Zdá se, že Murgové jsou trochu náchylní na určitý druh horečky, která obchází kolem."

„Všimli jsme si," suše poznamenal Droblek. „Jak hodnotíš zdraví současného vyslance?"

„Pochybuji, že je odolnější než jeho krajané. Myslím, že už teď mu začíná být zle."

„Možná bude mít štěstí a uzdraví se," podotkl Droblek.

„To je nepravděpodobné," řekl Issus s podlým smíchem na rtech.

„Sklon murgských vyslanců k neočekávané smrti značně zpomaluje běh jednání," pokračoval Sadi. „Od vás bych, pánové, potřeboval, abyste králi Rhodarovi a Ran Borunovi vyřídili, že tato zdržení zřejmě budou pokračovat."

„Proč?" ptal se Droblek.

„Chci, aby pochopili a ocenili moji snahu podpořit jejich tažení proti angarackým královstvím."

,,Ale Tolnedra do války zapojená není," tvrdil Melgon.

„Samozřejmě, že ne." Sadi se zasmál.

,,Jak daleko až hodláš zajít, Sadi?" zvědavě se tázal Droblek.

„Záleží na tom, kdo bude v danou chvíli vyhrávat," uhlazeně odvětil Sadi. „Jestli se tažení rivanské královny dostane do nějakých potíží, obávám se, že morová rána opadne a vyslanci Kthol Murgosu přestanou tak příhodně umírat. V takové chvíli bych Taur Urgasovi učinil jisté ústupky."

„Nepřipadá ti to trochu podlé, Sadi?" kysele se otázal Droblek.

Sadi pokrčil rameny, jsme podlí, Drobleku," připustil, „ale přežijeme. Malému národu uprostřed dvou hlavních sil nic jiného nezbývá. Vyřiďte Rhodarovi a Ran Borunovi, že se Murgů budu zbavovat, dokud vývoj půjde jejich směrem. Rád bych si je oba trochu zavázal."

„A oznámíš jim, až se tvůj postoj změní?" ptal se Melgon.

„Samozřejmě, že ne," odpověděl Sadi. Jsem prodejný, ne hloupý."

„Spojenectví ti tedy příliš nevoní, Sadi," řekl mu Droblek.

„A nikdy nevonělo. Hledím jen na vlastní prospěch. V tuhle chvílí se moje zájmy sešly s vašimi, to je všechno. Očekávám však, že oni budou brát ohledy na mě."

„Zkoušíš hrát na dvě strany, Sadi," odměřeně jej nařknul Droblek.

Já vím," zasmál se Sadi. „Nechutné, viďte?"

Šerecká královna Islena nevěděla, kde jí hlava stojí. Toho dne zašla Merel příliš daleko. Rada, kterou obdržely od Porenny zněla docela dobře - opravdu přinášela možnost rázného úderu, který by Grodega a Medvědí kult jednou pro vždy rozdrtil. Vysněná představa bezmocného vzteku, jenž by povýšeného duchovního zachvátil, ji skoro uspokojovala. Královna Islena se v představách kochala jednoduchým vítězstvím, ačkoliv samotná skutečnost byla podstatně složitější. Vysněné vítězství nepřinášelo žádná úskalí, a když jednání obou stran pocházelo z jejích denních snů, střet s nepřítelem vždy dopadl přinejmenším přijatelně. Kdyby záleželo jenom na Isleně, zřejmě by spokojeně zůstala v zajetí svých představ.

Merel však nadšením nepřekypovala. Plán, který jim poslala drobná drasnijská královna, sice zněl uspokojivě, ale v jednom ohledu pokulhával — neměly dostatek mužů, aby ho mohly uskutečnit. Ale Merel se spojila s jistými zdroji, a pak královně navrhla východisko. V Šereku zůstala skupina mužů, kteří, neodjeli s Anhegem a jeho loďstvem do Algarie, protože nebyli dobrými námořníky. Když v lese, daleko od zvědavých uší, jednali o podrobnostech úderu, Islena v Merelině neústupném výrazu zpozorovala nezlomnou loveckou vášeň.

„Chcete-li zabít hada, musíte mu useknout hlavu," pronesl lo-

vec jménem Torvik, když s Merel a Isienou seděl na lesní mýtině, zatímco jeho muži pobíhali po lese, aby se zdálo, že Islena strávila den v zajetí lovu. „Nedosáhnete skoro ničeho, když budete odkrajovat malé kousky z hadova ocasu," pokračoval urostlý lovec. „Medvědí kult se ve skutečnosti nesoustředí na jednom místě. Budeme-li mít štěstí, tak jedním zásahem zastihneme alespoň většinu důležitých členů, kteří jsou v současné době ve Val Alornu. To by mohlo našeho hada vydráždit natolik, že by nemělo být těžké, chytit ho pod krkem. A pak jednoduše useknout jeho hlavu."

Podobenství prošedivělého lovce Torvika královně nahánělo hrůzu. Nebyla si jistá, do jaké míry mluví obrazně.

A bylo ujednáno. Torvik a jeho lovci se celou noc tiše plížili ulicemi Val Alornu, shromažďovali spící členy Medvědího kultu a po skupinkách je odváděli do podpalubí připravených lodí. Díky letitým loveckým zkušenostem svoji kořist naháněli vskutku obezřetně. Jedinými členy kultu, kteří ráno zůstali ve městě, byl Grodeg a asi tucet pomocných kněží ubytovaných v chrámu.

Pobledlá královna Islena seděla na šereckém trůně a třásla se strachy. Byla oblečená v purpurové róbě, na hlavě měla svoji korunu a v ruce třímala žezlo. Žezlo nebylo příliš těžké, a tak jej v případě nebezpečí mohla použít jako zbraň. A královna byla přesvědčena, že nebezpečí se nezadržitelně blíží.

„Je to všechno tvoje vina, Merel," hořce obvinila svoji plavovlasou přítelkyni. „Kdybys to nechala při starém, nebyly bychom v takové bryndě."

„Ale v mnohem větší," odpověděla chladně Merel. „Seber se Isleno. Už jsme skoro u konce a čas zpátky nevrátíš."

„Děsím se Grodega," vyhrkla Islena.

„Nebude ozbrojený. Nedovolí si na tebe vztáhnout ruku."

Jsem jenom žena," chvěla se Islena. „Bude na mě křičet tím svým strašlivým hlasem a já se zhroutím."

„Přestaň být tak zbabělá, Isleno," obořila se na ni Merel. „Tvoje bázlivost přivedla Šerek na pokraj pohromy. Pokaždé, když Grodeg zvýšil hlas, dalas mu, o co si řekl - jenom proto, že ti hlasitá mluva nahání hrůzu. Copak jsi dítě a bojíš se hluku?"

„Ovládej se, Merel," vybuchla Islena. „Mluvíš s královnou."

„Tak, u všech bohů, jako královna jednej! Přestaň se chovat jako malá vystrašená holčička! Na trůně seď rovně, jako bys měla páteř ze železa - a štípni se do tváří, jsi bledá jako stěna." Pak Merel ztuhly rysy. „Poslouchej, Isleno," řekla, jestli dáš najevo jen špetku nejistoty, pokynu Torvikovi, a on tady ve trůnním sále probodne Grodega svým kopím."

„To nemůžeš!" vykřikla Islena. „Nemůžeš zabít kněze."

„Je to muž jako každý jiný," prohlásila Merel. „Když mu hodíš kopí do zad, umře."

„Toho by se neodvážil ani Anheg."

„Já nejsem Anheg."

„Budeš prokletá!"

„Klatby se nebojím."

Do trůnního sálu vešel Torvik a ve své mohutné ruce nedbale držel kopí s širokým ostrým hrotem. „Už jde," oznámil lhostejně.

„Ach, ne," zděsila se Islena.

„Přestaň s tím!" obořila se na ni Merel.

Když Grodeg vstupoval do trůního sálu, lomcoval jím vztek. Jeho bílá róba byla zmuchlaná, jako by ji oblékal ve velkém spěchu, vlasy i vousy měl neučesané. „S královnou chci mluvit o samotě!" zaburácel, jakmile překročil práh.

„O tom rozhoduje královna, nikoli vy, důstojný velekněži," oznámila mu tvrdým hlasem Merel.

„Žena knížete z Trellheimu dnes mluví za trůn?" tázal se Grodeg Isleny.

Islena zaváhala, ale pak zahlédla Torvika, který stál přímo za vysokým knězem. Kopí již nedržel tak ledabyle jako předtím. „Uklidněte se, ctihodný Grodegu," řekla královna a v tu chvíli si uvědomila, že jeho život nevisí jen na jejích slovech, ale i na tónu, jakým je pronáší. Na sebemenší zachvění dá Merel znamení Torvikovi a ten bez okolků zabodne své široké kopí do Grodegových zad.

„Chci s vámi mluvit o samotě," zopakoval neústupně Grodeg.

„Ne."

„Ne?"

„Slyšel jste dobře, Grodegu," ubezpečila ho. „A přestaňte křičet. Uši mám v pořádku."

Chvíli na ni zíral s otevřenými ústy, ale pak se rychle vzpamatoval. „Proč jsou všichni mí přátelé ve vězení?" zeptal se důrazně.

„Nejsou ve vězení, důstojný pane," odvětila královna. „Dobrovolně se připojili k loďstvu mého muže."

„To je směšné!" supěl.

„Myslím, že byste měl svá slova volit trochu pečlivěji, Grodegu," poradila mu Merel. „Královnina trpělivost s vaší drzostí visí na vlásku."

„Drzostí?" vykřikl. „Jak se to odvažujete se mnou mluvit?" Pozvedl hlavu a zpříma pohlédl královně do očí. „Trvám na soukromém rozhovoru," zaburácel.

Hlas, který jí vždy naháněl hrůzu, teď Islenu nesmíme popudil. Ze všech sil se tomu pitomci snažila zachránit život a on na ni nepřestával křičet. „Drahý Grodegu," řekla nezvykle tvrdě. Jestli na mě ještě jednou zakřičíš, nechám ti nasadit náhubek."

Překvapením vytřeštil oči.

„Nemáme, o čem bychom spolu o samotě hovořili," pokračovala královna. „Jediné, co ti zbývá je poslouchat mé pokyny - které beze zbytku splníš. Budeš odveden do přístavu, kde nastoupíš na loď, která tě odveze do Algarie. Tam se připojíš k šereckému vojsku a potáhneš proti Angarakům."

„To odmítám!" odsekl Grodeg.

„Dobře si to rozmyslete, velebný pane," podotkla Merel. „Královna vám dala královský rozkaz. Odmítnutí může být povazováno za velezradu."

„Jsem Belarův velekněz," procedil Grodeg mezi stisknutými zuby a zjevně měl velké potíže s ovládáním svého hlasu. „Nedovolíte si mě nalodit jako nějakého venkovského odvedence."

„Tak o to bych se s Belarovým velekněžem docela rád vsadil," řekl se záludnou přívětivostí Torvik, opřel si kopí tupým koncem o zem, z váčku za pasem vytáhl kámen a začal jím brousit již beztak ostrý hrot. Zvuk broušené oceli Grodega očividně zamrazil.

„Teď půjdeš do přístavu, Grodegu," poručila mu Islena, „a nastoupíš na loď. Jestli odmítneš, půjdeš do kobky, kde budeš ve společnosti krys čekat na návrat mého muže. Máš dvě možnosti: buď se připojíš k Anhegovi nebo ke krysám. Rozhodni se rychle, začínáš mě

nudit, a navíc se mi z pohledu na tebe dělá zle."

Drasnijská královna Porenna byla v dětské komnatě a okázale kojila svého maličkého syna. I přes vážnost královniny osoby, na ni při kojení obvykle nikdo nedohlížel. Dnes však Porenna sama nebyla. Byl s ní Javelin, na kost vyhublý velitel drasnijských špehů. Kvůli nenápadnému vzhledu byl Javelin oblečen do dámského čepce a zástěry, kterou nosívají služky. V převleku vypadal až překvapivě ženský a skromně.

„Je v drasnijské tajné službě opravdu tolik členů kultu?" zeptala se trochu zděšeně královna.

Javelin seděl zdvořile otočený zády. „Obávám se, že ano, Vaše Veličenstvo. Měli jsme být obezřetnější, ale zaměstnávala nás spousta jiných věcí."

Porenna o tom chvíli přemýšlela a podvědomě kolébala své sající děťátko. „Islena se už rozhoupala, že ano?" tázala se.

„Dnes ráno jsem o tom dostal vzkaz," odpověděl Javelin. „Grodeg je již na cestě k ústí Aldury a královnini muži pročesávají kraj a sbírají každého člena kultu, na kterého narazí."

„Nebude nějak překážet v našich dalších plánech, když vyhodíme tolik lidí?"

„To zvládneme, Vaše Veličenstvo," ujistil ji Javelin. „Musíme ještě urychlit závěrečné zkoušky a ukončit výcvik posledního ročníku na naší škole, ale to zvládneme."

„Výborně, Javeline," pochválila ho královna a okamžitě rozhodla „Všechny členy kultu naložte do lodí, odvezte je z Boktoru pryč a vzájemně je oddělte. Chci, abyste je rozvezli na ta nejbídnější a nejzapadlejší místa, jaká jenom najdete, a ať k sobě nemají blíž než na padesát leguí. Neberte v potaz žádné omluvy, žádná náhlá onemocnění, žádná odstoupení. Každému přidělte práci a donuťte ho, aby se do ní pustil. Chci, aby do východu slunce nebyl v Boktoru jediný zvěd, který měl pletky s Medvědím kultem."

„Bude mi potěšením, Porenno," řekl Javelin. „Ach, málem bych zapomněl, onen nadracký kupec, Yarblek je zpátky z Yar Nadraku a opět s vámi chce mluvit o tažení lososů. Vypadá, že je rybami úplně posedlý."

Kapitola dvanáctá

VYTAŽENÍ ŠERECKÉHO LOĎSTVA NA VRCHOL východní stěny trvalo celé dva týdny, což krále Rhodara viditelně znepokojovalo.

„Vždyť jsi věděl, že to nějaký čas zabere, Rhodare," připomenula mu Se'Nedra, když zpocený soptil, přecházeje sem a tam s neustálými temnými pohledy na útes, který se tyčil nad jeho hlavou. „Proč jsi tedy tak rozčílený?"

„Protože lodě jsou vidět široko daleko, Se'Nedro" odpověděl nedůtklivě. „Není možné je nějak schovat nebo zamaskovat, když jsou vytahovány nahoru. Lodě jsou klíčem k celému našemu tažení, a jestli si někdo na druhé straně dá pár postřehů dohromady, můžeme mít na krku střet se všemi Angaraky a ne jenom s Thully."

„Děláš si příliš mnoho starostí," řekla mu. „Čo-Hag s Korodullinem vypalují všechno na dohled odsud a 'Zakat s Taur Urgasem mají jiné náměty k přemýšlení, než co tropíme na horském hřbetu."

„Chtěl bych být bezstarostný jako ty," poznamenal kousavě.

„Nebuď nepříjemný, Rhodare," ohradila se.

Směrem k nim kulhal generál Varana, jenž byl svědomitě oblečený do svého tolnedrijského pláště, a na tváři měl onen výraz hrané skromnosti a nezúčastněnosti, který znamenal, že se chystá něco rozhodnout.

„Varano," vybuchl král Rhodar podrážděně, „proč si neoblékněte uniformu?"

„Protože ve skutečnosti zde nejsem jako generál, Vaše Veličenstvo," odpověděl chladně. „Tolnedra je v této záležitosti nestranná, jak si jistě pamatujete."

„Je to jen přetvářka a všichni to víme."

„Ale nutná. Císař stále udržuje dvířka k Taur Urgasovi a 'Zakatovi otevřená. Rozhovory s nimi by upadly, kdyby někdo viděl tolnedrijského generála, jak se tady naparuje v uniformě."

„Neurazil by vás malý návrh, Vaše Veličenstvo?" zeptal se.

„Podle toho, jaký," odseknul Rhodar. Pak učinil omluvný posunek. „Omlouvám se, Varano. Mám špatnou náladu díky onomu zdržení. Co máte na mysli?"

„Domnívám se, že byste se mohl zamyslet nad možností začít s vytahováním lidí. Budete určitě chtít, aby, až dorazí hlavní síla pěchoty, všechno probíhalo hladce. Obvykle pár dní trvá, než se vojsko uvede do pohybu."

Král Rhodar zíral na Šereckou loď, která těžkopádně stoupala před skalním masívem. „Já, že se mám nechat vytáhnout na jedné z těch lodí, Varano," prohlásil otevřeně.

„J*e* to naprosto bezpečné, Vaše Veličenstvo," ujistil ho Varana. „Já jsem vyjel už několikrát. Dokonce i pani Polgara se dnes ráno nahoru dostala tímto způsobem."

„Polgara by vzlétla, kdyby se něco přihodilo," řekl Rhodar. „Její výhody nemám. Dovedete si představit tu jámu, kterou bych vyhloubil do země, kdybych spadnul z takové výšky?"

„Skutečně jen velmi těžko, Vaše Veličenstvo. Odshora vede několik strží, které byly trochu zarovnány kvůli koním, ale stále jsou velice prudké."

„Trochu potu mě nezabije."

Varana pokrčil rameny. „Jak si Vaše Veličenstvo přeje."

„Připojím se k tobě, Rhodare," nabídla se okamžitě Se'Nedra.

Vrhl na ni podezíravý pohled.

„Chceš vyrazit dnes?" zeptal se žalostným hlasem.

„Proč to odkládat?"

„Mám tucty různých důvodů."

Sousloví „velice prudké" se ukázalo jako naprosto mírné vyjádření. „Kolmé" by možná sedělo lépe. Jízda koňmo, vzhledem ke sklonu, vůbec nepřipadala v úvahu. Odshora dolů visela lana, která měla být pomůckou pří lezení. Se'Nedra, oblečená do jedné ze svých Dryádích halen, šplhala hbitě jako veverka. Tempo krále Rhodara však bylo podstatně pomalejší.

„Přestaň sténat, Rhodare," řekla mu, když lezli už nejméně hodinu. „Člověk má pocit, že za ním šplhá nemocná kráva"

„To není spravedlivé," těžce vydechl a zastavil se, aby otřel své zpocené čelo.

„Neslíbila jsem, že budu spravedlivá," odsekla s rozpustilým úsměvem ve tváři. „Pojď, ještě před sebou máme notný kus cesty." A mihla se o dalších třicet stop nahoru.

„Nemyslíš, že jsi málo oblečená?" nesouhlasně sípal a upřené na ni zespoda hleděl. „Spořádané dámy své nohy neukazují."

„Co je špatného na mých nohách?"

„Jsou odhalené — to je na nich špatné."

„Nebuď tak úzkoprsý. Cítím se pohodlně a na tom záleží. Tak jdeš už?"

Rhodar znovu zasténal. „Nedáme si něco k snědku?"

„Vždyť jsme před chvílí dojedli."

„Opravdu? Už zapomínám."

„Vždycky vypadáš, že jsi zapomněl na své poslední jídlo — obvykle ještě před tím než se zametou drobty ze stolu."

„Taková už je povaha tlustého muže, Se'Nedro." Povzdechl. „Poslední jídlo je minulost. Důležité je to následující." Smutně se podíval nesnesitelnou stezkou vzhůru a opět zahekal.

„Byl to tvůj nápad," připomněla mu nelítostně.

Když dosáhli vrcholu, slunce se již naklánělo k západu. Král Rhodar se zhroutil a Se'Nedra zvědavé obhlížela okolí. Opevnění, která stála na náhorní plošině byla rozsáhlá a velkolepá. Ohromné zdi se tyčily do výše asi třiceti stop. Otevřenou branou princezna viděla řady menších valů obepnutých příkopy s ostrými kuly a trnitým ostružiním. Na různých místech podél hlavní zdi stály široké věže a uvnitř opevnění byly úhledné řady srubů pro vojáky.

Pevnost se hemžila muži, kteří svými různými činnostmi vířili mračna prachu. Z brány se vynořila skupina kouřem nasáklých algarských bojovníků na špinavých koních a o pár chvil později i velký oddíl blyštících se mimbratských rytířů. Na kopích jím vlály praporce a dusot mohutných kopyt jejich koní se rozléhal široko daleko. Vyráželi hledat další město, které by mohli vyplenit

Ohromný kladkostroj na hraně srázu vrzal a skřípal pod tíhou

další z šereckých lodí, které byly vytahovány z planiny pod skalou. Nahoře, za zpevněnými zdmi nedaleko od nich, čekalo stále se zvětšující šerecké loďstvo, aby je mohli přepravit k hornímu toku řeky Mardu.

Princeznu a vysíleného drasnijského krále přišla přivítat Polgara, kterou doprovázeli Durnik s vysokým Barakem.

„Jaký byl výstup?" tázal se Barak.

„Příšerný," zasípal Rhodar. „Nemáte někdo něco k jídlu? Myslím, že jsem shodil dobrých deset liber."

„Ani to není znát," poznamenal Barak.

„Taková námaha ti vyloženě nesvědčí, Rhodare," řekla Polgara těžce oddechujícímu králi. „Proč jsi trval na tom, abys šplhal po svých?"

„Protože mám hrůzu z výšek," odpověděl Rhodar. „Vylezl bych ještě desetkrát tolik, jen abych se vyhnul vytahování tím strojem. Z pomyšlení na spousty prázdného prostoru pode mnou mí naskakuje husí kůže."

„A na tvém těle - to je nějaké kůže," zazubil se Barak.

„Dali byste mi, prosím, něco k snědku?" žádal útrpným hlasem Rhodar.

„Je libo kousek studeného kuřátka?" přehnaně zdvořile nabídl Durnik a ukázal mu dobře propečené kuřecí stehýnko.

„Kde jste sehnali kuře?" vykřikl Rhodar a div, že kováři neutrhl ruku.

„Thullové jich pár přinesli s sebou," řekl jim Durnik.

„Thullové?" vyjekla Se'Nedra. „Co tady dělají Thullové?"

„Vzdávají se," odpověděl Dumik. „Během minulého týdne přišlo snad několik vesnic. Prochází se podél obranných příkopů před pevností, posedávají a čekají, dokud je někdo nezajme. Velmi si na to potrpí. Občas trvá i den, než se dočkají, ale to jim zřejmě nevadí."

„Proč chtějí do zajetí?" zeptala se ho Se'Nedra.

„Tady nežijí Grolimové," vysvětloval Durnik. „Žádné Torakovy oltáře, žádné obětní nože. Thullové vypadají, že zatčení je pro ně mnohem snesitelnější než život v Mišrak ak Thullu. Bereme je dovnitř a necháváme je pracovat na opevněních. Když jsou pod dohledem, tak pracují výborně."

„Není to nebezpečné?" tázal se Rhodar s ústy plnými kuřete. „Mezi nimi mohou být i špehové."

Durnik přikývl. „To víme," řekl, „ale špehové obvykle bývají Grolimové. Thullové nemají dostatečné duševní vybavení na to, aby mohli být zvědy, a tak si Grolimové musí poradit sami."

Rhodar překvapením upustil stehýnko na zem. „Vy jste pustili Grolimy dovnitř pevnosti?" dotazoval se.

„Tak vážné to zas není," uklidňoval ho Durnik. „Thullové vědí, co jsou Grolimové zač, a tak jsme je nechali, ať se s nimi vypořádají sami. Obvykle je hází ze srázu asi míli odsud. Nejprve Grolimy chtěli popravovat hned tady, ale někteří ze starších Thullů poukázali, že by nebylo vhodné shazovat těla na hlavy mužů, kteří dole pracují, tak je odvádějí na místo, kde nikomu nevadí, když padají lidé. Velmi taktní národ, takoví Thullové. Člověk by je snad rněl i rád."

„Máš spálený nos od slunce, Se'Nedro," řekla Polgara drobné princezně. „Nechtěla bys nosit klobouk?"

„Z klobouků mě bolí hlava." Se'Nedra pokrčila rameny. „Malé opálení mi neuškodí."

„Pak ti to ale nezmizí, holčičko," podotkla Polgara. „S oloupaným nosem nebudeš vypadat jako královna,"

„Není třeba se tím nějak trápit, paní Polgaro. Vy byste to mohla dát do pořádku, vidíte? Myslím jako —" Se'Nedra učinila malý posunek rukou, který měl vyjadřovat cosi o magii.

Polgara jí věnovala dlouhý mrazivý pohled.

Přicházel šerecký král Anheg doprovázený širokoramenným Správcem Rivy. „Měl jsi příjemnou cestu?" zeptal se pobaveně.

„Jak rád bys dostal ránu do nosu?" otázal se ho Rhodar.

Král Anheg se drsně zasmál. „Nejsme dnes nějací nabručení? Mám novinky z domova, které ti trochu vylepší náladu."

„Poselství?" zaúpěl Rhodar, vstávaje na unavené nohy.

Anheg přikývl. „Poslali je nahoru, zatímco jsi tady cvičil. Neuvěřil bys, co se tam u nás děje."

„Ven s tím."

„Opravdu tomu nebudeš věřit."

„Anhegu, tak už to vysyp."

„Měli bychom to tady trochu zvětšit. Islena a Porenna se v po-

sledních týdnech činily."

Polgara zbystřila.

„Ty něco víš?" ptal se Anheg a rozbaloval zmuchlané poselství. „Ani jsem netušil, že Islena umí číst a psát a ted' dostanu tohle."

„Nebuď záhadný, Anhegu," řekla mu Polgara. „Tak čeho jsou dámy schopné?"

„Soudím, že jakmile jsme odjeli, začal se Medvědí kult chovat poněkud nepřístojně. Grodeg zřejmě vycítil, že mu v cestě k převzetí vlády nic nestojí. Začal kalit vody ve Val Alornu a členové kultu se vynořili i v hlavním stanu drasnijské tajné služby v Boktoru. Vypadá to, jako by cosi chystali již několik let. Zkrátka a dobře, Porenna a Islena si začaly vyměňovat zprávy, a když si uvědomily, jak blízko jsou Grodegovy ruce od skutečné moci v obou královstvích, učinily rázné kroky. Porenna vykázala včechny členy Medvědího kultu z Boktoru — vyhnala je na ta nejbídnější místa, jaká si jen dokázala představit—a Islena nechala celý Medvědí kult ve Val Alornu zajmout — do posledního člena — a lodí je poslala, aby se připojili k vojsku."

„Cože udělaly?" vyjeknul Rhodar.

„Není to úžasně?" Anhegovou drsnou tváří se pomalu rozlil úsměv. „Nejnádhernější na tom všem je, že Islerja se s nimi dokázala vypořádat, zatímco já jsem nebyl schopen. Ženám zřejmě nedocházejí veškeré ty podrobnosti, které se týkají zatýkání kněží a šlechticů — potřeba průkazného svědectví a tak. Z mé strany by však bylo neomluvitelným nepochopením, kdybych nad tím se smíchem mávl rukou, řka, že to byla jen její nevědomost. Grodegovi se samozřejmě budu muset omluvit, ale to už bude po všem. Kult bude tady a navíc bez jakéhokoli pádného důvodu navrátit se domů."

Rhodarův úsměv byl nejméně tak široký jako Anhegův. Jak to vzal Grodeg?"

„Úplně zesinal vzteky. Myslím, že ho Islena sejmula osobně. Dala mu na vybranou — buď se připojit k armádě nebo jít sedět do kobky."

„Nemůžeš přece zavřít Belarova velekněze," vykřikl Rhodar.

„Islena to nevěděla a Grodeg věděl, že to neví. Bývala by ho řetězy přikovala ke stěně té nejhlubší díry, kterou by jen našla, ale zřejmě ji někdo upozornil, že je to nezákonné. Dovedeš si jen předsta-

vit moji Islenu, jak tomu starému tlachalovi dává takové ultimáum?" V Anhegově hlasu se ozývala jistá dávka pýchy.

Král Rhodar se zatvářil vychytrale. „Tady se dříve nebo později spustí nelítostné boje."

Anheg přikývl.

„Medvědí kult se honosí svým bojovým uměním, vid?"

Anheg opět přikývl a usmál se.

„Mohli by být výborným čelem našeho vojska, že ano?"

Anhegův úsměv zářil škodolibou radostí.

„Mám pocit, že utrpí značné ztráty," naznačil drasnijský král.

„Konec konců, je to v zájmu dobré věci," zbožně odvětil Anheg.

„Jestli už jste vy dva skončili se svými zlomyslnostmi, tak bychom měli odvést princeznu do stínu," řekla Polgara zubícím se vládcům.

Opevnění nad srázem se ještě několik dní hemžila urputnou prací. Zároveň s poslední šereckou lodí, kterou začali vytahovat na sráz, vyrazili Arenďané a Mimbrati, aby pokračovali ve svém pustošení thullské krajiny. „V okruhu padesáti leguí nestojí ani klas," hlásil Hettar. „Budeme muset jít dál, abychom našli, co by se dalo spálit."

„Potkali jste hodně Murgů?" zeptal se Barak muže s jestřábím nosem.

„Pár." Hettar pokrčil rameny. „Tu a tam jsme na nějakého narazili, ale bylo jich tak málo, že to ani nestojí za řeč."

„Jak si vede Mandorallen?"

„Už několik dní jsem ho neviděl," odpověděl Hettar. „Z míst, kam vyrazil, stoupají mračna dýmu, tak myslím, že má spoustu práce."

„Jak vypadá krajina tam dole?" zeptal se král Anheg.

„Jakmile se dostaneš z hor, tak docela dobře. Ale oblasti podél hřbetu jsou téměř hrůzostrašné."

„Co máš na mysli, když řikáš hrůzostrašné? Já tudy musím přepravit lodě."

„Skály, písek, pár trnitých keřů a žádná voda," odvětil Hettar. „A větší horko než v peci."

„Díky," procedil mezi zuby Anheg.

„Chtěls to vědět," řekl mu Hettar. „Ted" mě omluv. Potřebuji

čerstvého koně a několik pochodní."

„Vyrážíš znovu dolů?" otázal se ho Barak.

„Ještě je tam co dělat."

Když vytáhli poslední loď, začal se drasnijský výtah plnit tunami jídla a výzbroje. Fulrachova skladiště v pevnosti zakrátko praskala ve švech. Ukázalo se, že thullští zajatci jsou neocenitelným přínosem. Stačilo jen říci a bez váhání či stížností odnesli jakékoliv břemeno. Jejich drsné obličeje zářily tak prostoduchým vděkem a horlivostí, že Se'Nedra považovala za nemožné je nenávidět, ačkoliv vlastně byli jejich nepřáteli. Pomalu, kousek po kousku, princezna odhalovala skutečnosti, které činily život thullských lidí nesnesitelnou hrůzou. Nebyla mezi nimi jediná rodina, jejíž několik členů neskončilo pod grolimskými noži — muži, ženy, děti, rodiče, bez rozdílu byli vybráni k obětování. V mysli každého Thulla dřímala neodbytná myšlenka vyhnout se osudu svých příbuzných za jakoukoliv cenu. Ustavičný útlak vymazal z thullské duše lidskost. Žili v hrozném odloučení, bez lásky, bez přátelství, bez citů, ale v neustálém strachu a úzkosti. Pověstně neukojitelná touha thulských žen neměla co do činění s nedostatkem nebo s morálkou. Byla jednoduchým způsobem jak přežít. Aby utekly noži, byly thullské ženy nuceny být neustále těhotné. Nehnala je vášeň, ale strach. Strach, který je úplně otupil.

„Jak mohou takhle žít?" vyhrkla princezna na paní Polgaru, když se společně vracely do své prozatímní komnaty ve velkém srubu, který byl postaven uvnitř pevnosti pro použití velitelů vojska. „Proč se nevzbouří a Grolimy nevyženou?"

‚A kdo by vzpouru vedl, Se'Nedro?" zeptala se chladně Polgara. „Thullové vědí, že Grolimové dokáží vysávat myšlenky z lidské hlavy stejně snadno, jako ty vysáváš šťávu z ovoce. Kdyby nějaký Thull měl v úmyslu vést odboj, byl by dalším, koho by odvlekli na oltář."

„Ale jejich život je tak strašný," namítala Se'Nedra

„Třebas se nám to podaří změnit," řekla Polgara. „Všechno, o co se teď pokoušíme, není jenom ve prospěch západu, ale i ve prospěch Angaraků. Jestli zvítězíme, budou osvobozeni od Grolimů. Nejprve nám asi nepoděkují, ale časem to možná ocení."

„Proč by nám neměli děkovat?"

„Protože naše vítězství spočívá v zabití jejich Boha. A za takovou věc se těžko děkuje."

„Ale Torak je zrůda"

„I přesto je jejich Bohem," odpověděla Polgara. „Ztráta jediného Boha je strašlivá rána. Zeptej se Ulgů, jaký je život bez Boha. Je tomu již pět tisíc let, kdy se jim UL stal Bohem a oni stále drží v paměti, jaké to bylo, než je přijal."

„My vyhrajeme, vidte?" zeptala se Se'Nedra náhle a veškeré její obavy vypluly na povrch.

„Nevím, Se'Nedro,"' zašeptala Polgara. „Nikdo neví — ani já, ani Beldin, ani můj otec, dokonce ani Aldur. Vše, co můžeme dělat, je pokusit se."

„Co se stane, když prohrajeme?" tázala se princezna tenkým vystrašeným hláskem.

„Zotročí nás stejně jako Thully," odvětila tiše Polgara. „Torak se prohlásí králem a Bohem celého světa. Ostatní Bohové budou naveky zatraceni a Grolimové nás do jednoho porobí."

„V takovém světě nebudu žít," prohlásila Se'Nedra.

„Nikdo z nás o to nestojí."

„Setkala jste se někdy s Torakem?"

Polgara přikývla. „Jednou nebo dvakrát — naposledy ve Vo Mimbre, těsně před jeho soubojem s Brandem."

„Jak vypadá?"

„Je Bůh. Síla jeho mysli je ohromná. Když k tobě mluví, musíš naslouchat - když ti poroučí, musíš se podrobit."

„Vy jste určitě nemusela,"

„Myslím, že stále nechápeš, holčičko." Poltina tvář byla důstojná a její pyšné oči se zasněně leskly jako dvě luny v úplňku. Najednou, snad nevědomky, natáhla ruku, uchopila Dejruka a posadila si jej na klín. Dítě se smálo, rozhazovalo rukama a dotýkalo se pramene bílých vlasů, kterýjí splýval přes čelo. „V Torakově hlasu zaznívá nátlak, jemuž nelze vzdorovat. Víš, že je zákeřný a zlý, ale když k tobě mluví, tvá vůle se rozpadá a najednou jsi velmi slabá a plná strachu."

„Vy jste se jistě nebála."

„Pořad ještě nechápeš. Samozřejmě, že jsem se bála. Všichni

jsme se báli - dokonce i můj otec. Modli se, abys jej nikdy nepotkala. On není jen malým Grolimem jako Čadmar nebo starým úskočným černým mágem jako Ktačik. Torak je Bůh. Je šeredně zmrzačený a před mnoha a mnoha lety mu byl překřížený jeho záměr. Potřebuje něco — něco tak hlubokého, že mysl smrtelníka to není schopna pojmout — co mu bylo odepřeno a toto odepření jej dohání k šílenství. Jeho šílenství však není jako to Taur Urgasovo, který navzdory všemu je pořád ještě člověk. Torakovo šílenství je šílenstvím Boha — bytosti, jejíž chorobné představy mohou vejít ve skutečnost. Jenom Orb mu dokáže opravdu odolat. Já mohu jen nějaký čas vzdorovat, ale kdyby na mě nasměroval celou sílu své vůle, musela bych mu dát, co by žádal — a jen pomyšlení na to, co by ode mne žádal mi nahání hrůzu."

„Tomu přesně nerozumím, paní Polgaro."

Garionova teta na drobnou dívku vážně pohlédla. „Vlastně ani nemůžeš," řekla. „Tento příběh patří do té části minulosti, kterou se Tolnedrijská dějepisná společnost rozhodla vymazat. Posaď se, Se'Nedro, zkusím ti to vysvětlit."

Se'Nedra usedla na hrubou lavici v rohu jejich roubené komnaty. Polgara byla v neobvyklém rozpoložení - její zahloubaný obličej vyzařoval vyrovnaný klid. Pažemi obejmula Dejruka, přivinula si ho blíž k tělu a tváří se opřela o jeho plavé kadeře, jako by jí dotyk s malým chlapcem nesmírně uklidňoval. „Jsou dvě Proroctví, Se'Nedro," vysvětlovala svým sytým hlasem, „ale přichází čas, kdy zůstane jenom jedno z nich. Všechno, co bylo, je a bude, závisí na tom, které Proroctví převládne. Před každým mužem, každou ženou a každým dítětem leží dvě cesty osudu. Rozdíly mezi cestami některých lidí nejsou nikterak zásadní, ale mé osudové cesty se liší vskutku hluboce."

„Stále mi to není jasné."

„V Proroctví, kterému sloužírne — a které nás dovedlo až do těchto míst — jsem Polgarou Čarodějkou, dcerou Belgarata a ochránkyní Belgariona."

„A ve druhém Proroctví?"

„Ve druhém jsem Torakovou nevěstou."

Se'Nedra vyjekla.

„Ted' vidíš, proč se mě zmocnil strach," pokračovala Polgara. „Z Toraka mě jímá hrůza od doby, kdy mi o tom otec poprvé po věděl.

Nebyla jsem tehdy starší než teď ty. Nebojím se ani tak kvůli sobě, jako spíše kvůli vědomí, že když zaváhám — a Torakova vůle ovládne moji vůli —padne Proroctví, kterému sloužíme. Torak si nepodmaní jenom mě, ale celé lidstvo. Ve Vo Mimbre na mě zavolal a já pocítila — velmi krátce — onen strašný nátlak, abych se k němu rozběhla. Ale vzepřela jsem se. V životě jsem nepodstoupila nic tak těžkého. Můj vzdor ho však dohnal k souboji s Brandem a tento souboj byl jedinou možností, jak uvolnit moc Orbu a jeho sílu použít proti samotnému Torakovi. Otec vsadil všechno na sílu mé vůle. Šedivec někdy pořádně riskuje."

„A co když —" Se'Nedra nedokázala větu dokončit.

„Když Garion prohraje?" řekla Polgara takovým tónem, z něhož bylo zřejmé, že tuto možnost si nechávala již mnohokrát projít hlavou. „Pak si Torak přijde pro nevěstu a na zemi nebude jediná moc, která by ho dokázala zastavit."

„To bych raději umřela," vyhrkla princezna.

„Já také, Se'Nedro, ale mne by zbavil i této volby. Torakova vůle je mnohem silnější než moje. On je schopen odebrat mi možnost a dokonce i touhu odejít ze světa. Kdyby se tak stalo, je docela možné, že bych jako jeho vyvolená a milovaná žena byla dokonce šťastná, avšak někde v hloubi duse by zbytek mé vůle zoufale volal a hrůzou by bezmocně křičel po celá staletí až k samotnému konci dní."

Bylo strašné, na to jen pomyslet. Princezna se již nedokázala více ovládat, padla na kolena, obejmula Polgaru a Dejruka a propukla v usedavý pláč.

„Teď ještě není důvod plakat, Se'Nedro," utěšovala ji jemně Polgara a hladila vzlykající dívku po vlasech. „Garion ještě k Městu Věčné Noci nedorazil a Torak stále spí. Zbývá ale jen krátká doba. A kdoví? Možná zvítězíme."

Kapitola třináctá

JAKMILE BYLO ŠERECKÉ LOĎSTVO NAHOŘE, začaly se práce uvnitř opevnění urychlovat. Pěchota krále Rhodara postupně přicházela z tábora u Aldury, aby úzkou křivolakou strží vystoupala na skalní hřbet. Řady vozů dovážely hromady jídla a výzbroje k patě srázu, odkud pak byly ohromnými výtahy dopravovány na míli vysokou čedičovou stěnu, a mimbratské a algarské nájezdnické oddíly vyrážely obvykle ještě před úsvitem hledat zatím nezpustošená města a pole. Plenění jezdců, jejich krátké, ale ničivé obléhaní chabě opevněných thullských měst a vesnic, lány zralého obilí zachvácené ohněm, to všechno nakonec líné Thully donutilo k pokusu o zoufalý odpor. Thullové se však vždy bud' osudově štvali k místu posledního mimbratského útoku, kam obvykle přijeli o pár hodin či dní později, aby našli jen zborcené doutnající domy, mrtvé vojáky a vystrašené obyvatele nebo se pokoušeli dostihnout hbité Algary a obvykle nacházeli jen akry a akry zuhelnatělé úrody. Jezdci stále pokračovali v plenění a zoufalá snaha Thullů chytit je, byla čím dal tím marnější.

Zaútočit na pevnost, odkud nájezdníci vyráželi, Thully nenapadlo, a jestli ano, tak to rychle pustili z hlavy. Thullové nebyli vnitrně připraveni udeřit na tak mohutná opevnění. Raději se honili sem a tam, hasili ohně a hořce si stěžovali svým murgským a malloreánským spojencům. Malloreánci císaře 'Zakata však vytrvale odmítali vyjít ze svých základních ležení v okolí Thull Zeliku. Taur Urgasovi Murgové učinili pár výpadů v severním Thulldomu, částečně jako vstřícné gesto směrem k angarackému spojenectví, ale spíše — jak se domníval král Rhodar — jako celkový přesun do lepší polohy. Dokonce i v okolí pevnosti občas nalezli murgského zvěda. Aby sousedství vyčistili od slídivých očí Murgů, každý den z pevnosti vyjížděl-

la stráž a porozhlížela se po vyprahlých kopcích. Drasnijští kopiníci a roty legionářů nepravidelně vyráželi pátrat do vyschlých skalnatých údolí poblíž opevnění. Algarští bojovníci, údajně aby si odpočinuli od dlouhých jízd, se bavili živelnou hrou, kterou nazývali „hon na Murgy." Ze svých častých výletů udělali téměř představení a neústupně tvrdili, že se kvůli pocitu zodpovědnosti za bezpečnost pevnosti vzdali svého volného času. Na ujišťování o bezpečnosti jim však nikdo neskočil.

„Ta oblast musí být pod dohledem, Rhodare," trval na svém Čo-Hag. „Mé děti, konec konců, vykonávají nezbytnou povinnost."

„Povinnost?" odfrknul si Rhodar. „Posaď Algara na koně a ukaž mu kopec, který ještě neviděl z druhé strany, a vždycky si najde výmluvu, aby se tam mohl jet podívat."

„Křivdíš nám," odpověděl Čo-Hlag s dotčeně nevinným výrazem.

„Znám vás."

Se'Nedra a její nejvěrnější družky sledovaly pravidelné příjezdy lehkomyslných algarských jezdců se stále kyselejšími obličeji. Na rozdíl od Ariany, jež byla jako všechny mimbratské dámy ve svých zvycích usedlejší a přizpůsobivější a na muže ponořené do her čekala docela trpělivě, prožívala Adara, Garionova algarská sestřenice, palčivý pocit omezení. Jako všichni Algarové, i ona pociťovala hluboce zakořeněnou touhu mít vítr ve vlasech a dusot kopyt v uších. Byla stále nedůtklivější a často vzdychala.

„Co budeme dnes dělat, dámy?" zeptala se vesele Se'Nedra jednoho rána po snídani. „Čím se do oběda zabavíme?" řekla výstředně, ačkoliv již měla na celý den vymyšlený plán.

„Vyšívání vždy po ruce jest," navrhla Ariana. „Příjemně prsty a oči zaměstnává, však mysl a rty ponechává k rozhovoru hotové."

Adara hluboce povzdechla

„Či můžeme mého urozeného pána při válečných přípravách nevolníků sledovati." Ariana jako obvykle hledala nějakou výmluvu, aby mohla nejméně půl dne strávit v Lelldorinově blízkosti.

„Nejsem si jistá, jestli bych dnes opět vydržela pozorovat skupinu mužů, jak šípy vraždí pytle sena," poznamenala trochu štiplavě Adara

Se'Nedra se rychle rozhodla předejít hašteření. „Mohli bychom vyjet na průzkumný výlet," navrhla vychytrale.

„Ale Se'Nedro, vždyť už jsme si každý srub a každou chatrč prohlédli nejméně tucetkrát," řekla docela drsně Adara, „a jestli mi nějaký starý poručík znovu začne zeširoka popisovat, jak pracuje celý ten kladkostroj, tak asi dostanu psotník."

„Ještě jsme však neprozkoumali, co je za hradbami, nebo snad ano?" optala se mazaně princezna. „Nemyslíte, že i to je naší povinností?"

Adara rychle zvedla hlavu, pohlédla na Se'Nedru a její tvář se pomalu rozjasnila. „Naprosto," souhlasila. „Udivuje mě, že nás to nenapadlo dřív. Byly jsme ale nevšímavé, viďte?"

Ariana však nasadila ustaraný výraz. „Obávám se, že král Rhodar by s takovým plánem velice horlivě nesouhlasiti ráčil."

„Rhodar tu není," poukázala Se'Nedra „Je pryč s králem Fulrachem a dělají seznam zásob."

„Paní Polgara by nám výlet zcela určitě také neschválila," naznačovala Ariana a tón jejího hlasu prozrazoval, že se bojí.

„Paní Polgara se radí s čarodějem Beldinem," poznamenala Adara a v očích jí nezbedně tancovaly panenky.

Se'Nedra se zaculila. „Takže jsme ponechány svému osudu, viďte, dámy?"

„Po našem návratu, pěkně vyhubovány budeme," řekla Ariana.

„A to nám bude moc líto, že?" hihňala se Se'Nedra.

O čtvrt hodiny později se princezna a její dvě přítelkyně klusem mihly hlavní branou ohromného opevnění. Všechny byly oblečené v algarských jezdeckých oblecích z černé kůže. Doprovázel je Olban, nejmladší syn rivanského Správce. Olbanovi se nápad příliš nezamlouval, ale Se'Nedra mu dala čas jenom na námitky, a tak v žádném případě nemohl poslat zprávu komukoliv, kdo by jim zabránil v cestě a celý výlet zhatil. Olban vypadal starostlivě, ale rivanskou královnu jako vždy bez řečí doprovázel.

Kůly poseté příkopy před opevněním vypadaly jeden jako druhý a nalézt potěšení v pohledu na zubaté díry bylo opravdu náročné.

„Velmi pěkné," řekla pohotově Se'Nedra drasnijskému kopiníkovi, jenž držel straž na velké hromadě hlíny. „Skvělé příkopy — a

skvěle nabroušené kůly." Rozhlédla se po okolní krajině. „Odkud jste přinesli dřevo?"

„Sendařané ho přinesli, Vaše Veličenstvo," odvětil, „odněkud ze severu, myslím. A Thullům jsme poručili, aby dřevo nařezali a naostřili. Kůly vyrábějí docela dobře—když se jim vysvětlí, jak na to."

„Nejel tudy jezdecký oddíl, asi před půl hodinou?" zeptala se ho Se'Nedra.

„Ano, Vaše Veličenstvo. Algarský pán Hettar a někteří z jeho mužů. Jeli tímhle směrem." Strážce ukázal k jihu.

„Ach," zvolala Se'Nedra. „Kdyby se někdo ptal, řekni jim, že vyrážíme za nimi. Vrátíme se za pár hodin."

V strážcově pohledu svitla pochybnost, ale Se'Nedra rychle předešla jakýmkoliv námitkám. „Pán Hettar slíbil, že na nás u jižního cípu pevnosti počká," řekla mu. Pak se obrátila ke svým družkám. „Nesmíme jej nechat čekat příliš dlouho. Vy jste se převlékaly snad celou věčnost, dámy." Půvabně se zasmála na strážce. „Znáte to," poznamenala. „Jezdecký oblek musí sedět a vlasy se musí ještě jednou učesat. Někdy to trvá hodiny. Pojeďte, dámy. Máme naspěch, jinak se na nás bude pán Hettar zlobit." S nepatrným bezmyšlenkovitým úšklebkem pobídla Bleska a klusem vyrazila k jihu.

„Se'Nedro," vykřikla Ariana překvapeným hlasem, jakmile byly z doslechu, „ty jsi mu lhala."

„Jistě."

„Ale to jest hrozné."

„Ani přinejmenším tak hrozné, jako strávit další den vyšíváním pitomých sedmikrásek na spodničky," odpověděla princezna

Opustily pevnost a překročily nízký hřeben kopců pokrytých pustým spáleništěm. Široké údolí, jež se vynořilo na druhé straně, bylo vskutku obrovské. Na jeho samotném konci, asi dvacet mil od nich, vyrůstal šedohnědý bezlesý horský masív. Cválaly dolů do oné rozlehlé prázdnoty a před ohromnou krajinou se cítily malé a bezvýznamné. Jejich koně vypadali ne větší než mravenci, kteří lezou vstříc lhostejnému ponoří.

„Nedokázala jsem si představit, že by něco mohlo být tak obrovské," zašeptala Se'Nedra, mhouříc oči, aby dohlédla na vzdálené vrcholky hor.

Dno údolí bylo ploché jako stůl a jen tu a tam rostl nízký trnitý keř. Země byla posetá oblými kameny velikosti pěsti a kopyta jejich koní vířila jemný žlutý prach. Ačkoliv bylo sotva poledne, slunce nesnesitelně žhnulo a nad rozpálenou půdou se tetelil horký vzduch, až se zdalo, že zaprášené šedozelené keře podivně tančí.

Bylo stále tepleji. Nikde nezpozorovali ani stopu po vlhkosti a pot na bocích jejich supících koní téměř okamžitě usychal.

„Mám pocit, že bychom se měly zamyslet nad návratem," navrhla Adara zatáhla za uzdu. „Na druhou stranu údolí tak jako tak nedojedeme."

„Má pravdu, Vaše Veličenstvo," řekl princezně Olban. „Už jsme zajeli příliš daleko."

Se'Nedra zastavila Bleska a bílý kůň sklonil hlavu, jako by byl na pokraji zhroucení. „Přestaň se litovat," podrážděně se na něj obořila. Takhle si výlet vůbec nepředstavovala. Rozhlédla se kolem. ,,Překvapilo by mě, kdybychom nalezli jen kouska stínu," poznamenala. Její rty byly suché a slunce jí nelítostně pražilo na odhalenou hlavu.

„Tento kraj neskýtá takových vymožeností," pronesla Ariana a obhlédla pustou rovinu s roztroušenými kameny.

„Vzal jste někdo vodu?" zeptala se Se'Nedra, otírajíc si čelo kapesníkem.

Nikdo vodu nevzal.

„Asi bychom se měli vrátit," rozhodla s lítostivým pohledem v očích. „Stejně tu není nic k vidění."

„Blíží se jezdci," rázně oznámila Adara a ukázala směrem k přijíždějící skupině mužů, která se postupně vynořovala z členité rokle, jež vypadala jako otevřená rána v boku hřebene asi míli vzdálených kopců.

„Murgové?" tázal se Olban, prudce nabral dech a jeho ruka okamžitě uchopila meč.

Adara si rukou zastínila oči a strnule sledovala blížící se jezdce. „Ne," odpověděla. ,,Jsou to Algarové. Poznám způsob jejich jízdy."

„Doufám, že s sebou mají vodu," řekla Se'Nedra.

Asi tucet algarských jezdců se řítil přímo k nim, v patách

ohromný mrak žlutého prachu. Adara náhle vyjekla a smrtelně zbledla

„Co se stalo?" zeptala se jí Se'Nedra.

„Je s nimi pán Hettar," oznámila Adara překvapeným hlasem.

„Jak dokážeš někoho rozeznat na takovou dálku?"

Adara si skousla ret, ale neodpověděla.

Hettarův obličej byl zuřivý a nemilosrdný, když zatáhl za uzdu svého koně. „Co tady děláte?" tázal se odměřeně. Jeho jestřábí tvář a havraní vlasy mu dávaly divoký až děsivý vzhled.

„Říkaly jsme si, že bychom mohly vyrazit na vyjížďku, pane Hettare," odvětila Se'Nedra pohotově, pokoušela se mu vzdorovat.

Hettar si však její odpovědi nevšímal. „Zbláznil ses, Olbane?" hrubě se zeptal mladého Rivana. „Proč jsi dopustil, aby dámy odjely z pevnosti?"

„Neříkám Jejímu Veličenstvu, co má dělat," strnule odpověděl Olban a zrudl.

„Poslyšte, Hettare," namítala Se'Nedra. „Co je špatného na tom, že jsme vyjely na malý výlet?"

„Necelou míli odtud, jsme včera zabili tři Murgy," řekl jí Hettar. „Jestli se chcete projíždět, tak jedině uvnitř opevnění a nejezděte na nehlídané území nepřítele. Jednala jste velmi pošetile Se'Nedro. Teď se vrátíme zpět." Obličej měl nelítostný jako zimní moře a slova z jeho úst zněla jasně a nezvratně.

„Právě jsme se obracely," zašeptala Adara a sklopila zrak.

Hettar přísně zhodnotil stav jejich koní. „Vy jste Algarka, slečno Adaro," poukázal Hettar. „To vás nenapadlo vzít vodu pro koně? Jistě poznáte, kdy je třeba před jízdou učinit jisté přípravy."

Adahna bledá tvář vypadala čím dál sklíčeněji.

Hettar rozhořčením zavrtěl hlavou. „Napoj jejich koně," stroze poručil jednomu ze svých mužů, „a pak je doprovodíme zpátky. Vaše vyjížďka skončila, dámy."

Adařin zrak planul téměř nesnesitelným studem. Obracela se v sedle sem a tam, zkoušejíc vyhnout se Hettarovu přísnému nemilosrdnému pohledu. Jakmile napojili jejího koně, trhnula za uzdu a kopla jej do slabin. Vyplašené zvíře se zarylo kopyty do štěrku, prudce vyskočilo a uhánělo přes kamenité údolí zpět.

Hettar zaklel a hnal svého koně za ní.

„Co dělá?" vykřikla Se'Nedra.

„Výtky pána Hettara naší něžné přítelkyni velikou bolest způsobily a kalich její snášenlivosti přetekl," poznamenala Ariana. „Jeho dobré mínění pro ni více než vlastní život znamená."

„Hettarovo?" Se'Nedra byla ohromeni.

„Ještě oko tvé nezjistilo, jak na tom družka naše jest?" překvapeně se zeptala Ariana. „Jsi nezvykle nevšímavá."

„Hettar?" ujišťovala se Se'Nedra. „To mě nenapadlo."

„Možná, že má vnímavost jest původem mým dána," usoudila Ariana. „Dámy národa mého jsou k projevům něžnosti u druhých velmi citlivé."

Asi po stovce sáhů Hettar dostihl Adařina koně. Jednou rukou chytil její uzdu, prudce zatáhl, aby se zastavili a důrazně sejí tázal, jestli ví, co děla. Adara se v sedle kroutila sem a tam a snažila se, aby jí během svého burácení neviděl do tváře.

Ne více než dvacet stop od dvojice vepředu Se'Nedra zachytila nepatrný pohyb. Z písku mezi dvěma ostnatými keři se náhle vynořil Murgo v drátěné košili a setřásl zaprášenou plachtu, pod kterou se ukrýval. Jakmile vstal, natáhl svůj krátký luk.

„Hettare!" Vykřikla Se'Nedra, když Murga zahlédla.

Hettar byl k Mureovi zády, ale Adara zahlédla, jak na něho nepřítel míří šípem. Zuřivým pohybem vytrhla uzdu z Hettarova sevření a stočila svého koně do cesty jeho koni. Ten se vzepjal, spadl a shodil překvapeného muže na zem, zatímco Adara pobídla svého koně a řítila se přímo na Murga.

Jen s nepatrným zachvěním Murgo na starostlivou dívku vystřelil.

I na dálku Se'Nedra slyšela ukrutný zvuk šípu, když Adaru zasáhl. Byl to zvuk, který jí bude znít v uších snad do konce života. Kůň stále běžel a Adara volnou rukou sevřela šíp, který vězel hluboko v její hrudi. Kůň se nezastavil, ani když srazil Murga k zemi. Ten se zmítal a svíjel pod kopyty, pak opět povstal a okamžitě vytrhl meč z pochvy. Ale Hettar už stál u něj a jeho šavle se zablýskla ve slunečních paprscích. Murgo naposledy zařval a svalil se k zemi.

Hettar, třímaje zkrvavenou šavli v ruce, se zlostně obrátil k Adaře. „Co to bylo za hloupost?" zakřičel na ni, ale jeho hlas náhle

utichl. Její kůň po několika sázích za Murgem zastavil, Adara se svěsila v sedle, černé vlasy jí splývaly přes tvář jako závoj a obě ruce si tiskla k hrudi. Pak se pomalu sesula dolů.

S hrdelním výkřikem Hettar upustil svoji šavli a rozběhl se k ní.

„Adaro!" bědovala princezna, a když Hettar jemně obrátil sklíčenou dívku, hrůzou ukryla tvář v dlaních. Šíp, který jí stále vězel v hrudi se zachvíval ve váhavém rytmu úderů jejího srdce.

Ve chvíli, kdy k nim dorazili ostatní, Hettar držel Adaru v náručí a žalostným pohledem zíral na její pobledlou tvář. „Ty hlupačku," šeptal zlomeným hlasem. „Ty hlupáčku."

Ariana, ještě než se její kůň zastavil, seskočila ze sedla a běžela k Henarovi. „Nehýbejte s ní, pane," řekla mu rázně. „Má šípem plíce proraženy a kdybyste s ní hýbal, ostrý hrot by ji o život připravil."

„Vyndej to," procedil Hettar mezi zuby.

„Nikoliv, pane. Vytáhnouti šip nyní, by větších škod nadělalo, než když jej v ráně ponecháme."

„Nemohu snést pohled na šíp, který trčí z jejího těla," skoro zavzlykal.

„Pak se nedívejte, pane," pronesla stroze Ariana a klečíc vedle Adary, vložila svoji studenou ruku na prostřelenou dívčí hruď.

„Není mrtvá, že ne?" sténal Hettar.

Ariana zavrtěla hlavou. „Jest vážné zraněna, však život jí stále v nitru tepe. Nejprve svým mužům poručte, ať nosítka urychleně vyrobí. Naši drahou družku musíme do pevnosti k paní Polgaře okamžitě dopraviti, jinak se bojím, že naposledy vydechne."

„To nemůžeš nic dělat teď?" skřehotal.

„V této sluncem spálené pustině nikoliv, pane. Nemám ani nástrojů, ani bylin a navíc rána tato nad mé síly jest. Paní Polgara jest její jedinou nadějí. Nosítka, pane. Rychle!"

Polgařina tvář byla temná a její oči tvrdé jako křemen, když *se* později téhož odpoledne objevila ve dveřích Adařiny komnaty.

„Jak je na tom?" tázal se Hettar. Před tím hodiny přecházel sem a tam po hlavní ploše mezi pevnůstkami, každou chvíli se zastavil a bezmocnou pěstí divoce udeřil do hrubé kamenné zdi.

„O trochu lépe," odpověděla Polgara. „To nejhorší má za se-

bou, ale stále je hrozně slabá. Chce s vámi mluvit."

„Uzdraví se, viďte?" V Hettarově otázce zaznával strach.

„Zřejmě - jestli nenastanou nějaké potíže. Je mladá, a rána vypadala hůř, než jaká ve skutečnosti byla. Dala jsem jí něco, po čem bude velmi hovorná, ale nezůstávejte u ní příliš dlouho. Potřebuje si odpočinout." Polgařin pohled spočinul na Se'Nedřině uslzené tváři. „Až se na ni podíváte, přijďte do mé komnaty, Vaše Veličenstvo," řekla přísně. „Musíme si o něčem popovídat."

Adařin porcelánový obličej ležel uprostřed jejích tmavě hnědých vlasů, které měla rozprostřené po polštáři. Byla velmi bledá, ale její oči byly bystré, ačkoliv musela namáhavé zaostřovat. Ariana se tiše posadila na pelest.

„Jak se cítíš, Adaro?" zeptala se Se'Nedra tichým, ale radostným hlasem, kterým se obvykle k nemocným mluví.

Adara se na ní unaveně usmála.

„Bolí té to?"

„Ne," zašeptala Adara, jako by měla smrt na jazyku. „Ne, nebolí, ale mám závrať a cítím se podivně."

„Proč jste to udělala, Adaro?" přímočaře se tázal Hettar. „Nemusela jste vjet přímo do střely."

„Byl jste příliš zaměstnán koňmi, urozený ša - dare," řekla mu Adara s neznatelným úsmévem. „Zapomněl jste, jak rozumět pocitům vlastního rodu."

„Co to má znamenat?" vyhrkl překvapeně.

„Nic víc, než co říkám, pane Hettare. Když klisna obdivně sleduje hřebce, okamžitě víte, jak se věci mají, že? Ale jakmile se totéž přihodí lidem, nevidíte vůbec nic, viďte?" slabě zakašlala.

„Jste v pořádku?" zeptal se rázně.

„Je mi až překvapivě dobře - opomenu-li, že umírám."

„O čem to mluvíte? Vždyť vy neumíráte."

Adara se mdle usmála „Neutěšujte mě prosím," zašeptala. „Vím moc dobře, co znamená šíp v hrudi. Proto jsem vás chtěla vidět. Ještě jednou vám pohlédnout do tváře. Tak dlouho jsem vyhledávala vaši blízkost."

„Jste unavená," řekl ostře. „Až se vyspíte, budete se cítit lépe."

„Dobrá, půjdu spát," přijala smutně, „ale pochybuji, že potom

něco vůbec pocítím. Ze spánku, do něhož upadnu, mě již nikdo neprobudí."

„Nesmysl."

„Nesmysl ano, ale přesto pravda." Povzdechla „Dokonce jsem žádala Ganona, jestli by na vás nezkusil magicky zapůsobit."

„Gariona?"

Jemně přikývla „Vidíte, jak jsem byla zoufalá? Ale on řekl, že to nejde." Svraštila obočí. „K čemu je pak magie dobrá, když ani neumí někoho přimět, aby se zamiloval?"

„Zamiloval?" překvapeně opakoval.

„O čem jste si myslel, že hovoříme, pane Hettare? O počasí?" Laskavé se na něj usmála. Jste hrozně nechápavý."

Užasle jí zíral do očí.

„Neděste se, urozený pane. Za chvilku už vás přestanu pronásledovat a budete volný."

„Promluvíme si o tom, až vám bude lépe," řekl jí vážně.

„Nebude mi lépe. Copak jste neslyšel? Umírám, Hettare."

„Ne," pronesl, „opravdu neumíráte. Polgara nás ujistila, že se uzdravíte."

Adara rychle obrátila zrak k Arianě.

„Zranění tvé není smrtelné, drahá přítelkyně," potvrdila jemně Ariana. „Vskutku neumíráš."

Adara zavřela oči. „Jak trapné," zašeptala a slabě se jí zarděla líčka. Pak oči opět otevřela „Omluvte mě, Hettare. Nic z toho bych bývala neřekla, kdybych věděla, že mi ošetřovatelé zachovají život. Jakmile budu schopná postavit se na nohy, vrátím se ke svému rodu. Už vás se svým pošetilým vzplanutím nebudu více obtěžovat."

Hettar se nad ní sklonil, jeho tvář s ostrými rysy povadla. „Myslím, že to by se mi nelíbilo," pronesl a něžně ji chytil za ruku. „O některých věcech si spolu musíme popovídat, ale teď není ta pravá chvíle. A nepokoušejte se někam ukrýt."

„Jenom se snažíte být ohleduplný," povzdechla.

„Ne. Opravdu. Dala jste mi námět, o kterém budu přemýšlet místo zabíjení Murgů. Asi mi chvíli bude trvat, než si na onu myšlenku zvyknu, ale jakmile budu mít vše vyjasněno, musíme si určitě promluvit."

Kousla se do rtu a pokusila se ukrýt tvář. „Jak hloupý zmatek jsem vyvolala," zvolala. „Kdybych byla někým jiným, sama sobě bych se vysmála. Bude skutečně lepší, když se už nikdy neuvidíme."

„Ne," řekl neústupně, stále svíraje její ruku, „to nebude. A nepokoušejte se mi schovat, protože vás najdu - i kdybych měl každého algarského koně poslat, aby vás hledal."

Věnovala mu překvapený pohled.

„Pamatujte, jsem ša-dar. Koně dělají, oč je požádám."

„To není poctivé," poznamenala.

Šibalsky se na ni usmál. „A žádat Gariona, aby na mě použil magii, bylo co?" zeptal se jí.

„Ach, drahý," zarděla se.

„Adara již odpočívali musí," řekla jim Ariana. „Nazítří si opět povídati můžete."

Když vyšli do chodby, Se'Nedra se natočila k vysokému muži. „Mohl jstejí říci něco povzbudivějšího," hubovala jej.

„To by bylo ukvapené," odvětil. ,,Jsme trochu zdrženlivý národ, princezno. Neříkáme věci jen proto, aby byly řečeny. Adaře je vše jasné." Hettar vypadal stejně divoce jako vždy, měl ostré rysy a pramen mužných vlasů mu splýval přes kůží chráněné rameno. Jeho oči však nepatrně změkly a rozpaky vraštil čelo. „Nechtěla vás vidět paní Polgara?" zeptal se, aby zdvořile ukončil rozhovor.

Se'Nedra kráčela pryč a sama pro sebe mumlala cosi o nedostatku ohledů, kterým je zřejmé stižena mužská polovina lidstva.

Paní Polgara tiše seděla ve své komnatě a vyčkávala. ,,Dobrá," prohodila, když princezna vstoupila. „Budeš se obtěžovat s vysvětlením?"

„S vysvětlením čeho?"

„Důvodů pro tu pitomost, která málem stála Adaru život."

„Snad si nemyslíte, že to byla moje vina?" namítala Se'Nedra.

„A čí vina to tedy byla? Co jste tam dole dělaly?"

Jen jsme si vyrazily na projížďku. Nudilo nás být tady pořád zavřené."

„Nuda. Toť zajímavý důvod k zabití své přítelkyně."

Se'Nedra zbledla a hleděla na Polgaru s ústy dokořán.

„Proč myslíš, že jsme postavili tato opevnění, Se'Nedro? Bylo

to proto, aby nás chránila před napadením."

„Nevěděla jsem, že tam jsou Murgové," naříkala princezna.

„Obtěžovala ses, abys to zjistila?"

Na Se'Nedru najednou dopadla tíha celkových souvislostí toho, co udělala. Začala se třást a rozechvělou ruku si přitiskla k ústům. Byla to její chyba! Ani vykrucování a snaha o sejmutí zodpovědnosti z jejích beder by nesmazaly skutečnost, že její pošetilost málem zabila jednu z jejích nejlepších přítelkyň. Adara téměř zaplatila životem za její dětskou bezstarostnost. Se'Nedra ukryla tvář ve svých dlaních a najednou propukla v usedavý pláč.

Polgara ji nechala chvíli vyplakat, aby si uvědomila svoji vinu, a když konečně promluvila, v jejím hlase nebyla ani stopa po odpuštění. „Slzami krev nesmyješ, Se'Nedro," řekla. „Skoro jsem začínala věřit v tvoji rozvahu, ale zdá se, že jsem se mýlila. Teď můžeš odejít. Nevím, co více bych ti dnes večer pověděla."

Princezna s očima plnýma slz utekla.

Kapitola čtrnáctá

„TAKHLE TO TADY VYPADÁ VŠUDE?" ZEPTAL se král Anheg, když se vojsko vleklo rovným kamenitým údolím, které bylo ohraničeno pustými horami tančícími v pohybech horkého vzduchu. „Neviděl jsem strom od doby, kdy jsme opustili opevnění."

„Po dvaceti leguích se krajina mění, Vaše Veličenstvo," odvětil tiše Hettar, který i přes sluneční žár pohodlně polehával v sedle. „Až začneme sjíždět do nižších poloh, objeví se i stromy. Jsou to jen malé řídké smrky, ale trochu naruší jednotvárnost."

Zástup za nimi byl roztažený na několika mílích a v ohromné pustině vypadal jako tenká čára, zahalená mračnem žlutého prachu, který vířilo tisíce lidských i koňských nohou. Plachtou pokryté šerecké lodě, usazené v nízkých kolébkovitých vozících, drkotaly po kamenité půdě a písečný prach nad nimi v horku visel jako střecha

„Teď bych dal cokoli za malý větřík," prohlásil toužebně Anheg, otíraje si čelo.

„Nech věci tak, jak jsou, Anhegu," doporučil mu Barak. „Nemuselo by dlouho trvat a mohla by přijít písečná bouře."

„Jak je to ještě daleko k řece?" smutně se tázal král Rhodar a obhlížel neměnnou krajinu. Horko mělo na zavalitého panovníka krutý účinek. Jeho tvář byla rudá jako řepa a po celém těle mu stékaly proudy potu.

„Stále ještě asi čtyřicet leguí," odpověděl Hettar.

Generál Varana přiklusal z čela zástupu v sedle svého grošáka. Byl oblečen v kožené suknici, náprsním krunýři a na hlavě měl přilbici, která vůbec nevypovídala o jeho hodnosti. „Mimbratští rytíři chytili další Murgy," hlásil.

„Kolik?" ptal se král Rhodar.

„Asi dvacet. Tři nebo čtyři utekli, ale Algarové je pronásledu-

jí."

„Neměly by družiny strážců být dál vepředu?" dělal si starosti král Anheg a znovu si otřel čelo. „Ty lodě jako vozy opravdu nevypadají. Nerad bych bojoval už na řece Mardu - jestli se tam vůbec dostaneme."

„Moji lidé vepředu hlídají," ujistil ho král Čo-Hag.

„Přeběhl někomu přes cestu Malloreánec?" tázal se Anheg.

„Zatím ne," odvětil Čo-Hag. „Samí Murgové a Thullové."

„Zdá se, že 'Zakat vyčkává v Thull Zeliku," dodal Varana.

„Docela rád bych o něm věděl trochu víc." řekl Rhodar.

„Císařští poslové jej popisovali jako velmi ušlechtilého muže," oznámil Varana. „Pěstěného, uhlazeného a zdvořilého."

„Jsem si jistý, že má i druhou stránku," poznamenal Rhodar. „Nadrakové z něho mají hrůzu — a vyděsit Nadraka, to dá pěknou práci."

„Dokud bude v Thull Zeliku, tak mě nezajímá, co je zač," prohlásil Anheg.

Z plahočícího se zástupu pěchoty, za níž drkotaly vozy, vyjel plukovník Brendig. „Král Fulrach se ptá, jestli můžeme zastavit vojsko kvůli odpočinku," oznámil Brendig.

„Zase?" tázal se popuzeně Anheg.

„Vždyť pochodujeme už dvě hodiny, Vaše Veličenstvo," poukázal Brendig. „Pochod v takovém vedru a prachu je pro pěchotu velmi vyčerpávající. Muži pak nebudou dobří v boji, když jim nedopřejeme chvíli odpočinku."

„Pak tedy vojsko zastavte, plukovníku," řekla Sendařanovi Polgara. „Myslím, že v těchto záležitostech se můžeme na Fulracha spolehnout." Obrátila se k šereckému králi. „Nebuď tak mrzutý, Anhegu," zchladila ho Polgara.

„Peču se zaživa, Polgaro," žehral.

„Zkus jít pár mil pěšky," řekla mu vlídně. „Možná bys pochopil, jak se cítí pěchota."

Anheg se zamračil, ale zůstal zticha

Když se zástup zastavil, Se'Nedra zatáhla za uzdu svého koně. Od doby, kdy byla Adara zraněná, Se'Nedra takřka nemluvila. Strašlivý pocit zodpovědnosti za téměř osudově zranění její družky jí otevřel

oči. Obrátila se do sebe, což pro ni bylo naprosto nepřirozené. Sundala si volný slaměný klobouk, který pro ni ještě v pevnosti vyrobil jeden zajatý Thull, a zamžourala na jasnou oblohu.

„Nasaď si ten klobouk, Se'Nedro," okřikla ji Polgara. „Nechci, abys dostala úpal."

Se'Nedra si jej poslušně nasadila na hlavu. „Už se vrací," oznámila a ukázala na malou tečku nad nimi na obloze.

„Omluvíte mě?" optal se generál Varana a obracel svého koně pryč.

„Jsi nemožný, Varano," pronesl král Rhodar k Tolnedřanovi.

„Proč pořád odmítáš přijmout, že je schopen dělat věci, kterým nevěříš."

„Je to zásada, Vaše Veličenstvo," odpověděl generál. „Tolnedřané v magii nevěří. Já jsem Tolnedřan, a proto ji musím odmítat." Pak trochu zaváhal. „Musím vsak připustit, že jeho zprávy jsou překvapivě přesné - ať už k nim přišel jakkoli."

Najednou se dolů jako kámen řítil ohromný, modře pruhovaný sokol, v poslední chvíli zatřepetal křídly a snesl se přímo před nimi na zem.

Generál Varana se otočil zády a předstíral hluboký zájem o pusté kopce asi pět mil od nich.

Jakmile sokol složil křídla, okamžitě se přeměnil. „Už zase trčíte na místě?" zeptal se zlostně.

„Vojáci si musí odpočinout, strýčku," odpověděla Polgara.

„Tohle není nedělní procházka, Pol," odsekl Beldin. Začal se drbat pod paží a znečistil vzduch kolem sebe řadou těch nejodpornějších nadávek.

„Co se stalo?" mírně se otázala Polgara.

„Blechy," zavrčel.

„Jak jsi přišel k blechám?"

„Navštívil jsem jiný ptáky, abych se jich vyptal, jestli něco neviděli. Myslím, že na mě naskákaly v supím hnízdě."

„Co tě, prosím tě, posedlo, že se přátelíš se supy?"

„Supi nejsou tak špatný, Pol. Plněj nezbytnou úlohu a jejich mláďatům se nedá upřít určitý kouzlo. No a supí samice narazila, asi dvacet leguí odtud, na mrtvýho koně. Když mi to řekla, letěl jsem tam,

abych se podíval. No a viděl jsem, že tou cestou přichází zástup Murgu."

„Kolik?" zeptal se rychle generál Varana, stále otočený zády.

„Asi tisíc," pokrčil rameny Beldin. „Rázujou docela tvrdě. Zřejmě vás odříznou už zejtra ráno."

„Tisíc Murgů není tak mnoho, abychom se nějak znepokojovali," řekl Rhodar a zamračil se. „Alespoň ne s takhle ohromnou armádou po boku. Jaký je však důvod, proč vyslali tisíc mužů? Co tím Taur Urgas sleduje?" Obrátil se k Hettarovi. „Mohl bys dojet dopředu a požádat Korodullina s baronem z Vo Mandoru, aby se k nám připojili? Myslím, že bychom se měli poradit."

Hettar přikývl, pobídl koně a vyrazil směrem k zářícím šikům mimbratských rytířů, které pochodovaly v čele vojska.

„Byli s Murgy i Grolimové, strýčku?" tázala se špinavého hrbáče Polgara.

„Leda, že by byli dobře schovaný," odvětil. „I když jsem to moc nezkoumal, aby mě nesundali."

Generál Varana náhle ukončil svoji pečlivou prohlídku okolních hor, otočil koně a přidal se k nim. „Hádám, že vojsko Murgů má být jen Taur Urgasovým důkazem spojenectví. Zřejmě si chce naklonit krále Gethella a zatímco Malloreánci se nehnou z Thull Zeliku, on chce dosáhnout určitého prospěchu tím, že nasadí pár oddílů na pomoc při obraně thullských měst a vesnic, které jsme vyplenili."

„To dává smysl, viď, Rhodare?" souhlasil Anheg.

„Možná," pochyboval Rhodar, „jenže Taur Urgas neuvažuje jako rozumný člověk."

Král Korodullin s Mandorallenem a baronem z Vo Eboru po boku přijeli, aby se přidali k poradě. Jejich pancíře se leskly ve slunečním svitu a všichni tři byli díky ocelovým krytům rudí horkem.

„Jak to můžete vydržet?" ptal se Rhodar.

„Síla zvyku, Vaše Veličenstvo," odpověděl Korodullin. „Pancíř vskutku nepohodlným jest, však snášeti jsme se jej naučili."

Generál Varanajim stručně vysvětlil situaci.

Mandorallen pokrčil rameny. „To v mžiku vyřízené jest. Vezmu pár tuctů mužů a z jihu celou hrozbu smeteme."

Barak pohlédl na krále Anhega. „Už chápeš, co si o něm my-

slím?" prohodil. „Teď vidíš, proč jsem byl tak úzkostlivý, když jsme se hnali přes Kthol Murgos."

Na poradu se přiřítil i král Fulrach a ostýchavě si odkašlal. „Mohl bych cosi navrhnout?" optal se.

„Moudrost krále Sendarie jest námi dychtivě očekávána," řekl zdvořile král Korodullin.

„Vojsko Murgů pro nás není velkou hrozbou, že?" ujišťoval se Fulrach.

„Ne, skutečně není," odvětil Varana. „Už jenom proto, že o nich víme. Domníváme se, že takhle malou pomocnou armádu poslali, aby si naklonili Thully. Jejich přítomnost v našem těsném okolí je víceméně nahodilá."

„Ale byl bych nerad, kdyby se dostali až k nám a viděli lodě," prohlásil pevně Anheg.

„O to se postaráme, Anhegu," ujistil ho Rhodar.

„Každá z částí našeho vojska by se s Murgy dokázala hravě vypořádat," pokračoval Fulrach, „ale nebylo by lepší — z morálního hlediska—dopřát vítězství celé armádě?"

„Příliš ti nerozumím, Fulrachu," řekl Anheg.

„Místo, aby oněch tisíc Murgů smetl ze světa jen pán Mandorallen, vyberme k boji po jednom oddílu z každé části armády. Nejen, že získáme zkušenost v taktickém vedení boje, ale i vojáci zakusí pocit hrdosti. Jednoduché vítězství je teď zpevní pro těžké časy, které možná nadejdou."

„Fulrachu, někdy mě mile překvapuješ," prohlásil Rhodar. „Myslím, že celá tvoje potíž je v tom, že tak chytře nevypadáš."

Muži, kteří měli vyrazit k jihu, aby se setkali s přicházejícími Murgy, byli — opět podle návrhu krále Fulracha — určeni losem. „Tímto způsobem předejdeme podezření, že vytváříme nějakou elitní sílu," poznamenal.

Zatímco zbytek zástupu pomalu pokračoval vstříc horním tokům řeky Mardu, vojsko v malém se pod velením Baraka, Hettara a Mandorallena obrátilo k jihu, aby odříznulo nepřátelský předvoj.

„Vrátí se v pořádku, že?" úzkostlivě se zeptala Se'Nedra Polgary, když sledovaly, jak se vojáci stále zmenšují a zmenšují v dálce cestou vyprahlým údolím směrem k ohromnému hřebeni.

„Určitě ano, holčičko," povzbudivě odvětila Polgara.

Princezna však celou noc nespala. Členové její armády byli poprvé nasazeni do opravdového boje a ona se pod pokrývkou zmítala a převracela, představujíc si veškeré možnosti zkázy.

Následujícího dne kolem poledního se mimořádná jednotka vrátila. Pár vojáků bylo obvázaných a asi tucet sedel zelo prázdnotou. Ale z každé tváře zářil vítězný pohled.

„Nádherná bitvička," hlásil Barak a široce se usmíval. „Chytili jsme je těsně před západem slunce. Již nikdy se nedozvědí, kdo je napadl.

Generál Varana, který jednotku doprovázel jako pozorovatel, byl trochu přesnější, když průběh boje líčil shromážděným generálům. „Obecná taktika šla přesně podle plánu," řekl. „Asturští lučištníci nejprve nepřítele zaskočili smrští šípů a pěchota se přesunula na vrchol dlouhého svahu. Tolnedřany, drasnijské kopiníky, Sendařany a arendské nevolníky jsme postavili do čelní řady a za jejich zády pokračovali asturští lučištníci ve střelbě. Jak jsme očekávali, Murgové vyrazili k útoku. Jakmile se vrhli do bitvy, Šerekové a Rivané se přesunuli do jejich týlu a Algarové začali pročesávat jejich křídla. Když se murgský útok rozpadl, mimbratští rytíři dokonali dílo zkázy."

„Bylo to naprosto skvělé!" vykřikl Lelldorin a jeho oči zářily. Měl ovázané rameno, ale bouřlivě rozhazoval rukama, až se zdálo, že na zranění úplně zapomněl. „V okamžiku, kdy Murgové byli naprosto zmatení, se ozvalo dunění a zpoza kopce se vyřítili rytíři se vztyčenými kopími, na nichž se třepotaly praporce. Jako ocelová vlna se vrhli na Murgy a pod kopyty jejich koní se otřásala celá země. V poslední chvíli všichni jako jeden muž předsunuli svá kopí a s ohromným nárazem prolétli řadami Murgů, jako by tam snad ani nebyli! Naprosto je rozdrtili, a hned vzápětí jsme vyrazili dobíjet. Byla to prostě nádhera!"

„Není on stejně šílený jako Mandorallen?" utrousil Barak k Hettarovi.

„Myslím, že to mají v krvi," odpověděl moudře Hettar.

„Utekl nějaký?" zeptal se Anheg.

Barak se na svého bratrance zlověstně zazubil. „Jakmile nadešla noc, slyšeti jsme, jak se někteří plazí pryč. A tak vyjel Relg s Ulgy, aby jim ukázal, zač je toho loket. Neboj se Anhegu, Taur Urgasovi

zprávu nikdo nepodá."

„Pravděpodobně zprávu dychtivě očekává, že?" zasmál se Anheg.

„Doufám jen, že je trpělivý," odvětil Barak, „protože bude čekat velmi dlouho."

Ariana se zasmušilým pohledem v očích odvedla Lelldorina stranou, aby mu během ošetřování rány vytkla nedostatek rozvahy. Její slova se naprosto vymykala obyčejnému hubování. Byla velmi výmluvná a obšírné spletité věty, jež používala, dodávaly jejím námitkám hloubku a šíři a mladého muže téměř dohnaly k slzám. Jeho rána, nepochybně lehká, se stala symbolem jeho lehkomyslného nedostatku pozornosti k ní. Arianin výraz byl stále utrápenější a v Lelldorinových očích byly patrné stopy mučivé úzkosti. Se'Nedra si povšimla, jak chytře Ariana zvrátila každou nepřesvědčivou výmluvu mladého muže v ještě větší osobní zranění, a tento postřeh pečlivě uložila do paměti. Garion byl sice poněkud bystřejší než Lelldorin, ale ona taktika by na něho mohla zabírat také, kdyby ji trochu

Oproti tomu se Taibino setkání s Relgem obešlo beze slov. Krásna žena z Maragu, kterou objevili v kobce pro otroky pod Rak Ktholem, aby vstoupila do otroctví mnohem opravdovějšího, se okamžitě po jejich návratu rozběhla k řadám ulgských fanatiků. S tlumeným výkřikem se bezmyšlenkovitě vrhla Relgovi kolem krku. Ten se jí vysmekl, ale již skoro bezděčně. „Nedotýkej se mě," mu strnulo na rtech, a jak cítil její blízkost, rozšířily se mu panenky v očích. Taiba si uvědomila Relgův odpor, bezmocně spustila ruce podél těla, ale svýma fialovýma očima stále okouzleně sledovala jeho bledou tvář. Pak pomalu, jako by kladl paži do ohně, Relg uchopil Taibinu ruku. V její tváři svitla nedůvěra, ale tu okamžitě vystřídal ruměnec. Chvíli si vzájemně hleděli do očí, a pak ruku v ruce odkráčeli pryč. Taiba měla ostýchavě sklopený zrak, ale na jejích plných smyslných rtech se rozléval nepatrný vítězný úsměv.

Drtivá porážka Murgů výrazně povzbudila ducha armády. Již se nezdálo, že horko a prach vysává z vojáků síly, jako tomu bylo během prvních dní pochodu. Navíc se cestou dál na východ prohloubil pocit vzájemného přátelství mezi odlišnými jednotkami.

Než dorazili k horním tokům řeky Mardu, uběhly další čtyři

dny vytrvalého pochodu. Pak jeden den sestupovali podél toku až k místu, kde mohli bezpečně usadit lodě na hladinu. Hettar a jeho algarští strážci vyjeli napřed a zjistili, že, než se řeka na thullských pláních uklidní, budou muset projet jedněmi peřejemi.

„Přes peřeje můžeme lodě přenést," prohlásil král Anheg. „Pojďme je dát na vodu. Už jsme ztratili mnoho času."

V onom místě byl docela vysoký břeh, ale vojáci jej lopatami a krumpáči činorodě snížili v plynulý nájezd. A po chvíli již jedna loď po druhé dosedaly na vodní hladinu.

„Budeme potřebovat chvíli na vztyčení stěžňů," podotkl Anheg.

„Nechme to na později," řekl mu Rhodar.

Anheg na něj ostře pohlédl.

„Stěžně ční příliš vysoko, Anhegu, a tak jako tak teď nebude třeba plachtoví. I tomu nejomezenějšímu Thullovi na světě by došlo, co se chystá, kdyby viděl, jak k němu po řece pluje les stěžňů."

Když na vodu spustili poslední loď, nastal večer a Polgara odvedla princeznu, Arianu a Taibu na palubu k Barakovi. Větřík, který přicházel po proudu řeky, jemně čeřil hladinu a pomalu kolébal loděmi. V dálce za strážnými ohni se rozpínaly thullské travnaté pláně, nad nimiž se klenula purpurová obloha s postupně se vynořujícími hvězdami.

„Jak daleko je to do Thull Mardu?" zeptala se Se'Nedra Baraka.

Velký muž, tahaje za svůj vous, hleděl po proudu řeky. Jeden den k peřejím," odvětil, „další den přesunu přes ně a asi dva dny potom."

„Čtyři dny," řekla tichým hlasem.

Přikývl.

„Už aby to bylo za námi," povzdechla

„A všechno zdárně, Se'Nedro," doplnil ji. „A všechno zdárně."

Kapitola patnáctá

LODĚ BYLY NAPROSTO PŘECPANÉ, PŘESTOŽE se na jejich paluby namačkala sotva polovina vojska. Zatímco Šerekové veslovali po proudu reky vstříc peřejím, algarští kmenoví bojovníci s mimbratskými rytíři střežili břehy a pěchota, která se nevešla do lodí, jela v těsném zástupu na náhradních koních.

Po obou stranách řeky se rozprostíraly mírně zvlněně thullské pláně, kde na nízkých kopcích rostla dlouhá, sluncem vyprahlá tráva. V dálce tu a tam spatřili skupinu křivých smrků, které se tyčily na některém z pahorků. Těsné okolí vodního toku lemovaly řady vrbin a ostružiní. Nebe zůstalo i nadále bezmračné a stále bylo horko, ačkoliv řeka sytila vzduch dostatkem vlhkosti a zmírňovala onu vyprahlost, jež muže i koně sužovala během pochodu pustým horským údolím. Putovali nepřátelskou krajinou a jezdci, kteří střežili břehy, byli neustále připraveni pohotově tasit zbraň.

Pak propluli širokým ohbím a před sebou zahlédli zčeřenou vodu peřejí. Barak otočil kormidlem své velké lodi a najel na souš. „Zdá se, že nadešel čas vystoupit a jít pěšky," zavrčel.

Na přídi se rozpoutala hádka. Vousatý král Fulrach hlasitě odmítal rozhodnutí, že jeho zásobovací vozy se ponechají u peřejí. „Netáhl jsem je celou cestu proto, aby zůstaly tady," prohlásil s neobvyklým rozčilením.

„Kvůli vozům nám všechno trvá déle," řekl mu Anheg. „Spěcháme, Fulrachu. Musím své lodě dostat za Thull Mardu, než Malloreánci a Murgové zjistí, co děláme."

„Když jsi měl nahoře v kopcích hlad a žízeň, byly ti vozy dobré," poznamenal zlostně Fulrach.

„Včera bylo včera, dnes je dnes. Musím se postarat o své lodě."

„A já se postarám o své vozy."

„Nic se jim nestane, Fulrachu," smířlivě vstoupil do rozhovoru Rhodar. „Opravdu je nutné pospíšit si a tvé vozy nemohou jet tak rychle."

„Jestli někdo půjde kolem a zapálí je, tak cestou zpátky do opevnění budeš skučet hlady, Rhodare."

„Vyčleníme muže, aby na vozy dávali pozor, Fulrachu. Buď rozumný. Děláš si příliš starostí."

„Někdo musí. Vy Alornové zapomínáte, že boj je jenom polovina vítězství."

„Přestaň se chovat jako hašteřivá ženská, Fulrachu," řekl neomaleně Anheg.

Fulrachova tvář ztuhla. „Poslední poznámku sis mohl odpustit, Anhegu," opáčil. Pak se obrátil zády a hrdě odešel.

„Co to do něj vjelo?" ptal se nevinně šerecký král.

„Anhegu, jestli tě nenaučili držet jazyk za zuby, budeme ti muset nasadit náhubek," zpražil ho Rhodar.

„Myslel jsem, že jdeme bojovat s Angaraky," mírně na to Brand. „Nebo se snad plány změnily?"

Hádka mezi jejími přáteli Se'Nedru znepokojila a se svými obavami šla k Polgaře.

„Není to nijak významné, holčičko," odvětila, když drhla Dejrukovi krk. „Nadcházející boj je trochu vyvádí z rovnováhy, to je všechno."

„Ale vždyť jsou to muži," namítala Se'Nedra, „cvičení válečníci."

„A to na věci něco mění?"

Princezna nevěděla, co odpovědět.

Přesun proběhl hladce a k večeru již lodě opět stály na řece za bíle kypícími peřejemi. Se'Nedra pociťovala nesnesitelný vnitřní tlak. Měsíce, které strávila budováním armády a pochodem k východu, se chýlily k závěrečnému vyvrcholení. Za dva dny se budou muset vrhnout na hradby Thull Mardu. Byl ten správný čas? Bylo to opravdu nezbytné? Neměli by raději město obeplout a vyhnout se tak boji? Přestože ji alornští králové přesvědčovali, že město musí být zničeno, Se'Nedřiny pochybnosti se prohlubovaly s každou ujetou míli. Co,

když to všechno byl omyl? Stála-li princezna na přídi lodi a hleděla na řeku, která se vinula thullskými pláněmi, přepadaly ji pocity ještě chmurnější.

„Město je asi dvě leguy před námi," zavolal vysoký Algar z břehu. „Jestli pojedeme ještě blíž, uvidí nás z hradeb."

„Dobrá," rozhodl Rhodar. „Pošli dál, ať všichni zakotví. Počkáme do setmění."

Barak přikývl a rychle pokynul jednomu z námořníků. Muž okamžitě zvedl dlouhou tyč s kusem sytě červené látky připevněné na jejím konci a loďstvo za nimi na znamení zpomalilo. Kotvy za skřípění rumpálů dosedly na dno a lodě se v mžiku líně pohupovaly a otáčely na místě.

„Ten noční útok se mi stále nelíbí," mrzutě zavrčel Anheg. „Ve tmě se může stát mnoho špatných věcí."

„Ale jim se mohou stát také," řekl Brand.

„Nejméně tucetkrát jsme o tom jednali, Anhegu," připomněl mu Rhodar. „A všichni jsme se shodit, že takhle to bude nejlepší."

„Nikdo nikdy předtím nic takového nedělal," trval na svém Anheg.

„A v tom je právě ten vtip," poznamenal Varana. „Obránci města nebudou útok čekat."

„Jseš si jistý, že tvoji muži uvidí, kam jedeme?" tázal se Anheg Relga

Zélot přikývl. Byl oblečený v drátěné košili a právě pečlivě zkoušel ostří svého zahnutého nože. „V noci vidíme stejně dobře jako ostatní ve dne."

Anheg vrhl zachmuřený pohled na fialové nebe. „Nenávidím, když jsem první, kdo zkouší něco nového," oznámil.

Čekali, až na pláně sestoupí tma. Z houštin podél řeky ospale zpívali ptáci a žáby začínaly svůj večerní koncert. Pomalu, ještě než nadešel večer, se na březích začala seskupovat jízda. Mimbratští rytíři se na svých mohutných ořích seřadili do šiků a algarští bojovníci se jako temné moře rozprostřeli za jejich zády. Na jižním břehu veleli Korodullin s Čo-Hagem, severní břeh byl pod dohledem Hettara a Mandorallena.

Pomalu se stmívalo.

Mladý mimbratský rytíř, který byl zraněn při útoku na Murgy, stál opřený o zábradlí a zamyšleně sledoval soumrak. Měl tmavé vlnité vlasy a sněhobílou dívčí pleť. Byl širokých ramen, mohutného krku a oči mu planuly mladickou nevinností. Výraz jeho tváře však naplňoval smutek.

Čekání bylo čím dál tím nesnesitelnější a Se'Nedra si naléhavě musela s někým popovídat. Opřela se o zábradlí vedle mladíka. „Proč jste tak smutný, rytíři,'" zeptala se ho tiše.

„Poněvadž nedovolili mi nadcházejícího dobrodružství nočního se zúčastniti z důvodu mého zranění lehkého, Vaše Veličenstvo," odpověděl a dotkl se své ovázané paže. Nevypadal, že by jej Se'Nedřin dotaz nějak vyvedl z míry.

„Je snad vaše nenávist k Angarakům tak velká, že nevyužitá příležitost nějakého zabít, vám působí bolest?" Se'Nedřina otázka byla trochu posměvačná.

„Nikoliv, paní má," odvětil. „Nedřímá ve mně nepřátelství k žádnému člověku, jakákoliv jeho rasa jest. Běduji nad tím, že svých bojových dovedností projeviti nemohu."

„Dovednosti? Takhle se stavíte k celé válce?"

„Jistě, Vaše Veličenstvo. Kterak jinak bych to posuzovati měl? Nepociťuji zášť k angarackým mužům a navíc je nesprávné protivníka při prověrce zbraní nenáviděti. Pár mužů již pod mým kopím či mečem na různých turnajích padlo, avšak k žádnému z nich zášť jsem nepociťoval. Naopak jsem jim byl spíše nakloněn, když jsme jeden s druhým zápasili."

„Ale pokoušel jste se je zmrzačit." Se'Nedra byla překvapená mladíkovým lhostejným postojem.

„V tom tkví bojová dovednost. Opravdová prověrka zbrani se bez zranění či smrti jednoho z bojovníků neobejde."

„Jak se jmenujete, urozený rytíři?" otázala se ho.

„ Jsem pán Beridel," odpověděl, „syn pána Andoriga z Vo Enderigu."

„To je onen muž s jabloní?"

„Ano, přesně ten, Vaše Veličenstvo." Mladíka zjevně potěšilo, že o jeho otci a zvláštním poslání, kterým ho pověřil Belgarat, slyšela. „Nyní můj otec po pravé ruce krále Korodullina bojuje. Tuto noc bych

s nimi také vyrážel, nebýt této nehody nešťastné." Smutně pohlédl na svoji zlomenou ruku.

„Budou i další noci, pane Berideli," ujistila ho, „a další boje."

„Jistě, Vaše Veličenstvo," souhlasil. Jeho tvář se na chvíli vyjasnila, ale vzápětí povzdechl a vrátit se ke svému pochmurnému dumání.

Se'Nedra odešla pryč a nechala jej s jeho myšlenkami samotného.

„Radši na ně nemluv," řekl jí ze stínu hrubý hlas. Byl to ošklivý hrbáč Beldin.

„Nevypadal, že by se něčeho bál," poznamenala trochu úzkostlivě Se'Nedra. Oplzlý čaroděj v ní vždy vyvolával úzkost.

„Je to mimbratskej Arenďan," odfrkl si Beldin. „Na to, aby mu docházel strach, není dost bystrej."

„Jsou všichni muži ve vojsku jako on?"

„Ne. Většina z nich se bojí, ale do boje půjdou — z různejch důvodů."

„A vy?" nemohla si pomoci, aby se nezeptala. „Také se bojíte?"

„Můj strach je trochu zvláštní," odvětil suše.

„Jak, zvláštní?"

„Jsme tímhle úkolem pohlcený už hodně dlouho — Belgarat, Pol, dvojčata a já - a mnohem víc mě znepokojuje, když něco jde špatným směrem, než abych se strachoval o svý osobní bezpečí."

„Co myslíte špatným směrem?"

„Proroctví je dost složitý — a neříká všechno. Pokud vím, tak dva možný závěry, který z toho všeho jdou vysoudit, jsou v naprostý rovnováze. I něco sakra nepatrnýho by mohlo tu rovnováhu naklonit jedním nebo druhým směrem. Mohlo by to bejt něco, co jsem přehlídnul. A toho se bojím."

„Všechno, co můžeme dělat, je snažit se ze sebe vydat to nejlepší."

„To nemusí stačit."

„A co víc byste chtěl dělat?"

„Nevím - a to mě trápí."

„Proč se trápit věcmi, které se nedají ovlivnit?"

„Ted' začínáš mluvit jako Belgarat. S oblibou mete věci ze stolu a občas spolíhá na svý štěstí. Já mám radši, když vím přesně, na čem jsem." Upřeně se zadíval do tmy. „Dnes v noci zůstaň v blízkosti Pol," řekl po chvíli. „Nehejbej se od ní. Mohla by ses dostat někam, kde jsi nechtěla bejt. Buď, zkrátka, s ní, bez ohledu na to proč."

„Co to znamená?"

„To opravdu nevím," odsekl podrážděně. „Jediný, co vím je, že ty, ona, ten kovář a to zbloudilý dítě, který jste našli, byste měli zůstat spolu. Chystá se něco neočekávanýho."

„Myslíte neštěstí? Musíme varovat ostatní."

„Netušíme, zda to bude neštěstí," odvětil. „V tom je právě celá ta potíž. Může to bejt důležitý a jestli je, neradi bychom si s tím zahrávali. Myslím, že bychom náš rozhovor měli zapíchnout do země. Jdi najít Polgaru a drž se jí."

„Ano, Beldine," řekla poddajně Se'Nedra.

Jakmile se začaly objevovat hvězdy, námořníci zvedli kotvy a celé šerecké loďstvo tiše vyrazilo po řece směrem k Thull Mardu. Ačkoliv byli od města vzdáleni ještě několik mil, povely se vydávaly sípavým šeptem a muži si dávali dobrý pozor, aby nedělali hluk, když připravovali zbraně a výzbroj, utahovali opasky, a když na poslední chvíli zkoušeli své vybavení a usazovali si přilbice."

Uprostřed lodi sloužil Relg svým Ulgům tichou bohoslužbu a hrdelním hlasem šeptal jakési formule v ulgském jazyce. Jejich bledé tváře byly pomazané sazemi a v modlitbě ke svému podivnému Bohu vypadali jako zástup stínů.

„Jsou klíčem k celé záležitosti," tiše poznamenal Rhodar k Polgaře, když sledovali zanícenou pobožnost Ulgů. „Jseš si jistá, že to Relg zvládne? Občas mi přijde trochu nestálý."

„Bude bezvadný," odpověděla Polgara. „Ulgové mají ještě více důvodů nenávidět Toraka než vy Alornové."

Lodě pomalu propluly širokým ohbím řeky a asi půl míle po proudu leželo město Thull Mardu, jehož hradby vyrůstaly z břehů ostrova uprostřed toku. Na hradbách plálo několik pochodní a celé město jemně zářilo do noci. Barak se rychle otočil, aby vlastním tělem zakryl paprsek tlumeného lodního světla. Kotvy pomalu klesaly temnou vodou ke dnu, pak tiše zaskřípěla lana, lodě zpomalily a po chvíli

se úplně zastavily.

Kdesi uprostřed města začal vztekle štěkat pes. Pak se s bouchnutím otevřely dveře a štěkot náhle vystřídalo bolestné zavytí.

„Pro člověka, který kope svého psa, nemám slov," zamumlal Barak.

Relg a jeho muži se tiše přesunuli k zábradlí lodi a začali se po lanech spouštět do malých člunů připravených dole. Se'Nedra je bez dechu sledovala, upírajíc oči do temnoty. Díky slabému hvězdnému svitu ještě chvíli viděla, jak několik stínu vesluje vstříc městu. Pak stíny zmizely. Slyšela jen šplouchnutí vesla následované výhružným zasyčením. Princezna se otočila a pozorovala, jak od jednotlivých lodí vyplouvají další čluny, které tiše následovaly Relga a jeho Ulgy vstříc opevněnému ostrovnímu městu.

„Myslíš, že je jich dost?" zašeptal Anheg Rhodarovi.

Tlustý král Drasnie přikývl. „Všechno, co mají udělat, je zabezpečit místo, kde se vylodíme a hlídat bránu, kterou otevřou Ulgové," řekl tiše, „a na to jich je dost."

Mírný noční větřík čeřil hladinu vody a rozhoupával lodě. Se'Nedra již nebyla schopná unést napětí, a tak položila konečky prstů na amulet, který jí před mnoha měsíci věnoval Garion. A jako vždy, její uši naplnil hukot rozhovorů.

„*Yaga, tor gohek* vilta." Byl to Relgův zvučný hlas, jenž cosi šeptal. *„Ka tak Veed"*

„Tak co?" zeptala se Polgara a nevytáhla jedno obočí.

„Nevím, co říkají," odpověděla bezradně Se'Nedra, „mluví v Ulgu."

Z amuletu najednou zazněl přidušený sten, ale pak rychle a zlověstně utichl.

„My - myslím, že někoho zabili," řekla roztřeseným hlasem Se'Nedra.

„To je teprve začátek," poznamenal se spokojeným úsměvem Anheg.

Se'Nedra sundala prsty z amuletu. Neměla sílu dál poslouchat sténání mužů umírajících ve tmě.

Čekali.

Pak někdo zakřičel, hlas byl plný strašlivých bolestí.

„To je ono!" prohlásil Barak. „To je znamení! Vytáhněte kotvy!" zařval na své muže.

Za vysokými temnými hradbami Thull Mardu náhle vyšlehly dva různě plameny a okolo nich se míhaly stíny. V tu samou chvíli se uvnitř města ozval rachot těžkých řetězů a hlasitě skřípění, jako by byl těžkopádně spuštěn padací most přes severní rameno řeky.

„Vesla!" křičel Barak na svoji posádku. Ztěžka otočil kormidlem a zamířil ke klesajícímu mostu.

Nad hradbami se objevilo více pochodní a bylo slyšet poplašné výkřiky. Kdesi začal naléhavě vyzvánět zvon.

„Vyšlo to!" vykřikl Anheg a radostně plácal Rhodara po zádech. „Ono to opravdu vyšlo!"

„Samozřejmě, že to vyšlo," odvětil Rhodar a jeho hlas byl rovněž pln veselí. „Netluč do mě tolik, Anhegu. Uděláš mi modřiny."

Už nebylo nutné držet jazyk za zuby a celé loďstvo po Barakově vzoru spustilo válečný pokřik. Vzplály pochodně a oči vojáků seřazených podél zábradlí žhnuly válečným nadšením.

Najednou vodní hladinu rozvířilo mohutné cáknutí asi dvacet sáhů od pravého boku Barakovy lodi a každého na palubě zkropil proud vody.

„Katapult!" křičel Barak a ukazoval na hradby, jež se před nimi vynořily. Jako ohromný dravý hmyz se nad zdí pohupovala těžká trámová konstrukce, jejíž dlouhé vrhadlo se opět natahovalo zpět, aby po přijíždějícím loďstvu mrštilo dalším balvanem. Vrhadlo se však náhle zastavilo ve chvíli, kdy přes hradby přelétla smršť šípů. Poté houf Drasnijců, snadno rozpoznatelný kvůli dlouhým kopím, katapult ovládl.

„Pozor tam dole," zvolal jeden z nich do zmatku při zdi, pak se vrhadlo těžkopádně zakymácelo a celý katapult se s třeskotem zřítil na skály pod hradbami.

Na padacím mostě se ozval dusot kopyt a do města vtrhli mimbratští rytíři.

„Jakmile zakotvíme u mostu, byl bych rád, kdybyste ty, princezna a ostatní dámy, šly na severní břeh," řekl stručně Rhodar Polgaře. „Tam se vám snad nic zlého nestane. Boj bude trvat zřejmě až do rána a není důvod žádnou z vás vystavovat nebezpečí."

„Dobrá, Rhodare," souhlasila Polgara, „Ani *ty* nedělej nic pošetilého. Nezapomeň, že jsi docela dobrý terč."

„Dám na sebe pozor, Polgaro — ale nesmím nic propást." Pak se zasmál podivným chlapeckým smíchem. „Už dlouho jsem se tolik nebavil," prohlásil.

Polgara na něj vystřelila očima. „Příteli!" pronesla tónem, který říkal vše.

Strážný oddíl mimbratských rytířů doprovodil dámy a Dejruka asi tisíc sáhů proti proudu, stranou jezdců, kteří se řítili vstříc obleženému městu. Písečná pláž malé zátočiny se mírně svažovala do vody, ze tří stran chráněná příkrými travnatými břehy. Olban a kovář Durnik pro ně rychle vztyčili stan, rozdělali malý oheň a pak vylezli na břeh, aby sledovali útok,

„Jde to podle plánu," hlásil Durnik ze svého výhodného místa. „Šerecké lodě stojí bok po boku přes jižní kanál. Až se vysunou můstky, budou oddíly moci přecházet z jedné strany na druhou."

„Už vojáci zevnitř dobyli jižní bránu?" tázal se Olban, zíraje směrem k městu.

„Nejsem si jistý," odvětil Durnik. „Ale určitě se v těch místech bojuje."

„Dal bych cokoli, jen abych tam mohl být," bědoval Olban.

„Zůstaň, kde jsi, mladíku," řekla mu přísně Polgara. „Ustanovil ses strážcem rivanské královny, tak přeci nebudeš utíkat pryč jenom proto, že jinde se dějí zajímavější věci."

„Ano, paní Polgaro," odpověděl mladý Rivan a zahanbeně sklopil zrak. Já jenom -"

„Jenom co?"

„Přál jsem si vědět, co se tam děje, to je všechno. Můj otec a moji bratři jsou uprostřed bojů, zatímco já musím stát tady a zpovzdálí sledovat."

Za hradbami náhle vyšlehl mohutný plamen a osvítil řeku rudou září.

Polgara povzdechla. „Proč vždycky všechno spálí?" otázala se smutně.

„Zvyšuje to zmatek, domnívám se," odvětil Durnik.

„Možná," řekla Polgara, „ale už jsem to viděla tolikrát. Je to

vždycky stejné a vždycky je u toho oheň. Myslím, že se přestanu dívat" Obrátila se k hořícímu městu zády a pomalu odešla dál od břehu.

Noc byla nekonečná. Před úsvitem, když hvězdy začínaly blednout, stála unavená princezna Se'Nedra na travnatém břehu poblíž zátoky a s napětím pozorovala, jak město Thull Mardu umírá. Celé bloky domů byly v plamenech a občas, když se nějaký dům zřítil, vytryskl vstříc nebi proud jisker. To, co v jejích představách vvpadalo tak povzbudivě a nádherně, bylo ve skutečnosti úplně jiné a Se'Nedře bylo zle z toho, co učinila. Nicméně položila konečky prstů na svůj amulet. Musela vědět, co se stalo, protože nevědomost jí sužovala ještě více než hrozné události ve městě.

„Pěkná bitva," slyšela, jak říká král Anheg. Zdálo se, že král Šereků je kdesi vysoko — pravděpodobně na městských hradbách.

„Byla to věc cviku," odvětil Barak, kníže z Trellheimu. „Posádka Murgů sice bojovala do poslední kapky krve, ale Thullové padali jeden přes druhého a pokoušeli se vzdát."

„Co jste s nimi udělali?" ptal se král Čo-Hag.

„Nahnali jsme je na hlavní náměstí," odpověděl Barak. „Bavili se zabíjením Grolimů, kteří vybíhali z chrámu."

Najednou se Anheg zle zasmál. Jak je Grodegovi?" tázal se.

„Zdá se, že to přežije," řekl Barak.

„To je škoda. Když jsem v jeho zádech viděl sekeru, myslel jsem, že někdo za mě vyřešil jednu starost."

„Rána nebyla příliš hluboká," smutně pronesl Barak. „Má jenom poraněnou páteř. Asi nebude chodit, ale stále dýchá."

„Na Murgy se člověk nemůže spolehnout," znechuceně poznamenal Anheg. „Nic neudělají pořádně."

„Ale řady Medvědího kultu znatelně prořídly," řekl s úsměvem Barak. „Myslím, že jich nezbylo víc než dva tucty. Přestože bojovali velmi dobře."

„Proto tu také byli. Za jak dlouho bude svítat?"

„Řekl bych, že za půl hodiny."

„Kde je Rhodar?"

„Rabují s Fulrachem ve skladech," odvětil král Čo- Hag. „Murgové zde mají zásoby a Fulrach je chce zabavit."

„To je dobře," řekl Anheg, „ale možná by bylo lepší, kdyby

pro ně někdo skočil. Myslím, že je na čase, abychom se odsud vypařili. Jakmile se rozední, kouř všem v okruhu dvaceti leguí oznámí, co se tu přihodilo. Pochod zpět do opevnění bude trvat pěkně dlouho a mělo by vyrazit i loďstvo,"

„Za jak dlouho se dostaneš do Východního moře?" ptal se Čo-Hag.

„Za pár dní," odpověděl Anheg. „Po proudu se dá plout velmi rychle. Tvému vojsku zabere návrat do pevnosti nejméně *týden*, že?"

„Zřejmě," řekl Čo-Hag. „Pěchota nepochoduje tak rychle. Támhle je Brendig! Pošleme ho pro Rhodara." A zakřičel dolů na Sendařana. „Plukovníku Brendigu, podívejte se, prosím, po Rhodarovi a pošlete ho k nám."

„Co je to?" zeptal se náhle Barak.

„Co je co?" tázal se Anheg.

„Připadlo mi, že jsem něco zahlédl - támhle na jihu - kde se ze tmy vynořuje obrys kopce."

„Nic nevidím."

,,Byl to jen malý záblesk - jako když se něco pohne."

„Třebas to byl murgský zvěd," Anheg se krátce zasmál. „Nemyslím, že dnešní událost udržíme dlouho v tajnosti."

„Je to tam znovu," vykřikl Barak.

„Teď jsem to videl také," souhlasil král Čo-Hag.

Pak bylo chvíli ticho a obloha se mezitím nepatrně rozjasnila V Se'Nedře by se krve nedořezal.

„Belare!" zaklel Anheg ohromeným hlasem. „Je jich jak much!"

„Lelldorine!" zakřičel Barak dolů z hradeb. „Brendig šel pro Rhodara. Běž je oba najít a okamžitě je sem pošli. Pláň na jihu je plná Murgů."

Kapitola šestnáctá

„PANÍ POLGARO!" ZAJEČELA SE'NEDRA a vtrhla do stanu. „Paní Polgaro!"

„Co se děje, Se'Nedro?" Polgařin hlas vycházel *ze* tmy uvnitř. „Barak a Anheg jsou na hradbách města," řekla princezna vyděšeně. „Právě ted' viděli, jak z jihu přichází vojsko Murgů."

Polgara rychle přešla k ohni, v náručí držela spícího Dejruka. „Kde je Beldin?" tázala se.

„Neviděla jsem ho od minulého večera."

Polgara pozvedla hlavu a zavřela oči. Po chvíli se ozval rychlý tlukot křídel a v písku nedaleko od doutnajícího ohně přistál mohutný sokol.

Jakmile se Beldin přeměnil do své přirozené podoby, začal strašlivě nadávat.

„Jak to, že sis jich nevšiml dříve, strýčku?" zeptala se ho Polgara.

„Jsou s nimi i Grolimové," zavrčel a stále chrlil jednu kletbu za druhou. „Grolimové cítí, že je sleduju, tak vojsko pochodovalo jen v noci a Grolimové je zaštítili."

„Kde se skrývali během dne?"

„Zřejmě v thullských vesnicích, kterejch je na jihu spousta. Nenapadlo mě soustředit se na ně." Opět začal nadávat a sprostě se proklínal, že si nevšiml celé armády Murgů.

„Na nadávky je pozdě, strýčku," řekla chladně Polgara.

„Jenomže, to ještě není všechno, Pol," podotkl čaroděj. „Ze severu přichází další, stejně velký vojsko — Malloreánci, Nadrakové a Thullové. Jsme sevřený jako v kleštích."

„Kolik času nám zbývá, než dorazí?" optala se Polgara.

Beldin pokrčil rameny. „Moc ne. Murgové jdou zarostlou kra-

jinou - ty tu budou asi za hodinu. Malloreánci o trochu dřív."

Polgara utrousila pár pepmých nadávek. „Leť za Rhodarem," řekla hrbáčovi. „Řekni mu, že musíme okamžitě přemístit Anhegovo loďstvo - než Angarakové přitáhnou katapulty a zakotvené lodě potopí."

Znetvořený muž přikývl, předklonil se, stočil ruce za záda a začal s přeměnou.

„Olbane," zavolala Polgara na mladého Rivana, „vyhledej pána Mandorallena a Hettara a okamžitě je pošli sem. Spěchej."

Olban na ni vrhl překvapený pohled, a pak běžel pro svého koně.

Kovář Durnik sklouzl z břehu na písečnou pláž. Jeho tvář byla strnulá. „Ty a dámy musíte okamžité odjet, paní Pol," řekl jí. „Tady se bude válčit a uprostřed bojů není místo pro žádnou z vás."

„Nikam nepojdu, Durniku," odpověděla s náznakem podrážděnosti. „Všechno jsem to začala a zůstanu až do konce."

Jakmile měla Ariana jasno, vrátila se do stanu. Po chvíli se opět vynořila a nesla pevný plátěný vak s lékařským náčiním. „Dáte mi svolení k odchodu, paní Polgaro?" zeptala se chladně, jako by se nedělo nic neobvyklého. „V bojích jsou ranění a já musím přípravy pro jejich ošetření učiniti. Toto místo jest pro péči o vojáky příliš vzdálené."

Polgara se na ni dlouze zadívala. „Dobrá," souhlasila. „Dávej však na sebe pozor a nezdržuj se v blízkosti bojů."

Taiba si oblékla plášť. „Půjdu s tebou," řekla Arianě. „Nevím o tom skoro nic, ale cestou mě můžeš zaučit."

„Jdi jim pomoci nahoru, Durniku," požádala Polgara kováře, „a pak se sem opět vrať."

Durnik důstojně přikývl a pomohl dívkám na strmý břeh.

Mandorallen přidusal na svém oři s Hettarem po boku.

„Víš, co se stalo?" tázala se Polgara.

Mandorallen přikývl.

„Je možné stáhnout se, než nepřítel dorazí?"

„Nikoliv, paní Polgaro," odvětil vysoký rytíř. „Jsou příliš blízko. Navíc naším cílem jest šereckému loďstvu volný průjezd do Východního moře zajistiti. Musíme angarácká vrhadla stranou ná-

mořnictva udržeti."

„S tím nesouhlasím," pronesla nevrle a opět se dala do nadávání.

Brand, v šedém plášti oblečený správce Rivy, přijel v doprovodu generála Varany na břeh k Mandorallenovi a Hettarovi. Všichni čtyři sesedlali a seskočili z břehu dolů do písku. „Začali jsme vyklízet město," pronesl mohutný Rivan hlubokým hlasem, „a většina loďstva již vytahuje kotvy. Ponecháme zde jen pár lodí jako most přes jižní kanál."

„Je nějaká možnost, jak stáhnout celé vojsko na jeden nebo na druhý břeh?" zeptala se Polgara.

Zavrtěl hlavou. „Na to není čas, Polgaro."

„Budeme tedy rozděleni řekou," podotkla, „a žádná z částí nebude dost silná na to, aby se utkala s Angaraky, kteří se valí proti ní."

„To je součást taktiky, paní Polgaro," řekl jí generál Varana. „Musíme držet oba břehy, dokud neodpluje loďstvo."

„Myslím, že Rhodar špatně odhadl záměry Angaraků," poznamenal Brand. „Byl si tak jistý, že Taur Urgas i 'Zakat se oba budou chtít vyhnout ztrátám na životech, a tak s touto možností nepočítal."

Generál Varana sepjal své mužné ruce na zátylku a přecházel po úzké pláži sem a tam. Čelo měl svraštělé urputným přemýšlením. „Myslím, že začínám rozumět významu onoho zástupu Murgů, který jsme porazili v horách," řekl.

„Vaše Milosti?" Mandorallen nedočkavě vybídl Varanu, aby pokračoval.

„Byla to jen zkouška našeho odhodlání," vysvětloval Varana „Angarakové potřebovali vědět, kdy jsme učinili hlavní přesun. Jedno ze základních pravidel ve válce je nenechat se vlákat do vážných bojů, když chceš jen odvracet pozornost. Ten zástup byl návnada. A my jsme na ni, bohužel, skočili."

„Myslíte, že jsme na Murgy neměli útočit?" zeptal se ho Hettar.

„Zřejmě ne. Útok zmařil naše úmysly, protože jsme je tak dali nepříteli najevo. Podcenil jsem Taur Urgase. Obětoval tisíc mužů, jen aby zjistil, co máme za lubem."

„Co teď?" tázal se Hettar.

„Připravíme se k boji," odpověděl Varana. „Přál jsem si, abychom bojovali za lepších podmínek, ale musíme vystačit s tím, co je."

Hettar pohlédl přes řeku, v jeho tváři se zračila dychtivost. „Kdyby byl čas, přeplaval bych na jižní břeh," zamyslel se.

„Jedna nebo druhá strana," řekl rozpačitě Brand. „Jaký je mezi nimi rozdíl?"

„Tam jsou Murgové," odvětil Hettar. „Proti Malloreáncům vlastně nic nemám."

„Tohle není vyřizovaní osobních účtů, pane Hettare," poukázal Varana

„Pro mě ano," zasmál se Hettar.

„Musíme bezpečnost paní Polgary a princezny zajistiti," vstoupil Mandorallen. „Navrhuji družinu strážců vyčleniti, jež by dámy zpět do horské pevnosti doprovodila"

Brand zavrtěl hlavou. „Cestu zpátky budou střežit jako oko v hlavě," nesouhlasil. „To by nebylo bezpečné."

„Má pravdu, Mandorallene," řekla Polgara rytíři. „Navíc každého muže je třeba právě zde." Upřela své oči k severovýchodu. „A pak je tu támhleto." Ukázala na hradbu těžkých mraku, jež se objevily přímo nad obzorem. Mračna byla černá jako uhel, valila se, vřela a občas se jimi prořízl blesk.

„Bouře?" ptal se generál Varana a vypadal trochu překvapeně.

„V tomto ročním období ne - a už vůbec ne z tohoto směru," odpověděla Polgara. „Grolimové cosi chystají a to bude můj boj. Rozmístěte své jednotky, pánové. Máme-li bojovat, je nutné se náležitě přichystat."

„Lodě už vyrazily," hlásil Durnik, jakmile se s Olbanem vrátili do malé zátoky, „a vojáci opouštějí město."

Přijel Rhodar. Jeho sazemi umouněná tvář se leskla potem. „Anheg odplouvá," zavrčel a sklouzl z koně.

„Kde je Fulrach?" tázal se Brand.

„Převáží oddíly na jižní břeh."

„Nebude nás na této straně málo?" zdvořile se obával Varana.

„Můstek je příliš úzký," řekl Rhodar. „Trvalo by celé hodiny, než by po něm přešla celá polovina vojska. A Brendig s oddílem již podřezává podpěry, abychom, jakmile dorazí Angarakové, mohli můs-

tek strhnout."

„Proč?" zeptala se Se'Nedra.

„Thull Mardu je na příliš výhodném místě, Vaše Veličenstvo," vysvětloval Varana. „Nechceme dopustit, aby se na ostrov dostal jediný Angarak - jestli to bude v našich silách." Pohlédl na Rhodara. „Už jste přemýšlel o taktice?" ptal se.

„Bude-li to možné, dáme Anhegovi půl dne," odvětil Rhodar. „Po dvaceti leguích řeka vtéká do bažinatého kraje, kde už ho Angarakové nebudou moci obtěžovat. Pěchotu postavíme do obvyklého šiku - kopiníci, legie, Sendařané a tak dal. Lukostřelci budou podporovat pěší pluky z druhé řady a Algarové z boku napadnou nepřátelská křídla. Mimbratské rytíře bych ponechá! v záloze, dokud se Malloreánci nesešikují k prvnímu útoku."

„To ale není vítězná taktika, jestli mi Vaše Veličenstvo promine, že do toho mluvím," poznamenal generál Varana

„Nejsme zde, abychom zvítězili," řekl mu Rhodar, „ale abychom Angaraky šest hodin pozdrželi, a pak odtáhli pryč. Nemá cenu mrhat životy vojáků pokusem o vítězství v boji, který je předem prohraný." Obrátil se k Hettarovi. „Pošli oddíl svých bojovníků, aby pročistili okolí dolního toku řeky. Řekni jim, ať smetou každého Malloreánce, kterého podél břehu najdou. Je možné, že 'Zakatovi a Taur Urgasovi uniklo poslání našeho loďstva. Angarakové nejsou dobří mořeplavci, a tak si snad neuvědomí, co může Anheg udělat, až se dostane do Východního moře."

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo," poznamenal Varana, „ale celá vaše taktika - včetně loďstva - je jenom neustálým odkládáním."

„V tom je právě ten vtip, Varano," procedil mezi zuby Rhodar. „Všechno, co ted' děláme, je ve skutečnosti podružná záležitost. To opravdu důležité se stane v Malloree, až Belgarion dorazí do Kthol Mišraku. Je čas jít, pánové. Malloreánci tu budou co by dup a my musíme být ve střehu."

Mračno, na něž ukazovala Polgara, znepokojivou rychlostí kráčelo jejich směrem na klikatých nohách blesků a postupně halilo krajinu do temně rudého hávu. Zdálo se, že zevnitř duje horký vítr, který ohýbal trávu a divoce zmítal ocasy a hřívami koní. Jakmile král Rhodar a ostatní odjeli, aby se utkali s přibližující se malloreánskou

armádou, vylezla Polgara se Se'Nedrou a Durnikem na travnatý břeh a bez dechu zírali na temnou hrozbu, jež se jim nezadržitelně řítila vstříc. Polgara byla bledá a ve větru jí vlály vlasy. „Vezmi dítě, Se'-Nedro," řekla chladně. „A neopouštěj ho, děj se, co děj."

„Ano, paní Polgaro," přitakala Se'Nedra a vztáhla po Dejrukovi ruce. Dítě k ní okamžitě přišlo, jeho malý vážný obličej byl plný klidu. Zvedla jej a přivinula si ho k hrudi.

„Dej ruku?" řekl a ukázal na blížící se bouři.

Najednou se ze země uprostřed šiků jejich armády vynořily přízračné postavy. Byly celé v černém se špinavými ocelovými maskami na tvářích a v rukách třímaly krátké oštěpy s velkými ostrými hroty. Mladý mimbratský rytíř bez rozmyslu vytrhl z pochvy svůj široký meč a jednu z postav prudkým pohybem proklál. Meč stínem bez účinku prosvištěl, avšak jakmile se jej dotkl, třeskl hrom, do špice mladíkovy ocelové přilbice udeřil blesk a celé okolí ozářil proud oslnivého světla V tu ránu rytíř ztuhl v křečích a štěrbinami v jeho hledí se vyvalil kouř. Jeho kůň se prudce naklonil dopředu, padl na kolena a v okamžiku, kdy se opět rozhostila tma, kůň i muž se mrtvi zhroutili k zemi.

Polgara bolestivě sykla a zvýšila hlas. Nezdálo se, že mluví příliš hlasitě, ale její slova měla účinek i na nejvzdálenější křídla armády. „Nedotýkejte se přízraků," varovala Jsou to jenom obrazy Grolimů, a když od nich zůstanete stranou, neublíží vám. Dotknete-li se jich, udeří do vás blesk."

„Ale, paní Pol," namítal Durnik, „když vojáci budou před stíny uhýbat, rozdrobí se jejich šiky."

„O stíny se postarám," odvětila nemilosrdně. Pozvedla obě paže nad hlavu, pěsti pevně sevřené. Tvář se jí zachmuřila naprostým soustředěním, pak vyřkla jedno slovo a zároveň rozevřela ruce. Tráva, která pod tlakem horkého větru směřovala k nim, se v té chvíli obrátila na opačnou stranu. Stíny Grolimů, jež zasáhla síla její vůle, se začaly kroutit a scvrkávat. Potom každý z nich tiše vybuchl a rozplynul se.

Když zmizel poslední z přízraků, Polgara těžce oddychovala, a kdyby býval nepřiskočil Durnik a nepodepřel ji, zhroutila by se. „Jste v pořádku?" zeptal se starostlivě.

„Za chvilku budu," řekla a celou vahou se o něj opřela. „Stálo

mě to mnoho sil." Unaveně se na Durnika usmála a hlava jí poklesla na jeho urostlé rameno.

„Vrátí se?" tázala se Se'Nedra. „Mám na mysli, jestli byli zranění i skuteční Grolimové a nejen jejich stíny."

Polgaře přes tvář přelétl nepatrný úsměv. „To víš, že jsou zranění," odpověděla. „Tito Grolimové navždy přišli o své přízraky. Už je nikdy nikam nevyšlou."

„Vůbec nikdy?" vyjekla Se'Nedra.

„Vůbec nikdy."

Přiletěl Beldin. Ve větru několikrát zamával perutěmi a snesl se na zem. „Máme spousty práce, Polgaro," zamručel, jakmile se přeměnil do své přirozené podoby. „Musíme něco udělat s bouří, kterou sem ženou ze severovýchodu. Mluvil jsem s dvojčaty. Oni budou působit z jižní strany mračna, my dva si vezmeme na starost severní stranu."

Podívala se na něj s otazníky v očích.

Jejich vojsko se chystá postupovat pod ochranou bouře," vysvětloval. „Není třeba, abychom se ji pokoušeli udržet na místě. To by nás stálo mnoho sil. Chceme protrhnout zadní okraje mračna a spustit bouři na samotný Angaraky."

„Kolik Grolimů takovou bouři vytváří, strýčku?" zeptala se jej.

„Kdo ví?" Pokrčil rameny. „Ale musí vynakládat obrovský úsilí, jen aby ji udrželi ve svý moci. Jestli všichni čtyři najednou udeříme do zádní části mračna, uvolněný napětí bouře za nás dokončí všechno ostatní."

„Proč to nenecháte prostě přejít?" tázal se Dumik. „Naši vojáci nejsou děti. Kvůli malé přeháňce se jim kolena neroztřesou."

„Tohle není malá přeháňka, kováři," řekl kysele Beldin. Pár stop od nich zadunělo o zem cosi velkého a bílého. „Kdybys dostal pár takovejch kamennejch pozdravů do hlavy, už by ses nikdy o nic nestaral."

Jsou velké jako slepičí vejce," překvapené zamumlal Durnik.

„A zřejmě budou ještě větší." Beldin se obrátil k Polgaře. „Podej mi ruku," řekl jí. „Dám znamení Beltirovi a udeříme ve stejnou chvíli. Připrav se."

Do trávy dopadalo stále více kamenů. Jeden obzvlášť velký

dopadl na útes a s ohlušující ránou se roztříštil na tisíc kousků. Z míst, kde stála sešikovaná armáda, se ozývalo nepravidelné řinčení, jak kameny odskakovaly od zbroje mimbratských rytířů či jak zvonily o vztyčené štíty pěchoty.

A pak se spustil prudký déšť s kroupami - provazy vody se zuřivě zmítaly ve větrných vlnách. Nebylo vidět na krok a nedalo se dýchat Olban přiskočil se svým štítem, aby jim chránil Se'Nedru a Dejruka. Najednou sebou trhl, protože na jeho rameno dopadl velký kámen. Ale ruka, ve které držel štít, zůstala pevně na svém místě.

„Protrhli jsme to, Pol!" křičel Beldin. „Udeřme ještě jednou, Ať snědí, co si navařili."

Polgařina tvář se zkroutila soustředěním, a když její a Beldinova vůle společně krotily rozbouřenou oblohu, podlomila se jí kolena. Jakmile se obě ohromné síly střetly, ozval se ohlušující třesk. Najednou se mrak rozdělil vedví a zakouřeným vzduchem se prořízly dva blesky. Vysoko nad nimi narazila jedna klikatá zář do druhé a na zem se snesla smršť ohnivých koulí. Na uhel spálení muži padali v oblacích dýmu do trávy, kde z nich zbyly jen kouřící slupky. Ztráty však nebyly jen na straně vojáků ze západu.

Jakmile ohromnou, nesnesitelně nabitou bouři zasáhla společná síla Polgařiny a Beldinovy vůle ze severního břehu a Beltirovy a Belkirovy vůle z břehu jižního, mračno se obrátilo, jeho vzdálenější část se roztrhla a postupující Malloreánci tento návrat palčivé pocítili na vlastní kůži. Proud blesků rozmetal jejich těsné šiky jako obrovské opilé koště a celou zemi zahalil kouř z mrtvých těl. Když padl pilíř grolimské magie, jenž hnal bouři směrem k řece, obrátila se i vichřice a se sklíčením a kvílením bičovala Angaraky deštěm a kroupami.

Ze středu hrozného mračna nad jejich hlavami se vynořila temně černá chapadla vzdušných vírů, která se s přišerným hukotem řítila vstříc zemi. Jeden z posledních mohutných kuželů se zavrtal přímo do středu červeně oděných Malloreánců. Jakmile smrtící vír těžce dopadl na zem, nepředstavitelnou silou vyřízl dvouset, sáhový kruh do nepřátelských šiků. Muži i s koňmi byli šílenou smrští vyvěrající z temného mračna rozerváni na kusy, jež vichřice — se zlomky zbroje a cáry jejich červených halen — rozmetala po ohromených a vyděšených Malloreáncích stojících po stranách naprosté zkázy, která

se prohnala středem jejich vojska.

„Nádhera!" zajásal Beldin a škodolibou radostí poskakoval z jedné nohy na druhou.

Najednou se ozvalo zvučné troubení rohu, těsné šiky drasnijských kopiníků a tolnedrijských legionářů, které stály tváří v tvář zmatenému nepříteli, se rozestoupily a zpoza nich se jako zářící řeka vyřítili mimbratští rytíři s Mandorallenem v čele. V plné rychlosti kosili nepřipravené Malloreánce. Krajinou se nesl zoufalý křik a řinčení kovu. Řada za řadou se pod mimbratskými meči kácela k zemi a zbytek vystrašených vojáků prchal pryč v domnění, že si zachrání alespoň holý život. Na útěku však narazili na algarské bojovníky, kteří je obklíčili ze stran a divoce mávali svými lesklými šavlemi.

Na druhé zadutí Mandorallenova rohu se Mimbratští otočili, tryskem vyrazili zpět a za sebou nechávali žalostné úpění a krev.

Prudký déšť téměř ustal a nad odplouvajícím mračnem se objevila modrá obloha. Grolimská bouře se pomalu roztrhlala a zbylé mraky uháněly do dáli thullských plání.

Se'Nedra pohlédla na jižní břeh a viděla, že i tam se bouře rozptýlila a že oddíly pod vedením králů Čo-Haga a Korodullina napadají šiky zmatených Murgů. Pak princezna prudce obrátila hlavu k říčnímu rameni, které obtékalo jižní stranu ostrovního města. Přemostění z šereckých lodí bylo během zuřivé bouře zničeno a z té strany ostrova nezbylo nic než prázdná hladina. Vojáci, kteří ještě zůstali ve městě, proudili přes můstek na severní břeh. Jako jeden z posledních přes řeku přecházel vysoký sendarský mladík. Jakmile byl na břehu, okamžitě vyrazil proti proudu směrem k Se'Nedře. Když se přiblížil, poznala jej. Byl to Rundorig, Garionův přítel z dětství, a usedavě plakal.

„Mistře Durniku," vzlykal, když k nim doběhl, „Dorun je mrtev."

„Co jsi říkal?" tázala se Polgara a svraštila čelo.

„Dorun, paní Pol," slzel Rundorig. „Utopil se. Přecházeli jsme na jižní břeh, když bouře přetrhla lana, kterými byly svázané lodě. Dorun spadl do řeky a - jak víte - neuměl plavat. Pokoušel jsem se ho zachránit, ale voda se nad ním zavřela dřív, než jsem ho stačil zachytit." Vysoký mladík ukryl tvář ve svých dlaních.

Polgara zbledla a její oči se náhle zalily slzami. „Postarej se o

něj, Durniku," řekla kováři, otočila se a kráčela pryč, hlavu skloněnou zármutkem.

„Snažil jsem se, Durniku," vyhrkl Rundorig a stále vzlykal. „Opravdu jsem se ho snažil chytit — ale v cestě mi stálo mnoho lidi. Nemohl jsem k němu doběhnout včas. Viděl jsem, jak mizí pod hladinou, ale už se nedalo nic dělat."

Durnik se zachmuřenou tváří položil plačícímu chlapci ruku kolem ramen. I v jeho očích byly slzy, avšak neřekl nic.

Se'Nedra se nemohla dát do pláče. Před časem pozvedla ruku, vytáhla mírumilovné chlapce z domu, vlekla je přes polovinu světa a ted' jeden z nejlepších Garionových přátel zahynul v temných vodách řeky Mardu. Dorunova smrt padala na její hlavu a ona nemohla plakat. Sžíral ji ukrutný vztek. Obrátila se k Olbanovi. „Zabij je!" procedila mezi zuby.

„Prosím, má královno?' Olban na ni zíral s otevřenými ústy.

„Jdi!" poručila mu. „Vezmi svůj meč a jdi. Zabij, co nejvíc Angaraků dokážeš - za mě, Olbane. Zabij je za mě!" A poté se konečně rozplakala.

Olban pohlédl nejprve na štkající princeznu, pak na pobíhající Malloreánce, kteří se ještě nevzpamatovali z drtivého nájezdu Mimbratů. Jakmile vytrhl meč z pochvy, jeho tvář se rozjasnila

„Jak má královna poroučí!" zakřičel a vyrazil pro svého koně.

Když přední malloreánské řady prchaly před bojechtivými Algary se smrtonosnými šavlemi v rukou, stále větší a větší počet jejich krajanů ležel bezmocně v trávě. Zanedlouho byly nízké pahorky ubíhající k severu pokryty vrstvou mrtvých těl. Díky jejich červeným halenám se zdálo, jako by krvácela i sama země. Do následujícího útoku však nešli Malloreánci. Místo nich neochotně pochodovali obtloustlí Thullové v zablácených hadrech. Malloreánci jeli přímo za nimi na koních a poháněli je biči, aby zaujali útočné postavení.

„Základní malloreánská taktika," zamručel Beldin. „'Zakat chce, aby umírali hlavně Thullové. Rád by si uchoval vlastní oddíly na tažení proti Taur Urgasovi."

Se'Nedra pozvedla svůj uslzený obličej. „Co teď budeme dělat?"zeptala se znetvořeného čaroděje.

„Budeme zabíjet Thully," odvětil stroze. „Thulové nejsou do-

bří vojáci. Stačí jeden, dva mimbratské útoky, ztratí hlavu a prchnou pryč."

Když líné jednotky Mišrak ak Thullu pomalu pochodovaly vstříc pevnému šiku kopiníků a legionářů, vztyčili Astuřané své luky, napnuli tětivy a vzduchem prosvištěla spousta - asi sáh dlouhých - šípů. Jakmile se pár předních řad zhroutilo pod zničující smrští, začal zástup Thullů couvat. Výkřiky Malloreánců zesílily a celou plání se rozlehlo práskání jejich bičů.

Pak zazněl Mandorallenův roh, pěchota se rozestoupila a do útoku opět vyrazili mimbratští rytíři. Thullové pohlédli na řítící se zástup mužů v ocelových zbrojích a okamžitě se dali na útěk. Malloreánští poháněči byli vystrašeným davem strženi z koní a ušlapáni prchajícími thullskými vojáky.

„Thullům stačí málo," utrousil Beldin a spokojeně sledoval zmatené hemžení. Pak se zle zasmál. „Myslím, že po tomhle bude 'Zakat na krále Gethella dost zlej."

Mandorallenovi rytíři docválali zpět na svá místa za pěchotou a obě armády se navzájem probodávaly pohledy přes pole nasáklé angarackou smrtí.

Válečným polem zavanul náhlý chlad a Se'Nedra se roztřásla. Ačkoliv si sluneční paprsky našly cestu skrz rozptýlená mračna, nepřinesly žádné teplo. A přestože vítr již zcela ustal, chlad nezadržitelně sílil. Pak se ze země a z temné říční hladiny začala zvedat mlha.

Beldin sykl. „Polgaro," vyrušil truchlící čarodějku, „potřebuju tě.

„Nech mě na pokoji, strýčku," odpověděla hlasem, který byl stále plný zármutku.

„Brečet můžeš pozdějc," řekl jí ostře. „Grolimové vysávaj ze vzduchu teplo. Jestli nevyvoláme vítr, nastane tak hustá mlha, že ji budeš moct krájet."

Obrátila se, její tvář byla chladná. „Tobě není nic svaté, viď?" zeptala se ho otevřeně.

„Asi ne," připustil, „ale pojďme k věci. Jestli Grolimové vytvoří mlžnej kryt, budeme mít celou armádu páchnoucích Malloreánců za krkem a ani je neuvidíme přicházet. Pojď, Pol. Když se do

toho neopřeme, zahyne spousta našich lidí. Truchlit můžeš potom." Podal jí svoji drsnou žilnatou ruku.

Mlžný závoj začal tu a tam houstnout. Válečné pole před pěchotou se postupně zatahovalo bílou oponou, až zmizelo úplně.

„Vítr, Pol," pronesl Beldin, když jej brala za ruku. „Největší vítr, jakej dokážeš vyvolat."

Zápas, jenž následoval, se odehrál v tichu. Polgara a Beldin ruku v ruce soustředili své vůle, a pak udeřili. Pokoušeli se nalézt slabé místo v ztuhlém vzduchu, který podél břehů řeky věznil hustou mlhu. Chabý poryv větru zavířil neprodyšnou mlhou a ustal stejně náhle, jako začal.

„Víc, Pol," vybízel ji Beldin. Jeho ošklivá tvář byla zbrocená potem, jak zkoušel pohnout nehybným vzduchem.

„Tímhle způsobem to nepůjde, strýčku," prohlásila a uvolnila si ruku. Na její tváři byla patrná únava. „Nemáme se o co opřít. Kde jsou dvojčata?" „Hierarchové z Rak Ktholu jsou s Taur Urgasem na obhlídce," odpověděl hrbáč. „A dvojčata s tím maj plný ruce práce. Ty nám nepomůžou."

Polgara se napřímila. „Působíme na příliš krátkou vzdálenost," řekla. „Pokaždé, když se pokusíme vyvolat místní větřík, přiskočí tucet Grolimů a udusí jej."

„Hmm," souhlasil Beldin.

„Budeme muset sáhnout dál," pokračovala „Začneme vzduchem pohybovat někde mimo jejich dosah a až sem vítr dorazí, bude mít takovou sílu, že jej Grolimové nezastaví."

Beldin přimhouřil oči. „To je nebezpečný, Pol," varoval ji. „I kdyby se nám takovej kousek podařil, nesmírně by nás oba vyčerpal. Pak bychom už neměli sílu čelit sebemenšímu útoku."

„Je to sázka, strýčku," přijala, „ale Grolimové jsou neústupní. Budou svoji mlhu chránit do posledního dechu. Unaví se také. Možná tak, že se nezmohou na nic dalšího."

„Nesnáším slovo možná."

„Máš lepší nápad?"

„Ne, teď ne."

„Pak je tedy rozhodnuto."

Opět se chytili za ruce.

Princezně se zdálo, že uplynula celá věčnost. Se srdcem v krku zírala na dvojici čarodějů, jak stojí ruku v ruce se zavřenýma očima, silou svých myslí pronikají přes rozpálené holé pláně až k západnímu obzoru a celou vahou své magické moci se pokoušejí do širokého údolí řeky Mardu přitáhnout teplý vzduch. Se'Nedra všude kolem vnímala nesnesitelné mrazení grolimské mlhy rozprostřené ve strnulém vzduchu, který bílou dusivou stěnu pevně svíral a znemožňoval veškeré snahy o její rozptýlení.

Polgara těžce oddychovala, její hrud' se dmula a tvář měla zbrázděnou nadlidským úsilím. Beldin byl předkloněný, jeho ohnutá ramena směrovala dopředu a vypadal jako člověk, který zkouší zdvihnout horu.

Najednou Se'Nedra ucítila slabý závan prachu a vůni sluncem vysušené trávy. Byl to jen krátký okamžik a princezna si nejprve myslela, že je výplodem její představivosti. Vzápětí se závan opakoval, tentokrát silněji, a mlha se jemně zavířila. Ale pak opět vše ustalo.

Po chvílí Polgara zasténala sípavým hlasem a mlha začala proudit. Ve vlhké trávě pod Se'Nedřinýma nohama se třpytily kapičky rosy, mírně ji ohýbaly a vzduchem se nesla sílící vůně thulských plání.

Zdálo se, že soustředění, které drželo mlhu strnulou, ochabuje, neboť Grolimové zřejmě přesunuli svoji pozornost na vítr, jenž stále rychleji vanul z rozlehlého údolí na západě. Mlžný závoj se postupně trhal a po částech opadal. Odpor slábl a slábl, až polevil úplně a Grolimové odpadli vyčerpáni soubojem se soupeřem nad své schopnosti.

Vítr stále sílil a svým teplým proudem čeřil chladnou hladinu řeky. Tráva ševelila a mlha se zmítala v poryvech větru, jako by byla živá.

Se'Nedra viděla hořící město Thull Mardu a na pláni podél řeky se vynořovaly řady pěších jednotek.

Teplý vítr plný prachu dul pořád silněji a rozháněl mlhu, která se jako neskutečný přelud vznášela nad zemí. Na bitevní pole již tu a tam dopadaly sluneční paprsky a po chvíli byl celý kraj zalitý zlatým světlem.

„Polgaro!" náhle vyděšeným hlasem vykřikl Durnik.

Se'Nedra se rychle otočila a viděla, jak smrtelně bledá čaroděj-ka pomalu klesá k zemi.

Kapitola sedmnáctá

LELLDORIN Z WILDANTORU NEKLIDNĚ přecházel sem a tam podél řady svých lučištníků a každou chvíli se zastavoval, aby naslouchal zvukům přicházejícím ze zamlžené plané, jež se rozprostírala před shromážděnou pěchotou. „Slyšíš něco?" naléhavě se zeptal tolnedrijského legionáře, který stál opodál.

Tolnedřan zavrtěl hlavou.

Z tuctu různých míst se mlhou prořezával týž šepot.

„Slyšíš něco?"

„A ty něco slyšíš?"

„Co dělají?"

Kdesi před nimi se ozval slabý kovový úder.

„Támhle!" zakřičeli všichni jako jeden muž.

„Ještě ne!" obořil se Lelldorin na jednoho ze svých krajanů, jenž pozvedl luk. „Může tam být jen zraněný Thull. Šetři šípy."

„Není to vítr?" zeptal se jeden drasnijský kopiník. „Belare, prosím, ať je to vítr."

Lelldorin zíral do mlhy a neklidně přejížděl prsty po tětivě.

Pak na tváři ucítil letmý dotek vánku.

„Vítr," vykřikl kdosi.

„Vítr." Proběhlo celým vojskem.

Po chvíli vánek ustal a mlha strnula snad ještě více než předtím.

Někdo hořce povzdechl.

Mlha se hnula a pomalu začala proudit. Byl to vítr!

Lelldorin zadržel dech.

Mlha se trhala a po zemi proudily její šedivé jazyky.

„Támhle se něco pohybuje!" vyštěkl jakýsi Tolnedřan. „Připravte se!"

Mlha vířila stále rychleji a zmítala se v horkém prašném větru, který vanul dolů údolím. Lelldorin měl oči na stopkách. Na pláni se

míhaly stíny, ne dál než sedmdesát kroků od pěchoty.

Pak se mlha náhle rozplynula, jako by odpadl houževnatý odpor, a vysvitlo slunce. Celá pláň před nimi byla plná Malloreánců. Jejich kradmé kroky vpřed se v náhlém slunečním překvapení zastavily.

„Teď" vykřikl Lelldorin a pozvedl luk. Řada střelců, která stála před nim, okamžitě následovala jeho příkladu. Uvolnění tisíce tětiv naráz zaznělo jako akord ohromné lyry. Hvízdající smršť šípů prolétla nad hlavami pěších jednotek, které pevně stály před střelci. Než letící šípy prolétly těsnými šiky Malloreánců, zdálo se, že na mžik ustrnuly ve vzduchu.

Plíživý útok Malloreánců nezakolísal, ani se nezachvěl, prostě padl. S žalostným úpěním se celé jednotky zhroutily k zemi pod smrští asturských šípů.

Lelldorinova ruka se mihla k trsu šípů, které si předtím zabodal do země u svých nohou. Jeden z nich jemně vyjmul, natáhl tětivu a vystřelil. A pak znovu - a znovu. Hejna svištících šípů se přes pěchotu klenula jako ohromný vzdušný most, na jehož konci padal jeden Malloreánec za druhým.

Asturská smršť pokračovala a mrtvi Malloreánci se káceli, jako by jejich řady stínala ohromná kosa.

Pak se vzduchem prořízla mocná výzva Mandorallenova rohu, šiky lukostřelců a pěchoty se rozestoupily a země zaduněla pod útokem mimbratských rytířů.

Zmateni smrtícími šípy a vystrašeni pohledem na neúprosný útok, jenž se k nim řítil, se Malloreánci rozprchli.

S radostným smíchem na tváři nechal Lelldorinův bratranec Torasin klesnout svůj luk, aby se pošklebovaI utíkajícím Angarakům. ,,Zvládli jsme to, Lelldorine!" křičel a pořád se smál. „Natrhli jsme jim zadky!" K bitevnímu poli byl otočený bokem a nesledoval, co se děje. V ruce třímal svůj luk, Černé vlasy mu splývaly přes ramena a jeho tvář zářila nadšením. A takového si jej Lelldorin navždy zapamatoval.

„Tore! Pozor!" zařval Lelldorin, ale už bylo pozdě. Na smršť asturských šípů odpověděli Malloreánci smrští sobě vlastní. Ze stovky katapultů rozmístěných pod nízkým pahorkem na severu vylétl

ohromný mrak kamenů, který dopadl na vojáky podél břehu. Kámen o trochu větší než lidská hlava vrazil do Torasinovy hrudi a přimáčkl ho k zemi.

„Tore!" Lelldorinův křik byl plný mučivé úzkosti. Rozběhl se ke svému raněnému bratranci. Torasin měl zavřené oči a z nosu mu proudila krev. Jeho hrudník byl rozdrcený.

„Pomozte mi!" volal Lelldorin na skupinu nevolníků, která stála opodál. Nevolníci mu poslušně přispěchali na pomoc, ale jejich oči říkaly jasněji než jakákoliv slova, že Torasin je mrtev.

Barakova tvář byla pochmurná, když stál u kormidla své veliké lodi. Jeho veslaři zabírali v rytmu tlumeného bubnu a lod' plula po proudu řeky.

Šerecký král Anheg se opíral o zábradlí. Sundal si přilbici, aby mu studený říční vítr vyfoukal pach kouře z vlasů. Jeho drsný obličej byl stejně truchlivý jako Barakův. „Co myslíš, jaké jsou jejich vyhlídky?" zeptal se.

„Příliš radostné ne," odvětil stroze Barak. „Ani ve snu nás nenapadlo, že Malloreánci a Murgové zaútočí u Thull Mardu. Vojsko se rozdělilo na dvě poloviny a každá z nich bojuje proti početní převaze. Obávám se, že jim nastávají krušné časy." Přes rameno pohlédl na půl tuctu úzkých člunů, které pluly za jeho velkou lodí. „Držte se při sobě!" zavolal na muže v jednom z malých člunů.

„Malloreánci před námi! Na severním břehu!" křičela hlídka ze strážního koše. „Asi půl míle od nás."

„Namočte palubu," poručil Barak.

Námořníci do řeky hodili vědra na dlouhých lanech, vytáhli je plné vody a polili dřevěnou palubu.

„Dej znamení lodím za námi," řekl Anheg vousatému námořníkovi, který stál na zádi. Lodník přikývl, obrátil se a zvedl dlouhé bidlo, na jehož konci byla přivázaná velká vlajka. Začal jím mocně mávat na lodě, které pluly v závěsu za nimi.

„Dávej pozor s tím ohněm!" zakřičel Barak na muže, který na vyvýšené plošině pobíhal okolo štěrku pokrytém žhavými uhlíky, jestli nás podpálíš, budeme muset do Východního moře doplavat."

Na samém konci vyvýšené plošiny stály tři natažené katapulty s mohutnými vrhádly.

Král Anheg pošilhával po Malloreáncích, kteří pobíhali kolem tuctu ohromných obléhacích praků stojících na severním břehu.

„Nejdřív pošleme tvé úzké čluny," rozhodl Anheg.

Barak zavrčel a vztyčením ruky dal znamení šesti člunům, jež pluly za jeho lodí. Vzápětí úzké čluny poskočily a prořezávaly se proudící vodou kupředu. Na přídi každého z nich bylo dlouhé vrhadlo nabité volně sepnutým svazkem šípů. Čluny podporovány říčním proudem pádily a jejich vesla se ohýbala.

„Nabijte katapulty!" zahřímal Barak na muže u žhavých uhlíků. , A nerozlijte tu kolomaz na palubu."

Námořníci dlouhými železnými háky ze žhavých uhlíků zvedli tři ohromné hliněně nádoby, ve kterých byla vroucí směs kolomazi, pryskyřice a zemního oleje. Nádoby s rozpálenou tekutinou obalili olejem nasáklými hadry a umístili je na vrhadla připravených praků.

Čluny uháněly vodou jako hladoví chrti. Když Šerekové projížděli kolem místa, kde Malloreánci ztěžka mířili své katapulty, vymrštila se vrhadla jejich praků a vysoko do vzduchu vylétly svazky šípů. Šípy rychle stoupaly, pak v nejvyšším bodě letu poněkud zpomalily, oddělily se jeden od druhého a jako smrtící déšť se snesly na červené haleny Malloreánců.

Barakova loď, jež plula těsně za úzkými čluny, se hrdě nesla při pobřežních křoviscích. Muž s rudými vousy držel kormidlo pevně ve svých mohutných pažích a po očku sledoval starého šedivého prakmistra, který měl ruce jako dubové pahýly. Prakmistr prohlížel řadu vrubů vyříznutých do zábradlí před svými stroji. Nad hlavou měl dlouhou bílou hůl, kterou nakláněl tu napravo, tu nalevo, čímž udával směr. Barak otáčel kormidlem přesně podle pohybů hole. Pak se hůl náhle zastavila a Barak zajistil kormidlo železným hákem. Lodníci připravenými pochodněmi zapálili hadry, kterými byly obalené nádoby s žhavou směsí.

„Pal!" vyštěkl prakmistr. S dunivým rachotem se vymrštilo dlouhé vrhadlo a hořící nádoby i se svým smrtícím obsahem letěly na Malloreánce a jejich katapulty. Nádoby se ve vzduchu otevřely a všude kolem rozsévaly oheň. Malloreánské katapulty vzplanuly.

„Dobrá střelba," zasvěceně poznamenal Anheg.

„Dětská hra," pokrčil rameny Barak. „Strefit pobřeží nevyža-

duje žádný zvláštní um." Pohlédl zpět. Čluny patřící ke Greldigově lodi zasypaly Malloreánce další smrští šípů a praky na palubě Barakova vousatého přítele byly rovněž nataženy a nabity. „Nezdá se, že by Malloreánci byli bystřejší než Murgové. To jim nedošlo, že bychom mohli střílet?"

„Tento základní nedostatek mají všichni Angarakové," odpověděl Anheg. „Je to znát ze všech jejich spisů, Torak nikdy nepovzbuzoval nápaditost."

Barak se zamyšleně zadíval na svého bratrance. „Víš, co mi běží hlavou, Anhegu? Mám pocit, že celý ten rozruch, který jsi způsobil v Rivě - ohledně Se'Nedry jako velitelky vojsk - zdá se mi, žes nejednal upřímně. Jsi příliš chytrý, než abys neústupně trval na něčem, co není zas tak důležité."

Anheg zamrkal.

„Ne nadarmo tě nazývají Anhegem Prohnaným," zasmál se Barak. „Tak co to mělo znamenat?"

„Sebral jsem tím Brandovi vítr z plachet," zubil se šerecký král. „Byl jediným, kdo mohl Se'Nedru zabrzdit, kdybych mu ovšem dal možnost. Rivané jsou velmi usedlí, Baraku. Stranil jsem Brandovi a říkat jsem všechno za něj. A pak, když jsem přiznal porážku, neměl ani kouska půdy pod nohama."

„Jsi velmi přesvědčivý. Jednu chvíli jsem myslel, že ses pomátl na rozumu."

„Díky," odvětil s žertovnou poklonou král Šereků. „S mým obličejem velmi snadno přimíješ ostatní, aby si o tobě mysleli to nejhorší. A čas od času je to užitečné. Támhle jsou Algarové." Ukázal na kopce přímo za hořícími malloreánskými katapulty. Ohromný houf jezdců uháněl jako vlčí smečka ze svahu dolů za zmatenými Malloreánci.

Anheg povzdechl. „Rád bych věděl, co se děje u Thull Mardu," řekl. „I když mám pocit, že to už nikdy nezjistíme."

„Asi ne," souhlasil Barak. „A jakmile vplujeme do Východního moře, půjdeme ke dnu i my."

„Ale spoustu Malloreáncu vezmeme s sebou, vid', Baraku?"

Barakovou odpovědí byl zlý úšklebek.

„Nikdy jsem se nezajímal, jaké to je, když se člověk topí," a

udělal obličej.

„Snad budeš mít štěstí a chytíš šíp do zad."

„Díky," kysele odsekl Anheg.

Asi o hodinu později, když zničili další tři malloreánská postavení na břehu řeky, vpluli do krajiny plné močálů a bažin. Na Anhegův rozkaz lodníci napěchovali dřívím jeden vykotlaný pařez a zapálili jej. Jakmile se oheň rozhořel, vhodili do plamene několik hrstí zelených krystalů. K nebesům začal stoupat sloup zeleného dýmu.

„Snad to Rhodar uvidí," zamračil se šerecký král.

„Jestli si nevšimne on, určitě si toho všimnou Algarové," pronesl Barak. „A pošlou mu zprávu."

„Jenom doufám, že budou mít dostatek času na ústup."

„Já také," řekl Barak. „Ale, jak jsi říkal, možná to už nikdy nezjistíme."

Král Čo-Hag, vůdce algarských kmenových náčelníků, seděl na koni vedle arendského krále Korodullina. Mlha už byla skoro pryč a připomínal ji jen tenký opar. Nedaleko od nich seděli bok po boku dvojčata Beltira s Belkirou, čarodějové, kteří se skloněnými hlavami usnuli vyčerpáním. Čo-Haga jímala hrůza, když pomyslel, co by se mohlo stát, kdyby s nimi dva svatí staří muži nebyli. Stínové obrazy Grolimů, jež se objevily uprostřed jejich řad, by pokořily i *ty* nejudatnější válečníky. Potom ohlušující bouře, která by rozdrtila celé vojsko, a nakonec dusivá neproniknutelná mlha. Dva čarodějové s vlídnými tvářemi však veškeré grolimské útoky s chladným odhodláním potřeli. Ted' přicházeli Murgové a čas magie vystřídal čas oceli.

„Nechal bych je přijít trochu blíž," navrhl Čo-Hag svým tichým hlasem, když Korodullin sledoval moře Murgů, které bojovalo s šiky drasnijských kopiníků a tolnedrijských legionářů.

„Jste si vaší taktikou jist, Čo-Hagu?" zeptal se se starostlivým výrazem mladý arendský král. „Napadat útoky nepřátelské vždy úkolem rytířů z Mimbre bylo. Váš návrh, by pěší křídla do boje vyslána byla, mne v rozpaky uvádí."

„Takhle zabijeme víc Murgů, Korodulline," odvětil Čo-Hag a vyndal své slabé nohy ze třmenů. „Když tví rytíři útočí na nepřátelská křídla, nechají spousty vojáků naživu. A ty může rozdrtit pěchota."

„Pominul jsem, že s pěšími jednotkami lze i takto nakládati," uznal Korodullin. „Má neznalost pěšího boje je do nebe volající."

„Nejen tvoje, drahý příteli," řekl mu Čo-Hag. Já jsem na tom úplně stejně. Ale bylo by od nás nečestné, kdybychom pěchotě nenechali pár Murgů, ne? Konec konců urazili dlouhou cestu, než došli až sem."

Král Arendie o Čo-Hagových slovech přemýšlel s vážnou tváří. Bylo zřejmé, že cosi jako smysl pro humor je mu naprosto cizí. „To jsem si neuvědomil," přiznal. „Bylo by od nás krajně sobecké, kdybychom jim podíl na bojích upřeli. Musím s vámi souhlasiti. Kolik Murgů by mohlo jejich čestným údělem býti?"

„To opravdu nevím," odpověděl Čo-Hag a svraštil čelo. „Řekl bych, že několik tisíc. Nechceme být lakomí, ale — na druhou stranu — posílat vojáky pro smrt také není příliš šlechetné."

Korodullin povzdechl. „Toť obtížné rozhodování, králi Čo-Hagu—mezi lakotou a pošetilou marnotratností."

„Jeden z údělů královského úřadu, Korodulline."

„Svatá pravda, Čo-Hagu, svatá pravda." Mladý arendský král znovu povzdechl a uvažoval, kolik postupujících Murgů by si mohli dovolit pěchotě poskytnout. „Myslíte, že dva Murgové na každého, jenž pěšmo bojuje, by uspokojivým počtem býti mohli?" otázal se pomalu a váhavě.

„To zní přijatelně."

Korodullin se s úlevou usmál. „Budiž tedy rozhodnuto," prohlásil. Ještě nikdy jsem Murgy nerozděloval, ale není to tak složité, jak na první pohled se zdálo."

Král Čo-Hag se dal do smíchu.

Slečna Ariana obejmula Lelldorina kolem třesoucích se ramen a jemně jej odvedla od lůžka, na kterém leželo tělo jeho bratrance.

„Můžeš s ním něco udělat, Ariano?" úpěnlivě prosil a po jeho tváři se koulely slzy. „Ovázat ho léčivým obkladem - nebo něčím takovým."

„Toť nad mé síly jest, urozený pane," odvětila laskavě Ariana. „Však sdílím váš smutek ze smrti jeho."

„Neříkej to slovo, Ariano. Torasin nemůže být mrtev."

„Lituji, urozený pane," řekla stroze. „Odešel a žádná z mých

dovedností jej zpět přivolati nedokáže."

„Polgara by mohla," prohlásil najednou Lelldorin a jeho oči naplnila zoufala naděje. ,,Pošli pro Polgaru."

„Nemám, koho bych pro ni poslala, urozený pane," podotkla a rozhlédla se po stanu, kde s Taibou a několika dalšími pečovaly o zraněné. ,,Muži zde veškerou naši pozornost a péči potřebují."

„Pak tedy půjdu sám," pronesl Lelldorin, jeho oči byly stále zality slzami. Otočil se a vyběhl ze stanu.

Ariana žalostně povzdechla a přes Torasinův bílý obličej přehodila plátěnou pokrývku. Potom se obrátila k zraněnému, kterého právě přinesli do jejího stanu.

„Neobtěžujte se s ním, urozená paní," řekl arendský nevolník s protáhlým obličejem, když se sklonila nad jeho druhem.

Ariana mu věnovala tázavý pohled.

„Je mrtvý," vysvětloval nevolník. „Malloreánský šíp mu skrz naskrz provrtal hruď." Smutně se díval mrtvému do tváře. „Ubohý Detton," povzdechl. „Umřel mi v náručí. Víte, co byla jeho poslední slova?"

Ariana zavrtěla hlavou.

„Řekl, 'Alespoň jsem tu měl dobrou snídani,' a potom umřel."

„Proč jsi jej sem tedy přinésti ráčil, když tvrdíš, že již mrtev jest?" laskavé se ho zeptala Ariana

Nevolník smutně pokrčil rameny. „Nechtěl jsem ho nechat ležet v blátě jako prašivého psa," odvětil. „Celý život s ním všichni zacházeli, jako by na něm vůbec nezáleželo. Byl to můj přítel a já ho tam nemohl nechat jako hromadu smetí." Hořce se pousmál. ,,Nemyslím si, že mu to nějak pomůže, ale chtěl bych, aby odpočíval alespoň trochu důstojně." Neohrabaně mrtvého poplácal po rameni. „Promiň, Dettone," řekl, „ale asi bude lepší, když se vrátím do boje."

„Jaké tvé jméno jest, příteli?" tázala se Ariana.

„Říkají mi Lammer, urozená paní."

„Potřebují tě v boji naléhavě?"

„Pochybuji, urozená paní. Střílel jsem šípy na Malloreánce. Moc mi to nejde, ale je to moje povinnost."

„Zde budeš užitečnější," prohlásila. „Mám tu mnoho zraněných a málo rukou, jež by o ně pečovati mohly. A navzdory tvému

divokému zevnějšku s tebou hluboce soucítím. Budeš tak laskav a pomůžeš mi?"

Zalapal po dechu. „Co chcete, abych dělal?" zeptal se.

„Taiba nad ohněm látku na obvazy vyváří," odvětila. „Nejprve se o oheň postarej, poté káru s pokrývkami venku nalezni. Pokrývky přines sem, dobrý Lammere. Pak ti další úkoly uložím."

„Dobrá," odpověděl odevzdaně Lammer a vyrazil k ohni.

„Co pro ni můžeme udělat?" tázala se Se'Nedra hrbatého Beldina. Princezna odhodlaně pohlížela do tváře bledé čarodějky, která bezvládně ležela v náručí kováře Durnika

„Nechme ji spát," zavrčel Beldin. „Zítra nebo pozítří bude v pořádku."

„Co je s ní?" zeptal se ustaraným hlasem Durnik.

„Je vyčerpaná," nevrle odsekl Beldin. „Copak to není jasný?"

„Jenom z toho, že spustila vítr? Už jsem ji viděl dělat věci, které vypadaly mnohem obtížněji."

„Vůbec nevíš, o čem mluvíš, kováři," zahřímal Beldin. Znetvořený čaroděj byl bledý jako stěna a třásl se po celém těle. „Když si začneš zahrávat s počasím, musíš vztáhnout ruce na nejmocnější síly světa. Radši bych zastavoval příliv nebo srovnával se zemí horu, než ve strnulým vzduchu vyvolával vítr."

„Ale Grolimové bouří pohnuli," řekl Durnik.

„To se vzduch hejbal sám. Strnulý bezvětří je něco úplně jiného. Máš vůbec ponětí o tom, kolik vzduchu musíš rozhejbat, abys vyvolal i ten nejmenší vánek? Víš, jakej je to tlak - a jaká ohromná tíha?"

„Vzduch neváží nic," namítla Se'Nedra.

„Opravdu?" odpověděl jízlivě Beldin. Jsem rád, že mi to říkáš. Mohli byste vy dva už konečně sklapnout a nechat mě chvíli vydechnout?"

„A jak to, že ona omdlela a vy ne?" ptala se Se'Nedra.

„Jsem silnější než ona," odvětil Beldin, „a taky vzteklejší. Pol do toho dává celý srdce, zvlášť když se rozruší. To dělala vždycky. Přecenila svý síly, což ji vyčerpalo." Zkroucený malý muž se napřímil, otřepal se jako pes, který vylezl z vody, a pochmurnýma očima

se rozhlédl kolem. „Ještě mám něco na práci," řekl. „Myslím, že jsme malloreánské Grolimy pěkně vyřídili, ale přesto bude — pro jistotu — lepší zůstat ve střenu. Vy dva tady buďte s Pol a dohlídněte na toho kluka." Ukázal na Dejruka, který s vážnou tváří stál v písku pláže.

Potom se Beldin přikrčil, přeměnil se do sokolí podoby a, ještě než měl hotové peří, vzlétl k nebi.

Se'Nedra se chvíli dívala, jak kroužil nad bitevním polem, ale pak obrátila pozornost zpět k Polgaře, jež byla stále v bezvědomí.

Výpad mimbratských rytířů krále Korodullina přišel v poslední možné chvíli. Jako dvě ohromné kosy se muži v brněních vyřítili po stranách vojska a s ohlušujícím dusotem se prořízli zástupem Murgů, který pochodoval vstříc připraveným kopiníkům a legionářům. Výsledek byl naprosto zničující. Vzduchem se nesly výkřiky a řinčení oceli. Za útokem zůstávala brázda zabitých Murgů, několik set sáhů široký pás lidských mrtvol.

Král Čo-Hag krveprolití sledoval z nedalekého pahorku směrem na západ a uznale pokyvoval hlavou. „Dobře," pronesl nakonec. Rozhlédl se po netrpělivých tvářích algarských kmenových bojovníků, kteří jej obklopovali. „Děti moje," řekl klidně, „pojďme odříznout murgskou zálohu." A tryskem je vedl dolů ze svahu. Hladce proklouzli kolem těsných šiků nepřítele a napadli nepřipravené jednotky v zadní části murgského vojska.

Algarští jezdci vrazili do zmatených a vystrašených řad Murgů, kde taktikou sekni a ujed' rozsévali smrt svými šavlemi. Sám král Čo-Hag vedl několik výpadů a jeho umění boje se šavlí, které bylo v Algarii pověstné, naplňovalo jeho poddané bázní a úctou. Bojovníci s pýchou v očích sledovali rány, jež rozdával do murgských hlav a ramen. Účinnost algarského způsobu boje spočívala v rychlosti - náhlý výpad na rychlém koni, pár bleskových úderů šavlí a rychle pryč, než se nepřítel stačí vzchopit. Šavle krále Čo-Haga byla v Algarii nejmrštnější.

„Můj králi," vykřikl jeden z jeho mužů a ukázal směrem ke středu několika těsně semknutých murgských jednotek, které se valily mělkým údolím několik set sáhů od nich. „Támhle je černý praporec!"

Oči krále Čo-Haga se náhle zaleskly a jeho tělem projela vlna

divoké naděje. „Můj praporec dopředu!" zaburácel a bojovník, nad jehož hlavou se třepotala rudobílá zástava vůdce algarských kmenových náčelníků, vyrazil vpřed. „Pojďme, děti moje!" zavelel Čo-Hag a pobídl svého koně přímo na Murgy v údolí. S obnaženou šavlí v ruce vedl zmrzačený algarský král své muže proti nepřátelské hordě. Jeho bojovníci sekali napravo, nalevo, ale Čo-Hag se řítil přímo do středu, oči mu směřovaly k černému praporci Taur Urgase, krále Murgů.

Vzápětí uviděl krvavé rudou halenu samotného Taur Urgase, která prosvítala mezi jeho osobními strážci. Čo-Hag pozvedl svoji krvavou čepel a celým prostorem se rozlehla jeho výzva. „Stůj a bojuj, ty murgský pse!" zařval.

Překvapen náhlým výkřikem zastavil Taur Urgas svého koně a nevěřícně zíral na blížícího se algarského krále. V návalu šílenství vypoulil oči a své zpěněné rty sevřel zhoubnou nenávistí. „Nechte ho přijít!" procedil mezi zuby. „Uvolněte mu cestu!"

Členové osobní stráže se překvapeně otočili.

„Uvolněte cestu algarskému králi!" zaječel Taur Urgas. „Je můj!" A oddíly Murgů ustoupily Čo-Hagovi z cesty.

Algarský král zatáhl za uzdu svého koně. „Tak jsme se konečně setkali, Taur Urgasi," řekl chladně.

„Opravdu, Čo-Hagu," odpověděl Taur Urgas. „Léta jsem na tuto chvíli čekal."

„Kdybych to věděl, přišel bych dřív."

„Dnes je tvůj poslední den, Čo-Hagu." Z očí murgského krále sálala naprostá nepříčetnost a koutky úst měl plné slin.

„Hodláš zápasit výhrůžkami a planými slovy, Taur Urgasi? Nebo jsi zapomněl, jak se zachází s mečem?"

S šíleným výkřikem vytrhl Taur Urgas svoji širokou čepel z pochvy a pobídl koně směrem k algarskému králi. „Zahyneš!" zavyl, a jakmile vyrazil, začal mávat mečem. „Zahyneš, Čo-Hagu!"

Zápas, který nastal, neměl pravidla souboje. Dva králové se do sebe pustili s živelnou surovostí, s nenávistí, jež byla tisíce let potlačována, ale stále vřela v jejich krvi. Taur Urgas, teď již naprosto šílený, štkal a cosi mumlal pokaždé, když se těžkou čepelí rozmáchl proti svému nepříteli. Čo-Hag byl ledově chladný a s rukou hbitou

jako hadí jazyk odrážel údery poblouzněného Murga. Ostří jeho šavle se blýskalo a znovu a znovu se zasekávalo do tváře a ramen murgského krále.

Obě armády omráčené nezkrotnou krutostí boje couvli, aby králové měli ke svému zapasu dostatek místa.

Taur Urgasovi šla stále pěna od úst a zběsile máchal mečem, aby vykryl nezachytitelné výpady svého nepřítele. Čo-Hag s ledovým klidem hbitě naznačoval údery a občas zasáhl Taur Urgasovu krvácející tvář.

Nakonec Taur Urgas - řízen zbytky zdravého rozumu - pobídl svého koně a s divokým zvířecím výkřikem se vyřítil přímo na Čo-Haga. Postavil se ve třmenech, oběma rukama uchopil meč jako sekeru a mohutně jej napřáhl, aby se svým nepřítelem jednou pro vždy skoncoval. Čo-Hag však strhl koně na stranu a ve chvíli, kdy se Taur Urgas těžkopádně rozmáchl, vší silou bodl. Se skřípavým zvukem se šavle vnořila do Murgovy rudé haleny a projela celým tělem, aby se krvavý hrot vynořil uprostřed jeho zad.

Ve své nepříčetné neopatrnosti, která jej stála smrtelnou ránu, se opět rozpřáhl, ale jeho paže opustila síla a meč mu vypadl na zem. Nevěřil vlastním očím, když zíral na šavli, jež vyčnívala z jeho hrudi, a z úst mu náhle vytryskl proud krvavých slin. Zvedl své ruce, jako by chtěl tvář svého protivníka roztrhnout vejpůl. Ale Čo-Hag opovržlivě odhodil jeho paňáty stranou a s nepříjemným skřípavým zvukem vytrhl svoji zahnutou čepel z Murgova těla

„A to je konec, Taur Urgasi," prohlásil ledovým hlasem.

„Ne!" zaskřehotal Taur Urgas a pokusil se z opasku vytáhnout těžkou dýku.

Čo-Hag jeho úsilí lhostejně sledoval. Z otevřených úst murgského krále najednou vytryskl proud temně rudé krve a ochable se svalil ze sedla. Kašlaje krev se pokusil postavit na nohy, zapotácel se a na muže, jenž ho právě zabil, zachroptěl několik nadávek

„Byl to dobrý boj," řekl mu Čo-Hag s drsným úsměvem a otočil se, aby vyrazil zpět.

Taur Urgas spadl a v bezmocném vzteku prsty rozrýval hlínu. „Vrať se a bojuj," vzlykal. „Vrať se."

Čo-Hag se ohlédl přes rameno. „Lituji, Vaše Veličenstvo," od-

pověděl, „ale tlačí mě čas. Musím spěchat na jiná místa. Doufám, že to chápeš." S tím pobídl svého koně a vydal se pryč.

„Vrať se!" bědoval Taur Urgas, chrlil krev a kletby a zatínal nehty do země. „Vrať se!" Pak padl tváří do krvavé trávy. „Vrať se a bojuj, Čo-Hagu!" těžce oddechoval vyčerpáním.

Naposledy Čo-Hag zahlédl umírajícího krále Murgů z Kthol Murgosu, jak tluče do hlíny a roztřesené prsty zarývá do země.

Zatímco nad těsnými šiky Murgů se vznášelo žalostné naříkání, Algarové provolávali slávu svému králi Čo-Hagovi, který se vítězně vracel ke svému vojsku.

„Přicházejí znovu," oznámil s chladným velitelským nadhledem generál Varana, když sledoval vlnu valících se Malloreánců.

„Kde je to znamení?" tázal se Rhodar a pátravě hleděl po proudu řeky. „Co tam dole Anheg dělá?"

Přední řady Malloreánců s hlasitým třeskem zaútočily. Drasnijští kopiníci se svými dlouhými kopími s širokými hroty přešli do protiútoku a mezi rudě oděnými Malloreánci rozsévali zhoubný zmatek. Legionáři pozvedli své štíty a utvořili z nich pevnou zeď, do které nepřátelé bezmocně naráželi. Na ostrý úsečný povel štíty pomalu otočili a každý z mužů bodl svým oštěpem do Malloreánce před sebou. A znovu, a znovu. Oštěpy Tolnedřanů nebyly tak dlouhé jako kopí drasnijských vojáků, ale stále byly dlouhé dost. Předními řadami Malloreánců se neslo hlasité sténání a jeden přes druhého padali pod tlakem postupujícího vojska.

„Snaží se prorazit?" vydechl Rhodar. Ačkoliv se drasnijský král sám bojů neúčastnil, při každém malloreánském útoku se mu rozbušilo srdce a ztěžka dýchal.

Generál Varana pečlivě zhodnotil sílu nepřátelského úderu. „Ne," usoudil, „tentokrát ne. Už jste promýšlel, jak provedete ústup? Je trochu obtížné stahovat se, když vojáci mají plně ruce práce."

„Proto jsem nechal v záloze Mimbratské," odvětil Rhodar. Jejich koně teď odpočívají před posledním útokem. Jakmile do staneme znamení od Anhega, zatlačí Mandorallen se svými muži Malloreánce zpět a my ostatní prchneme jako králíci."

„Rytíři je pozdrží jen na čas," varoval Varana. „Pak po nás pů-

jdou znovu."

„Budeme je cestou odrážet," řekl Rhodar.

„Když se budeme po každé půli míle zastavovat a bojovat, uplyne mnoho času, než se dostaneme k východní stěně," poznamenal Varana.

„To vím," odsekl nevrle Rhodar. „Máte lepší nápad?"

„Ne," odpověděl Varana. Jen jsem upozorňoval, to je všechno

„Tak co je s tím znamením?" opět se tázal Rhodar.

Na severním břehu ve svahu mírného kopce nedaleko bojové vřavy seděl prostoduchý nevolnický chlapec z arendských lesů a hrál na svoji píšťalu. Jeho žalostná melodie teskně stoupala k nebesům. Chlapec válce vůbec nerozuměl, a tak se nepozorovaně vypařil pryč. Ted' seděl sám na travnatém úpatí v paprscích hřejivého dopoledního slunce a celou svoji duši vkládal do tónů, jež se linuly z dřevené flétny.

Malloreánec, jenž se k němu s taseným mečem plížil, neměl smysl pro hudbu. Netušil - nebo nechtěl tušit - že píseň, jíž hoch hraje, je tou nejkrásnější písni, kterou ucho smrtelníka kdy slyšelo.

Utichla velmi náhle, aby se již nikdy nerozezněla.

Proud zraněných, které přinášeli do Arianiny prozatímní nemocnice, byl stále hustší a přetížená mimbratská dívka byla nucena učinit pár krutých rozhodnutí. Léčeni mohli být jen ti, kteří mají naději na přežití. Smrtelně zraněným rychle nalili hořce chutnající bylinný jed, který je zbavil bolestí, a ponechali je napospas smrti. Každé z takových rozhodnutí bodalo Arianu do srdce a její oči byly zality slzami.

Najednou do stanu vstoupil rivanský správce Brand se sklíčeným výrazem ve tváři. Drátěná košile velkého Rivana byla potřísněna krví a okraj jeho širokého kruhového štítu byl zubatý od střetů s nepřátelskými meči. Za ním přišli jeho tři synové a nesli krvácející tělo svého mladšího bratra Olbana.

„Můžeš se na něj podívat?" zeptal se chraplavým hlasem Brand.

Záblesk v jeho očích však plavovlasé dívce říkal, že rána v 0l-

banově hrudi je smrtelná. „Mohu mu pohodlí zajistiti," odpověděla trochu neurčitě. Rychle poklekla vedle krvácejícího mladíka, pozvedla jeho hlavu a ke rtům mu přiložila šálek.

„Otče," řekl slabě Olban, jakmile se napil. „Musím ti něco říci."

„Na to bude času dost," rozmrzele jej ujišťoval Brand, „až ti bude lépe."

„Nebude mi lépe, otče," pronesl hlasem jen o málo zvučnějším než šepot.

„Nesmysl," opáčil nepřesvědčivým tónem Brand.

„Nezbývá moc času, otče," řekl Olban a namáhavě si odkašlal. „Poslouchej, prosím."

„Dobrá, Olbane," svolil správce a předklonil se, aby mu neuniklo ani slovo.

„V Rivě — potom, co přišel Belgarion - jsem cítil ponížení, protože jsi byl sesazen. Nemohl jsem to snést, otče." Olban znovu zakašlal a z koutku jeho úst vytekl pramének krve.

„Myslel jsem, že mě znáš lépe," řekl jemně Brand.

„Teď už ano," povzdechl Olban. „Byl jsem mladý a pyšný a Belgarion - nikdo ze Sendarie - tě vytlačil z tvého místa."

„To nebylo moje místo, Olbane," opravil ho Brand, „ale jeho. Belgarion je král Rivy. To vůbec není záležitost místa nebo postavení. Je to povinnost - a ta je jeho, ne moje."

„Nenáviděl jsem ho," zašeptal Olban. „Začal jsem ho pronásledovat na každém kroku. Kamkoli se hnul, nebyl jsem daleko za ním."

„Proč?" ptal se Brand.

„Nejprve jsem nevěděl. Pak jednoho dne vyšel z trůnního sálu. Byl ve svém rouchu a na hlavě měl korunu. Vypadal tak nadutý vlastní důležitostí —jako by snad byl skutečným rivanským králem, a nejenom obyčejným sendarským kuchtíkem. Najednou jsem věděl, co musím udělat. Vzal jsem dýku a hodil mu ji do zad."

Brand stál jako přimražený.

„Potom jsem se mu dlouhý čas snažil vyhýbat," pokračoval Olban. „Věděl jsem, že to, co jsem udělal, bylo špatné - dokonce ihned, jak dýka opustila moji ruku. Myslel jsem, že když nebudu v

jeho blízkosti, nikdy nezjistí, že jsem to byl já, kdo se ho pokusil zabít. Ale on má moc a sílu, otče. Zná způsoby, jak se dozvědět věci, jež obyčejnému smrtelníkovi uniknou. Jednoho dne mě vyhledal, vrátil mi dýku, kterou jsem po něm hodil a řekl mi, ať nikdy nikomu nevyprávím, co jsem chtěl udělat. To jenom kvůli tobě, otče - aby moje hanba nebyla vztažena i na tebe."

Brand se s tváří plnou vzteku napřímil. „Pojďte," řekl svým dalším třem synům. „Musíme bojovat - a ne ztrácet čas se zrádci." A záměrně se otočil ke svému umírajícímu potomkovi zády.

„Chtěl jsem mu jeho milosrdenství splatit, otče," úpěnlivě volal Olban. „Zasvětil jsem život ochraně jeho královny. Nevypovídá to o něčem?"

Brandova tvář byla kamenná a pořád byl v nemilosrdném vzteku obrácen zády.

„Belgarion mi odpustil, otče. Nemohl bys ve svém srdci také nalézt odpuštění?"

„Ne," pronesl tvrdě Brand. „Nemohl."

„Otče, prosím," žadonil Olban. „Nemáš se mnou ani kapku soucitu?"

„Ani jednu," řekl mu Brand, ale Ariana viděla, že jeho slova jsou lživá. Oči nelítostného muže v šedém plášti se leskly, ačkoliv jeho tvář byla jako ze žuly. Bez dalšího slova odešel ze stanu.

Každý z Olbanových bratří svému sourozenci tiše stiskl ruku, a pak následoval svého otce.

Olban chvíli tiše plakal, ale přemáhala jej stále větší a větší slabost. Lék, který dostal od Ariany, mu postupně vyhnal zármutek z hlavy. Ležel v polospánku na provizorním lůžku, pak se s námahou vzepřel na loktech a pokynul na mimbratskou dívku. Ta poklekla vedle něj, obejmula ho kolem ramen a sklonila hlavu, aby zachytila jeho slábnoucí slova. „Prosím," zašeptal. „Prosím, povězte Jejímu Veličenstvu, co jsem říkal svému otci -a vyřiďte jí, že jsem všeho litoval." Potom mu poklesla hlava na prsa a v Arianiné náručí tiše zemřel.

Ariana neměla čas truchlit, protože do jejího stanu právě vtrhli tři Sendařané, kteří nesli plukovníka Brendiga. Plukovníkova levá paže byla roztrhaná a nebylo jediné naděje na její uzdravení.

„Strhávali jsme můstek, který vedl do města," stručně hlásil jeden ze Sendařanů. „Prostřední podpěra ne a ne povolit, a tak se plukovník spustil dolů, aby ji podťal sám. Když se mu to konečně podařilo, můstek se zřítil přímo na něj."

Ariana statečně prohlédla Brendigovu roztříštěnou ruku. „Obávám se, že již pomoci není, můj pane," řekla mu. Jest nutno, aby paže přišla pryč, sic odumře a život váš s sebou vezme."

Plukovník Brendig suše přikývl. „Něco takového jsem čekal," odvětil. „Nuže, neodkládejm eto."

„Támhle!" vykřikl král Rhodar, ukazuje po proudu řeky. „Kouř - a je zelený! To je znamení. Můžeme začít s ústupem."

Generál Varana však upřeně hleděl opačným směrem k břehu řeky. „Obávám se, že je příliš pozdě, Vaše Veličenstvo," řekl tiše. „Zástup Malloreánců a Nadraků právě dosáhl řeky na západ od nás. Skoro to vypadá, jako bychom byli odříznuti."

Kapitola osmnáctá

ZPRÁVA O TAUR URGASOVĚ SMRTI PROLÉTLA murgskou armádou v podobě obrovského stenu a černě oděnému vojsku pokleslo srdce. Muži v jeho armádě se Taur Urgase obávali, ale jeho zběsilé šílenství jim všem dodávalo zvláštní pocit nepřemožitelnosti. Měli dojem, že se mu nic nemůže postavit do cesty, a že oni se jako nástroje jeho brutální moci do jisté míry podílejí na jeho nezranitelnosti. Avšak se smrtí svého vládce si každý Murgo s chladným dotykem strachu uvědomil, že i on může zemřít a útok proti armádám Západu se na jižním břehu docela rozpadl.

Král Čo-Hag sledoval postup murgského rozkladu se zjevným nemilosrdným uspokojením. Poté se rozjel k řadám pěchoty a k tvrdým mimbratským rytířům, aby se poradil s ostatními vůdci. Král Fulrach vyrazil ze šiků svých Sendařanů. Dobrácký hnědovousý panovník vypadal ve svém nablýskaném brnění téměř legračně, ale jeho meč nesl známky nedávného použití a přilbici měl na mnoha místech promáčklou - němé to důkazy, že se král Sendarie zúčastnil boje.

„Už jsi viděl Anhegovo znamení?" dotazoval se Fulrach, když byl blíž.

Čo-Hag zavrtěl hlavou. „Ale teď už to musí přijít každou chvíli," odvětil. „Raději bychom se měli nějak poradit. Viděl jsi Korodullina?"

„Starají se o něj lékaři," řekl Fulrach.

„On je zraněn?" Čo-Hag byl zaskočen.

„Myslím, že to není příliš vážné. Jel na pomoc příteli, baronu z Vo Eboru, a Murgo jej udeřil do hlavy palicí. Jeho přilbice ho uchránila nejhoršího. Trochu krvácí z uší, ale lékaři říkají, že se uzdraví. To baron je na tom hůř."

„Kdo potom velí Mimbratským?"

„Pán Andorig. Je to dobrý bojovník, ale jeho chápání je trochu omezené."

Čo-Hag se krátce zasmál. „Právě jsi popsal většinu Arendie, příteli. Všichni jsou dobří bojovníci a všichni mají omezené chápání."

Opatrně sesedl a přidržel se sedla, protože se mu unavené nohy málem podlomily. „Rozhodnutí můžeme učinit bez Andorigovy pomoci, řekl bych." Ohlédl se po ustupujících Murzích. „Myslím, že jakmile uvidíme Anhegovo znamení, budeme odsud muset urychleně zmizet. Murgové jsou teď zmatení, ale až ze sebe setřesou první úlek, zřejmě se znovu vzmuží."

Fulrach přikývl. „Opravdu jsi v souboji zabil Taur Urgase?" zeptal se.

Čo-Hag přikývl. „Ve skutečnosti to nebyl opravdový souboj. Když se ke mně přiblížil, zuřil a ani se nepokoušel krýt. Až dá Anheg znamení, pošleme Mimbratské proti murgskému přednímu voji. Murgové se pravděpodobně rozpadnou a dají se na útěk. A já je se svými bojovníky budu pronásledovat. To by tobě a tvé pěchotě mělo dát dostatek času na zahájení pochodu proti proudu řeky. Andorig a já pak budeme držet Murgy za vašimi zády, dokud nebudete dostatečně daleko. Co říkáš?"

Král Fulrach přikývl. „To zní rozumně," souhlasil. „Myslíš, že se za,námi vydají?"

Čo-Hag se usmál. „Po mém zásahu se toho rádi vzdají," odvětil. „Máš nějakou představu o tom, co se děje za řekou?"

„Těžko říct, ale nevypadalo moc dobře."

„Nevíš o nějakém způsobu, jakým bychom jim mohli pomoci?"

„Ani v nejmenším,," odpověděl Fulrach.

„Já také ne," řekl Čo-Hag. Znovu se vyhoupl do svého sedla. „Pojedu předat pokyny Andongovi. Měj oči otevřené, ať včas zahlédneš Anhegovo znamení."

„Belgarate!" zvolala Se'Nedra tiše a rukou pevně třímala amulet na své šíji. „Belgarate, slyšíte mě?" Stála několik sáhů od místa, kde se Dumik snažil bezvědomé Polgaře zajistit co největší pohodlí. Princezna měla pevně zavřené oči a veškeré své soustředění upínala k vysílání myšlenek k obloze, snažíc se celým srdcem dosáhnout mysli starého čaroděje.

„Se'Nedro?" Starcův hlas byl jasný, jako by stál přímo za ní. „Co to děláš? Kde je Polgara?"

„Ach, Belgarate!" Princezna málem zavzlykala úlevou. „Pomozte nám. Paní Polgara je v bezvědomí a stále nás napadají Malloreánci. Zabíjejí nás, Belgarate. Pomozte nám."

„Uklidni se," nařídil příkře. „Co se stalo Pol? Kde jste?"

„Jsme v Thull Mardu," odpověděla Se'Nedra. „Museli jsme obsadit město, aby se Šerecké loďstvo mohlo dostat dál po proudu řeky. Kolem nás se rojí Malloreánci a Murgové. Útočí již od časného rána."

Belgarat začal klít. „Co je s Pol?' otázal se hrubě.

„Grolimové proti nám poslali hroznou bouři, po které nastala velká mlha. Paní Polgara a Beldin vyvolali vítr, a poté se zhroutila. Beldin říkal, že se vyčerpala, a že ji máme nechat spát"

„Kde je Beldin?"

„Řekl, že musí dohlížet na Grolimy. Můžete nám pomoci?'

„Se'Nedro, jsem tisíc leguí od tebe. Garion, Silk a já jsme v Malloree - dá se říci, že před Torakovými dveřmi. Pokud jen zvednu dlaň, probudí ho to, a Garion ještě není na střetnutí připraven."

„Jsme tedy ztraceni," zaúpěla Se'Nedra.

„Přestaň s tím," okřikl ji. „Teď není čas na hysterii. Musíš vzbudit Polgaru."

„Pokoušeli jsme se o to - a Beldin řekl, že ji máme nechat odpočinout."

„Odpočívat může později," opáčil Belgarat. Je tam někde kolem ten vak, který má vždycky s sebou - ten s těmi bylinami?"

„Já - já myslím, že ano. Před malou chvílí ho držel Durnik."

„Durnik je tam s tebou? Dobře. Teď poslouchej, a poslouchej pozorně. Vezmi ten vak a otevři jej. To, co potřebuješ, najdeš v hedvábném pytlíku. Neotvírej žádné lahvičky nebo flakónky. V nich má své jedy. V jednom z hedvábných pytlíků najdeš žlutý prášek. Má velmi štiplavý zápach. Plnou lžíci toho prášku nasyp do hrnce vařící vody. Ten hrnec polož vedle Poliny hlavy a zakryj jí obličej kabátcem, aby musela dýchat jeho výpary."

„Co to udělá?"

„To ji probudí."

„Jste si tím jistý?"

„Nedohadui se se mnou, Se'Nedro. Probudí se, věř mi. Ty vý-

pary by probudily i mrtvé dřevo. Jakmile se probudí, bude vědět co dělat."

Se'Nedra zaváhala. „Je tam Garion?" vyhrkla nakonec.

„Spí. Minulou noc jsme měli dost rušnou."

„Až se probudí, řekněte mu, že ho miluji." Pronesla to velmi rychle, jako by se bála, že pokud by se nad tím nejprve zamýšlela, nebyla by schopná to vyslovit.

„Proč ho znepokojovat?" zeptal se jí starý muž.

„Belgarate!" Se'Nedřin byl hlas byl přiškrcený.

„Jen jsem vtipkoval. Řeknu mu to. Teď se dej do práce - a tohle už nikdy neopakuj. Pokoušíme se potichu plížit k Torakovi a dost špatně se plíží, když musíš hulákat na někoho, kdo je vzdálen tisíc leguí."

„My přeci nehulákáme."

„Ale ano - je to sice zvláštní druh hluku, ale pořád je jen hulákáním. Teď už sundej ruku z amuletu a dej se do práce." A pak byl jeho hlas pryč.

Durnik by to, samozřejmě, nikdy nepochopil, a tak se Se'Nedra všeho potřebného ujala sama. Prohledala blízké okolí skrz naskrz, než našla malý hrnec. Naplnila jej vodou a posadila do ohně, který kovář založil předešlé noci. Pak otevřela Polgařin bylinkový vak. Plavovlasé dítě, Dejruk, stálo po jejím boku a zvědavě ji pozorovalo.

„Co to děláte, princezno?" zeptal se Durnik, stále se znepokojeně naklánějící nad spící Polgarou.

„Míchám lektvar, který ji ulehčí odpočinek," lhala Se'Nedra.

„Jste si jista, že víte, co děláte? Něco z toho je velmi nebezpečné."

„Vím, po čem sáhnout," odpověděla. „Důvěřuj mi, Durniku."

Prášek, který nakonec nalezla, byl tak štiplavého zápachu, že jí vehnal slzy do očí. Šetrně ho trochu odměřila a vsypala do hrnce. Dýmající výpary byly strašné a princezna musela odvracet obličej, když přenášela hrnec k místu, kde ležela Polgara. Hrnec postavila vedle jejího bledého obličeje, a poté přes ni přetáhla kabátec. „Podej mi nějaký klacek," řekla princezna kováři.

Dumik jí s udiveným výrazem podal zlomený šíp.

Se'Nedra jím opatrně podepřela kabátec, a nad hrncem a Pol-

gařiným obličejem tak vytvořila jakýsi stan.

„Co teď?" zeptal se Durnik.

„Teď budeme čekat," řekla Se'Nedra.

Pak se na travnatém břehu obklopujícím malou odloučenou pláž objevila skupina sendarských vojáku. Přicházeli přímo z ohniska bitvy a byli zjevně zranění. Jejich vesty byly potřísněny krví a mnozí z nich byli obvázáni. Ale narozdíl od jiných raněných, kteří tudy toho rána procházeli, tito dosud třímali své zbraně.

Polgara se pod svým kabátcovým přístřeškem rozkašlala.

„Co jste to udělala?" vykřikl Durnik a odhodil kabátec pryč.

„Bylo to nezbytné," odvětila Se'Nedra „Mluvila jsem s Belgaratem. Řekl mi, že ji musím probudit - a jak na to."

„Ublížíte jí," obvinil ji Dumik. S náhlým pro něj neobvyklým hněvem odkopl kouřící hrnec a poslal jej po břehu dolů ke dnu řeky.

Polgaře se chvěla oční víčka a bez ustání kašlala. Ale když oči otevřela, byl její výraz prázdný a nečitelný.

„Mohli byste nám obětovat trochu vody?" zeptal se jeden ze zraněných Sendařanů, když se skupina přiblížila na doslech.

„Tamhle je jí plná řeka," odpověděla Se'Nedra nepřítomně, ukazujíc tím směrem, aniž by se odvrátila od pozorovaní Polgařiných očí.

Durnik však mužům věnoval udivený pohled, a pak náhle sáhl po svém meči.

Ale muži v sendarských halenách seskočili z vyvýšeného břehu a už byli kolem nich. Bylo potřeba tří mužů, aby srdnatého kováře odzbrojili a udrželi jeho ruce.

„Vy nejste Sendařané," vykřikl Durnik, zápasící s útočníky. „Jaký to od tebe moudrý postřeh," odpověděl jeden z nich tak hrdelním hlasem, že mu málem nebylo rozumět. Další pozvedl meč a postavil se nad omámenou Polgaru. „Přestaň bojovat, příteli," řekl Durnikovi s ošklivým úšklebkem, „nebo tuto ženu zabiju."

„Kdo jste?" tázala se Se'Nedra rozhořčeně. „Co tady chcete?"

„Ve skutečnosti jsme členy Císařské elitní jednotky," odpověděl dvorně muž s mečem. „A jsme zde proto, abychom Vaší Výsostí předali pozvání od našeho Císařského Veličenstva 'Zakata, vládce Mallorey. Jeho Veličenstvo by si pokládalo za čest uvítat vás ve svém

stanu." Obličej mu náhle ztvrdl a pohlédl na své muže. „Chopte se jich," nařídil. „Pohněme se odsud dřív, než sem někdo přijde a bude se chtít vyptávat."

„Zakopávají se," oznamoval Hettar králi Rhodarovi a ukazoval k západu, kde jim Malloreánci přehradili únikovou cestu. „Už mají vykopaný dlouhý zákop, který vede asi půl míle směrem od řeky."

„Je možné zákopy obejít?" zeptal se Rhodar.

Hettar zavrtěl hlavou. „Ta strana se celá hemží Nadraky."

„Musíme tedy projít přes ně," rozhodl král Drasnie.

„Já mohu s jízdou jen těžko napadnout zákopy," poznamenal Hettar.

„Smeteme je pěšími jednotkami," prohlásil Rhodar. „Máme určitou výhodu. Asturské luky mají delší dostřel, než kratší malloreánské. Nejdříve pošleme dopředu lučištníky. Mohou zákopy trochu pročistit, a pak zaměstnávat malloreánské lučištníky za zákopovou linií. Pak vyrazí kopíníci." Zpocený tlustý muž pohlédl na generála Varanu. „Mohou vaši legionáři vyčistit zákopy, když pro ně otevřeme cestu?"

Varana přikývl. „Naši vojáci prodělávají rozsáhlý výcvik pro zákopový boj," odpověděl sebevědomě. „Zákopy hravě vyčistíme."

„Zraněné vezmeme s hlavním vojem," řekl Rhodar. „Někdo se postarejte o Polgaru a princeznu. Je čas jít."

„Jakým úkolem pak mě a pána Hettara pověříte?" zeptal se Mandorallen. Brnění velkého rytíře neslo známky mnohých úderů, ale mluvil tak klidně, jako by vůbec nebojoval.

„Chci, abys spolu se svými rytíři hlídal zadní voj," řekl mu Rhodar. „Nepřátelské vojsko držte co nejdále za mými zády." Obrátil se k Hettarovi., ‚A ty se svými muži se postarej o Nadraky. Nerad bych, aby se na nás vrhli, až budeme bojovat proti zákopům."

„Je to zoufalý krok, králi Rhodare," řekl vážně generál Varana. „Výpad i proti spěšně postaveným opevněním je vždy velmi těžký a vy jej hodláte podniknout s dalším vojskem v týlu. Pokud náš útok odrazí, budeme sevřeni mezi dvěma nezměrnými silami. V mžiku nás rozemelou na žrádlo pro psy."

„Já vím," připustil Rhodar rozmrzele, „ale naše jediná naděje

na únik vězí v proražení zákopové linie, která nám stojí v cestě. Musíme se dostat zpět proti proudu řeky. Řekněte svým mužům, že zákopy musí dobýt na první pokus. V opačném případě tady všichni do jednoho padneme. Nuže, pánové, hodně štěstí."

Mandorallen znovu vedl své ocelí chráněné rytíře do drtivého útoku a bránící se Malloreánci znovu ustupovali, napadeni děsivou silou mimberské jízdy, jež udeřila do jejich předních řad. Avšak kopiníci a legionáři tentokrát nezaútočili. Jakmile byli zbaveni nepřítele, prudce se obrátili doleva a kvapně opustili své pozice, aby následovali Sendařany a Astuřany, kteří západním směrem opouštěli bitevní pole.

Poslední útok mimbratských rytířů byl těžký. Bojovým polem se divoce prohánělí koně bez jezdců a velmi často ještě přispívali k řeži, když si produpávali cestu malloreánskými šiky. Tu a tam ležel na poli vystlaném rudými tunikami padlý rytíř v lesknoucí se zbroji. Znovu a znovu Mimbratští kroužili kolem postupující rudé vlny. Zpomalovali Malloreánce v jejich postupu, ale v žádném případě je nebyli schopni zastavit.

„Začínáte být napjaté, Vaše Veličenstvo," podotkl generál Varana, když spolu s králem Rhodarem ujížděli k spěšně vytvořeným zákopům bránícím jim v úniku. „I kdybychom si prorazili cestu, budeme mít v patách podstatnou část malloreánskýcn sil."

„Máte velký talent pro vyjadřování zřejmého, generále," odvětil Rhodar. „Jakmile se dostaneme přes zákopy, pošleme dozadu lučištníky a Malloreánce necháme pochodovat v dešti šípů. To je bude držet zpátky."

„Dokud lučištníkům nedojdou šípy," dodal Varana.

„Až se probijeme, pošlu dopředu Algary. U peřejí jich má Fulrach plné vozy."

„A peřeje jsou dva dny pochodu od nás."

„Vždycky se díváte na tu černější stránku věci?"

„Jen se snažím předjímal, Vaše Veličenstvo."

„Nevadilo by vám, kdybyste předjímal, až budeme někde jinde?"

Algarové se přesunuli na pravé křídlo ustupující armády a jako obvykle se seskupovali do malých hord, připravujíce se na útok proti

Nadrakům umístěným na kopcích nad řekou. Hettar se klusem vydal kupředu. Měl tasenou šavli, oči mu planuly jako dva démanty a za ním vlály jeho havraní vlasy. Zprvu se zdálo, že Nadrakové útok očekávají, ale najednou se překvapivě obrátili a vyrazili přímo k řece,

Ze středu té náhlé vlny se oddělila skupina asi dvanácti mužů pod nadrackou zástavou a rozjela se k postupujícím Algarům. Jeden z jezdců mával krátkou tyčí, na níž byl přivázán bílý hadr. Skupina zastavila asi sto sáhů před Hettarovým koněm.

„Chci promluvit s Rhodarem," zařval skřehotavým hlasem jeden z Nadraků. Byl to vysoký vyzáblý muž s odpudivou vyrážkou na obličeji a řídkým vousem. Avšak na hlavě měl korunu.

„To je nějaká lest?" zahulákal Hettar nazpět.

„Samozřejmě, že ano, ty hlupáku," odpověděl kostnatý muž. ,,Ale to se tě teď vůbec netýká. Doveď mě k Rhodarovi. Hned."

„Dávejte na ně pozor," řekl Hettar poblíž stojícímu kmenovému náčelníkovi a ukázal na nadrácké jednotky, které nyní směřovaly k malloreánským zákopům ležícím v cestě ustupující armády. „Vezmu toho šílence ke králi Rhodarovi," Obrátit se a skupinu Nadraků vedl k blížící se pěchotě.

„Rhodare!" zaječel útlý muž s korunou, když se přiblížili k drasnijskému králi. „To nikdy neodpovídáš na svoji poštu?"

„Co to vyvádíš, Drosto?" zakřičel král Rhodar v odpověď.

„Měním strany, Rhodare," odpověděl král Drosta lek Thun s téměř hysterickým smíchem. „Přidávám se k tobě. Byl jsem celé týdny ve spojení s tvou královnou. Copak jsi od ní nedostal žádnou zprávu?",,Myslel jsem, že je to nějaká hra."

„Přirozeně, že je to hra." Nadrácký král se zachichotal. „Vždycky mám něco schovaného v rukávu. Právě teď ti moje armáda otevírá únikovou cestu. Chceš přece uniknout, ne?"

„Samozřejmě, že chci."

„Já zrovna tak. Mé vojsko vybije Malloreánce v těch zákopech, a pak tudy všichni utečeme."

„Nevěřím ti, Drosto," řekl Rhodar přímo.

„Rhodare," pronesl Drosta s hraným a posměšným zármutkem, ,,Jak můžeš starému příteli něco takového říct?" Opět se zahihňal. Hlas měl skřehotavý a neklidný.

„Chci vědět, proč měníš strany uprostřed bitvy — zvláště, když ta tvá vítězí."

„Rhodare, Gar og Nadrak je zaplaven Malloreánci. Když ti je nepomůžu porazit, 'Zakat mé království jednoduše spolkne. Ale to by teď bylo na příliš dlouhé a spletité vysvětlování. Přijmeš mou pomoc?"

„Vezmu za vděk jakoukoli pomocí."

„Dobrá. Možná spolu později popijeme a všechno to probereme, ale teď bychom se měli pohnout dřív, než se o tom dozví

'Zakat a osobně si pro mě přijde." Král Gar og Nadraku se znovu rozesmál svým skřehotavým smíchem. „Dokázal jsem to, Rhodare," rozplýval se. „Já jsem vlastně zradil 'Zakata Malloreánského a s tím vším se vypořádal."

„Ještě ses s ničím nevypořádal, Drosto," řekl Rhodar suše.

‚Když budeme dost rychle utíkat, Rhodare, tak se s tím vypořádám. A právě ted' se cítím jako na opravdovém útěku."

'Zakat, strašlivý císař nekonečné Mallorey, byl mužem střední výšky. Měl lesklé černé vlasy a světlou pleť s olivovým nádechem. Rysy jeho tváře byly pravidelné, ba dokonce hezké, ale v očích se mu zračila hluboká zádumčivost. Vypadal asi na třicet pět let a oblečen byl dojemného plátěného šatu bez ozdob nebo doplňků, které by zdůrazňovaly jeho povýšené postavení.

Jeho rozlehlý stan stál uprostřed malloreánského tábora, ohromného moře stanů, které zaplavilo část thullských plání. Podlaha z udusané hlíny byla pokryta bezcennými malloreánskýrni koberci, na kterých stály naleštěné stoly a křesla vykládaná zlatem a perlami. Stan byl naplněn mihotavým světlem svící. Z nevelké dálky sem doléhaly teskné melodie, jež přehrávala nevelká skupina hudebníků.

Císařovým jediným společníkem byla kočka polovičního vzrůstu - obvyklé mourovaté kotě s dlouhými neposlušnými tlapkami a neohrabanými pohyby. 'Zakat je pozoroval s potěšením, jež působilo poněkud zvláštně, protože v jeho očích se zračilo chmurné zahloubání. Mladá kočka zatím dorážela na kus pergamenu, zmuchlaný do kuličky. Její tlapky se neslyšně pohybovaly po koberci a ve tváři měla výraz naprostého soustředění.

Když princeznu Se'Nedru a její společníky dovedli do stanu, seděl 'Zakal na nízkém vypolštářovaném divanu. Zvedl dlaň, aby zůstali v tichosti a neodtrhnul oči z kotěte. „Loví," zamumlal císař mrtvolným hlasem.

Kočka se připlížila ke své jakoby kořisti o něco blíž, přihrbila se, zadníma nohama nepokojně přešlapovala ze sírany na stranu a bojovně švihala ocasem. Pak se na pergamen vrhla, ale v okamžiku, kdy do něj zaťala své drápky, koule zapraskala a kočka úlekem odskočila. Kotě obezřetně zkusilo do koule šťouchnout přední prackou a vynalezlo tak novou hru. Množstvím jemných úderů ji honilo po podlaze a běhalo za ní s roztomilým neohrabaným nadšením.

'Zakat se smutně pousmál. „Mladá kočka," řekl. „Ještě se toho musí hodně naučit." Ladně povstal a poklonil se Se'Nedře. „Vaše Císařská Výsosti," pozdravil dvorním způsobem. Měl zvučný hlas, ale zaznívala z něj podivná pochmumost.

„Vaše Císařské Veličenstvo," odpověděla Se'Nedra a pokývla hlavou.

„Prosím, dobrý muži," řekl 'Zakal Durnikovi, který podpíral dosud omámenou Polgaru, „nech svou paní odpočinout zde." Ukázal na divan. „Pošlu pro své lékaře a ti se na ni podívají."

„Vaše Veličenstvo je velmi laskavé." Se'Nedra pronesla obvyklou frázi, ale očima pátrala v 'Zakatově tváři, aby zjistila jeho skutečné záměry. „Překvapuje mě vaše ochota - vzhledem k okolnostem."

Poněkud podivínským způsobem se opět usmál. „A samozřejmě vzhledem k tomu, že všichni Malloreánci jsou pokládáni za zuřivé fanatiky - jako Murgové. Laskavost k tomu nějak nesedí, že?"

„O Malloree a jejím lidu máme jen málo zpráv," odvětila princezna. „Nebyla jsem si jista, co mohu očekávat."

„To je překvapivé," poznamenal císař. Já toho o vašem otci a vašich alornských přátelích vím docela hodně."

„Vašemu Veličenstvu pomáhají při sbírání důležitých skutečností Grolimové, zatímco my se musíme spolehnout jen na obyčejné muže."

„Grolimové jsou přeceňováni, princezno. První, komu se zodpovídají, je Torak a na druhém místě je jejich vlastní hierarchie. Říkají mi jen to, co sami uznají za vhodné — ačkoli od jednoho z nich pravi-

delně dostávám pár zpráv navíc. To mi pomáhá, abych se ostatními nenechal obelhat."

Do stanu vstoupil sluha, poklekl na kolena a přitiskl tvář ke koberci.

„Ano?" vybídl ho 'Zakat.

„Vaše Císařské Veličenstvo žádalo, aby byl předveden král Thulldomu," odpověděl sluha

„Ach, ano. Málem jsem zapomněl. Prosím, omluvte mě na chvíli, princezno Se'Nedro - musím vyřídit jednu drobnou záležitost. Udělejte si, prosím, pohodlí." Zamračeně si prohlédl Se'Nedřino brnění. „Až se najíme, musím ženám mého domu říci, aby pro vás a paní Polgaru vybraly nějaké vhodnější oblečení. Bude něco potřebovat to dítě?" Zvědavě pohlédl na Dejruka, který pozorně sledoval hrající si kotě.

„To je v pořádku, Vaše Veličenstvo," odpověděla Se'Nedra. Mysl jí pracovala na plné obrátky. S tímto dvorným, uhlazeným mužem bude možná snazší pořízení, než předpokládala

„Přiveďte krále Thullů," nařídil 'Zakat a rukou si unaveně zastínil oči.

„Jak žádáte, Vaše Veličenstvo," řekl sluha, postavil se na nohy a v hlubokém předklonu vyšel pozadu ven.

Gethell, král Mišrak ak Thullů byl útlý muž s řídkými hnědými vlasy. Když byl přiveden dovnitř, měl nesmírně bledý obličej a divoce se třásl. „V - Vaše Císařské Veličenstvo," vykoktal krákoravým hlasem.

„Zapomněl ses poklonit, Gethelle," jemně mu připomněl 'Zakat. Jeden z Malloreánců zatnul pěst a vrazil ji Gethellovi do žaludku. Thullský panovník se prudce předklonil.

„To je mnohem lepší," řekl spokojeně 'Zakat. „O tvůj příchod jsem žádal, neboť jsem obdržel znepokojivé zprávy z bitevního pole, Gethelle. Moji velitelé hlásí, že tvé vojsko se během boje v Thull Mardu nechovalo zrovna řádně. Nejsem voják, ale zdá se mi, že tvoji muži mohli alespoň jeden mimbratský útok odrazit, než se dali na útěk. Byl jsem však zpraven, že tak neučinili. Máš pro to nějaké vysvětlení?"

Gethell začal cosi nesouvisle blábolit

„Myslel jsem si, že ne," řek! 'Zakat. „Mám zkušenost, že jsouli lidé neúspěšní v tom, co je od nich očekáváno, děje se tak v důsledku špatného vedení. Zdá se, že ses příliš nenamáhal, abys svým mužům dodal odvahy. V tom jsi vážně selhal, Gethelle."

„Odpusť mi, strašlivý 'Zakate," zakvílel král Thullů a v hrůze padl na kolena

„Ale samozřejmě, že ti odpustím, můj drahý příteli," řekl 'Zakat. ,,Jak sis jen mohl pomyslet, že bych tak neučinil. Nějaký trest však bude na místě, nemyslíš?"

„Ochotně přijímám plnou zodpovědnost," prohlásil Gethell, dosud na kolenou.

„Výtečné, Gethelle. Naprosto výtečné. Jsem moc rád, že tento rozhovor probíhá tak hladce. Je nutné, abychom se vyhnuli všem možným nepříjemnostem." Obrátil se na svého sluhu. „Byl bys tak laskav a vyvedl krále Gethella ven a nechal jej zmrskat?" zeptal se.

,,Jak si Vaše Císařské Veličenstvo přeje."

Gethell měl vyvalené oči, když jej dva vojáci zvedli na nohy.

„A," nahlas uvažoval 'Zakat, „co s ním uděláme, až jej zmrskáme?" Chvíli přemýšlel. „Už vím. Je tu někde v okolí nějaký silný kmen?"

„Tohle je otevřená step, Vaše Císařské Veličenstvo."

,,Jaká škoda." 'Zakat povzdechl. „Chtěl jsem tě ukřižovat, Gethelle, ale zdá se, že od toho budu muset upustit. Padesát ran bičem navíc snad poslouží stejně dobře."

Gethell se rozplakal.

„Ale jdi, můj milý příteli, to se nedá nic dělat. Jsi konec konců králem a je zcela nezbytné, abys šel svým vojákům příkladem. Ted' běž. Mám hosty. Doufám, že pohled na tvé veřejné zbičování dá tvému vojsku dostatečný podnět, aby bojovalo lépe. Vojáci usoudí, že pokud jsem něco takového učinil tobě, jim bych udělal něco neskonale horšího. Až se uzdravíš, povzbuď je v tomto přesvědčení, protože příště, až se něco takového stane, zařídím, abych měl po ruce jeden pevný kůl. Odveďte ho," řekl svým mužům, aniž by se ohlédl přes rameno.

„Omluvte mé zdržení, Vaše Výsosti," řekl Se'Nedře. „Tyto drobné státnické povinnosti zaberou člověku tolik času,"

Vzlykající král Thullů byl vyvlečen ze stanu.

„Nechal jsem pro vás a vaše přátele připravit malou večeři, princezno Se'Nedro," pokračoval 'Zakat. „Ty největší pochoutky. Poté učiním vše pro naprosté pohodlí vás všech."

„Doufám, že to Vaše Císařské Veličenstvo neurazí," začala Se'Nedra odvážně, „ale člověk se neubraní zvědavosti ohledně vašich plánů, co se rýče naší budoucnosti."

„Prosím, neznepokojujte svou mysl, Vaše Výsosti," odvětil 'Zakat svým mrtvolným hlasem. „Zastihla mne zpráva, že ten šílenec, Taur Urgas, je mrtev. Nikdy vám nebudu schopen oplatit takovou službu a v žádném případě s vámi nemám špatné úmysly." Pohlédl do rohu stanu, kde v Dejrukově náručí spokojeně předlo jeho kotě. Usměvavé dítě mu jemně hladilo chlupaté bříško.

„Okouzlující," zamumlal 'Zakat podivným chmurným hlasem.

Poté císař nezměrné Mailorey povstal a přešel k divanu, kde Durnik pečoval o paní Polgaru. „Má královno," řekl a s hlubokou úctou sejí uklonil. „Vaše krása zcela překonává všechny zprávy o ní."

Polgara otevřela oči a věnovala mu přímý pohled. Se'Nedřino srdce poskočilo divokou nadějí. Polgara byla při vědomí.

„Jste velmi dvorný, můj pane," řekla mu Polgara unaveným hlasem.

„Jste mou královnou, paní Polgaro," řekl 'Zakal, „Nyní již chápu, proč po vás můj Bůh celé věky touží." Pak smutně povzdechl.

„Co s námi hodláte udělat?" zeptal se Dumik, který stále bezpečně držel Polgaru ve svých rukou.

'Zakat znovu povzdechl. „Bůh mého lidu není dobrý nebo laskavý," řekl kováři. „Pokud by bylo po mém, zřejmě by všechno vypadalo jinak. Mě se však nikdo na nic neptá. Jsem Angarak a musím se klanět před Torakovou vůlí. Spánek Dračího Boha je čím dál tím lehčí a já musím poslouchat jeho rozkazy. Ač mě to hluboce zraňuje, jsem nucen vás a vaši společnost vydat Grolimům. Ti vás předají Zedarovi, Torakovu učedníkovi, do Kthol Mišraku, Města Noci, aby o vašem osudu rozhodl on."

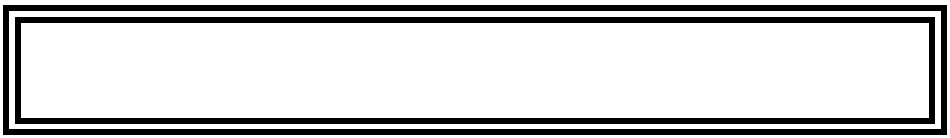

Část třetí

MALLOREA

Pustiny
Zemská most
Klhol Mišrak
Řeka Noci
Jezero Onyčů
Zapovězená oblast
Východní Moře
Kamatské jezero
Kamatské oblast
Mal Klho
Mal Evir
Mal Kamat
Kamata
DÁLNÝ SEVEROZÁPAD MALLOREY
Zásluhou Císařské Mallorenské Zeměpisné Společnosti

Kapitola devatenáctá

ASI TÝDEN ZŮSTALI V CÍSAŘSKÉM HLAVNÍM stanu jako osobní hosté císaře 'Zakata, který vypadal, že v jejich společnosti nalézá neveselé potěšení. V labyrintu malých hedvábných a velkých honosných stanů, jež skrývalo služebnictvo 'Zakatova domu, pro ně byly zřízeny přístřešky a pohodlí každého z nich byla věnována osobní pozornost samotného císaře.

Princezna Se'Nedra byla z podivného muže se smutnýma očima v rozpacích. Ačkoliv byl velmi zdvořilý a dvorný, vzpomínka na jeho rozhovor s králem Gethellem ji děsila. Jeho nemilosrdnost byla o to mrazivější, že se nikdy nenechal vyvést z míry. Také se zdálo, že snad nikdy nespí, a když pocítil nějakou nepochopitelnou potřebu rozhovoru - obvykle se tak stávalo uprostřed noci - nechal poslat pro Se'Nedru. Nikdy se neomlouval za to, že ji vyrušil z odpočinku. Zjevně ho nikdy ani nenapadlo, že by ji jeho předvolání mohlo obtěžovat.

„Kde přišel král Rhodar ke svému válečnému výcviku?" zeptal se jí 'Zakat během jednoho z takových půlnočních rozhovorů. „V žádné z mých zpráv o něm nikdy nebyla ani zmínka o tom, že je tak zdatný." Císař seděl v purpurových polštářích na měkkém křesle, v jeho obličeji se mihotalo světlo svící a na klíně mu dřímalo kotě.

„To opravdu nemohu říci, Vaše Veličenstvo," odpověděla Se'Nedra a nepřítomně si pohrávala s rukávem světlého hedvábného šatu, který pro ni zhotovili krátce po jejím příjezdu. „Rhodara jsem poznala teprve poslední zimu."

„Velmi zvláštní," dumal 'Zakat. „Vždycky jsme si mysleli, že je to jen přihlouplý starý muž zamilovaný do své mladé ženy. Nikdy

jsme ani nepomysleli, že by pro nás mohl znamenat nějakou hrozbu. Svoji pozornost jsme soustředili na Branda a Anhega. Brand je příliš nesebevědomý, než aby mohl být dobrým vůdcem, a Anheg nás neznepokojoval kvůli své kolísavosti. Pak se však odnikud objeví Rhodar a vezme věci do svých rukou. Alornové jsou nevyzpytatelní, viďte? Jak jen mezi nimi může tak citlivá tolnedrijská dívka vydržet?"

Krátce se usmála „Mají své osobité kouzlo, Vaše Veličenstvo," řekla dosti směle.

„Kde je Belgarion?" Otázka přišla bezjakéhokoliv varování.

„Nevíme, Vaše Veličenstvo," odvětila Se'Nedra vyhýbavě. „Paní Polgara byla celá bez sebe, když se vypařil."

„S Belgaratem a Kheldarem," dodal císař. „Slyšeli jsme o pátrání po nich. Řekněte mi, princezno, nemá náhodou Belgarion s sebou Kthrag Yasku?"

„KthragYasku?"

„Planoucí kámen - ten, který vy na západě nazýváte Aldurův Orb."

„O něčem takovém nejsem oprávněna hovořit, Vaše Veličenstvo," řekla upjatě, „a věřím, že jste dost zdvořilý na to, abyste ze mě podrobnosti týkající se této záležitosti neždímal."

„Princezno," řekl káravě.

„Lituji, Vaše Veličenstvo," omlouvala se a věnovala mu onen letmý úsměv malého děvčátka, který byl vždy její zbraní poslední záchrany.

'Zakal se mírně pousmál. „Jste nevypočitatelná mladá dáma, Se'Nedro,"řekl.

„Ano, Vaše Veličenstvo," připustila. „Co vás pohnulo, že jste vy a Taur Urgas zapomněli na své nepřátelství a spojili jste se proti nám?" Se'Nedra chtěla ukázat, že i ona umí klásí překvapivé otázky.

„V našem boji nebylo žádné jednoty, princezno," odvětil. „Taur Urgasovi jsem ani neodpovídal."

„Tomu nerozumím."

„Pokud zůstával v Rak Gosce, byl jsem dokonale spokojen s tím, že jsem v Thull Zeliku, ale jakmile se vydal na sever, musel jsem odpovědět. Země Thullů má příliš důležité strategické postavení na to, abych ji nechal obsadit nepřátelskými silami."

„A co teď, 'Zakate?" zeptala se Se'Nedra bez skrupulí. „Taur Urgas je mrtev. Kam se teď obrátíte v honbě za nepřítelem?"

Chladně se usmál. Jak málo nám rozumíte, Se'Nedro. Taur Urgas byl jen symbol murgské fanatičnosti. Ktačik je mrtev a Taur Urgas také, ale Murgodom žije dál — stejně jako přežije Mallorea, až odejdu já. Naše nepřátelství trvá celé věky. Nyní je však malloreánský císař v takovém postavení, že může rozdrtit Kthol Murgos projednou a navždy, a stát se tak nezpochybnitelným králem všech Angaraků."

„Jde tedy pouze o moc?"

„O co jiného?" zeptal se smutně. „Když jsem byl ještě velmi mladý, myslel jsem, že může jít i o něco jiného - ale čas ukázal, že jsem se mýlil." Tváří se mu krátce mihl bolestný výraz a vzdychl. „Časem i vy objevíte tu samou pravdu. Váš Belgarion, jak půjdou roky, ochladne a mrazivé uspokojení vlastní mocí se jej začne zmocňovat čím dál tím více. Až se tak stane a zůstane mu jen láska k moci, pak se spolu střetneme stejně nevyhnutelně jako dvě velké příbojové vlny. Nebudu na něj útočit dříve, než bude jeho výuka završena. Není nijak uspokojivé zničit muže, jenž dosud zcela neprozřel a nepochopil, jak se věci mají. Až ztratí všechny své vysněné představy a zůstane mu jenom láska k moci, pak bude zdatným protivníkem." Jeho obličej zesinal. Pohlédl na ní očima, jež byly mrtvolné a chladné jako led. „Myslím, že jsem vás příliš dlouho okrádal o odpočinek, princezno," řekl. „Jděte spát a snít o lásce a dalších nesmyslech. Sny se do jednoho ztratí velmi záhy, a tak jich užijte, dokud jen můžete."

Příštího dne, brzy zrána, vešla Se'Nedra do stanu, kde odpočívala Polgara zotavující se ze zapasu s Grolimy u Thull Mardu. Byla vzhůru, ale dosud strašlivě zesláblá.

„Je každým coulem stejně šílený, jako byl Taur Urgas," oznamovala Se'Nedřa. „Je tak posedlý myšlenkou, že se stane králem všech Angaraků, že ani není schopen věnovat pozornost tomu, co děláme."

„To se může změnit, až mu začne Anheg potápět válečné lodě," odvětila Polgara. „V tuhle chvíli nemůžeme nic dělat, tak mu naslouchej a chovej se zdvořile."

„Nemyslíte, že bychom se měly pokusit o útěk?"

„Ne."

Se'Nedra na ní pohlédla trochu zaraženě.

„To, co se děje, se mělo stát. Je v tom jakýsi smysl, že my čtyři - ty, Dumik, Dejruk a já - máme jít do Mallorey. Nebraňme se tomu."

„Vy jste věděla, že se to stane?"

Pofgara jí věnovala unavený úsměv. „Věděla jsem, kam směřujeme. Nevěděla jsem však přesně jakým způsobem. 'Zakat nám není nijak na obtíž, tak ho nepohněvej."

Se'Nedra si odevzdaně povzdechla. „Jak myslíte, paní Polgaro," řekla

Bylo brzy dopoledne toho samého dne, když císaře 'Zakata dostihly první zprávy o činnosti krále Anhega ve Východním moři. Se'Neďra, jež byla zrovna přítomna, když ony zvěsti přišly, musela zakrýt pocit plný uspokojení, zatímco ve tváři ledového muže pozorovala první známky rozčilení.

„Jseš si tím jistý?" tázal se třesoucího se posla a mával pergamenem.

„Jen jsem přinesl zprávu, můj pane." Posel se chvěl strachy a krčil se před císařovým hněvem.

„Byl jsi v Thull Zeliku, když připluly lodě?"

„Byla tam jen jediná, můj pane."

„Jediná loď z patnácti?" pronesl 'Zakat nevěřícným tónem. „Jiné tam nebyly? Možná se teprve blížily k pobřeží?!"

„Námořníci říkali, že už tam žádné nejsou, Vaše Císařské Veličenstvo."

„Co je to za barbara tenhle Anheg z Šereku?" zakřičel 'Zakat na Se'Nedru. „Každá z těch lodí převážela dvě stovky mužů."

„Král Anheg je Alorn, Vaše Veličenstvo," odvětila Se'Nedra chladně. „A Alornové jsou nevyzpytatelní."

Jen s velkým úsilím mohl 'Zakat obnovit svůj klid. „Jistě," řekl po chvíli přemýšlení. „Tohle bylo vaším plánem od samého počátku, že, princezno? Otevřený útok na Thull Mardu byl jen uskokem."

„Ne zcela, Vaše Veličenstvo. Byla jsem ujišťována, že město musí být zničeno, aby mohlo proplout loďstvo."

„Ale proč potápí mé vojáky? Já nepociťuji vůči Alornům žádnou zášť."

„Ale Torak ano — tak mi to alespoň říkali — a je to Torak,

kdo bude velet spojeným armádám Angaraků. Nemůžeme dopustit, aby se vaše síly vylodily na tomto světadíle, Vaše Veličenstvo. Nemůžeme dát Torakovi takovou výhodu."

„Torak spí — a zjevně tak zůstane ještě pěknou řádku let."

„Mé zprávy naznačují, že tak dlouho to rozhodně trvat nebude. Sám Belgarat je přesvědčen, že jeho probuzení není daleko."

Panovníkovy oči se mírně zúžily. „Pak vás tedy musím předat Grolimům," řekl. „Chtěl jsem počkat, až Polgara obnoví svou sílu, a teprve poté ji nechat podstoupit tu pouť. Pokud je však pravda, co říkáte, není mnoho času nazbyt. Vyřiďte svým přátelům, ať se připraví, princezno. Zítra ráno se vydáte do Thull Zeliku."„Jak si Vaše Veličenstvo přeje," odpověděla Se'Nedra. Čišel z ní chlad, když hlavou pokývla na znamení souhlasu.

„Jsem světský muž, princezno," řekl jako na vysvětlenou. „Torákově oltáři se klaním, když to okolnosti vyžadují, ale nepředstírám žádnou nadměrnou zbožnost. Nebudu se míchat do náboženských rozporů Belgarata a Zedara a zcela určitě nebudu stát mezi Torakem a Aldurem, až se střetnou tváří v tvář. Radil bych vám, abyste činila totéž."

„Takové rozhodnutí nezáleží na mně, Vaše Veličenstvo. Má úloha v tomhle příběhu byla rozhodnuta za mě již dlouho předtím, než jsem se vůbec narodila."

Vypadal zamyšleně. „Myslíte Proroctví? My Angarakové mánie také jedno, princezno, a nemyslím si, že to vaše je věrohodnější.

Proroctví není nic než lest, kterou kněži udržují svou vládu nad lidmi."

„Vy tedy v nic nevěříte, můj pane?"

„Věřím jen ve svou vlastní moc. Nic jiného nedává žádný smysl."

Grolimové, kteří je po hladkých cestách převáželi létem vyprahlými hnědými pláněmi Mišrak ak Thullu na sever k Thull Zeliku, byli chladně věcní. Se'Nedra si nebyla jistá, zda jejich chování bylo způsobeno varováním malloreánského císaře nebo jejich strachem z Polgary. Horké dusno již bylo pryč a vzduch slabě voněl prašným koncem léta. Thullská planina byla poseta vesničkami, nahodile složených z chalup s deskovými střechami a ze špinavých návsí. Zasmu-

šilí a vystrašení vesničané pozorovali Torakovy kněze procházející přes jejich osady s chladnými tvářemi a vždy z patřičného odstupu.

Planina na západ od Thull Zeliku byla pokryta obří záplavou rudých stanů, jež byly vztyčeny pro malloreánskou armádu. Avšak kromě důstojníka dohlížejícího na přesuny vojsk, byl obrovský tábor prázdný. Vojska z Mišrak ak Thullu byla se 'Zakatem poblíž Thull Mardu a neustálý přísun nových sil byl náhle zcela zastaven.

Samotný Thull Zelik byl jako kterýkoliv jíný přístav na světě. Páchl slanou vodou, kolomazí a hnijícími chaluhami. Budovy z šedého kamene byly nízké a přikrčené téměř jako samotní Thullové. Všechny kočičími hlavami dlážděné ulice se svažovaly do přístavu, který ležel v ohybu široké zátoky, na jejíž druhé straně se rozkládal jiný přístav úplně stejného vzezření.

„Co je to za město?" zeptala se Se'Nedra se zájmem jednoho Grolima, zatímco přes špinavé vody hleděla k vzdálenému břehu.

„Yar Marak," odvětil černě oděný kněz úsečně.

„Aha," řekla, vybavujíc si únavné hodiny zeměpisu. Dvě města, jedno thullské, druhé nadrácké, jež na sebe hledí přes zátoku v ústí řeky Kordu. Hranice mezi Mišrak ak Thullem a Gar og Nadrakem probíhá přímo středem řeky.

„Až se císař vrátí z Thull Mardu, dovedu si představit, že udělá vše proto, aby tamto místo bylo vyhlazeno," dodal jeden z ostatních Grolimu. „Nebyl spokojen s chováním krále Drosty na bitevním poli a nějaký trest je v takovém případě na místě."

Dlážděnými ulicemi se ubírali dále k přístavu, kde bylo zakotveno jen pár lodí.

„Moji lidé zcela odmítají vyplout na moře," oznamoval Grolimům malloreánský kapitán lodi, na niž nastoupili. „Šerekové se na otevřeném moři chovají jako smečka vlků. Zapalují a potápějí všechno, co plave."

„Šerecké loďstvo je dále na jihu," prohlásil kněz, který vedl grolimskou družinu.

„Šerekové jsou všude, vážený otče," nesouhlasil kapitán. „Před dvěma dny vypálili dvě přímořská města dvě stě leguí na jih odsud a včera potopili tucet lodí sto leguí na sever. Nevěřil byste, jak rychle se dokáží pohybovat. Nemarní ani čas tím, že by města před vypálením

vyplenili." Otřásl se. „To nejsou lidé! To je přírodní pohroma."

„Odrazíme během hodiny," trval na svém Grolim.

„Ano, pokud vaší kněži vědí, jak zacházet s vesly a s lanovím," řekl kapitán. „Moji muži jsou vystrašení. Ti nevyplují."

„Přesvědčíme je," řekl Grolim temně. Rozdal pár rozkazů svým podřízeným kněžím. Na vysoké zádi byl rychle vztyčen oltář a po jeho straně umístili kovové ohniště naplněné žhavým uhlím.

Vůdce Grolimů si stoupl na své místo u oltáře a hlubokým, dunivým hlasem počal chvalozpěv s rukou nataženou k nebi. V pravé ruce držel žhnoucí nůž. Jeho společníci namátkou vybrali jednoho námořníka, kterého za řevu a kopání odvlekli na záď. Se'Nedra s hrůzou pozorovala, jak byl zády ohnut přes oltář a s takřka nedbalou rutinou zavražděn. Grolim, jenž třímal nůž, pozvedl srdce mrtvého muže a mezi prsty mu překapávala krev. „Přijmi, co ti nabízíme, Dračí Bože Angaraků!" vykřikl zvučným hlasem, pak se obrátil a uložil srdce do kouřícího ohniště. Srdce chvíli dýmalo a strašlivě syčelo, a jak je postupně stravoval oheň, začalo černat a scvrkávat se. Z přídě lodi zaznělo železné zazvonění na oslavu oběti.

Grolim u oltáře se s krvavýma rukama otočil čelem k zástupu námořníků, kteří s popelavými tvářemi stáli uprostřed lodi. „Naše obřady budou pokračovat, dokud loď nevypluje," řekl jim. „Kdo další daruje své srdce našemu milovanému Bohu?"

Loď vyplula okamžitě.

Se'Nedře se odporem udělalo zle. Odvrátila tvář. Pohlédla na Polgaru, jejíž oči planuly nenávistí a jež se zdála být cele pohlcena vnitřním zápasem. Se'Nedra ji znala a věděla, že pouze dík obrovskému úsilí, kterého je schopna jen ona sama, se dokáže Polgara ovládnout a nepřikročit k strašlivé odplatě na krví poskvrněném Grolimovi u oltáře. Za ní stál, ochraňován jednou z jejích paží, Dejruk. V dětské tváři se zračil výraz, který tam Se'Nedra nikdy předtím neviděla. Jeho pohled byl plný smutku a soucitu, a stejně tak byl naplněn železným odhodláním, jako by, pokud by měl tu moc, hodlal zničit každý Torakův oltář v širém světě.

„Vy teď půjdete do podpalubí," řekl jim jeden z jejich grolimských věznitelu. „Bude to záležitost několika dní, než dosáhneme pobřeží nekonečné Mallorey."

Pluli na sever kolem nadrackého pobřeží, v bojácném střehu prchnout na jakoukoliv pláž, která se jim nabídne, objeví-li se na obzoru šerecké lodi. V určitou chvíli se malloreánský kapitán rozhlédl po prázdném moři, těžce polkl a prudce stočil kormidlo k zběsilému úprku přes otevřené vody k východu.

Jednou, den či dva plavby od nadrackého pobřeží, uviděli strašlivý oblak černého dýmu, který se vznášel daleko na jihu, a o další den později proplouvali mořem posetým spálenými troskami, mezi nimiž se na tmavých vlnách Východního moře pohupovala bledá a nadutá těla malloreánských vojáků. Vyděšení námořníci veškerou silou zabrali do svých vesel a k vyvinutí větší rychlosti nebylo třeba ani ran biče. Pak, jednoho kalného rána, když obloha za nimi hrozila deštěm a ve vzduchu, jenž byl nepříjemně těžký, bylo cítit blížící se bouři, se na obzoru před nimi objevila tmavá skvrna a námořníci v zoufalém úprku do bezpečí malloreánského pobřeží zdvojnásobili své úsilí.

Pláž, na které přistály malé čluny z jejich lodi, byla strmá a kamenitá. Byl zde tmavý štěrk pokrytý vrstvou soli a zatímco se vyloďovali, vlny vydávaly zvláštní pochmurné vzdechy. O kus dál od okraje vody je očekávala skupina Grolimů na koních. Černě hávy měli přepásané karmínovými šerpami.

„Arcikněží," podotkla Polgara chladně. „Hodlají nás doprovázet s jistou okázalostí. To beru."

Grolim, který velel jejich přesunu, rychle přeběhl po štěrku k čekající skupině a poníženě před ní poklekl. Promlouval hlasem plným hluboké úcty. Jeden z arcikněží, letitý muž s hluboce z brázděným obličejem a hluboce posazenýma očima poněkud toporně sesedl a sešel k místu, kde z malého člunu právě vystupovala Se'Nedra a její přátelé.

„Má královno," řekl Polgaře a uctivě se poklonil. „Jsem Urtag, arcikněz kamatské oblasti. Přijel jsem se svým bratrem, abychom vás doprovodili do Města Noci."

„Jsem zklamána, že zde nečeká Zedar," odvětila chladně čarodějka. „Doufám, že není churavý."

Urtag na ni vrhl krátký podrážděný pohled. „Nevysmívejte se svému předem určenému osudu, královno Angaraku," poradil jí.

„Mě čekají dva osudy, Urtagu," řekla. „Který z nich budu následovat, dosud nebylo rozhodnuto."

„V této záležitosti nemám nejmenších pochybností," prohlásil.

„Pravděpodobně proto, že ses nikdy neodhodlal zvážit všechny možnosti," odvětila. „Půjdeme, Urtagu? Větrná pláž není nejlepší místo pro filosofickou diskusi."

Grolimští arcikněží s sebou přivezli koně, a tak mohla skupina hned nasednout a vyjet přes řadu nízkých zalesněných kopců přímým severovýchodním směrem. Stromy lemující vrchní okraj štěrkové pláže byly jedle s černými větvemi, ale když vyjeli první svah, otevřel se před nimi obrovský les osik s bílými kmeny. Se'Nedřiným očím připadaly ty strnulé bílé pně jako mrtvoly a celý les měl pochmurnou, nezdravou náladu.

„Paní Pol," řekl Durnik hlasem jen o málo hlasitějším než šepot, „neměli bychom teď promyslet nějaký plán?"

„Jaký plán, Durniku?" zeptala se.

„Našeho útěku, samozřejmě."

„Ale my nechceme utéct, Durniku."

„Nechceme?"

„Grolimové nás vedou na místo, kam se potřebujeme dostat."

„Proč se potřebujeme dostat do toho jejich Kthol Mišraku?"

„Máme tam jisté poslání."

„Podle všeho, co jsem slyšel, to je pěkné ošklivé místo," řekl. „Jste si jistá, že neděláte nějakou chybu?"

Natáhla ruku a položila svou dlaň na jeho paži. „Milý Durniku," řekla, „musíš mi prostě důvěřovat."

„Samozřejmě, paní Pol," odpověděl okamžitě. „Ale neměl bych vědět, co mám očekávat? Kdybych mohl udělat něco na vaši ochranu, měl bych být připraven."

„Řekla bych ti to, kdybych věděla, Durniku," vysvětlovala, „ale opravdu nevím, co se tam odehraje. Všechno, co vím, je že my čtyři musíme jet do Kthol Mišraku. Je třeba, abychom tam byli, protože v následující události musíme sehrát určitou roli. Každý z nás bude mít určitý podíl na tom, co se musí stát."

„I já?"

„Ty především, Durniku. Nejdříve jsem nerozuměla tomu, kdo

přesně jsi, a proto jsem se pokoušela zabránit ti v putování s námi. Ale nyní již rozumím. Musíš tam být, protože máš učinit jednu věc, která obrátí veškeré dění jedním či oním směrem."

„Co to je?"

„To nevíme."

Oči se mu rozšířily. „Co když to udělám špatně?" zeptal se ustaraným hlasem.

„Nemyslím, že bys mohl," ujišťovala jej. „Podle všeho, jak tomu rozumím, bude to, co máš učinit, proudit velmi přirozeně z hloubi tvé povahy." Věnovala mu krátký hřejivý úsměv. „Nebudeš vůbec schopen to zkazit, Durniku - stejně, jako bys nebyl schopen lhát, šidit nebo krást. Máš v sobě pevně zabudováno vše, co je nutné k tomu, abys to provedl dobře, tak se tím netrap."

„To se vám lehko řekne, paní Pol," odvětil, „ale když vám to nebude vadit, budu se tím trápit alespoň trošku - sám pro sebe, samozřejmě."

Tomu se zasmála lehkým a laskavým smíchem. „Báječný, báječný muži," řekla a horoucně mu stiskla ruku. „Co bychom si bez tebe počali?"

Durnik zrudl a pokoušel se pohlédnout jinam, ale její nádherné oči lapily ty jeho, a on zčervenal ještě víc.

Když prošli osikovými lesy, vstoupili do podivně zpustošené krajiny. Bílé balvany čněly z trsů plevele jako náhrobní kameny na dlouho nepoužívaném a nenavštěvovaném hřbitově a mrtvé stromy vztahovaly své křivé větve k nebi jako žalující prsty. Obzor před nimi byl zakryt hradbou tmavých mraků, oblak tak černých, až se očím zdálo, že přechází do krvavě rudé. Se'Nedra si povšimla, že hradba mračen se jakousi záhadou vůbec nepohybuje. Nikde zde nebylo ani stopy po lidském pobývání a do cesty, jíž sledovali, nebyly vytlačeny žádné stopy.

„Cožpak zde nikdo nežije?" zeptala se princezna Polgary.

„Kthol Mišrak je vyčleněn pouze pro pár Grolimů," odpověděla čarodějka. „Torak město zničil a jeho lid vyhnal. To bylo v den, kdy můj otec, král Šerek a jeho tři synové uloupili Orb zpět z železné věže."

„Kdy to bylo?"

„Velmi dávno, Se'Nedro. Nejblíže určit ti to mohu tak, že to byl přesně den, kdy jsme se narodili Beldaran a já — a den, kdy umřela má matka. Ale nedá se to říct s jistotou. K průběhu času jsme v těch dnech byly poněkud lhostejné."

„Když vaše matka umřela a Belgarat byl zde, kdo se o vás potom staral?"

„Beldin, samozřejmě." Polgara se usmála. „Nebyl moc dobrou matkou, ale dělal co mohl, než se otec vrátil."

„Proto ho máte tak ráda?"

„Ano. To je jeden z důvodů."

Zlověstná oblaka se za celou dobu jejich cesty ani nepohnula. Rozpínala se oblohou stejně pevně jako skalní val. Čím byli blíže, tím se tyčila do stále větší výšky.

„To je moc divný mrak," poznamenal Durnik a pátravě vzhlížel k silné purpurové cloně před nimi. „Za námi přichází bouřka, ale ten mrak se nehne ani o píď."

„Nehýbe se, Durniku," řekla Polgara. „Nikdy se nepohnul. Když Angarakové postavili Kthol Mišrak, umístil Torak tento oblak na oblohu, aby město chránil. Je zde od samého počátku."

„Jak dlouho to je?"

„Kolem pěti tisíc let."

„To tam nikdy nesvítí slunce?"

„Nikdy."

Grolirnští arcíkněží se v obavách začali rozhlížet kolem sebe. Nakonec Urtag pokynul k zastavení. „Musíme ukázat, kdo jsme," prohlásil. ,,Nechceme, aby si nás hlídky spletly s vetřelci."

Ostatní arcikněží znepokojeně přikývli, a všichni pak zpoza svých šatů vyndali naleštěné ocelové masky a pečlivě si jimi zakryli tváře. Poté každý od sedla odvázal tlustou pochodeň a krátkou nesrozumitelnou formulí ji zapálil. Pochodně vzplály podivně nazelenalým plamenem a vypustily do vzduchu čadivý, sírový kouř.

„Zajímalo by mě, co by se stalo, kdybych vám ty pochodně sfoukla," poznamenala Polgara a přes tvář jí přelétl škodolibý úsměv. „Jsem toho schopná, jak víte."

Urtag na ni vrhl vystrašený pohled. „Teď není čas na žertování, má paní," varoval ji. „Hlídky jsou k vetřelcům velmi kruté. Naše

životy závisejí na těchto pochodních. Prosím, nedělejte nic, co by nás všechny mohlo přivést do neštěstí."

Mírně se zasmála a nechala to být.

Jak postupovali pod onen mrak, bylo stále temněji. Nebyla to úplně čistá noční tma - bylo to spíše cosi jako špinavé pošmourno, jako hluboký stín, který visel ve vzduchu. Vyjeli na vrchol jakéhosi hřebene a před sebou spatřili mračnem zakrytou pánev, v jejímž středu stálo zpustošené Město Noci, zpola zakryté vše prostupujícím stínem. Rostlinstvo kolem nich se sestávalo pouze z pár řídkých ostrůvků plevele a nezdravě vyhlížející zakrnělé trávy, bledé a nemocné nedostatkem slunečního světla. Ze země čněly veliké balvany, jež byly potřísněny tmavými skvrnami lišejníků zažírajících se do kamenů samotných jako malomocenství. Ze zatuchlé půdy všude vyrůstala nebývalá, až podivná hojnost celých trsů hub, jako by zde byla sama země stížená jakousi chorobou.

Grolimští arcikněží je opatrným krokem a s prskajícími pochodněmi nad hlavou vedli cestou, jež přes nezdravou planinu směřovala dolů do temné pánve k rozbitým hradbám Kthol Mišraku.

Když vstoupili do města, princezna mezi rozbitými kameny spatřila náznaky kradmých pohybů. Stinné postavy přebíhaly rozvalinami z místa na místo a zvuk, jenž doprovázel jejich kroky, bylo cvakání a škrábání, jaké vydávají bytosti, které mají místo nohou paráty. Některé z postav byly vzpřímené, jiné nikoliv. Se'Nedru zamrazilo a dostala strach. Hlídači Kthol Mišraku nebyli ani zvířata, ani lidé. Zdáli se pociťovat zášť ke všem živým věcem bez rozdílu. Více než čekoholiv jiného se obávala možnosti, že *by* se jeden z nich náhle obrátil a postavil se před ni s tváří, jež by ji svou odporností zbavila veškerého sebeovládání.

Během průchodu rozbitými ulicemi začal Urtag dunivým a rozechvělým hlasem mumlat starou modlitbu k Torakovi. Zatuchlý vzduch se ochladil a lišejník se jako choroba zakusoval do převrácených kamenů rozpadlých domů. Plíseň se zdála být pevně připoutána k úplně všemu a světlé trsy podivných hub vyrůstaly v každém rohu, v každé skulině. Odevšad bylo cítit zápach hniloby. Mezi troskami se vznášel zatuchlý, zkažený závan a rozlévala se slizká jezírka stojaté a hnijící vody.

Ve středu města stál zrezivělý pahýl obrovské železné věže. Zlomené nosníky, které věž podpíraly, byly silnější než lidský pas. Ihned jižně za pahýlem se rozpínal široký pruh naprosté zkázy. Tam se obrovská věž zřítila a rozdrtila vše, na co dopadla. Během věků se spadlé trosky železné věže rozložily do jakéhosi vlhkého rudého bláta, jež ohraničovalo nesmírné rozměry zřícené stavby.

I pahýl se rozpadal, léta se podepsala na jeho rezivějících okrajích. Rez smíšená s jakýmsi hustým černým slizem obklopovala a překrývala železné pláty jako strupy sražené krve.

Urtag, nyní s viditelným třasem, sesedl před obrovským obloukovým portálem a provedl je skrz zpola otevřené železné dveře. Vstoupili do rozlehlé síně s ozvěnou. Byla stejně veliká jako císařský trůnní sál v Tol Honetu. Urtag beze slova pozvedl pochodeň vysoko nad hlavu a vedl je přes hrbolatou podlahu k dalším železným a obloukovým dveřím. Poté scházeli po jakémsi křídle řinčících schodů do temnoty dole. Na konci schodiště, asi padesát stop pod spouští nad nimi, byly další dveře z černého železa pobité velkými hřeby s kulatými hlavami. Urtag svými klouby váhavě zaklepal na dveře a ten zvuk se dunivě rozezvučel v komnatě za nimi.

„Kdo přichází rušit spánek Dračího Boha Angaraku?" tázal se tlumený hlas zpoza dveří.

„Jsem Urtag, kamatský arcikněz," Grolimův hlas byl plný strachu. „Jak bylo přikázáno, přivádím Torakově Učedníku zajatce."

Chvíli bylo ticho, pak se však ozvalo rachocení obrovského řetězu následované skřípěním ohromné závory a dveře se pomalu s vrzáním otevřely.

Se'Nedra vydechla. Ve dveřích stál Belgarat! Chvíli trvalo, než její překvapené oči začaly rozeznávat drobné rozdíly, které jí prozradily, že bělovlasý muž před ní není starý čaroděj, ale kdosi, kdo je mu tak podobný, že mohou být klidně označeni za bratry. Ač ony rozdílnosti byly drobné, byly nicméně jasně patrné, V očích muže ve dveřích se zračil děs - měly pohled plný zármutku, hrůzy, strašlivého sebepohrdání a bezmezné odevzdanosti muže, který se cele oddal službě svému strašnému pánu.

„Vítej v hrobce Jednookého Boha, Polgaro," pozdravil čarodějku.

„Dlouho jsme se neviděli, Belzedare," odvětila podivně neurčitým hlasem.

„Přestal jsem užívat toho jména," řekl jí hlasem mírně zabarveným lítostí.

„Rozhodl ses sám, Zedare."

Pokrčil rameny. „Možná," řekl. „Možná ne. To, co dělám, je zřejmě také nezbytné." Zatlačil na dveře, aby je otevřel více. „Pojdte dál, chcete-li. Tato krypta je obyvatelná - alespoň trochu." Pak zpříma pohlédl na Urtaga. „Prokázal jsi nám službu, Urtagu, Torakův arciknězi, a služba by neměla zůstat neodměněna. Pojď." Obrátil se a vedl je dozadu do klenuté komnaty. Měla kamenné zdi postavené z velikých kusů nespojených maltou a zpevněna byla železnými oblouky, jež podpíraly strop a nezměrnou tíhu trosek nad jejich hlavami. Chlad kamene a železa byl zaháněn velkými žhoucími ohništěmi v každém rohu místnosti. Podél jedné zdi ležela řada volně zavinutých slamníků a pokrývek z šedé vlny. Na stole stál pár velkých svící, jejichž plamen byl v stojatém vzduchu hrobky klidný a bez sebemenšího zachvění.

Zedar se na chvíli zastavil u stolu, aby z něj zvedl jednu ze svící, a pak je vedl přes kameny dlážděnou podlahu k obloukovému přístěnku ve vzdálenější zdi. „Tvá odměna, Urtagu," řekl Grolimovi. „Pojď blíž a pohlédni do tváře svého Boha." Pozvedl svíci.

V přístěnku ležela na kamených márách veliká přikrytá postava, oblečená do černého. Tvář měla pod naleštěnou ocelovou maskou. Oči té masky byly zavřené.

Urtag si dovolil jeden vystrašený pohled, a pak sebou hodil na podlahu.

Ozval se hluboký, skuhravý vzdech a ležící postava se na márách mírně pohnula. Se'Nedra byla vyděšená a fascinovaná zároveň, když si všimla, že obrovský, ocelí zakrytý obličej se bez ustání obrací k nim. Levé naleštěné oční víčko se na okamžik otevřelo. Za ním plál strašlivý oheň oka, jehož již nebylo. Ocelová maska se pohnula, jako by byla z masa, a nasadila výraz plný pohrdání tím knězem plazícím se po kamenném dláždění. Zpoza hladkých ocelových rtů začalo vycházet dunivé mumlání.

Urtag sebou prudce škubl a pozvedl náhle sklíčenou tvář, naslouchaje dutým zvukům, jimž v ponuré kryptě mohl jasně rozumět

jen on sám. Dunivý hlas pokračoval, mumlaje cosi pro Urtagovy uši. Tvář arcikněze tuhla a jeho rysy začal kroutit výraz nevyslovitelné hrůzy. Dunivé šeptání hučelo dále. Slova byla nezřetelná, ale jejich dopad nikoliv. Se'Nedra si zoufale zacpala uši.

Nakonec Urtag zaječel a vyskočil na nohy. Měl úplně bledý obličej a oči vytřeštěné tak, že mu vystupovaly z hlubokých důlku. S šíleným blábolením Urtag prchl a během jeho útěku z trosek věže se železným schodištěm rozléhala ozvěna děsuplných výkřiků.

Kapitola dvacátá

ŠEPTÁNÍ ZAČALO V OKAMŽIKU, KDY Belgarat, Silk a Garion dosáhli malloreánského pobřeží. Nejprve bylo neurčité - jen o málo zřetelnější než vítr, jenž neustále skučel v Garionových uších - ale během následujících dnů, kdy neochvějně směřovali k jihu, začala z nejasného šepotu sem tam vyplouvat první slova. Zněla jako - domov, matka, láska a smrt - slova, která okamžitě strhnou veškerou pozornost.

Na rozdíl od Země Morindim, kterou nechali za sebou, byla severní Mallorea zvlněná kopci pokrytými temně zelenou travou s tuhými stébly. Tu a tam se kolem kopců vinuly bezejmené říčky, jež zurčely pod olověně šedým nebem. Slunce neviděli již několik týdnů. Nad Východním mořem se zachmuřila obloha a při cestě k jihu se jim do zad opíral mrazivý vítr prosycený vůní polárního ledu.

Belgarat byl ve stavu naprostého soustředění. Po polospánku, ve kterém obvykle trávil jízdu obydlenějšími částmi světa, nebylo ani stopy a Garion pociťoval jemný tlak starcovy mysli, jak bdí nad jakýmkoliv skrytým nebezpečím. Čarodějovo pátrání bylo tak důkladné, že působilo jako pomalu plynoucí dech zanikající ve skučení větru, který zmítal vysokou travou.

Silk jel také ostražitě. Co chvíli se zastavoval, aby naslouchal a občas se zdálo, že větří ve vzduchu. Někdy došel tak daleko, že sesedlal a přiložil ucho k zemi, jestli nezachytí tlumený dusot přijíždějících koní.

„Nervy pracují," řekl malý muž, když se po jedné z takových zastávek vyšvihl zpět do sedla

„Je lepší být nadměme opatrný, než udělat chybu z nepozor-

nosti," odpověděl Belgarat. „Slyšel jsi něco?"

„Myslím, že jsem zaslechl žížalu, jak se provrtává hlínou," opáčil pohotově Silk. „Ale neříkala nic. Však víš, jak to s žížalami chodí."

„ A co já s tím?"

„Ptal ses, Belgarate."

„Ach, sklapni!"

„Ty jsi slyšel, že se ptal, viď, Garione?"

„Tohle je ten nejodpornější zvyk, jaký jsem kdy u koho viděl," řekl Belgarat malému zloději.

„Já vím," odvětil Silk. „Proto to také dělám. Člověk úplně zuří, viď? Jak dlouho ještě půjdeme, než zase narazíme na nějaký les?"

„Několik dní. Od hranice lesů jsme ještě pořádně daleko. Tady na severu jsou zimy příliš dlouhé a léta příliš krátká, než aby tu vydržely stromy."

„„Nudné místo, že?" poznamenal Silk a rozhlédl se po nekonečných travnatých pláních a oblých pahorcích, které vypadaly jeden jako druhý.

„Vzhledem k okolnostem jsem schopen trochu nudy snést. Ostatní možnosti by nemusely byt tak příjemné."

„To beru."

Jeli dál a jejich koně se po kolena brodili šedozelenými travinami.

V Garionově hlavě se opět ozval šepot. „Slyš mne, Dítě Světla" Oproti ostatnímu nesrozumitelnému ševelení byla tato věta jasná a zřetelná. Garion zbystřil smysly, aby se dozvěděl více.

„*To bych nedělal,* " řekl mu suše jeho starý známý hlas.

„Co?"

„Nedělej, co ti říká, abys dělal."

„Kdo je to?"

„Torak. pochopitelně. Koho jiného jsi měl na mysli?"

„Už je vzhůru?"

„Ještě ne. Alespoň ne docela — ale on vlastně nikdy úplně neusnul."

„O co se pokouší?"

„Snaží se ti vymluvit, abys jej zabíjel."

„On se mě nebojí, že ne?"

„Samozřejmě, že se bojí. O tom, co se chystá, neví o nic víc než ty a je z tebe vystrašený navlas stejně, jako ty z něho."

Garion se okamžitě cítil lépe. *„Co mám dělat s tím neustálým našeptáváním?"*

„Není toho moc, co můžeš dělat. Prozatím bude stačil, když si nezvykneš jednat podle jeho pokynů."

Toho večera se jako obvykle utábořili v dobře skrytém sedle mezi dvěma kopci a jako obvykle nerozdělali žádný oheň, aby na sebe nikoho neupozornili.

„Studené večeře mě už trochu unavují," postěžoval si Silk, naklepávaje kus tuhého sušeného masa. „Tohle hovězí chutná jako odřezek staré kůže."

„Alespoň si procvičíš čelist a to žvanění ti půjde ještě lip," řekl mu Belgarat.

„Když chceš, dokážeš být pěkně nepříjemný, starouši, víš o tom?"

„Noci jsou stále delší, viďte?" poznamenal Garion, aby předešel další hádce.

„Léto už je na sklonku," vysvětloval Belgarat. „Za pár týdnů přijde podzim a v patách bude mít zimu."

„To jsem zvědav, kde budeme, až zima nastane," řekl žalostně Garion.

„O tom bych raději neuvažoval," doporučoval Silk. „Když o tom budeš přemýšlet, nic nevyřešíš a akorát tě přepadne úzkost."

„Úzkostnějškost," opravil ho Garion. „Úzkost mě přepadla již dávno."

„Existuje slovo 'uzkostnějškosť?" zeptal se Silk Belgarata

„Teď už ano," odpověděl Belgarat.

„Také bych chtěl vynalézt slovo," obdivně pronesl Silk ke Garionovi a v jeho fretčích očích se zaleskla škodolibost.

„Nedělej si ze mě šoufky, Silku. Mám svých starostí až až."

„Pojďme se trochu vyspat," navrhl Belgarat. „Tenhle rozhovor nevede stejně nikam a zítra musíme ujít dlouhou cestu."

Tu noc šepot pronikl do Garionova spánku a zdálo se, že své úmysly raději vyjadřuje obrazy než slovy. Objevila se nabídka přátel-

ství - láskyplně podaná ruka. Pocit samoty, který Gariona provázel od okamžiku, kdy zjistil, zeje sirotek,jako by s onou nabídkou zmizel. Přepadla jej neodolatelná touha rozběhnout se k ruce a vřele ji stisknout.

Potom viděl dvě velmi zřetelné postavy, jak stojí vedle sebe. Postava muže byla vysoká a mocná. Ženskou postavu znal tak dobře, že jen pouhý pohled na ni ho chytil za srdce. Vysoký mocný muž vypadal jako cizinec, ale najednou jako by jím nebyl. Jeho tvář překračovala hranice lidské krásy. Byla to nejnádhernější tvář, jakou Garion kdv viděl. Žena samozřejmě cizinkou nebyla. Bílý pramen vlasů splývajících přes čelo a pronikavé pyšné oči byly v Garionově životě těmi nejběžnějšími věcmi. Krásný cizinec a teta Pol stáli bok po boku a vztahovali k němu ruce.

„Budeš naším synem," řekl mu šeptající hlas. „Naším milovaným synem. Já tvým otcem budu a Polgara tvou matkou. Nebude to jen představa či sen, Dítě Světla, neboť způsobiti umím, by věci byly skutečnými. Polgara bude tvou opravdovou matkou a veškerá její láska bude jen a jen tvá. A já, tvůj otec, budu milovati a opatrovati vás oba. Chceš se snad od nás odvrátiti a znovu okusiti hořkost samoty, osiřelé dítě? Vyrovná se tíživá prázdnota vřelosti milujících rodičů? Pojď k nám, Belgarione, a přijmi naši lásku."

Garion se vytrhl *ze* spánku a bleskově se posadil. Byl celý zpocený a třásl se strachy. *„Potřebuji pomoc,*" vykřikl tiše a pronikal do skrýší své mysli, aby nalezl onu druhou, bezejmennou přítomnost.

„Co tě trápí?" zeptal se ho suchý hlas.

„Podvádí mě," prohlásil rozhořčeně Garion.

„Podvádí? On někdo přišel a zatímco jsem nesledoval, vyhlásil nějaká pravidla?"

„Ty víš, co myslím. Nabízí mi, že učiní tetu Pol mojí matkou, když ho poslechnu."

„Lže. Nemůže změnit minulost. Nevšímej si ho."

„To nejde. Stále proniká do mojí mysli a dotýká se těch nejcitlivějších míst. "

„ Mysli na Se'Nedru. To ho zmate."

„Na Se'Nedru?"

„Jakmile tě začne svádět Polgarou, pomysli na svoji malou

roztržitou princeznu. Vzpomeň si, jak přesně vypadala, když jsi po ní pokukoval během její koupele v Lese Dryád. "

„Já jsem nepokukoval!"

„Opravdu? Jak je tedy možné, že si tak živě pamatuješ i ty nejjemnější podrobnosti."

Garion se zarděl. Zapomněl, že jeho denní snění nebylo docela soukromé.

„Soustřeď se na Se'Nedru. Toraka tím zjevně vydráždíš - stejně, jako tím dráždíš mě. " Hlas se odmlčel. *„A je její koupel opravdu vším, na co můžeš myslet?"* zeptal se po chvíli.

Garion se ani nepokoušel odpovědět.

Pod špinavými mračny pokračovali jižním směrem a o dva dny později dosáhli prvních stromů, řídce rozptýlených na okraji travnaté pláně. Okolo se pásla ohromná stáda parohatých zvířat, jež byla klidná a nebojácná jako dobytek. Během cesty na jih bylo stromů stále víc a zanedlouho dorazili pod temné větve věčně zeleného lesa.

Torakovy našeptávané lichotky neutichaly, avšak Garion jim čelil barvitými vzpomínkami na malou rusovlasou princeznu. Pokaždé, když svými denními sny vnikl do pečlivě propracovaných obrazů, kterými se Torak snažil ovládnout jeho představivost, pocítil nepřítelovu podrážděnost. Torak chtěl, aby přemýšlel o své samotě, o strachu a o možnosti stát se členem milující rodiny, ale obraz Se'Nedry Boha nesmíme mátl. Garion si brzy všiml, že Torakovo chápání člověka je značně omezené. Jelikož se soustředil spíše na základní principy a prapůvodní touhy, které od věků vyvěrají z hloubi lidské podstaty, nedokázal se Torak vypořádat se spletí mnohdy protichůdných přání, jež motivují většinu lidí. A Garion využíval své výhody, aby mařil záludně vtíravý šepot, jímž se ho Torak pokoušel odvést od jeho poslání.

Celá záležitost mu vlastně byla dobře známá. Jako by se totéž již stalo - ne přesně stejným způsobem, ale velmi podobně. Prosévat své vzpomínky a pokoušel se najít zdroj onoho zvláštního pocitu podobnosti. Až pohled na bleskem rozťatý a sežehnutý pahýl stromu protrhl hráz v jeho hlavě a najednou se mu všechno vyjevilo. Když se na pahýl pohlíželo z určitého úhlu, nejasně připomínal černého jezdce, který vypadal, jako by je po celou dobu jízdy kolem sledoval. Protože

byla zatažená obloha, pahýl nevrhal žádný stín, což k obrazu patřilo. Gariona po celé dětství pronásledovala vidina podivné postavy jezdce v tmavém plášti na černém koni, jenž nevrhal stín ani v nejprudším slunci. Nebyl to nikdo jiný než Ašarak Murgo, Grolim, kterého Garion zabil při svém prvním otevřeném čarodějném skutku. Ale zničil jej doopravdy? Mezi Garionem a temnou postavou, jež ho strašila v dětství, existovalo zvláštní pouto. Byli nepřátelé - a Garion to vždy věděl - ale v jejich nepřátelství byla podivná blízkost, něco, co je k sobě přitahovalo. Garion začal celou záležitost opatrně promýšlet. Představoval si, že onen temný jezdec skutečným Ašarakem nebyl - nebo, že byl pohlcen jiným, mnohem mocnějším, vědomím.

Čím více o tom Garion přemýšlel, tím více byl přesvědčený že se nechtěně dobral jádra věci. Ačkoliv Torakovo tělo spalo, jeho vědomí mohlo stále hýbat světem a spřádat události ke svým vlastním záměrům. Ašarak do toho musel být nějak zapletený ale vládnoucí silou vždy bylo Torakovo vědomí. Temný Bůh jej sledoval již od útlého dětství. Strach, který sálal z oné temné postavy, jež ho kdysi pronásledovala, nebyl strach Ašarakův, ale Torakův. Torak od samého počátku věděl, kým Garion je; věděl, že jednoho dne uchopí meč rivanského krále a přijde na setkání, jež bylo ustanoveno, ještě než byl stvořen svět.

Na náhlý podnět Garion vsunul levou ruku pod halenu a stiskl svůj amulet. Mírně se naklonil a označenou dlaň své pravé ruky položil na Orb umístěný na hrušce ohromného meče, který mu splýval přes záda

„Teď už tě znám," prohlásil tiše, obraceje mysl k temnému nebi. *„Svoje pokusy naklonit si mě na svoji stranu můžeš rovnou vzdát, neboť si nehodlám nic rozmýšlet. Teta Pol není tvoje žena a já nejsem tvůj syn. Bude lepší, když si přestaneš hrál s mojí myslí a připravíš se, protože tě jdu zabít."*

Jakmile Temného Boha zasáhla Garionova výzva, Orb vzplál náhlým nadšením a meč na jeho zádech zazářil modrým plamenem, který prosvítal skrz pochvu.

Po chvíli mrtvého ticha se místo šepotu ozvalo ohlušující burácení. *„Přijď, Belgarione, Dítě Světla,"* oplácel výzvu Torak. *„Očekávám tě ve Městě Noci. Celou svou vůli a odvahu s sebou přines, neboť*

k našemu setkání hotov jsem."

„U sedmi Bohů - víš, co děláš?" Belgarat na Gariona skoro křičel a jeho tvář zrudla vztekem a překvapením.

„Torak ke mně šeptá už nejméně týden," vysvětloval Garion, sundávaje ruku z Orbu. „Nabízel mi všechno možné, jen když celý tenhle záměr vzdám. Už mě to unavovalo, tak jsem mu řekl, ať přestane."

Belgarat rozhořčeně cosi mumlal pod vousy a mával rukama směrem ke Garionovi.

„On ví, že přicházím, dědečku," řekl Garion, aby rozzuřeného starce uklidnil. „Zná mě od okamžiku, kdy jsem se narodil. Celý ten čas mě sledoval. Je nemožné, abychom ho překvapili, tak o co jde? Chtěl jsem, aby měl na paměti, že o něm vím. Možná nastal ten správný čas, aby se také začal trochu bát."

Silk na Gariona upřeně zíral. „No prosím. Je to prostě Alorn," poznamenal konečně.

„Je to pitomec!" vyštěkl vztekle Belgarat. Otočil se ke Garionovi. „Došlo ti někdy, že vedle Toraka mohou být i jiné věci, které nás znepokojují?" tázal se.

Garion zamrkal.

„Kthol Mišrak není nehlídaný, ty nedorostlý zabedněnce. Právě se ti podařilo oznámit naši přítomnost každému Grolimovi v okruhu několika stovek mil."

„Na to jsem nepomyslel," zamumlal Garion.

„To vím, žes nemyslel. Někdy mám pocit, že vůbec netušíš, jak se to dělá."

Silk se ostražitě rozhlédl kolem. „Co teď budeme dělat?" zeptal se.

„Nejlepší bude, když odsud rychle vypadneme - co budou naši koně stačit," řekl Belgarat. Zabodl se pohledem do Gariona „Jseš si jistý, že někde pod halenou nemáš trumpetu?" optal se jízlivě. „Možná bys během jízdy rád zatroubil pár fanfár." Znechuceně zavrtěl hlavou a pozvedl uzdu. Jedem," procedil mezi zuby.

Kapitola dvacátá první

POD MRTVOU OBLOHOU ROSTLY DOČISTA BÍLÉ A nehybné osiky, které vypadaly jako rovně mříže nekonečného vězení. Šli pěšmo a pod Belgaratovým vedením se proplétali nedozírnou rozlohou ohromného tichého lesa.

„Jak dlouho ještě?" napjatě se starého muže zeptal Silk.

„Teď už ne víc než den," odvětil Belgarat. „Mraky před námi stále houstnou."

„Chceš říct, že se tu mraky nikdy nehýbají?"

„Nikdy. Jsou tu takhle od doby, kdy je sem Torak umístil."

„Co kdyby přišel vítr? To by se také nepohnuly?"

Belgarat zavrtěl hlavou. „V tomhle kraji přírodní zákony neplatí. Pokud vím, tak mrak nemusí být mrakem doopravdy. Může to být něco jiného."

„Jako třeba co?"

„Možná nějaký druh iluze. Bohové jsou velmi dobří ve vytváření iluzí."

„Hledají nás? Myslím Grolimové."

Belgarat přikývl.

„Podnikáš nějaké kroky, aby nás nevypátrali?"

„Přirozeně." Starec se na něj podíval. „Proč ta náhlá touha po rozhovoru? Mluvíš už nejméně hodinu."

„Nějak nejsem ve své kůži," přiznal Silk. „Tohle je neznámé prostředí, a to mě vždycky znepokojuje. Cítím se lépe, když mám únikové cestičky promyšleně předem."

„To jsi vždycky připravený prchnout?"

„Při mém povolaní je to nutnost. Co to bylo?"

Garion to také slyšel. Kdesi daleko za nimi se slabě ozvalo hluboké zavytí - nejprve z jednoho hrdla, pak z několika dalších. „Vlci?" tázal se.

Belgaratova tvář potemněla. „Ne," odvětil. „Vlci ne." Potřásl uzdou, jeho neklidný kůň se dal do klusu a kopyta zaduněla o tle-jící půdu pod osikami.

„A co to tedy bylo, dědečku?" zeptal se Garion a rovněž pobídl svého koně ke klusu.

„Torakovi Ohaři," opáčil stručně Belgarat.

„Psi?"

„Ne tak docela. Jsou to Grolimové - určení pro jeden účel. Když Angarakové postavili město, Torak usoudil, že potřebují strážce přilehlého okolí. A určití Grolimové dobrovolně přijali nelidskou po-dobu. Jejich proměna je trvalá."

„Se strážními psy už jsem co do činění měl," poznamenal se-bejistě Silk.

„Ale s takovými ne. Pojďme se pokusit prchnout." Belgaratův hlas nezněl příliš nadějně.

Pobídli koně ke cvalu a v rychlosti se ze strany na stranu míha-li mezi kmeny. Větve je při jízdě šlehaly dotváří, a tak Garion zvedl ruku, aby je rozrážel.

Vystoupali na nízký hřeben a z odvráceného svahu cválali do-lů. Vytí za nimi se nyní ozývalo z větší blízkosti.

Silkův kůň klopýtl a malého muže skoro vyhodil ze sedla. „To nejde, Belgarate," řekl, když stařec a Garion zastavili své koně. „Na to, abychom udrželi tohle tempo, je tenhle povrch příliš zrádný."

Belgarat pozvedl ruku a chvíli naslouchal. Vytí bylo ještě blí-že. „Tak jako tak nás dostihnou," souhlasil starý muž.

„Nejlepší bude, když něco vymyslíš," navrhl Silk a úzkostlivě se rozhlížel kolem.

„Pokousím se." Belgarat zvedl nos a zavětřil ve vzduchu. „Po-jeďme dál. Cítím stojatou vodu. V tomhle kraji je plno bažinatých míst, které by mohly skrýt náš pach."

Jeli strání dolů do údolí. Závan stojaté vody byl čím dál tím silnější.

„Přímo před námi." Garion ukázal směrem k hnědé hladině

vody, která se v dálce objevila mezi bílými kmeny.

Mokřady byly rozsáhlé, bahnitá voda, nad kterou se vznášely čpějící výpary, se rozpínala po celé šíři údolního dna. Z vody vykukovaly mrtvé stromy a jejich bezlisté větve vypadaly jako pařáty, jež v prosbě spínají ruce k hluchému nebi.

Silk ohrnul nos. „Ten smrad je tak nesnesitelný, že nás uchrání snad před vším," řekl.

„Uvidíme," odvětil Belgarat. „Opravdového psa by to asi odpudilo, ale nezapomeň, že Ohaři jsou ve skutečnosti Grolimové. Mají schopnost myslet, a tak se nespolehnou jen na náš pach."

Pobídli zdráhající se koně, aby neochotně vešli do bahnité vody a začali se proplétat mezi mrtvými kmeny slromů. Koňská kopyta rozrývala rozměklou půdu a ze dna močálu probublával ještě silnější pach.

Vytí Ohařů postupovalo stále blíž a bylo naplněné vzrušením a strašlivým hladem.

„Myslím, že právě dorazili k močálu," řekl Silk a natahoval krk, aby lépe slyšel.

V dunivém vytí za jejich zády se ozvalo chvilkové zaváhání.

„Dědečku!" vyjekl Garion a prudce přitáhl uzdu.

Přímo před nimi se objevila černá postava slintajícího psa, po kolena ponořeného v hnědé vodě. Byl ohromný - skoro jako kůň a jeho oči zle planuly zeleným ohněm. Jeho šíje a ramena se mohutně klenuly nad hladinou a ze zpěněné tlamy mu čněly tesáky dlouhé nejméně jako lidské chodidlo.

„A máme vás," zavrčel. Zdálo se, že chvíli hloubal, než z jeho tlamy vyšla slova Mluvil drsným a trhaným hlasem. Silková ruka se okamžitě mihla k jednomu z jeho vrhacích nožů.

„Nenech se zastrašit," řekl mu Belgarat. „Je to jen přízrak - pouhý stín."

„A to může dělat takové věci?" zeptal se překvapeným tónem Silk.

„Vždyť jsem říkal, že to jsou Grolimové."

„Jsme hladoví," zahřímal Ohař s ohnivýma očima. „Brzy se vrátím i s ostatními a najíme se lidského masa."

„Teď vědí, kde jsme." Silkův hlas zněl znepokojeně. „Nechceš

něco udělat, Belgarate? Copak nemůžeš použít magii?"

„Tím bychom na sebe jenom upozornili. Jsou zde i jiné věci, stejně nebezpečné jako Ohaři."

„Řekl bych, že nám nic jiného nezbyde. Pojďme se v jednu chvíli soustředit na jednu věc. Viděls jejich zuby?"

„Už přicházejí," napjatě pronesl Garion. Z odlehlé části mokřadů bylo slyšet šplouchání.

„Belgarate, dělej něco!"

Obloha nad nimi potemněla a najednou jakoby ztěžknul vzduch. Z dálky se ozval hrozivý třesk hromu. Zdálo se, že lesem zazněl hlasitý vzdech.

„Pokračujme," řekl Belgarat a jejich koně s cákáním vyrazili hustou hnědou vodou vstříc protější straně močálu. Osiky na pevné zemi před nimi náhle obrátily své listy stříbrnými stranami nahoru, což působilo, jako by lesem proplula světlá vlna.

Ohaři už byli velmi blízko a pří běhu páchnoucím močálem vítězoslavně vyli.

A pak zazářil velmi jasný modrobílý blesk doprovázený ohlušujícím třeskem hromu. Nebe nad nimi se roztrhlo a se zvukem hlasitým téměř jako předchozí hrom, byli zaplaveni náhlou potopou. Vítr skučel mezi stromy, trhal listy a v ohromných mračnech jimi vířil vzduchem. Ve vichřici vodorovně proudily kapky deště a poryvy větru postupně rozmetávaly všechno kolem.

„Tos udělal ty?" křičel Silk na Belgarata

Ale Belgaratova ztuhlá tvář jasně říkala, že pro něj byla bouře stejným překvapením jako pro Silka. Oba se otočili ke Garionovi. „Udělals to?" tázal se Belgarat.

„On ne. Já." Hlas, který vycházel z Garionových úst nebyl jeho. „Pracoval jsem na všem příliš dlouho, než abych svůj záměr nechal zmařit smečkou psů."

„Nic jsem neslyšel," žasnul Belgarat a protíral si překvapenou tvář. „Ani zaševelení."

„Poslouchal jsi ve špatný čas," odpověděl hlas Garionova vnitřního druha. „Uvedl jsem to do pohybu již začátkem jara. A právě teď se to dostalo až sem."

„Tys věděl, že bychom to mohli potřebovat?"

„Samozřejmě. Stáčejte se na východ. Tam vás Ohaři stopovat nebudou. Do města vstupte z východní strany. Je hlídaná menším počtem strážců."

Liják pokračoval, prokládán údery hromu a oslnivými blesky.

„Jak dlouho bude déšť trvat?" překřikoval hluk Belgarat.

„Dost dlouho. Týden jsem ho připravoval ve Východním moři. Dnes ráno dorazil na pobřeží. Stáčejte se k východu."

„Můžeme si během jízdy promluvit?" zeptal se Belgarat. „Mám na srdci mnoho otázek."

„Ted' není čas na rozhovory, Belgarate. Musíte spěchat. Ostatní do Kthol Mišraku dorazili dnes ráno, těsně před bouří. Všechno je tam připraveno, chvátejte."

„Stane se to už dnes v noci?"

„Jestli dojedete včas, tak ano. Torak je už takřka vzhůru. Myslím, že bude dobré, když tam dorazíte, než otevře oči."

Belgarat si znovu protře! svůj zplavený obličej a jeho oči ovládl starostlivý pohled. „Pojďme," řekl rázně a vedl je deštěm k pevné zemi.

Pršelo ještě několik hodin a kapky se zmítaly ve skučícím větru. Promočení, unavení a napůl oslepení smrští listů a větviček, klusali k jihu. Vytí Ohařů uvězněných v mokřadech mizelo v dáli a od chvíle, kdy se spoustila bouře, jež rozehnala všechny pachy, znělo stále žalostněji.

Když padla noc, dojeli k řadě nízkých kopců ubíhajících k východu. Déšť přešel ve vytrvalé nepříjemné mrholení přerušované častými poryvy chladného větru a krátkými lijáky, které nepravidelně

přicházely od Větrného moře. ,,Jseš si jistý že znáš cestu?" otázal se Silk Belgarata.

„Najdu ji," řekl pochmurně Belgarat. „Kthol Mišrak má příznačný zápach."

Déšť povolil a na střechu z listů, která se klenula nad jejich hlavami, dopadalo jen pár rozptýlených kapek. A ještě než vyjeli z lesa, ustal déšť úplně. Pach, o kterém mluvil Belgarat, nebyl štiplavým čpěním kouře, ale spíše směsí jakýchsi hnilobných výparů. Zdálo se, že z největší časti je tvořen rozkladnými plyny, ale byly cítit i mokřady a zatuchlý pach hub. Celkový účinek byl odpudivý. Jakmile dorazi-

li k poslednímu ze stromů, Belgarat přitáhl uzdu. „Tak támhle to je," pronesl tichým hlasem.

Kotlina před nimi byla slabě osvětlená jakousi bledou září, která vypadala, že vychází ze samotné země. Ve středu rozlehlé propadliny se tyčily trosky města.

„Co je to za zvláštní světlo?" zeptal se napjatě Garion.

„Světélkování. Vychází z hub, které rostou všude kolem. Na Kthol Mišrak nikdy nesvítí slunce, což je přirozené prostředí pro nezdravé věci, kterým vyhovuje tma. Koně necháme tady." Sesedlal.

„Je to dobrý nápad?" otázal se Silk, když slezl z koně. „Co když budeme potřebovat odejít ve spěchu." Malý muž byl pořád mokrý a chvěl se.

„Ne," řekl chladně Belgarat. „Půjdou-li věci hladce, nikdo ve městě nebude mít zájem dělat nám nějaké potíže. A když věci hladce nepůjdou, nebude záležet už vůbec na ničem."

„Nemám rád nezvratné závazky," kysele zamumlal Silk.

„Pak ses vydal na špatnou cestu," odvětil Belgarat. „Naše poslání je tou nejnezvratnější věcí vůbec. Jednou jsme začali a od té chvíle není jediná možnost, jak se obrátit zady."

„Mně se to prostě nelíbí. Co teď?"

„Garion a já se musíme přeměnit v něco méně nápadného. Ty jsi na neslyšný pohyb ve tmě odborník, ale my v tom nejsme tak dobří."

„Ty chceš použít magii - takhle blízko Toraka?" tázal se nevěřícně Silk.

„Uděláme to neslyšně," ujistil ho Belgarat.

„Přeměna podoby je obrácená spíše dovnitř, a tak navenek nenaděláme příliš hluku." Obrátil se ke Garionovi. „Půjdeme na to pomalu," řekl. „Tím rozprostřeme i onen slabý hluk do delšího časového useku a učiníme jej téměř nepostřehnutelným. Rozumíš?"

„Myslím, že ano, dědečku."

„Já se přeměním nejdříve. Sleduj mě." Stařec se podíval na jejich koně. „Pojď kousek dál. Koně se vlků bojí. Nerad bych, aby se splašili a začali na celé kolo ržát."

Plížili se podél okraje lesa, dokud nebyli dostatečně daleko od koní.

„To by mohlo stačit," rozhodl Belgarat „Teď se dívej." Chvíli se soustředil, a pak se jeho postava začala mihotavě rozpouštět ve vzduchu. Přeměna byla postupná a několik okamžiků se zdálo, že je vidět vlčí i lidskou podobu zároveň. Hluk, který působil, bylo jen nepatrné ševelení. Potom byl hotov a na jeho místě seděl mohutný stříbrný vlk.

„A teď ty," řekl Garionovi s jemnou změnou ve výrazu tváře, jež patřila k vlčí řeči.

Garion se usilovně soustředil, dokud pevně neuchopil podobu ve své mysli. Učinil to tak pomalu, že snad mohl cítit, jak na jeho těle vyrůstá vlčí kožich.

Silk si pomazal ruce a tvář hlínou, aby nebyla vidět jeho kůže. Pak tázavýma očima hleděl na dva vlky.

Belgarat jednou kývl a vedl je do holé kotliny, která se svažovala ke shnilým rozvalinám Kthol Mišraku.

Ve slabém světle zahlédli i jiné postavy, jak se kradmo plíží pustinou a větří ve vzduchu. Některé z nich byly cítit jako psi, některé jako hadi. Na různých pahorcích a skalních výběžcích stáli grolimští strážci s kápěmi na hlavách. Jejich oči a mysli pronikaly do okolní temnoty, pátrajíce po jakémkoliv ohrožení.

Země pod Ganonovými tlapami byla tvrdá a neplodná, bez známek života. Vlci a mezi nimi přikrčený Silk se plížili vstříc rozvalinám a plně využívali skrytu různých kamenů a výmolů. Garionovi se zdálo, že postupují nesnesitelně pomalu, ale Belgsrat uplývajícímu času příliš pozornosti nevěnoval. Občas, když byli v blízkosti grolimských strážců, šli jen, co noha nohu mine. Minuty se vlekly a oni se krok za krokem přibližovali troskám Města Noci.

Nedaleko polorozbořených hradeb stáli dva Torakovi kněži v kápích a tiše spolu hovořili. Garion měl napnuté uši, a tak jejich tlumeným hlasům zřetelně rozuměl.

„Ohaři dnes nějak nejsou ve své kůži," řekl jeden z nich.

„To je bouří," odvětil druhý. „Špatné počasí je vždycky rozruší."

„Zajímalo by mě, jaké to je, být Ohařem," uvažoval první Grolim.

„Kdybys chtěl, třeba by tě vzali mezi sebe."

„Myslím, že zas tak zvědavý nejsem."

Silk a dva vlci se pohybovali tiše jako kouř, když míjeli rozmlouvající dvojici lenošících stráží, které stály necelých deset sáhů od nich. Rozpadlým zdivem se proplížili do mrtvého Města Noci, a jakmile byli za hradbami, mohli trochu zrychlit. Jejich pohyb byl zahalen stíny a v Belgaratových stopách opatrně našlapovali mezi roztříštěnými kameny. Mířili ke středu města, kde se k temnému nebi chladně tyčila černá železná věž. Pach rozkladu a rzi byl stále silnější a do Garionova vlčího čenichu přicházel v téměř nesnesitelných návalech. Bylo mu na zvracení, a tak zavřel tlamu a pokoušel se na to nemyslet.

„Kdo je tam?" hlas vycházel z míst přímo před nimi. Ze zákoutí štěrkovité ulice vyšel Grolim s taseným mečem a blížil se ke stínu, kde byli všichni tři přikrčeni. Krve by se v nich nedořezal. Garion Silka neviděl ani neslyšel, ale cítil pohyb jeho ruky směrem k vrhacím nožům, jež měl připevněné na zádech. Pak se paže malého muže vymrštila a vzduchem zasvištěl nůž, který se při letu se smrtelnou přesností otáčel.

Grolim zachroptěl, upustil meč, zapotácel se a padl tváří k zemi. „Pojďme!" Silk přeskočil bezvládné tělo mrtvého Grolima, které leželo ve štěrku před nimi.

Garion ucítil vůni čerstvé krve a jeho tlamu naplnila náhlá chuť.

Dorazili k mohutné spleti kovových nosníků a pomačkaných plátů, které patřily k železné věži. Otevřenými dveřmi se tiše vplížili do síně, v níž byla naprostá tma. Místnost byla prosycená pachem rzi a všude kolem se vznášelo podivné vanutí starobylého zla Garion se zastavil, pln obav zavětřil v zatuchlém vzduchu a na šíji se mu zježila srst. Jen s námahou potlačil hluboké zavytí, které se dralo z jeho krku.

Pocítil, jak se o něj otřelo Belgaratovo rameno, a tak za starým vlkem, jenž se ve tmě řídil pouze čichem, vyrazil. Na samém konci ohromného prázdného železného sálu byly další dveře.

Belgarat zastavil a Garion znovu zaslechl ono sotva znatelné ševelení, jež znamenalo, že se starec převtělil zpět do lidské podoby. Garion uchopil svoji vůli a postupně se také přeměnil.

Silk jedním dechem vychrlil řadu barvitých kleteb. Nadával vztekle, ale tiše.

„Co se stalo?" zašeptal Belgarat.

„Zapomněl jsem se zastavit pro svůj nůž," odvětil Silk a skřípal zubama. „Byl to jeden z mých nejoblíbenějších."

„Co teď, dědečku?" zeptal se sípavým šeptem Garion.

„Za těmito dveřmi jsou schody, které vedou dolů."

„A co je dole?"

„Sklepení. Jakási hrobka, do které Zedar uložil Torakovo tělo. Půjdeme tam?"

Garion povzdechl, a pak narovnal ramena. „Myslím, že jsme přišli právě kvůli tomu," odpověděl.

Kapitola dvacátá druhá

„TY VE SKUTEČNOSTI NEVĚŘÍŠ, ŽE TO PŘIJMU, viď, Zedare?"

Garion ztuhl, když kladl ruku na železné dveře pod schody.

„Své odpovědnosti se předstíráním nezbytnosti nevyhneš," pokračoval hlas za dveřmi.

„A nejsme všichni poháněni nezbytností, Polgaro?" smutně odvětil neznámý nudný hlas. „Nechci tvrdit, že jsem bezúhonný, ale nebylo moje odpadnutí předurčeno? Vesmír se na počátku věků rozdělil a postavil se sám proti sobě. V tuhle chvíli obě Proroctví spěchají k závěrečnému střetu, který vše rozřeší. Kdo může říci, že to, co jsem učinil, nebylo pro toto setkaní nezbytné?"

„To je výmluva, Zedare," řekla mu teta Pol.

„Co tam teta dělá?" pošeptal Garion Belgaratovi.

„Je nutné, aby tam byla," tiše odpověděl Belgarat s podivným zábleskem uspokojení v očích. „Poslouchej."

„Nemyslím si, že něčeho dosáhneme, když budeme vzájemně zápasit," říkal Zedar Odpadlík. „Každý z nás věří, že to, co dělá, je správné. Jeden druhého nepřesvědčíme, aby teď přešel na opačnou stranu. Proč to tedy nenecháme tak, jak to je?"

„Dobrá, Zedare," odvětila chladně teta Pol.

„Co teď" vydechl Silk.

„Měli by tam být i ostatní," pomalu odpověděl Belgarat. „Vtrhneme dovnitř, až si budeme jistí."

Železné dveře úplně nedoléhaly a štěrbinami pronikalo slabé světlo. Garion matně viděl Belgaratovu napjatou tvář.

„Jak se má tvůj otec?" ptal se Zedar bezbarvým tónem.

„Stejné jako obvykle. Je na tebe velmi rozzlobený, ale to asi víš."

„To se dalo očekávat."

„Už dojedl, paní Polgaro" Garion slyšel Se'Nedřin hlas.

Prudce se otočil k Belgaratovi, ale starý muž přiložil ukazovák ke rtům.

„Připrav pro něj jeden z těch slamníků, drahá," pokynula teta Pol, „a zabal ho do pokrývky. Je velmi pozdě, určitě se mu bude chtít spát."

„Já to udělám," nabídl se Durnik.

„Dobře," vyhrkl Belgarat. „Jsou tam všichni."

„Jak se tam dostali?" zašeptal Silk.

„Nemám ponětí, ale nehodlám se tím zabývat. Důležité je, že jsou tady."

„Jsem rád, že jste ho od zachránili od Ktačika," poznamenal Zedar. „Za ta léta, co jsme trávili spolu, jsem si ho docela oblíbil."

„Kde jsi ho našel?" zeptala se Polgara. „Nikdy jsme nebyli schopni určit, z jaké země pochází."

„To jsem úplné zapomněl," odvětil Zedar mírně znepokojeným hlasem. „Možná v Kamaaru nebo v Tol Honetu - nebo v nějakém městě na druhé straně Mallorey. Nějak mi unikají podrobnosti - skoro jako bych jim nepřikládal důraz,"

„Zkus si vzpomenout," řekla. „Může to být důležité."

Zedar povzdechl. „Když tě to potěší," opáčil. Odmlčel se a zřejmě přemýšlel. „Byl jsem tehdy z jakési příčiny neklidný," začal. „To bylo - ach, před padesáti, šedesáti lety. Učení mě již nezajímalo a tahanice s různými skupinami Grolimů mi začínaly lézt na nervy. Potuloval jsem se - a příliš mě netrápilo, kde se zrovna nalézám. Během těch let jsem musel několikrát křížem krážem prochodit všechna Západní i angarácká království."

„Zkrátka a dobře, projížděl jsem jedním městem a najednou mě osvítila ta myšlenka. Všichni víme, že Orb zničí každého, kdo se ho dotkne se sebemenším náznakem zla ve svém srdci, ale co když tak učiní někdo skrz naskrz nevinný? Ohromilo mě, jak je to jednoduché. Ulice, po které jsem v té chvíli šel, byla plná lidí. Ke svému záměru jsem však potřeboval klid, tak jsem zabočil za roh do jednoho zapo-

menutého stromořadí a tam si hrálo dítě - jako by na mě čekalo. Bylo asi dvě léta staré - dost na to, aby umělo chodit a nic víc. Podal jsem mu ruku a řekl jsem 'Dej mi ruku, chlapče, mám pro tebe úkol." Přišel ke mě a zkomoleně zopakoval - 'dej ruku.' A to jsou jediná slova, která jsem ho kdy slyšel říci."

„Co udělal Orb, když se ho poprvé dotkl?" otázala se ho teta Pol.

„Zazářil. Vypadalo to, jako by jej poznal. V okamžiku, kdy dal ruku na Orb, se zdálo, že mezi nimi cosi zvláštního probíhá." Povzdechl. „Ne, Polgaro. Nevím, kdo — či co — to dítě je. Napadlo mě, že by dokonce mohlo být jen iluzí—přízrakem. Nápad, abych ho použil, přišel tak náhle, že mám pocit, jako by mi jej někdo vsunul do hlavy. Je docela možné, že jsem nenašel já jeho, ale on mě." Zedar zmlkl.

Na druhé straně železných dveří se rozhostilo dlouhé ticho.

„Proč, Zedare?" ptala se ho tiše Pol. „Proč jsi zradil našeho Pána." V jejím hlase byl podivný soucit.

„Abych zachránil Orb," odpověděl smutně. „Tak jsem to alespoň původně myslel. Od chvíle, kdy jsem ho spatřil, si mě naprosto získal. Jakmile jej Torak našemu Pánovi vzal, začal Belgarat s ostatními spřádat plány, aby jej silou znovu získali. Ale já jsem věděl, že jestli s nimi Aldur nespojí svoji ruku, aby na Toraka mohli udeřit přímo, nebudou mít úspěch - a Aldur to neudělal. Usoudil jsem, že když selhala síla, mohla by uspět lest. Myslel jsem, že předstíráním oddanosti Torakovi bych mohl získat jeho důvěru a ukrást Orb zpátky."

„A co se stalo, Zedare?" Její otázka zněla velmi naléhavě.

Pak se opět na chvíli odmlčeli.

„Ach, Polgaro!" zastřeným hlasem zvolal Zedar a zavzlykal. „To si nedokážeš představit! Byl jsem si jistý sám sebou - že udržím svoji mysl stranou Torakovy nadvlády - ale mýlil jsem se - mýlil! Jeho mysl a vůle mě ovládly. Sevřel mě v hrsti a zlomil i poslední zbytky mého odporu. Dotek jeho ruky, Polgaro!" Zedar křičel hrůzou. „Dosáhne až na samé dno tvojí duše. Vím, co je Torak zač - odporná zrůda, skrz naskrz prodchnutá nedozírným zlem - ale když mě zavolá, musím se k němu rozběhnout; a cokoli mí poručí, musím udělat - ačkoli se moje duše vzpouzí a sténá. Dokonce i teď, když spí, má moje

srdce ve své hrstí." Ozvalo se další chraplavé zavzlykání.

„Tos nevěděl, že je nemožné vzdorovat Bohu?" zeptala se teta Pol tím samým soucitným hlasem. „Byla to pýcha, Zedare? To sis byl svojí silou a mocí tak jistý, žes věřil, že ho obelstíš - a skryješ před ním své záměry?"

Zedar povzdechl. „Asi," připustil. „Aldur byl mírný Pán. Svojí myslí do mě nikdy nepronikal, a tak jsem na to u Toraka nebyl připraven, Torak není mírný. Co chce, to si vezme — a když při tom musí rozervat tvoji duši, ani v nejmenším mu to nevadí. Poznáš jeho moc, Polgaro. Brzy se probudí a zničí Belgariona. Ani rivanský král není vyrovnaná partie pro sílu jeho mysli. A pak si tě Torak vezme za ženu — vždycky říkal, že to udělá.. Neodporuj mu, Polgaro. Toho utrpení se ušetři. Nakonec k němu stejně přiběhneš. A půjdeš dobrovolně - dokonce dychtivě."

Zpoza železných dveří se náhle ozvaly rychlé kroky následované několika údery pěstí.

„Durniku!" vykřikla prudce Polgara. „Ne!"

„Co se stalo?" tázal se Garion Belgarata.

„To, co jsme slyšeli!" lapal po dechu Belgarat. „Otevři ty dveře!"

„Nech toho, ty blázne!" křičel Zedar.

Vzápětí slyšeli náraz, když zápasící těla zřejmě začala rozbíjet nábytek.

„Varuji tě," řval Zedar. „Nech toho!"

Najednou se ozval úder pěsti o pevnou kost.

„Zedare!" zaburácel Belgarat a trhnul železnými dveřmi.

Celou věží otřásl dunivý výbuch.

„Durniku!" zaječela teta Pol.

V náhlém záchvatu vzteku Belgarat pozvedl sepjaté ruce, jimiž proběhl plamen jeho vůle, a udeřil do zamčených dveří. Ohromná sila jeho úderu vyrvala dveře z pantů, jako by byly z papíru.

Síň, která se před nimi objevila, měla klenutý strop podepřený mohutnými železnými sloupy, zčernalými věkem. Garionovi připadalo, že z něj vyprchaly veškeré pocity. Události v sále přelétl jedním, podivně nezúčastněným pohledem. Viděl Se'Nedru a Dejruka, jak se k sobě u zdi tisknou strachy. Teta Pol stála jako přimražená na

místě a nevěřícně zírala na nehybné tělo kováře Durnika, které leželo na podlaze. Durnikova tvář byla tak smrtelně bledá, že to mohlo znamenat jenom jediné. Polgařin obličej zaplavil nával strašlivého zjištění - zjištění nezrušitelné ztráty. „Ne!" vykřikla „Můj Durnik - ne!" Rozběhla se k ležícímu muži, padla vedle něj na kolena a se srdceryvným nářkem obejmula jeho strnulé tělo.

A pak Garion poprvé spatřil Zedara Odpadlíka. Čaroděj rovněž zíral na Durnikovo tělo. V jeho tváři bylo žalostné zoufalství - věděl, že právě spáchal čin, který ho navždy zbavil naděje na přežití. „Ty blázne," mumlal. „Proč? Proč jsi mě donutil, abych tě zabil? To byla snad jediná věc, kterou jsem opravdu nechtěl udělat."

Belgarat, neúprosný jako sama smrt, se vyřítil přes trosky dveří a vrhl se na muže, kterého kdysi nazýval bratrem.

Zedar před strašlivým vztekem starého čaroděje bojácně ustupoval. „Já nechtěl, Belgarate," třásl se a zvedl ruce, aby se bránil Belgaratově útoku. „Ten blázen mě napadl. On byl -"

„Ty -" procedil Belgarat mezi zuby sevřenými nenávistí. „Ty - ty -" Nebyl však schopen slova. Nic, co by řekl, by nedokázalo vystihnout jeho vztek. Pozvedl obě paže a pěstmi se pustil do Zedarovy tváře. Zedar couval, ale Belgarat byl stále u něj a zahrnoval ho nekonečným množstvím úderů.

Garion pociťoval záblesky vůle, jež vycházely ze zápasících čarodějů, ale oba byli zmítáni tak silnými pocity, že nedokázali zaostřit sílu své mysli. Ani jeden z nich nebyl soustředěn natolik, aby využil svoji moc. A tak se jako hospodští rváči váleli po podlaze, kopali se, škrtili a jeden do druhého nepříčetně tloukli. Zatímco Belgaratem lomcoval vztek, byl Zedar plný strachu a zármutku.

Zedar z pochvy za pasem zoufale vytrhl dýku, ale Belgarat jeho zápěstí chytil a tlačil jej oběma rukama k zemi, dokud mu nůž nevypadl. Potom se oba po dýce natahovali, vzájemně sebou cloumali, a jak se ji každý snažil uchopit první, ztuhly jim rysy napětím.

V jednu chvíli, několik vteřin poté, co vtrhli do síně, Garion bezmyšlenkovitě vytáhl svůj obrovský meč z pochvy. Avšak Orb byl potemnělý a čepel chladná, když se zbraní v ruce sledoval zápas dvou čarodějů.

Begarat pevně svíral Zedarovo hrdlo a Zedar se v jeho rukách

beznadějně zmítal. Starý muž na svého nepřítele divoce vrčel a čím více ho dusil, tím více špulil rty. Nakonec, jako by přišel o rozum, vstal a Zedara zvedl s sebou. Jednou rukou držel Odpadlíka za krk a druhou ho tloukl. Pak, mezi dvěma údery, spustil paži dolů a ukázal na kameny pod jejich nohama S ohlušujícím třeskem se v podlaze objevila trhlina, která se klikatila přes celou síň. Puklina se rozšiřovala a skála skučela odporem. V zápalu boje oba muži zavrávorali a zřítili se do rozšklebeného jícnu. Potom se otřásla země a trhlina se s nesnesitelným hlukem zavřela.

Garion s otevřenými ústy zíral na puklinu, do níž oba muži spadli, a která teď byla už jen ztěží rozpoznatelná.

Se'Nedra křičela a v hrůze skryla tvář do dlaní.

„Dělej něco!" řval Silk na Gariona, ale Garion na něj jen bezmocně hleděl s nechápavým výrazem ve tváři.

„Polgaro!" řekl zoufale Silk a obrátil se k tetě Pol, která - zdrcena náhlým zármutkem - vůbec neodpovídala, jen klečela s Durnikovým tělem v náručí, tisklaje k sobě a usedavě plakala.

Z neurčité vzdálenosti pod nimi se ozvalo zadunění, a pak další. Onen strašný zápas pokračoval i v nitru země.

Jako by je cosi přitahovalo, sklouzly Garionovy oči k výklenku v protější stěně. Tam v šeru rozpoznával ležící postavu odpočívajícího Kal Toraka. Garion na svého nepřítele hleděl s podivně ledovým klidem a pečlivě vnímal každou podrobnost. Viděl černou róbu a vyleštěnou masku. A viděl Kthrek Goru, Torakův ohromný černý meč.

Ačkoliv se ani nepohnul, ani na nic nepomyslel - nebyl toho schopen - usadila se v něm bojová vášeň - vášeň mnohem hroznější než ta, která Belgarata se Zedarem právě strhla do hlubin země. Dvě síly, jež se nejprve rozdělily, a pak se obrátily, aby nekonečným tunelem, času spěchaly jedna proti druhé, se teď setkaly v jeho hlavě. UDÁLOST, která byla konečným vyústěním dvou Proroctví, právě začala a první střet se odehrál uvnitř jeho mysli. Jeho hluboce zakořeněné postoje a představy vystřídalo naprosté přizpůsobení.

Torak se pohnul, protože stejné síly se setkaly i v něm.

Gariona zasáhly hrozivé výpady mysli spícího Boha a zřetelně viděl onu odpornou lest, jež stála za Torakovými nabídkami lásky a přátelství. V Torakově strachu z jejich souboje se rozplynula více než

polovina jeho uskoků a Garionovi bylo jasné, že to, co Bůh nabízel, nebyla láska, ale zotročení, jaké si člověk nedokáže ani představit.

A Garion odolával. Vzpíral se zdrcující síle Torakovy mysli a zcela se vydal do rukou Proroctví, jež ho dovedlo až sem. Potlačil své já a stal se nástrojem Proroctví. Už se nebál. S mečem v ruce očekávalo Dítě Světla chvíli, kdy ho Proroctví pošle do boje na život a na smrt, do boje s Temným Bohem.

Pak, když se Silk zoufale snažil vyburcovat Gariona nebo Polgaru k nějakému činu, rozestoupila se kamenná podlaha a ze země se vynořil Belgarat.

Garion, stále ponořený do sebe, viděl, že po onom občas pošetilém starci, kterého znal dříve, nezbylo ani stopy. Zmizel starý vypravěč příběhů a dokonce neexistoval ani ten vznětlivý muž, který vedl výpravu za Orbem. Na jejich místě stála postava Belgarata Čaroděje, Věčného Muže, jenž zářil v auře své plné síly.

Kapitola dvacátá třetí

„KDE JE ZEDAR?" ZEPTALA SE TETA POL a zvedla svoji uslzenou tvář od Durnikova mrtvého těla, aby s krvelačným výrazem v očích pohlédla na svého otce.

„Nechal jsem ho tam dole," odpověděl smutně Belgarat.

„Mrtvého?"

„Ne."

„Přines ho zpátky."

„Proč?"

„Aby se mi postavil." Její oči planuly.

Starý muž zavrtěl hlavou. „Ne, Pol," řekl jí. „Ještě nikdy jsi nikoho nezabila. Nech to tak, jak to je."

Jemně položila Durnikovo tělo na podlahu a postavila se. Její bledá tvář byla zbrázděná zármutkem a strašlivou potřebou. „Pak půjdu za ním," prohlásila a pozvedla paže, jako by chtěla udeřit do země pod svýma nohama.

„Ne," opáčil Belgarat a také zvedl ruku. „Nepůjdeš."

Stáli tváří v tvář, ponořeni do vzájemného souboje. Teta Pol vrhla mrzutý pohled, když Belgarat překazil její záměr. Nicméně znovu pozvedla paži, aby seslala sílu svojí vůle vstříc zemi, ale Belgarat byl neústupný.

„Nech mě jít, otče."

„Ne."

Zdvojnásobila úsilí a kroutila se, jako by se chtěla vymanit z jeho neviditelného sevření. „Nech mě jít, starouši," prosila

„Ne. Nedělej to, Pol. Nerad bych ti ublížil."

Ještě jednou se pokusila zlomit jeho vůli, tentokrát mnohem

zuřivěji, ale Belgarat její snahu opět zkřížil. Jeho tvář ztuhla a sevřel čelist.

Do posledního výpadu vložila celou sílu své mysli, aby zbořila překážku, kterou vztyčil. Avšak starý muž zůstal neoblomný. Nakonec jí poklesla ramena, obrátila se, poklekla vedle Durnikova těla a opět se dala do pláče.

„Je mi to líto, Pol," řekl jemně. „Nikdy jsem nechtěl takové věci dělat. Jsi v pořádku?"

„Jak se můžeš takhle ptát?" tázala se trhaně a lomila rukama nad strnulým tělem kováře Durnika,

„Tak jsem to nemyslel."

Obrátila se k němu zády a ukryla tvář v dlaních.

„Myslím, že bys tak jako tak nedosáhla svého, Pol," pronesl starý muž. „Víš stejně dobře jako já, že, co jeden z nás udělá, druhý nemůže odčinit."

Po chvíli tiše promluvil Silk a jeho fretčí obličej vypadal překvapeně. „Cos mu provedl?"

„Vzal jsem ho dolů pod skálu. A tam jsem ho uzavřel."

„To nemůže uniknout stejným způsobem jako ty?"

„Ne. Teď už je to nemožné. Magie je myšlenka a nikdo nemůže přesně zopakovat myšlenku někoho jiného. Zedar je ve skále uvězněn navěky - nebo do té doby, než se ho rozhodnu vysvobodit."

„Ale vždyť umře, nebo snad ne?"

Belgarat zavrtěl hlavou. „Ne. To je součást mého trestu. Zůstane ve skále až do konce dní."

„To je příšerné, Belgarate," řekl škodolibým hlasem Silk.

„Tohle jakbysmet," odvětil krutě Belgarat a ukázal naDurnika.

Garion slyšel všechno, co říkali, dokonce je jasně viděl, ale připadalo mu, že je někde úplně jinde. Co dělali ostatní, bylo na okraji jeho pozornosti. Soustředil se jen na jediné a tím jediným byl Kal Torak, jeho nepřítel.

Neklidné pohyby dřímajícího Boha byly stále patrnější. Garionovo několikanásobné vědomí - zčásti jeho vlastní, zčásti pocházející od Orbu a to vše překryté všudypřítomným suchým hlasem v jeho mysli - pociťovalo bolest, která za hýbáním zmrzačeného Boha stála. Torak ve svém polospánku trpěl. Zraněný člověk se za určitou dobu

uzdraví a jeho bolest postupně slábne, až úplně zmizí, protože bolest neodmyslitelně patří k lidskému údělu. Člověk se rodí, aby čas od času stonal a schopnost uzdravit se si na svět přináší s sebou. Bůh je však nezranitelný, a proto tuto schopnost nemá. A tak tomu bylo s Torakem. Oheň, který na něj vyšlehl z Orbu, když jej použil k rozdělení světa, ho stále spaloval a za nekonečná staletí, jež uběhla od jeho zmrzačení, bolest ani v nejmenším nepolevila. Tvář Dračího Boha se pod ocelovou maskou stále škvařila a jeho vypálené oko pořád vřelo ve svém důlku. Garion se zachvěl a skoro ho přepadla lítost nad Torakovou neustálou bolestí.

Dítě, Dejruk, se vymanilo ze Se'Nedřina objetí a rozběhlo se přes kamennou podlahu hrobky, jeho malý obličej by! napjatý. Zastavil se a položil ruku na Durnikovo rameno. Jemně mrtvým mužem zatřásl, jako by se ho pokouše! vzbudit. Vypadal zmateně, když kovář neodpovídal. Zatřásl jím ještě jednou, o trochu silněji, a v jeho očích se zračilo nepochopení.

„Dejruku," zavolala ho třaslavým hlasem Se'Nedra, „vrať se. S tím už nic nenaděláme."

Dejruk na ni pohlédl, pak se otočil zpět k Durnikovi. Se zvláštním, sotva patrným posunkem pohladil kováře po rameni, povzdechl a vrátil se k princezně. Ta ho vzala do náručí a začala plakat. Svoji tvář tiskla k jeho malému tělu. Dejruk s tím samým zvláštním posunkem pohladil její plamenné vlasy.

Poté z výklenku ve vzdálenější stěně vyšel dlouhý drásavý vzdech, který naháněl hrůzu. Garion se tím směrem prudce otočil, v ruce třímal jílec svého chladného meče. Torak obrátil hlavu a jeho oči byly otevřené. Ve vypáleném oku mu planul příšerný oheň.

Torak pozvedl ohořelý pahýl své levé paže, jako by chtěl rozehnat zbytky spánku, a Belgarat ostře sykl. V tu samou chvíli jeho pravá ruka nahmatala masivní rukověť Kthrek Goru, jeho černého meče. „Garione!" řekl ostře Belgarat.

Ale Garion nehybně stál v sevření sil, které se soustředily v jeho mysli, a na probouzejícího se Boha jenom upřeně zíral. Cosi v něm se chtělo ze všeho vymanit a jeho ruka se chvěla, když zápasil s myšlenkou pozvednout svůj meč.

„*Ještě ne,"* zašeptal hlas.

„Garione!" teď už Belgarat křičel. Pak - poháněn naprostým zoufalstvím - proběhl kolem strnulého mladíka, aby se ležícímu Temnému Bohu postavil sám.

Torak pustil svůj meč, Belgarata opovržlivé chytil za halenu a starého muže odhodil stranou, jako by obyčejný smrtelník odhodil dítě. Když bezmocného čaroděje smetl z cesty, zkroutila se jeho ocelová maska do odporného úšklebku. Potom jako prudký vítr udeřila do Belgarata síla jeho mysli a mrštila jím přes celou síň. Najednou se roztrhl předek čarodějovy haleny a Torakovi se cosi zalesklo mezi prsty. Garion si uvědomil, že je to stříbrný řetěz Belgaratova amuletu - nablýskaného medailonu se stojícím vlkem. Jakýmsi podivným způsobem byl tento amulet středem Belgaratovy síly a teď jej svírala pěst jeho odvěkého nepřítele.

Temný Bůh se pomalu zvedl ze svého hrobu a třímaje Kthrek Goru, se tyčil nad všemi ostatními.

„Garione!" křičela Se'Nedra. „Dělej něco!"

Torak se strašlivým výrazem ve tváři kráčel k omráčenému Belgaratovi a pomalu zvedal svoji čepel. Ale teta Pol vyskočila na nohy a vrhla se mezi ně.

Bůh nechal klesnout svůj meč, a pak se odporně zasmál. „Nevěsto má," zachroptěl hrozným hlasem.

„Nikdy, Toraku," prohlásila

Jejího vzdoru si nevšímal. „Nakonec jsi přec přišla, Polgaro," řekl škodolibě.

,,Přišla jsem, abych té viděla zemřít."

„Zemřít, Polgaro? Mne? Nikoliv, nevěsto má, toť není pravým důvodem příchodu tvého. Vůle má tě přivábí, jak předurčeno jest. Nyní patříš mně. Pojď na mou hruď, má milovaná."

„Nikdy!"

„Nikdy, Polgaro?" V Torakově hlasu byl strašný nátlak. „Však ty se podvolíš, nevěsto má. Před vůlí mou se skloníš. Tvůj vzdor opadne a vítězství mé bude ještě sladší. A nakonec mi stejně patřiti budeš. Pojď."

Síla jeho mysli byla tak ohromná, že sebou Polgara kymácela jako osamělý strom zmítaný poryvy bouře. „Ne," vydechla, zavřela oči a prudce odvrátila tvář.

„Pohleď na mne, Polgaro," zavrčel. „Jsem tvým osudem. Vše, co jsi milovala, pomine a ty jenom mne milovati budeš. Pohleď na mne."

Bezmocně obrátila hlavu a otevřela oči, aby se na něj upřeně podívala. Zdálo se, že nenávist a vzdor se v ní rozplynuly a její tvář ovládl ukrutný strach.

„Vůle tvá se rozpadla, má milovaná," řekl jí. „Teď pojď ke mně."

Musí odolat! Všechen zmatek byl najednou pryč a Garion konečně pochopil. Tohle byl ten opravdový zápas. Jestli teta Pol podlehne, jsou ztraceni všichni.

„Pomoz jí," řekl mu vnitřní hlas.

„Teto Po!" vyslal Garion do její mysli, *„vzpomínej na Durnika!"* Aniž by věděl jak, bylo mu naprosto jasné, že tohle je jediná věc, která v onom smrtelném souboji může rozhodnout v její prospěch. Procházel svou pamětí a skrze mysl jí posílal obrazy kováře Durnika - jeho silných rukou, když pracoval v kovárně - jeho vážných očí - jeho tichého hlasu - a zejména obraz nikdy nevyslovené lásky, kterou k ní onen dobrý muž choval; lásky, jež byla středem celého Durnikova života.

Polgara se bezděčně dala do pohybu. Nepatrně se naklonila kupředu v přípravách na osudový krok, který měl být odpovědí na Torakovu mocnou výzvu. Kdyby vykročila, prohrála by. Ale Garionovy vzpomínky na Durnikaji zasáhly jako prudký vítr. Její ramena, která pomalu uvadala na znamení porážky, se náhle napřímila a oči jí vzplály znovunalezeným odporem. „Nikdy!" řekla napjatě čekajícímu Bohu. „Nepůjdu!"

Torakova tvář pomalu tuhla. Jeho oči sršely, když sbíral veškerou sílu své vůle, aby ji seslal na Polgaru. Ta však zůstala pevně stát, přimknutá ke vzpomínce na Durnika, jako by se držela něčeho tak pevného, že s tím nehne ani vůle Temného Boha.

Pocit zmaru zbrázdil Torakovu tvář, když zjistil, že se mu Polgara nikdy nepodvolí - že její láska mu bude navždy odepřena. Zvítězila a její vítězství bylo jako nůž, který pronikal do jeho srdce. Pln zklamání, vzteku a nepříčetnosti nad její nezlomnou vůlí pozvedl hlavu a zařval - otřesným zvířecím skřekem, jenž pramenil z nezměrného

pocitu marnosti.

„Pak zhynete oba!" zuřil. „Zemřeš se svým otcem!" A s tím znovu pozvedl svůj smrtící meč.

Bez hnutí stála teta Pol čelem k rozzuřenému Bohu.

„Teď, Belgarione!" zazněl hlas v Garionově mysli.

Orb, který po celou dobu strašlivého zápasu mezi tetou Pol a zmrzačeným Bohem zůstával chladný a temný, najednou ožil a meč rivanského krále vzplanul jasným modrým světlem, jež ozářilo celou hrobku. Garion vyrazil vpřed a rozmáchl se, aby zastavil smrtící úder, který dopadal na nekrytou tvář tety Pol.

Ocelový zvuk čepele proti čepeli připomínal úder ohromného zvonu - rozlehl se hrobkou a ozýval se od stěn. Torakův meč, odražený planoucím ostřím, zajiskřil o kamennou podlahu. Jediné oko Temného Boha se rozšířilo, když bleskovým pohledem poznal rivanského krále, planoucí meč a Aldurův Orb. Garion z jeho oka vyčetl, že na tetu Pol zapomněl, a že veškerá pozornost zmrzačeného Boha je soustředěná na něj.

„Nakonec jsi tedy přišel, Belgarione," pozdravil ho Bůh důstojně. „Od počátku dnů jsem příchodu tvého očekával. Tvůj osud jest zpečetěn. Hola, Belgarione, a navěky sbohem." Napřáhl se a mohutně máchl, ale Garion bezmyšlenkovitě zvedl svůj meč a hrobku opět naplnil zvonivý zvuk čepele o čepel.

„Jsi jen pouhým chlapcem, Belgarione," řekl Torak. „Hodláš se vůli nepřemožitelného Boha napospas vydati? Vzdej se a tvůj život ušetřím."

Vůle angarackého Boha byla namířena přímo na něj a v tu chvíli Garion pochopil, v jak těžkém souboji musela obstát teta Pol. Cítil strašné nutkání, aby se síle, která z Toraka vycházela, podrobil. Ale najednou k němu přes všechna staletí dolehl sborový hlas, jenž křičel jediné slovo, „NE!" Veškeré životy těch, kleří ho předešli, Gariona dovedly až sem a v tuto chvíli byl naplněn jejich voláním. Ačkoliv jenom on jediný třímal meč Železné ruky, nebyl Belgarion z Rivy sám a Torakova vůle ho nemohla rozkolísat.

Garion s nezlomným odporem znovu zvedl svůj meč.

„Staň se, co státi se má," zařval Torak. „Na život a na smrt, Belgarione!"

Nejprve Garionovi připadalo, že vidí nějaký světelný klam, ale vzápětí si uvědomil, že Torak skutečně roste, rozpíná se a mohutní. Pak s ohlušujícím řinčením prorazil zrezivělou klenbu hrobky.

Opět bezděčně a bez jediného rozmyslu začal Garion také růst, rovněž protrhl vetchý strop a zchátralé trosky odhodil stranou.

Na otevřeném vzduchu mezi shnilými rozvalinami Města Noci stáli tváří v tvář dva ohromní protivníci a nad nimi se klenul věčný mrak.

„Podmínky jsou splněny," promluvil suchý hlas Garionovými ústy.

„Zdá se," řekl druhý, stejně chladný hlas, který vyšel zpod Torakovy masky.

„Hodláš klást další?" zeptal se Garionův hlas.

„To nebude nutné. Tito dva jsou dostateční na to, abychom je mohli podpořit."

„Nechť se tedy rozhodne zde."

„Dobrá."

Garion pocítil náhlé uvolnění a ztratil veškerou zdrženlivost. Torak, rovněž bez zábran, pozvedl Kthrek Goru a s nenávistným vrčením stiskl rty.

Jejich souboj byl ohromný. Pod silou odražených výpadů se tříštily skály. Meč rivanského krále hořel modrým plamenem a Kthrek Goru, Torakova čepel stínů, při každé ráně naplnila prostor viditelnou temnotou. Oba byli za hranicemi pocitů i myšlení. Poháněni jen slepou záští se rozmachovali, vykrývali rány druhého, prudce se zmítali mezi rozvalinami a drtili vše, co jim přišlo pod nohy. Mezi třesoucími se kameny dul prudký vítr, jehož skučení se rozléhalo celým prohnilým městem, a okolo jejich těl se klikatily oslnivé blesky. Celá země se třásla pod údery jejich mohutných nohou. Jednotvárný mrak, jenž Město Nocí halil po pět tisíciletí, začal vřít a proudit. Ve středu rozvířeného mraku se objevovaly a opět mizely hvězdy. Grolimové, lidští i nelidští, ječeli a prchali v hrůze před zápasem, který se náhle rozpoutal v jejich středu.

Garion své výpady mířil na Torakovu slepou stranu a Temný Bůh pokaždé, když se střetl s planoucím světlem Orbu, ucukl. Garionovi oproti tomu tuhla krev v žilách, kdykoliv se přiblížil smrtelně

mrazivý stín, který vycházel z Kthrek Goru.

Bojovali mnohem zuřivěji, než si Garion kdy dokázal představit. Torakova výhoda velikosti zmizela, jakmile oba získali obří rozměry, a Garionova nezkušenost byla vyrovnávána Torakovým běsněním.

Ale byla to nerovnost povrchu, co Gariona zradilo. Ustupoval před několika mohutnými rozmachy, když patou stoupl na haldu kamenů, která se pod jeho nohou sesunula, a navzdory zoufalému pokusu o udržení rovnováhy upadl.

Torakovo jediné oko vítězoslavně zazářilo, když pozvedal svůj meč. Ale Garion, třímaje jílec meče oběma rukama, vztyčil svoji zářící čepel, aby úder odrazil. V okamžiku, kdy se hrany mečů setkaly, dopadl na Gariona mrak jisker.

Torak znovu pozvedl Kthrek Goru, ale přes jeho ocelí zahalenou tvář přelétl záblesk podivné touhy. „Podvol se!" zařval.

Garion zíral na ohromnou postavu, která se tyčila nad ním, a v mysli mu bouřilo.

„Nepřeji si, bys zhynul, chlapče," řekl Torak téměř prosebným tónem.„Podvol se a tvůj život ušetřím."

A pak Garion pochopil. Jeho nepřítel se ho nepokoušel zabít, ale veškerou sílu vynakládal spíše na to, aby si jej podrobil. Toraka poháněla touha po nadvládě! V tom tkvěl ten skutečný boj, který se mezi nimi odehrával!

„Čepel svou odhoď, Dítě Světla, a přede mnou se klaň," poroučel Bůh a síla jeho mysli byla jako drtivá tíha.

„Ne!" vydechl Garion a snažil se vymanit z onoho nátlaku. „Můžeš mě zabít, ale nikdy se nepodvolím."

Torakova tvář se zkroutila, jako by Garionovo odepření zdvojilo jeho věčnou bolest. „Musíš!" Torak skoro vzlykal. „Jsi přede mnou bezmocen. Podvol se mi."

„Ne!" zařval Garion a využil Torakova zklamání nad jeho nezlomným vzdorem, aby se vykroutil zpod stínu Kthrek Goru a vyskočil na nohy. Nyní bylo všechno jasné. Přinejmenším alespoň znal způsob, jak vyhrát.

„Poslouchej mě, zmrzačený a všemi opovrhovaný Bože," procedil mezi zuby. „Jsi nic. Tví lidé z tebe mají strach, ale nemilují tě.

Snažil ses mě nalákat, abych tě miloval; tetu Pol ses k lásce pokusil přimět silou; ale odolal jsem ti já i ona. Jsi Bůh, ale ve skutečnosti nejsi nikdo. V celém vesmíru není jediná osoba - jediná věc - která by tě milovala. Jsi sám a úplně nicotný. I když mě zabiješ, budu vítězem. Nemilovaný a opovrhovaný budeš po celý svůj život naříkat až do konce dní."

Garionova slova zasáhla zmrzačeného Boha jako blesk z čistého nebe, Orb opět vzplál, jako by byl jejich ozvěnou, a bičoval Dračího Boha svou nezměrnou nenávistí. Tohle byla UDÁLOST, již celý vesmír očekával od počátku věků. Tohle byl ten pravý důvod, proč Garion přišel do těchto shnilých trosek - ne, aby s Torakem bojoval, ale aby jím opovrhl.

Se zvířecím skřekem plným mučivé úzkosti a vzteku pozvedlo Dítě Temnoty Kthrek Goru nad hlavu a rozběhlo se k rivanskému králi. Garion se nepokoušel jeho výpad vykrýt, ale oběma rukama uchopil jílec svého zářícího meče, vodorovně jej napřímil před sebou a vyrazil jím proti svému útočícímu nepříteli.

Bylo to tak snadné. Čepel krále Rivy projela hrudí Temného Boha jako hůl vodou, a jakmile se vnořila do Torakova náhle ztuhlého těla, naplnila planoucí ostří síla Orbu.

Torakova obrovská ruka se křečovitě rozevřela a Kthrek Goru upustila na zem. Otevřel ústa, aby zasténal a jako krev mu z nich vytryskl modrý plamen. Rukama sevřel svoji tvář, strhnul lesklou ocelovou masku a odhalil příšerně zohyzděné rysy, které se skrývaly pod ní. Z obou očí - i z toho slepého - mu začaly kanout slzy hořící plamenem, jímž meč rivanskéno krále naplnil jeho hruď.

Zapotácel se a meč s ocelovým skřípěním vyjel z jeho těla. Ale oheň, kterým mu čepel spalovala nitro, zůstal uvnitř. Chytil se za otevřenou ránu a mezi jeho prsty vytryskl modrý plamen. Na rozpadlé kameny pod ním dopadaly velké hořící kapky.

Jeho zohyzděnou tvář, která se kroutila bolestí, brázdily planoucí slzy. Svůj hořící obličej obrátil k nebesům a pozvedl své ohromné paže. Sklíčený Bůh ve smrtelné úzkosti zavyl, „Matko!" a ozvěna jeho hlasu se odrazila i od té nejvzdálenější hvězdy.

Chvíli stál s prosebně vztyčenými pažemi jako přimražený, pak se zapotácel a mrtev padl ke Garionovym nohám.

Okamžik bylo naprosté ticho. Potom z Torakových mrtvých úst vyšel poslední sten, který se rozlehl snad celým vesmírem. Temné Proroctví se rozplynulo a s sebou vzalo i černý stín Kthrek Goru.

Znovu se rozhostilo ticho. Mrak nad jejich hlavami se zastavil ve svém šíleném víření a hvězdy, které se objevily nad jeho roztrhanými místy, pohasly. Celý vesmír se otřásl a strnul. Nastala chvíle naprosté temnoty, kdy zmizela veškerá světla a ustal všechen pohyb. V tomto strašlivém okamžiku všechno, co bylo, jest a bude, přešlo pod nadvládu jednoho Proroctví. Tam, kde vždy byly dvě, nyní zůstalo jen jedno.

Pak začal vát vítr, který Město Noci očišťoval od hnilobného pachu, a jako znovu rozzářené rubíny na sametovém hrdle noci se objevily hvězdy. Když se vrátilo světlo, stál Garion nejistě nad tělem Boha, kterého právě zabil. Meč v jeho ruce stále modře planul a Orb naplňoval klenbu jeho mysli nadšeným jásotem. Nejasně si uvědomoval, že během onoho hrůzostrašného okamžiku, kdy zhasla všechna světla, se on i Torak vrátili do obvyklé velikosti, ale byl tak unaven, že se tomu příliš nedivil.

Z roztříštěné hrobky nedaleko od něj vyšel roztřesený a vyčerpaný Belgarat. Měl pevně sevřenou ruku, z níž visel řetěz jeho amuletu. Zastavil se a chvíli na Gariona a mrtvého Boha upřeně zíral.

Vítr sílil a skučel mezi rozvalinami. Kdesi daleko uprostřed noci Torakoví Ohaři vyli chmurný žalozpěv za svého padlého pána.

Belgarat se napřímil, a pak s posunkem ne nepodobným tomu, který učinil Torak ve chvíli své smrti, pozvedl ruce k nebesům.

„Pane!" zvolal mohutným hlasem. „Dokonáno jest!"

Kapitola dvacátá čtvrtá

BYLO PO VŠEM, ALE GARIONOVO VÍTĚZSTVÍ mělo hořkou příchuť. Nelze, aby člověk hladce zabil Boha, nehledě na to, jak zlý či zákeřný onen Bůh je. A tak Belgarion z Rivy smutně stál nad tělem svého padlého nepřítele a kolem vál vítr, který s příslibem nadcházejícího úsvitu pročišťoval hnilobné trosky Města Noci.

„Zármutek, Garione?" zeptal se tiše Belgarat, když položil ruku na rameno svého vnuka

Garion povzdechl. „Ne, dědečku," řekl. „Myslím, že ne - opravdu ne. Muselo se to stát, že?"

Belgarat významně přikývl.

„Já jenom - že nakonec byl tak sám. Vzal jsem mu úplné všechno, než jsem ho zabil. Nejsem na to příliš hrdý."

„Jak sám říkáš, muselo se to stát. Byť to jediný způsob, jak jsi ho mohl poraziť"

„Jen jsem mu chtěl něco nechat, to je všechno."

Z trosek železné věže se vynořil malý průvod. Teta Pol, Silk a Se'Nedra nesli tělo kováře Durnika a za nimi důstojně kráčel Dejruk. Garionem proběhl téměř nesnesitelný zármutek. Durnik, jeho nejstarší přítel, byl bledý a mrtvý. Během onoho ohromného vnitřního zvratu, který předcházel souboji s Torakem, neměl Garion čas truchlit

„Bylo to nutné, rozumíš," řekl smutně Belgarat.

„.Proč? Proč musel Durnik umřít, dědečku?" Garionův hlas byl plný mučivé úzkosti a oči se mu zalily slzami.

„Protože jeho smrt dala tvojí tetě vůli odolat Torakovi. To byla jedna z trhlin v Proroctví — možnost, že by se Pol podvolila. Všech-

no, co Torak potřeboval, byla jedna osoba, která by ho milovala. Pak by byl nepřemožitelný."

Trojice, jež vynesla Durnika z rozpadlé hrobky, položila jeho tělo na zem a Se'Nedra se smutně připojila k Belgaratovi a Garionovi. Drobná dívka beze slova vsunula svojí ručku do ruky Garionovy a všichni tři sledovali, jak teta Pol, ted' už bez slz, Durnikovi něžně natahuje paže podél těla, a pak jej přikrývá svým pláštěm. Potom si sedla na zem, vzala jeho hlavu do klína a nepřítomně ho hladila ve vlasech. Svoji hlavu utrápené skláněla nad tou jeho.

„Já to nemůžu vydržet," najednou zavzlykala Se'Nedra, tváří se opřela o Garionovo rameno a dala se do pláče.

A pak se v místech, jež od věků halila jen a jen tma, objevilo světlo. Garion viděl, jak z roztrhaného mraku, který vířil nad jejich hlavami, vyšel široký, modře zářící paprsek. Když se dotkl země, zdálo se, že celé rozvaliny jsou zality jeho světlem. Za ním jako ohromné světelné sloupce vyrazily jiné paprsky - rudý, žlutý, zelený a další, jejichž odstíny Garion nedokázal pojmenovat. Prořízly se noční oblohou, rovněž dopadly na zem a bok po boku se seřadily podél Torakova padlého těla jako barvy na patě duhy. Uprostřed každého světelného sloupce Garion nejasně vnímal zářící mlhavou postavu. Na zem se vrátili Bohové, aby truchlili nad ztrátou svého bratra. Nejprve Garion rozpoznal Aldura, a poté i ostatní. Mara stále plakal, Issa měl panenské oči, a když stál uprostřed bledě zelené záře, vypadal, že se vlní jako had. Nedrova tvář byla mazaná a Caldanova pyšná. Belar, plavovlasý Bůh Alomů s chlapeckým výrazem ve tváři, působil sebejistě a drze i přesto, že byl - stejně jako jeho bratři - sklíčený Torakovou smrtí. Zářící sloupce, v nichž Bohové sestoupili na zem, vydávaly různé tóny a páchnoucí vzduch v okolí Kthol Mišraku náhle ožil jejich pronikavým zvukem. Tóny se slévaly v jedné harmonii a jejich souzvuk byl tak hluboký, že se zdál být odpovědí na veškeré otázky, jež kdy byly položeny.

A nakonec z výšin pomalu sestoupil osamocený, jasně bílý paprsek a připojil se k ostatním. Uprostřed jeho záře stála do bílé róby oděná postava UL, onoho podivného Boha, kterého Garion viděl v Prolgu.

Aldur, stále obklopen svou jasně modrou svatozáří, přistoupil

ke starému Bohu Ulgů. „Otče," řekl smutně Aldur, „náš bratr, tvůj syn Torak, jest mrtev."

Mihotavě zářivá postava UL, otce ostatních Bohů, se přesunula přes roztříštěné kameny a sklonila se nad tichým Torakovým tělem. „Pokoušel jsem se od cesty této tě odvrátiti, synu můj," řekl jemně a po jeho věčné líci stekla slza. Potom se obrátil zpět k Aldurovi. „Vezmi tělo bratra svého, synu můj, a na příhodnější místo k odpočinku je polož. Rmoutí mne, když ležeti na zemi jej vidím."

Aldur, následovaný svými bratřími, pozvedl Torakovo tělo a položil je na ohromný kamenný kvádr, který stál uprostřed staro dávných rozvalin. Ostatní kolem jeho posmrtného lože vytvořili tichý zářící kruh a se skloněnými hlavami želeli obchodu angarackého Boha.

Jako obvykle beze strachu se Dejruk vydal k jasné postavě UL. Očividně nevěděl, že zářící bytosti, jež sestoupily z nebes, nejsou lidé. Natáhl svoji ručku a naléhavě zatahal Boha za róbu. „Otče," řekl.

UL pohlédl do jeho drobného obličeje.

„Otče," zopakoval Dejruk, Zřejmě napodoboval Aldura, jenž UL takto nazval, a tím odhalil pravou tvář Boha Ulgů. „Otče," řekl znovu Dejruk, pak se otočil a ukázal na mrtvého kováře Durnika. „Dej ruku!" Jakýmsi zvláštním způsobem to byl spíše rozkaz než prosba.

Přes Boží tvář přelétl utrápený výraz. „Toť nemožné jest, dítě," odvětil.

„Otče," trval malý chlapec na svém, „Dej ruku!"

UL se tázavě podíval na Gariona, z očí mu zářilo hluboké pohnutí. „Prosba onoho dítěte velmi závažnou jest," pronesl důstojně. Nemluvil však ke Garionovi, ale k jeho druhému vědomí. „Cítím se mu zavázán - avšak jeho požadavek nepřekročitelnou mez přestupuje."

„Tato mez musí zůstat zachována," odvětil suchý hlas Garionovými ústy. „Tví synové jsou nezvladatelní, a když onu hranici jednou překročí, budou sváděni učinit tak znovu a možná jedním takovým překročením změní věci, jež změněny být nesmějí. Neposkytněme jim nástroj k tomu, aby Osud znovu kráčel po dvou protichůdných stezkách."

UL povzdechl.

„Avšak kdybyste ty a tvoji synové propůjčili sílu a moc mému nástroji, mohl by onu mez překročit právě on."

UL vypadal velmi překvapeně.

„Hranice by zůstala ochráněná a tvůj závazek by byl splněn. Každý jiný způsob je vyloučen."

„Staň se vůle tvá," souhlasil UL. Pak se Bůh otec obrátil a vyměnil si velice zvláštní pohled se svým nejstarším synem, Aldurem.

Aldur, stále obklopen modrým světlem, se odvrátil od truchlivého rozjímání nad zabitým bratrem a přistoupil k tetě Pol, která neúnavně objímala Durnikovo mrtvé tělo.

„Utiš smutek svůj, dcero má," řekl jí. ,,Byl za tebe a za celé člověčenstvo obětován."

„To je jen nepatrná útěcha, Pane," odvětila s očima plnýma slz. „Byl to ten nejlepší z mužů."

„Všichni muži zahynou, dcero má, nejlepší stejně jako nejhorší. V životě svém jsi to již mnohokráte viděla."

„Ano, Pane, ale tohle je něco jiného."

„Jak to myslíš, milovaná Polgaro?" Aldur na ni činil jakýsi nátlak.

Teta Pol skousla svůj ret. „Milovala jsem ho, Pane," odpověděla po chvíli.

,,Bylo tak složité to říci, dcero má?"

Neodpověděla a opět se sklonila nad Durnikovým bezvládným tělem.

,,Dovolila bys, kdybychom jej pro tebe oživiti chtěli?" zeptal se Aldur.

Prudce pozvedla tvář. „To není možné, Pane," řekla. „Prosím, nezahrávejte si s mým zármutkem."

„Připusťme, že by to možným mohlo býti," pronesl. „Poté bys nás nechala, bychom jej oživili?"

„Z celého srdce, Pane."

„Za jakým účelem? Jaké by bylo poslání muže, jehož oživení žádáš?"

Znovu se kousla do rtu. ,,Aby se stal mým manželem, Pane," odvětila s náznakem vyzývavosti v hlase.

„Bylo i toto složité říci? Jsi si jistá, že láska tvá jen ze zármut-

ku nepramení, a že v okamžiku, kdy onen dobrý muž probuzen bude, mysl tvá se od něho neodvrátí? Uznati musíš, že příliš obyčejným jest."

„Durnik nikdy nebyl obyčejný," rozehřála se najednou. „Je to ten nejlepší a nejstatečnější muž na světě."

„Nehodlám jej shazovati, Polgaro, však síla Vůle a Slova v jeho nitru nedřímá."

„Je to tak důležité, Pane?"

„Manželství musí spojením rovných býti, dcero má. Jak by tento dobrý muž mohl tvým mužem se státi, pokud by síla a moc v tobě přetrvala?"

Bezradně se na něj podívala.

„By'a bys ochotna, Polgaro, sebe sama omeziti? Stala by ses mu rovnou? S mocí a silou ne vaší, než ta jeho jest?"

Váhavě mu hleděla do očí, a pak vyhrkla jediné slovo. „Ano."

Garion byl otřesen - ne tetiným přijetím, ale Aldurovým požadavkem. Síla tety Pol stála v samotném středu její podstaty. Sebrat jí sílu, znamenalo nenechat jí nic. Co by byla bez ní? Jak by vůbec mohla žít? Byla to příliš krutá cena a Garion vždy věřil, že Aldur je mírný Bůh.

„Tvou oběť přijímám, Polgaro," řekl Aldur. „Se svým otcem a svými bratry promluvím. Z jistých důvodů jest jednomu každému z nás ono rozhodnuti odepřeno. Všichni se nejprve shodnouti musíme, než do přirozeného řádu věcí zasáhneme." A obrátil se k shromáždění okolo Torakova posmrtného lože.

„Jak to může udělat?" zeptal se svého děda Garion, který stále držel Se'Nedru kolem ramen.

„Udělat co?"

„Chtít po ní, aby se vzdala své síly? Vždyť ji to zničí."

„Pol má větší výdrž, než si myslíš, Garione," ujistil ho Belgarat, „a Aldur má pravdu. Žádné manželství by takovou nerovnost nepřežilo."

Mezi zářícími Bohy se však ozval jeden rozhněvaný hlas. „Ne!" Byl to Mara, plačící Bůh Maragů - národa, který zašel. „Proč by jeden muž oživen býti měl, když všechny mé vyvražděné děti bez sebe mrtvi leží? Vyslyšel Aldur prosby mé? Přišel mi na pomoc, když děti

maragské umíraly? Své svolení nedám."

„S tím jsem nepočítal," zamumlal Belgarat. „Bude lepší, když zasáhnu dříve, než bude pozdě." Přešel po nerovné zemi a úctyplně se poklonil. „Odpusťte, že ruším," pronesl, „ale přijal by bratr mého Pána maragskou ženu jako výměnu za jeho pomoc při oživení Durnika?"

Marovy neustálé slzy náhle ustaly a jeho tvář naplnila nedůvěra. „Maragskou ženu?" tázal se ostře. „Žádné takové není. V srdci svém poznal bych, kdyby jediné z dětí mých v Maragoru přežilo."

„Jistě, Pane Maro," rychle souhlasil Belgarat. „Ale co ti, kteří byli z Maragoru odvlečeni, aby setrvávali ve věčném otroctví?"

„Víš snad o někom takovém, Belgarate?"

Starý muž přikývl. „Objevili jsme ji v otrockých kobkách pod Rak Ktholem, Pane Maro. Jmenuje se Taiba. Je jediná, ale národ může i zjedné ženy vzejít - zvláště, když nad ní bude bdít milující Bůh."

„Kde jest Taiba, dcera má?"

„Stará se o ni Relg - Ulgo," odpověděl Belgarat. „Zdá se, že k sobě docela přilnuli," dodal mírně.

Mara mu věnoval zamyšlený pohled. „Jest nemožné, aby národ z jednoho vzešel," řekl, „ani v péči Boha nejzamilovanějšího. Jest potřeba dvou." Obrátil se k UL. „Daruješ mi onoho Ulga, otče? Stane se praotcem národa mého."

UL pronikavě pohlédl do Belgaratových očí. „Ty víš, že Relg jiné povinnosti vykonávati musí," poznamenal kousavě.

Belgarat nasadil rozpustilý výraz. ‚Jsem si jistý, že s Gorimem vyřešíme veškeré podrobnosti, Nejsvatější," prohlásil s naprostým uspokojením.

„Nezapomněl jsi na něco, Belgarate?" zeptal se ostýchavě Silk, jako by nechtěl rušit. „Relg má svoji malou potíž, vzpomínáš si?"

Belgarat Silka provrtal pohledem.

„Myslel jsem, že bych se o tom měl zmínit," řekl nevinně Silk.

Mara se na ně přísně podíval. „Oč jde?"

„Zanedbatelná obtíž, Pane Maro," vyhrkl Belgarat. „Taiba ji v Relgovi určitě zlomí. V této oblasti bych jí naprosto důvěřoval."

„Dozvím se konečně, jaká jest pravda?" neústupně se dotazoval Mara.

Belgarat povzdechl a znovu se pohledem zabodl do Silka.

„Relg je *zélot,* Pane Maro," vysvětloval. „Z náboženských důvodů se vyhýbá určitým – tedy - záležitostem mezi mužem a ženou."

„Otcovství jeho osudem jest," pronesl UL. „Z Relga neobyčejné dítě vzejde. Vysvětlím mu to. Jest mužem oddaným a poslušným a kvůli mně se svého odporu vzdá."

„A poté mi jej daruješ, otče?" netrpělivě se tázal Mara.

„Jest tvůj - s jediným omezením - o němž si později pohovoříme."

„Pojďme se tedy na onoho statečného Sendařana podívati," řekl Mara a po jeho pláči již nebylo ani stopy.

„*Belgarione*," pravil hlas v jeho mysli.

„Co?"

„Oživení tvého přítele máš teď ve svých rukou."

„V mých? Proč v mých?"

„Musíš to vždy říkat? Chceš, aby Durnik znovu ožil?"

„Samozřejmě, ale neumím to udělat. Vůbec netuším, od čeho začít."

„Již jsi to jednou dělal. Vzpomínáš si na hříbě v jeskyni Bohů?"

Garion na to už skoro zapomněl.

„Jsi mým nástrojem, Belgarione. Budu tě hlídat, abys nedělal chyby - alespoň většinu času. Uvolni se, ukáži ti, co máš dělat."

Garion se bez vědomého přičinění pohnul. Svěsil ruku, kterou objímal Se'Nedru kolem ramen, a se stále taseným mečem vyrazil k tetě Pol a bezvládnému Durnikovi. Polgara seděla na zemi, hlavu mrtvého muže v klíně. Podíval se jí do očí, a pak poklekl vedle jeho těla.

„Pro mě, Garione," zašeptala.

„Jestli to zvládnu, teto Pol," řekl. Potom, aniž by věděl jak, položil meč rivanského krále na zem a uchopil ho za hrušku, ve které byl vetknutý Orb. S nepatrným cvaknutím jej vyprostil. Dejruk se usmál, přistoupil k Durnikovu druhému boku, rovněž poklekl a stiskl jeho bezvládnou ruku. Garion, třímaje Orb v obou dlaních natáhl ruce a položil jej na hrud' mrtvého muže. Nejasně vnímal skutečnost, že kolem nich se shromáždili Bohové, pozvedli paže a ruku v ruce vytvořili neproniknutelný kruh. V jeho středu začalo pulsovat ohromné světlo a Orb, jako by odpovídal, zazářil v Garionových dlaních.

Ona bezobsažná zeď, kterou již jednou viděl, se objevila znovu, stále černá, neproniknutelná a tichá. Stejně jako v jeskyni Bohů se Garion dotknul podstaty samotné smrti, sáhl do ní, aby svého přítele přivedl zpět do světa živých.

Tentokrát to bylo jiné. Hříbě, které oživil v jeskyni, vlastně nikdy předtím nežilo, vyjma života uvnitř matčina těla. Jeho smrt byla stejně slabá jako jeho život. Avšak Durnik byl muž v plné síle a jeho smrt byla - jako jeho život - opravdová a hluboká. Garion naléhal celou svou silou. Cítil, jak se k jeho tichému zapasu připojila spojená moc Bohů, ale hranice nepovolila.

„Použij Orb!" zavelel hlas.

Garion opět zaostřil veškerou sílu, svoji i tu, která pocházela od Bohů, a namířil ji na kulatý kámen ve svých dlaních. Ten zajiskřil, zčervenal, a pak znovu zajiskřil.

„Pomoz mi!" poručil mu Garion.

Orb, jako by náhle porozuměl, prudce vzplanul výbojem barevného světla. Odpor postupně slábl.

Dejruk s odvážným úsměvem natáhl ruku a položil ji na zářící Orb.

Hranice byla překročena. Durnikovi se začala dmout hruď a jednou zakašlal.

S vážnými a uctyplnými výrazy ve svých věčných tvářích Bo hové o krok ustoupili. Teta Pol vyjekla náhlým ulehčením a Durnika k sobě pevně přitiskla.

„Dej ruku," řeklo dítě Garionovi se zvláštním nádechem uspokojení v hlase. Garion se postavil na nohy. Byl zápasem úplně vyčerpán, a když vykročil, málem se zapotácel.

„Jsi v pořádku?" otázala se ho Se'Nedra, když uchopila jeho ruku a pevně si ji ovinula kolem svých drobných ramen.

Ačkoliv se mu podlamovala kolena, přikývl.

„Opři se o mě," řekla.

Garion chtěl cosi namítat, ale ona mu jemně přiložila prst ke rtům.

„Nehádej se, Garione," pověděla mu. „Ty víš, že tě miluji, a že se o mě stejně budeš opírat po celý zbytek svého života, tak by sis na to mohl začít zvykat."

„Myslím, že můj život se teď od základů změní, Pane," říkal Belgarat Aldurovi. „Pol byla vždycky připravena přijít na moje zavolaní - někdy jí to možná nevonělo - ale nakonec tak jako tak přišla. A ted' má jiné starosti." Povzdechl. „Inu - všechny děti někdy vyrostou a vejdou do manželského svazku."

„Tobě se však onen zvláštní stav vyhnul, synu můj," poznamenal Aldur.

Zasmál se. „Nikdy jsem neměl to srdce, abych ti utekl, Pane," řekl. Pak jeho tvář opět zvážněla. „Polgara mi byla spíše synem," pronesl k Aldurovi, „ale zřejmě nastala doba, kdy ji nechám, aby byla ženou. Už jsem jí to upíral dost dlouho."

„Zdá se, že nic jiného ti nezbyde, synu můj," pravil Aldur. „A nyní, prosím, stranou poodejdi a dovol nám rodinnou tryznu dokončiti." Pohlédl na Torakovo tělo, jež spočívalo na kamenném kvádru, a pak se obrátil ke Garionovi. „Ještě jeden úkol pro tebe mám, Belgarione," řekl. „Vezmi Orb a na hruď bratra mého jej polož."

„Ano, Pane," okamžitě odvětil Garion. Sundal paži ze Se'Nedřiných ramen a vykročil k posmrtnému loži. Sežehnuté tváři mrtvého Boha se pokoušel vyhnout pohledem. Pak natáhl ruku, modrý oblý kámen položil na nehybnou hrud' Kal Toraka a ustoupil stranou. Jeho malá princezna se k němu znovu přivinula a objala ho kolem pasu. Nebylo to nepříjemné, ale na okamžik se ho zmocnil pocit, že by mohly nastat trapné chvíle, jestli po celý zbytek jejích dní bude trvat na tomto pevném objetí.

Ještě jednou Bohové vytvořili svůj kruh a Orb ještě jednou zazářil. Sežehnutý obličej se začal postupně proměňovat a jeho zohyzdění pomalu mizelo. Světlo, které obklopovalo Bohy a posmrtné lože, zesílilo a Orb se do běla rozpálil. Garion naposledy spatřil Torakovu tvář. Byla krásná, avšak mrtvolně bezvýrazná a chladná.

Poté světlo vzplálo tak prudce, že Garion musel odvrátit zrak. Když záře pohasla a Garion se otočil zpět k posmrtnému loži, byli Bohové i s Torakovým tělem pryč. Jen Orb zůstal a slabé žhnul na hrubém kamenném povrchu.

Dejruk, znovu s oním sebejistým pohledem, přistoupil ke kvádru, stoupl si na špičky, natáhl se a uchopil zářící kámen. Pak jej přinesl Garionovi. „Dej ruku, Belgarione," řekl pevně a kámen mu podá-

val. Když Orb přecházel z ruky do ruky, Garion v dotyku pocítil cosi pronikavě jiného než dříve.

Sjednoceni tím, co se událo, všichni tiše obestoupili tetu Pol s Durnikem. Na východě se začala rozjasňovat obloha a ruměnec úsvitu se dotýkal několika zbylých cáru mračen, jež se klenuly nad Kthol Mišrakem. Události oné strašlivé noci byly ohromné, ale čas tmy již byl na sklonku a jejich malé společenství beze slova upíralo oči k nadcházejícímu svítání.

Bouře, která zuřila po celou dlouhou noc, ustala. Vesmír, jenž bezpočet let stál sám proti sobě, jsa rozdělen vedví, byl nyní opět jednotný. Jestli jsou věci jako začátky, byl toto začátek. A tak se stalo. Za roztrhanými mračny vyšlo slunce a nastalo jitro prvního dne.

Epilog

VĚTRNÝ OSTROV

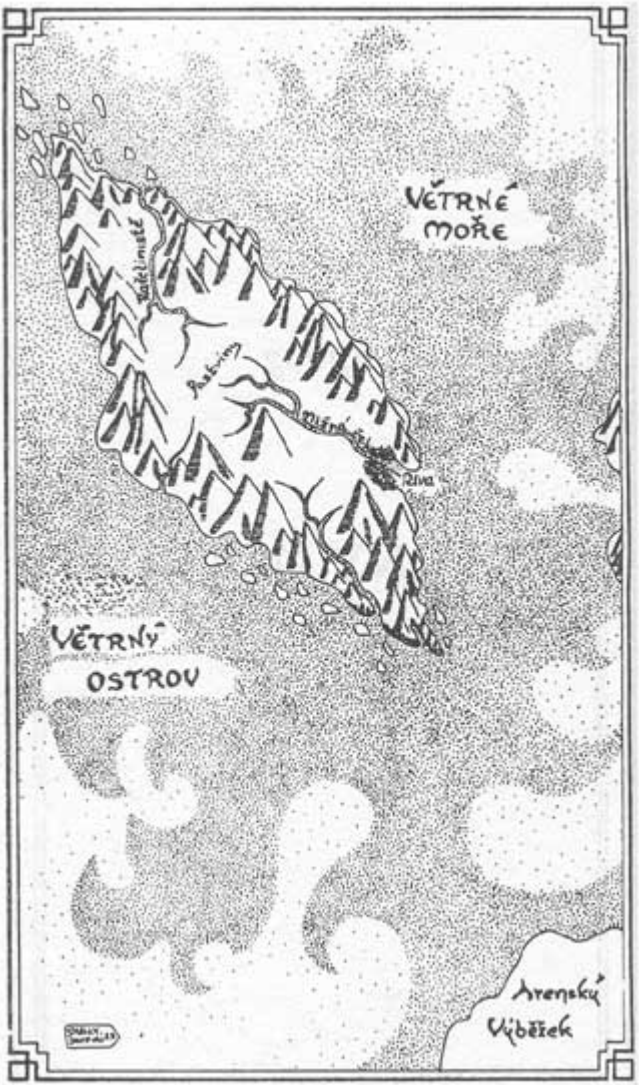
VĚTRNÉ
MOŘE
VĚTRNÝ
OSTROV
Arenský
Výběžek

Kapitola dvacátá pátá

TU NOC SPAL BELOARION Z RIVY VELMI NEKLIDNĚ. Bylo by daleko lepší, kdyby se jeho svatba s princeznou Se'Nedrou odehrála pouze v kruhu nejbližších přátel krátce po jeho střetu s Torakem. Ted' byli oba, on i jeho nedočkavá princeznička, příliš unaveni a zaplaveni dojmy, než aby k sobě mohli být upřímní. Během těch několika dní se mu jeho budoucí družka zdála být jiná než dříve. S pokorou a úctou sledovala každý jeho pohyb a neustále se ho dotýkala svými něžnými prstíky —jeho vlasů, jeho tváře, jeho ramen. Bylo v tom něco ze zvědavosti dítěte. Ale dokázala být i úplně nemožná. Jako, když se k němu znenadání vrhla a bez ohledu na to, co právě dělal, a kdo je mohl vidět, ho objala a schoulila se mu do náruče. Nakonec však musel uznat, že to vůbec není nepříjemné.

Dny štěstí však neměly přestat. Jakmile si konečně uvědomila, že její Belgarion je v pořádku, zde u ní, že není jen výplodem její představivosti, který se za chvíli rozplyne, Se'Nedřino chování se náhle změnilo. Měla na něj právo, a proto, aby nedošlo k nějaké nečekané změně a nemohla tak přijít o možnost těšit se ze svého vlastnictví, rozhodla se princezna jednou pro vždy zamezit jakékoliv jeho vzpouře.

Nyní byl den, kdy její právo na něj bude úředně ztvrzeno, vzdálen jen několik hodin. Garionův spánek přicházel jen velmi pomalu a zatímco pomalu upadal do spánku a zase procital, jako racek houpající se na vlnách oceánu, jeho sny byly podivně smíšeny se vzpomínkami.

Byl znovu na Faldorově statku. Slyšel dokonce rytmický zvuk

Durnikova kladiva a cítil vůni linoucí se z kuchyně tety Pol. Byl tu Rundorig - a Zubreta - a Dorun - a támhle, támhle se kolem rohu plíží Brill. Napůl procitl a neklidně se převalil v královské posteli. Je to nesmysl. Dorun je mrtev, hluboko ve vodách Mardu, a Brill navždy zmizel ve výšinách Rak Ktholu.

Najednou byl v paláci ve Sthiss Toru a Salmissra se opět svými chladnými prsty dotýkala jeho tváře. Byla nádherná a krása jejího těla vyzařovala zpod poloprůhledných šatů. A pak už nebyla ženou. Díval se, jak se mění a stává se z ní had.

Grul Eldrak bušil do zmrzlé země železem pobitým kyjem a řval: „Pojď, Grate, bojuj!" a Se'Nedra křičela o pomoc.

Ve zmateném světě snů a vzpomínek viděl Ktačika s tváří plnou hrůzy, jak je ve visuté věži Rak Ktholu znovu rozerván do nicoty.

A najednou byl v rozvalinách Kthol Mišraku a třímaje planoucí meč sledoval Toraka, jak se prosebně obrací k letícím mračnům nad nimi a z očí mu kanou ohnivě slzy. Do smrti mu bude výkřik Dračího Boha znít v uších.

Pohnul se, napůl probuzen, a otřásl se jako vždy, když se tenhle výjev vracel. Přesto opět upadl do vyčerpávajícího spánku.

Plul na Barakově lodi, jež právě opustila pobřeží Mallorey, a poslouchal, jak král Anheg zrovna vysvětluje, proč je Barak řetězem připoután ke stěžni.

„Museli jsme to udělat, Belgarate," řekl smutně panovník. „Právě když bouře vrcholila, změnil se v medvěda! Přikázal posádce, aby po celou noc veslovala k Malloree, a pak se těsně před rozbřeskem proměnil zpět v člověka."

„Rozvaž ho, Anhegu," stroze odvětil Belgarat. „Už se nepromění - alespoň dokud je Garion v pořádku a v bezpečí."

Garion zbystřil pozornost a napřímil se. To by mohlo vše vysvětlovat. Musí tu být nějaká zákonitost, něco v pozadí Barakových přeměn.

„Jsi Garionův ochránce," vysvětloval Belgarat velkému muži u stožáru. „Byl jsi k tomu předurčen. Kdykoli byl Garion ve smrtelném nebezpečí, změnil ses v medvěda, abys ho mohl chránit."

„Chceš snad říct, že jsem čaroděj?" zeptal se Barak vylekaně.

„To sotva. Přeměna není vůbec náročná a ty ji navíc děláš ne-

vědomě. Ne ty, ale Proroctví je toho příčinou."

Barak strávil zbytek cesty zpět do Mišrak ak Thullu tím, že se snažil s novou skutečností vyrovnat a pokud možno ji zařadit mezi své všední záležitosti.

Garion slezl z vysokého lože s nebesy a přešel k oknu. Hvězdy jarního nebe shlížely na spící Rivu a na temné vody Větrného moře dole za přístavem. Po úsvitu ještě nebylo ani stopy. Nalil si vodu ze džbánu na stole a vrátil se do postele, aby pokračoval v chmurném spánku.

Byl v Thull Zeliku a Hettar s Mandorallenem rozebírali zprávy o tažení malloreanského císaře 'Zakata. „Právě teď obléhá Rak Gosku," hlásil Hettar a v jeho jestřábím obličeji se objevil úšklebek. V Hettarově tváři si všiml i čehosi nového - čehosi, co jí dávalo méně ostrý výraz. Jako by se od chvíle, kdy ho viděl naposledy, stalo cosi významného. Urostlý Algar se otočil na Gariona. „Asi bys s tím měl něco udělat," řekl. „Nemyslím, že právě teď potřebuješ, aby se ti proháněl v těchto končinách."

„Proč já?" zeptal se Garion bezmyšlenkovitě.

„Byl jsi jmenován Panem Západu, pamatuješ?"

Garion se znovu probudil. Dříve či později se bude se 'Zakatem muset vypořádat, o tom není pochyb. Snad po svatbě, až bude mít víc času důkladně všechno promyslet. Ta myšlenka ho zarazila. Vždyť vlastně nemá žádnou představu o věcech, které se budou dít po svatbě. Cítil se, jako by ve svém domě objevil obrovské dveře a nevěděl kam vedou. Ne, 'Zakat musí počkat, na prvním místě je svatba.

V polospánku, někde mezi sny a skutečností, se Garionovi opět přehrála ta krátká, ale významná výměna názorů mezi ním a její Císařskou Výsostí. „To je nesmysl, Se'Nedro," namítal. „S nikým bojovat nechci, tak proč bych měl mávat mečem?"

„Oni tě tak chtějí vidět, Garione," vysvětlovala mu jako malému dítěti. „Opustili své domovy a na tvůj příkaz se vydali do boje."

„Žádný příkaz jsem nevydal."

„Udělala jsem to za tebe, můj milý. Je to opravdu dobrá armáda a celou jsem ji sestavila já! Nejsi na mě pyšný?"

„Nežádal jsem tě o to."

„Byl jsi příliš hrdý, než abys mě požádal. To je jeden z tvých

nedostatků. Nesmíš nikdy váhat žádat o pomoc lidi, kteří tě mají opravdu rádi. Každý muž v této armádě tě má rád. Mne poslechnou jenom díky tobě. A je snad velkému Pánovi Západu zatěžko projevit svým věrným vojákům trochu úcty a chvály? To jsi už natolik vznešený, že ti dělají potíže i tak jednoduché věci?"

„Všechno překrucuješ Se'Nedro. A děláš to velmi často, uvědomuješ si to?"

Ale Se'Nedra se už nedala zastavit. „Na hlavě budeš samozřejmě mít korunu - a na sobě nějakou pěknou zbroj. Myslím, že drátěná košile bude nejvhodnější."

„Nehodlám ze sebe dělat šaška, jen kvůli tvému zvrácenému smyslu pro teatralnost."

Náhle jí zvlhly oči a její dolní ret se roztřásl. „Ty mne už nemiluješ," obvinila ho slabým rozechvělým hláskem.

Garion zaúpěl dokonce i ve spánku. Vždycky to končilo takhle. Vždycky každý spor vyhrála tímto hereckým kouskem. Vědě!, že to jen hraje, ale nemohl s tím vůbec nic dělat. Nemělo to nic společného s předmětem rozhovoru. Prostě překrucovala věci a útočila na něj do chvíle, než mohla vznést své obvinění. Pak se jeho naděje na vítězství, byť jen v jediném bodě, rozplynuly. Kde se, u všech

Bohů, naučila tak příšerné vydírat?

A tak se stalo, že Garion v lesklé zbroji, s korunou na hlavě a s hrdě vztyčeným planoucím mečem v pravici vjížděl do východních opevnění za zvuku neutuchajících oslavných výkřiků Se'Nedřiny armády.

Mnoho se událo od chvíle, kdy předešlého jara Garion, Silk a Belgarat tajně vyrazili z rivanské Citadely. Mladý král ležel v zadumaní na svém loži, již se vzdal jakékoliv naděje na klidný spánek. Se'Nedra dala dohromady armádu. Jak se postupně dozvídal další podrobnosti, byl stále více a více udiven - nejen její odvahou, ale také obrovskou silou a vůlí, jež musela vynaložit, aby dosáhla svého. Nechala se vést, nechala si i radit, ale původní nápad byl její. Jeho obdiv k ní byl zároveň spojen s neblahou předtuchou. Bere si velmi sebevědomou mladou ženu, která rozhodné není zvyklá brát si servítky.

Převrátil se na bok a udeřil pěstí do polštáře, jako by mu to dětinské gesto mělo konečně přinést úlevu. Všechno bylo marné a on se

opět pohroužil do své noční můry. Relg a Taiba šli směrem k němu a drželi se za ruce!

A pak byl v Pevnosti, na Adařině posteli. Jeho překrásná sestřenka byla ještě více bledá, než ji pamatoval, a neustále se zmítala v záchvatech dávivého kašle. Jak si ti dva povídali, teta Pol odstraňovala poslední známky zranění, které téměř ukončilo život mladé dívky. „Ano, měla jsem umřít," říkala Adara. „Dalo mi tolik práce, abych to před ním skryla. Jak teď mám žít, když jsem mu všechno vyzvonila?"

„Hettarovi?" znovu vyhrkl Garion. Už se zeptal nejméně potřetí.

„Jestli toho okamžitě nenecháš, Garione, začnu se doopravdy zlobit," přísně se k němu obrátila Adara.

„Promiň," kvapně se omlouval Garion. „Víš, to je proto, že jsem o něm nikdy takhle neuvazoval. Je dobrý přítel, ale nedokázal jsem si představit, že by ho někdo mohl milovat. On je - já nevím - takový, nedá se zařadit."

„Vím o pár maličkostech, které mi napovídají, že by se mohl změnit," odvětila Adara a slabě se zarděla. Pak se opět dala do kašle.

„Vypij tohle, drahá," jemně přikázala teta Pol a s kouřícím šálkem v rukou přešla k pelesti.

„Bude to chutnat hrozně," varoval svou sestřenku Garion.

„Ano, bude, Garione," klidně odvětila teta Pol. „A obejdu se i bez tvých hloupých připomínek."

A pak stál vedle Relga v jeskyních pod Prolgem, když Gorim jednoduchým obřadem zélota navždy spojoval s maragskou ženou, která od základů změnila Relgův život. Garion pocítil ještě něčí přítomnost v podzemním sále a byl by rád věděl, jestli Relg ví o dohodě, která byla ujednána v Kthol Mišraku. Nejdřív chtěl něco říci sám, ale pak si to rozmyslel. Všechno má svůj čas a Relg se nejprve musí vyrovnat se svou svatbou. I tak to pro něj bude velká rána. Jak se obřad chýlil ke konci, Garion pociťoval Marovu jásavou radost a uspokojení. Plačící Bůh už neuroní jedinou slzu.

Je to k ničemu, usoudil Garion. Už prostě neusne - alespoň ne spánkem, který by ho osvěžil. Odhodil přikrývku a oblékl si halenu. Oheň v krbu přes noc vyhasl, a tak ho znovu rozdmýchal. Potom se posadil do velké židle přímo naproti ohništi a upřeně se zahleděl do

tančících plamenů. Kdyby se jeho svatba se Se'Nedrou konala bezprostředně po jejich návratu do Rivy, mohlo být vše v pořádku. Avšak přípravy k uzavření královského sňatku této důležitosti byly více než obtížně a nebylo možné zvládnout je za jedinou noc. Navíc mnoho z vážených hostí, kteří měli být pozváni, se stále vzpamatovávalo ze zranění utržených v bitvě o Thull Mardu.

Tato přestávka dala Se'Nedře čas na vymýšlení různých změn a úprav. Zdálo se, že o něm má naprosto jasnou představu - ideál, který byla schopna vynalézt jen ona - a pevně se rozhodla přetvořit ho podle svého obrazu, a to navzdory jeho námitkám a protestům. Nic jí nemohlo odradit od poslání předělat ho. Bylo to nespravedlivé. On se rozhodl přijmout ji takovou jaká je. Měla své chyby - hodně chyb - ale byl rozhodnut vzít dobré i s tím špatným. Proč mu neprokáže stejnou laskavost? Vždy, když zkoušel prosadit svou a zamezit alespoň jednomu z jejích vrtochů, to se jí zalila očička, roztřásla pusinka a její: „Ty mne už nemiluješ?" bylo na spadnutí! Belgarion z Rivy častokrát zvažoval možnost útěku během té dlouhé zimy.

Teď bylo jaro a bouře, které dělily Větrný ostrov od okolního světa během zimních měsíců, byly ty tam. Den, v jehož příchod Garion již přestal věřit, znenáhla nadešel. Dnes si tedy má vzít imperiální princeznu Se'Nedru za ženu. Na útěk bylo pozdě.

Jasně si uvědomil, že bude-li nad tím ještě chvíli dumat, brzy zpanikaří. Raději vstal a spěšně si oblékl jednoduchou halenu a nohavice. O honosné svršky, které mu komorník na výslovný Se'Nedřin příkaz položil na postel, nezavadil ani okem.

Asi hodinu před rozbřeskem vyklouzl mladý král z Rivy z královských komnat do tiché chodby. Nějaký čas bezcílně bloumal po zšeřelých, prázdných síních Citadely, až ho jeho kroky zavedly ke dveřím tety Pol. Byla již vzhůru a s šálkem voňavého čaje seděla u ohně. Měla na sobě tmavě modré roucho a havranní vlasy jí v lesklých vlnách splývaly přes ramena.

„Vstal jsi brzy," poznamenala.

„Nemohl jsem spát."

„Tos měl. Před tebou je velmi náročný den."

„Já vím. Pravě proto jsem nemohl spát."

„Čaj?"

„Ne, díky." Posadil se do dřevem vykládané židle z druhé strany krbu. „Všechno se mění, teto Pol," řekl po chvíli tíživého ticha. „Po dnešku už asi nic nebude stejné, že ano?"

„Nejspíš ne," přisvědčila, „ale to nemusí znamenat, že to bude horší."

„Jak se cítíš při pomyšlení, že se dnes vdáváš?"

„Jsem trochu neklidná," odvětila tiše.

„Ty a neklidná?"

„Je to pro mě stejně nové jako pro tebe, Garione."

Najednou ho něco znepokojilo. „Byl to doopravdy tak dobrý nápad, teto Pol?" obrátil se k ní. „Myslím rozhodnutí, že ty a Durnik se vezmete ve stejný den jako já a Se'Nedra. Chci jen říct, že jsi přeci jedna z nejdůležitějších žen na světě. Neslušelo by se proto, abys měla vlastní, okázalou svatbu?"

„Právě tomu jsme se chtěli vyhnout, Garione," odvětila. „Durnik a já jsme se rozhodli, že budeme mít tichou svatbu, bez všech poct a ceremonií. Takhle, jak doufáme, se náš sňatek úplně ztratí za tím vším zmatkem okolo vás."

„Jak mu je? Pár dni jsem ho neviděl."

„Je stále trochu zvláštní. Pochybuji, že by mohl znovu být tím starým Durnikem, kterého jsme všichni znali."

„Ale je v pořádku, viď?" úzkostlivě se zeptal Garion.

„Nic mu není, Garione. Jenom je trochu jiný, to je vše. Přihodila se mu věc, kterou ještě žádný smrtelník nepodstoupil, a jednoduše ho to poznamenalo. Je stále praktický jako vždy, ale na věci se ted' dívá jinýma očima. Myslím, že takhle ho budu milovat ještě více."

„Doopravdy musíš opustit Rivu?" odbočil náhle. „Oba můžete žít zde, v Citadele."

„Chceme mít svůj vlastní domov, Garione," vysvětlovala klidně. „Potřebujeme být chvíli spolu sami, A mimo to, kdybych tu zůstala, po každé tvojí hádce se Se'Nedrou, by mi jeden z vás klepal na dveře. Vedla jsem vás, jak nejlépe jsem uměla. Nyní přišel čas, abyste vzali život do vlastních rukou."

„Kam půjdeš?"

„Do Údolí. Dům mé matky tam stále ještě stojí. Je to stará a pevná stavba. Vše, co potřebuje, jsou nové došky na střechu, nové

dveře a okna. Ale Durnik si s tím poradí. A hlavně to bude dobré místo, kde budeme moci vychovat Dejruka."

„Dejruka? Vy ho berete s sebou?"

„Někdo se o něj musí postarat a já jsem si na toho malého chlapce zvykla. Navíc jsme se s otcem dohodli, že bude lepší, držet ho dál od Orbu. Je stále jediným, kromě tebe, kdo se ho může dotknout. Někdo by jeho tajemství mohl časem odhalit a pokusit se ho zneužít stejně jako Zedar."

„Tomu nerozumím. K čemu by ted', když je Torak mrtev, mohl Orb ještě sloužit?"

Přísně na něj pohlédla a světlý okraj jejího obočí, jako by lehce zazářil. „Nevěřím, že byl pouze jeden důvod pro existenci Orbu, Garione," sdělila mu vážným hlasem. ,,Ještě zbývá cosi udělat."

„Co? Co ještě zbývá udělat?"

„To nevíme. Mrinský kodex nekončí setkáním Dítěte Světla s Dítětem Temnoty. Nyní jsi Strážcem Orbu, a proto mu přisuzuj stejnou váhu jako doposud. Ne, abys ho strčil do spodní přihrádky své skříně a zapomněl na něj. Buď pozorný a nedovol, aby ti starosti všedních dní otupily mysl. Ochrana Orbu je tvou hlavní povinností — a já zde nebudu, abych ti to denně připomínala."

Na to nechtěl ani pomyslet. „Co uděláš, když někdo přijde do Údolí a bude chtít Dejruka odvléct? Nebudeš schopná ho ochránit, teď když -" Náhle se zarazil. O tomhle spolu ještě nemluvili.

Jen do toho, Garione, klidně to řekni," rázně ho pobídla. „Podívejme se pravdě do očí. Chtěl jsi poznamenat, že jsem ztratila sílu a s ní i své schopnosti."

,,Jaké to je, teto Pol? Je to jako když něco ztratíš - jako nějaký pocit prázdnoty?"

„Cítím se jako vždy, drahý. Samozřejmě jsem nic nezkoušela od chvíle, kdy jsem se toho vzdala. Asi by bylo bolestivé se o něco pokusit a vidět svoji bezmocnost. Proto jsem se ani nesnažila." Pokrčila rameny. „Část své cesty jsem prošla a musím ji nechat za sebou. Dejruk bude v bezpečí. V Údolí žije Beldin — i dvojčata. Myslím, že to je dost velká síla, aby dokázala odrazit cokoli by mu chtělo ublížit."

„Proč tráví Durnik tolik času s dědečkem?" odbočil znovu. „Od okamžiku, kdy jsme dorazili do Rivy jsou stále spolu, den co

den."

Obdařila ho vědoucím úsměvem. „Domnívám se, že pro mě připravují překvapení. Nejspíš nějaký hodnotný svatební dar. Oba se přitom tváří tak nenápadně!"

„Co to bude?" zvědavě se otázal Garion.

„Nemám nejmenší tušení — a ani to nechci vědět. Ať je to cokoli, oba pracují příliš tvrdě, než abych jim kazila radost vyzvídáním a slíděním okolo." Pohlédla k oknu, kde se právě objevily první paprsky úsvitu nového dne. „Měl bys už jít, drahý," podotkla poté. „I já bych se měla začít připravovat. Je to pro mě významný den, a chtěla bych vypadat co nejlépe."

„Ty nemůžeš být nikdy jiná než krásná, teto Pol." řekl upřímně Garion.

„Děkuji ti, Garione." Usmála se na něj a chvíli vypadala jako rozpustilé děvčátko. „Ale raději to nebudu riskovat." Odměnila ho laskavým úsměvem a přejela rukou po jeho tváři. „Proč nezajdeš do lázně, drahý," navrhla vlídně, „a neumyješ si vlasy a nenecháš se oholit?"

„Zvládnu to sám, teto Pol"

„To není dobrý nápad, Garione. Jsi trochu rozrušený a nebylo by příliš vhodné držet břitvu třesoucí se rukou."

Trochu nuceně se zasmál, políbil ji a vykročil ke dveřím. Pak se zastavil a otočil se zpět. „Mám tě rád, teto Pol." Na složitější větu se v tu chvíli nezmohl.

„Ano, drahý, já vím. Mám tě také ráda"

Po návštěvě lázně se Garion rozhodl vyhledat Lelldorina. K věcem, které se konečně vyjasnily, patřil i manželský stav mladého Astuřana a jeho již polozákonné družky. Ariana, zpočátku zoufalá z Lelldorinova zvyku být neustále u všeho, svoji potíž vyřešila tím, že se jednoduše začala účastnit s ním. Byla v tom neoblomná, a jak se zdálo, Lelldorinův odpor slábl stále rychleji a rychleji. Jeho omluvy, když se opozdil, byly ještě hloupější než obvykle a Ariana byla, přes svou vznešenost a lesk, skoro dětinsky ješitná. Až zarážejícím způsobem v tomto ohledu připomínali Relga a Taibu. Od své svatby Relg vysvětlováním a omlouváním často přiváděl k údivu mnoho svých přátel, zatímco v Taibině výrazu se zrcadlil stejný triumf, jaký dávala

najevo Ariana. Garion byl zvědav, jestli až se zítra ráno probudí, spatří stejně vítězoslavný úsměv na Se'Nedřině tváři.

Avšak hlavní důvod, proč Garion hledal svého asturského přítele, byl jiný. Výsledkem jednoho ze Se'Nedřiných rozmarů byl ples, který měl být zahájen bezprostředně po slavnostním obřadu. A tak Lelldorin učil Gariona tancovat. Nápad uspořádat bál byl přijat s bouřlivým ohlasem, zvláště pak v řadách dam; muži jejich nadšení příliš nesdíleli. Barak se vehementně bránil a vznášel všemožné námitky. „To mám jako jít doprostřed sálu a tancovat?" obracel se k princezně s úpěnlivou prosbou v hlase. „Co by se stalo, kdybychom jenom popíjeli? Tak se přeci svatby obvykle slaví, ne?"

„Ty to zvládneš," konejšila ho Se'Nedra a svým neodolatelným způsobem ho pohladila po tváři. „A uděláš to, že to uděláš, Baraku - pro mě?" Svůdně zamrkala a usmála se na něj.

Barak se kvapně zvedl a na odchodu si cosi bručel pod vous.

Garion našel Lelldorina a Arianu, jak ve svých komnatách sladce vrkají u snídaně.

„Přijme Jeho Veličenstvo místo u stolu našeho?" otázala se Ariana uctivě.

„Děkuji za pozvání, má paní," omlouval se Garion, „ale nezdá se mi, že dnes budu mít chuť k jídlu."

„Nervy," prohodil Lelldorin zkušeně.

„Myslím, že mi to už docela jde," přešel Garion k jádru svého problému, „ale ta otočka s prohozením mě mate. Vždycky se mi při ní zapletou nohy."

Lelldorin se bez okolků chopil loutny a s Arianinou pomocí prošel s Garionem celou sestavu.

„Vaše Veličenstvo ráčilo značný pokrok učiniti," poznamenala Ariana na konci výuky.

„Jediné, o co mi jde, je nezakopnout a nerozbít si obličej před všemi hosty."

„Usuzuji, že princezna podpoří vaše kroky a klopýtnutí předejde."

„Tím si nejsem tak jistý. Určitě by ji potěšilo, kdybych se tak nádherně zesměšnil."

„O, jak chabou tvá znalost žen jest," řekla mu Ariana a obdaři-

la Lelldorina zbožným pohledem - a ten jí ho opětoval.

„Necháte toho, vy dva?" požádal je Garion podrážděně. „Nemůžete počkat až budete sami?"

„Mé srdce překypuje láskou, již skrývat nedokážu, Garione," pravil Lelldorin nadneseně.

„Všiml jsem si," zabručel Garion. „Musím se podívat za Silkem, takže můžete směle pokračovat ve svých radovánkách."

Ariana se zarděla, ale pak se usmála. „Máme si to jakožto královský rozkaz vysvětlovati, Vaše Veličenstvo?" zeptala se mazaně.

Garion raději zmizel.

Silk přijel z východu již včera večer a Garion byl zvědav, co se stalo nového. Malého Drasnijce našel u snídaně, jak rozespale ukusuje z koroptve a zapíjí to svařeným kořeněným vínem.

„Není to trochu těžké, na snídani?" otázal se Garion.

„Nebývám po ránu příliš střídmý, ba naopak," odtušil Silk. „Nezdravá výživa, to je věc, ke které se musí každý dopracovat sám."

Garion raději přešel k věci. „Co nového se událo v Kthol Murgosu?"

„'Zakat stále obléhá Rak Gosku," hlásil Silk. „Soustřeďuje tam další oddíly. Je zcela jasné, že jakmile bude zem natolik pevná, aby se po ní vojsko mohlo přesunout, chce z jihu udeřit na Kthol Murgos."

„Jsou s ním Thullové?"

„Jen pár. Většina z nich se soustřeďuje na zbytek Grolimů, kteří zůstali v království. Vždycky jsem si myslel, že Thullové jsou hloupý a primitivní národ, ale divil by ses, jak vynalézaví dokáží být, když se jedná o vymýšlení způsobů, jak zabít Grolima"

„Na 'Zakata si budeme muset dát pozor," poznamenal Garion. „Vůbec by se mi nelíbilo, kdyby se náhle objevil na jihu."

„Myslím, že se jen tak neobjeví," řekl Silk. „Mimochodem, posílá ti své blahopřání."

„Cože mi posílá?"

„Je to vzdělaný muž, Garione - a politik. Skutečnost, že jsi zabil Toraka s ním pěkně otřásla. Myslím, že se tě obává a chce s tebou dobře vycházet - minimálně do doby než bude hotov v jižním Kthol Murgosu."

„Kdo tam teď po Taur Urgasově smrti velí?"

„Urgit, třetí syn jeho druhé ženy. Mezi mnoha potomky Taur Urgasových žen se odehrály obvyklé tahanice o trůn. Úmrtnost byla docela vysoká."

„Co je zač ten Urgit?"

„Je to pletichář. Nemyslím si, že by pro 'Zakata byl velkou překážkou, ale určitě je schopen Malloreánce zabavit na nějakých deset dvacet let. A pak bude 'Zakat příliš starý a unavený, než aby ti dělal potíže."

„Doufejme."

„A, málem jsem zapomněl. Hettar se minulý týden oženil s tvou sestřenkou.

„S Adarou? Myslel jsem, že je nemocná."

„Patrně to není tak zlé. Přijedou na tvou svatbu - spolu s Čo-Hagem a Silar."

„To se každý rozhodl vdát nebo oženit?"

Silk se zasmál. „Já ne, můj mladý příteli. Ačkoli se všichni hrnou do chomoutu, mně špetka rozumu zbyla. Pořád ještě poznám, kdy jde do tuhého a včas vezmu nohy na ramena. Algarové by měli přijet dnes ráno. Setkali se s Korodullinovou družinou a přijíždějí společně. Když jsem odplouval z Kamaarského přístavu, naloďovali se."

„Mandorallen byl s nimi?"

Silk přikývl. „Spolu s baronkou z Vo Eboru. Baron je stále příliš nemocen, než aby mohl cestovat. Myslím, že doufá ve svou smrt, aby Mandorallenovi uvolnil místo."

Garion povzdechl.

„Nenech si tím zkazit náladu, Garione," radil Silk. „Arenďané v utrpení nalézají rozkoš. A vsadím se, že i Mandorallenovi to náramně vyhovuje."

„Jak můžeš vyslovit něco tak odporného?" znechuceně se na malého muže obořil Garion.

Silk pokrčil rameny. „Jsem prostě odporný člověk," odvětil klidně.

„Kam půjdeš až, až -" Garion nechal otázku nedokončenou.

„Až se přesvědčím, že jsi šťastně oddán?" úslužně mu pomohl Silk. „ Jakmile se trochu proberu z pitky, která mě doufám dnes večer čeká, vyrazím do Gar og Nadraku. Současná situace tam skýtá velké

možnosti. Jsem ve spojeni s Yarblekem a chystáme se uzavřít spojenectví."

„Ty aYarblek?"

„Není tak špatný - když si na něj dáváš pozor - a je velmi bystrý. Myslím, že si budeme rozumět."

„To si dokážu živě představit," zasmál se Garion. „Každý z vás je dost prohnaný sám o sobě, a jestli začnete spolupracovat, žádný poctivý obchodník si nebude jist svou kůží a hlavně měšcem!"

Silk se spiklenecky usmál.

„Přesně to máme v úmyslu."

„Tak to budeš brzy velmi bohatý muž."

„Budu se s tím muset nějak smířit." Jeho oči se zahleděly kamsi do dálky. „O to mi však ve skutečnosti nejde," poznamenal zamyšleně. „Je to hra. A peníze jsou jen způsob jak počítat body. Hra, o tu mi jde."

„Mám takový dojem, že jsem to už jednou slyšel."

„ Alespoň vidíš, že jsem se moc nezměnil," řekl se smíchem Silk.

Svatba tety Pol s Durnikem se odehrála o něco později toho rána v malé, soukromé kapli v západním křídle Citadely. Bylo zde jen pár hostí. Samozřejmě nechyběl Belgarat a dvojčata, Beltira a Belkira, pak Silk a Barak. Tetu Pol, které to v temně modrých sametových šatech náramně slušelo, doprovázela královna Layla, za Durnikem stál Garion. Obřad vedl hrbatý Beldin, pro jednou vhodně oblečený a s nezvykle jemným výrazem ve své ohyzdné tváři. Během ceremonie se Gariona zmocňovaly smíšené pocity. Bolestně si uvědomil, že teta Pol už nebude patřit jen jemu. Dětská část Garionova já se proti tomu bouřila. Byl však rád, že to byl právě Durnik, koho si brala. Jestli jí byl někdo hoden, pak to byl jedině on. Jeho prosté a laskavé oči byly plné naprosté oddanosti a po celý čas je nemohl odtrhnout z její tváře. Zdálo se, že teta Pol jasně září, když stála po jeho boku.

Když si ti dva říkali své ano, Garion ustoupil a zaslechl tiché zašustění. Ve dveřích kaple, v dlouhém plášti s kapuci, jenž ji zakrýval od hlavy k patě, a s rouškou, která zakrývala její tvář, stála Se'Nedra. Vymínila si totiž, že podle starého tolnednjského zvyku ji Garion nesmí do obřadu spatřit. Plášť a rouška ji patrně naplňovaly

pocitem neviditelnosti. Dokázal si představit, jak dlouho jí asi trvalo, než našla řešení. Nic ji nemohlo zastavit v jejím úmyslu zúčastnit se Polgařiny svatby, nicméně všechny důležité formality musely zůstat neporušeny. Garion se lehce usmál a obrátil se zpět.

Byl to výraz Beldinovy tváře, který ho donutil obrátit pozornost zpět do zadní části kaple - výraz údivu, který se změnil v uklidňující poznání. Nejprve Garion neviděl nic, ale pak jeho pozornost upoutal pohyb nahoře mezi krovy. Přízračná sněžná sova usedla na jeden z trámů a sledovala, jak jsou teta Pol a Durnik oddáváni.

Když byl obřad ukončen a Durnik nesměle a trochu rozpačitě políbil svou budoucí choť, bílá sova rozepjala křídla a v hrobovém tichu zakroužila místností. Krátce se vznesla nad šťastný pár jakoby v tichém požehnání, a pak dvěma údery křídel přeletěla strnulým vzduchem k Belgaratovi. Starý čaroděj znepokojeně odvrátil zrak.

„Měl by ses na ni alespoň podívat, otce," řekla teta Pol. „Jinak neodletí."

Belgarat vzdychl a pohlédl na podivného mlhavě zářícího ptáka, který se vznášel přímo nad ním. „Chybíš mi," pravil tiše. „Stále, celý ten čas."

Sova ho odměnila pohledem svých strnulých zlatých očí, pak vzlétla a zmizela

„Jak podivné," vyhrkla královna Layla.

„Jsme podivní lidé, Laylo," připomněla teta Pol, „a máme spoustu podivných přátel - a příbuzných." Usmála se, pevně zaklesnutá v Durnikovo rámě. „Mimo to," dodala se zábleskem v očích, „dokážete si představit svatbu, na které by chyběla matka nevěsty?"

S pohledy upřenými na novomanželský pár, všichni prošli zadní chodbou Citadely do hlavní pevnosti a zastavili se až přede dveřmi do komnat tety Pol. Garion se připojil ke krátkým srdečným blahopřáním Silka a Baraka a chystal se pokračovat chodbou dále, ale zastavila ho Belgaratova ruka, kterou položil na rameno svého vnuka. „Počkej chvíli." požádal ho starý muž.

„Myslím, že bychom je neměli rušit," namítl tiše Garion.

„Zůstaneme jen na chviličku," přesvědčoval ho Belgarat.

Koutkem starého muže zaškubal tajemný úsměv. „Je tu něco, co bys měl vidět."

Teta Pol tázavě pozvedla obočí, když její otec a Garion vstoupili do místnosti. „Že bychom byli svědky nějakého zapomenutého svatebního zvyku, Durniku?" poznamenala kousavě.

„Ne, Pol," odvětil Belgarat slavnostně. „Já a Garion si prostě jen chceme vychutnat tvé štěstí až do konce, to je vše."

„Tak co máš za lubem, šedivče?" zeptala se a v jejích očích hrál veselý plamínek.

„Proč bych měl mít něco za lubem?"

„Pořád za ním něco máš, otče," řekla, nicméně postavila na stůl čtyři broušené číše a džbán s výborným tolnedrijským vínem.

„Mnoho dní uběhlo od chvíle, kdy jsme právě my čtyři započali naši cestu," začal Belgarat. „Možná bychom si mohli, dříve než se rozejdeme, najít chvíli a vzpomenout, jak podivné věci se na ní udály. Všechny nás to změnilo, a je lhostejné jakým způsobem."

„Jen ty ses moc nezměnil, otče," poznamenala teta Pol netrpělivě. „Mohl bys přejít rovnou k věci?"

V Belgaratových očích zajiskřily veselé hvězdičky. „Durnik pro tebe něco připravil."

Durnik těžce polkl. „Už?" otázal se Belgarata s obavami v hlase.

Belgarat přikývl.

„Vím jak se ti líbí krásně věci - jako ten ptáček," pronesl Durnik k tetě Pol, dívaje se na křišťálového střízlíka, kterého jí předešlý rok přinesl Garion. „Chtěl jsem ti darovat něco takového - jenže neumím pracovat se sklem a drahými kameny. Jsem obyčejný kovář, takže musím pracovat se železem." Sáhl pod svůj prostý šat a zdálo se, že cosi skrytého vytahuje. Nakonec vyndal růži ukovanou do naprosté dokonalosti, růži, která vypadala, jako by se každou chvíli chystala rozvinout. Veškeré jemnosti byly ohromující a květ zářil svým vlastním vnitřním životem.

„Durniku," vzdychla ohromená teta Pol. „Ta je naprosto nádherná."

Durnik jí však růži stále nepředával. „Bohužel nemá barvu," poznamenal kriticky, „a vůbec nevoní." Rozpačitě pohlédl na Belgarata.

„Pokračuj," radil starý muž, „jak jsem ti ukazoval."

Durnik se otočil zpátky k tetě Pol, s kovově lesklou květinou stále ve své dlani. „Ve skutečnosti nemám nic, co bych ti dal, má nejdražší Pol," řekl skromně, „mimo mého srdce - a tohoto." Sevřel růži v ruce a jeho tvář ovládl výraz naprostého soustředění.

Garion to zaslechl velmi jasně. Bylo to známé krátké zavinění, ševelivý zvuk, který jako by byl naplněn zvláštním zvonivým třpytem. Lesklá růže v Durnikově dlani slabě zazářila, a pak se náhle začala měnit. Na kraji okvětních lístků zbělela jako padlý sníh, ale uprostřed, kde se rozvíjela, žhnula sytou červení. Když Durnik skončil a podával oživlý květ tetě Pol, zatřpytily se na jejích lístcích krůpěje rosy.

Se zatajeným dechem vztáhla teta Pol po květině ruku. Nebyla podobná žádné, která kdy vyrostla na tomto světě. Rozechvělou rukou růži opatrně uchopila a její oči se zalily slzami štěstí. „Jak to dokázal?" vzmohla se v úžasu na otázku.

„Durnik je teď velmi zvláštní člověk," vysvětloval Belgarat. „Pokud vím, je jediným, kdo zemřel a byl znovu oživen. Ale to ho nemohlo změnit - snad jen trochu. Vždycky jsem cítil, že hluboko uvnitř našeho starého dobrého praktického přítele dřímá duše básníka. A rozdíl je v tom, že konečně našel způsob jak se vyjádřit."

Durnik, který vypadal poněkud udiveně, se nedůvěřivě dotkl růže prstem. „Oproti ostatním růžím má jednu výhodu, Pol," upozornil pak. „Stále je železná, takže nikdy neuvadne ani neuschne. Zůstane vždy taková, jaká je. A i uprostřed zimy budeš mít nejméně jednu květinu."

„Ach, Durniku!" vykřikla a objala ho.

Durnik její objetí trochu nesměle opětoval. „Jestli se ti opravdu líbí, mohu vyrobit další," pronesi skromně. „Celou zahradu, budeš-li chtít. Není to tak těžké, když už jednou přijdeš, jak na to."

Náhle se Polgařiny oči rozjasnily. Jednu ruku stále kolem Durnika se pootočila ke křišťálovému ptáčkovi, který seděl na své skleněné ratolesti. „Leť!" přikázala a neživý pták rozepjal křídla, vzlétl a přistál na tetinu nastavenou ruku. Se zájmem si prohlédl růži, napil se z kapek rosy, a pak pozvedl hlavu a zatrylkoval krátkou melodii. Teta Pol ho něžně vypustila z ruky a křišťálový ptáček se vrátil zpět na své bidýlko. Ozvěna jeho písně ještě chvíli zněla ztichlou místností.

„Myslím, že bude lepší, když s Garionem odejdeme," pronesl

Belgarat, v tváři tajemný výraz zvláštního dojetí.

Teta Pol si však začala cosi uvědomovat. V očích se jí zablesklo, a pak se rozšířily v náhlém poznání. „Počkej, starý vlku," zastavila Belgarala s ledovým nádechem v hlase. „Ty jsi o tom věděl od začátku, že ano?"

„O čem, Pol?" otázal se nevinné.

„Že Durnik - že já -" Garion poprvé ve svém životě viděl, jak teta nenachází slov. „Tys to věděl!" vykřikla nakonec.

„Přirozeně. Jakmile se Dumik probudil, cítil jsem, že je v něm cosi nového. Divím se, že jsi to nepocítila také. Nicméně musel jsem ho naučit, jak této nové schopnosti využívat."

„Proč jsi mi to neřekl?"

„Neptala ses, Pol."

„Ty - já - " S velikým úsilím se začala znovu ovládat. „Celé měsíce jsi mě nechal v přesvědčení, že má síla je pryč, a nebyla to pravda. Já ji stále měla a ty jsi mi o tom neřekl?"

„Ale Pol. Kdybys trochu přemýšlela, zjistila bys, že se síly nemůžeš jen tak vzdát. Jednou ji prostě máš a hotovo."

„Ale náš Pan říkal -"

Belgarat ji zarazil pohybem ruky. „Zadrž a vzpomínej, Pol. Vše, na co se skutečně zeptal, bylo, jsi-li ochotna vzdát se své svobody, vstoupit do manželského svazku a žít v něm s nikterak vyšší mocí, než jakou vládne Durnik. On nemůže omezit tvoji moc, v tu chvíli měl na mysli něco jiného."

„Chceš, abych věřila -"

„Není v mé moci ovlivnit tvoji víru," odvětil svým mírným hlasem.

„Podvedl jsi mě!"

„Ne, Pol," opravil ji otec, „sama ses podvedla." Věnoval jí láskyplný úsměv. „A než se pustíš do dalšího obviňování, zamysli se, prosím. To všechno ti nijak zvlášť neublížilo, nebo snad ano? A není konec konců hezké učinit takový objev právě dnes?" Jeho úsměv se o něco rozšířil. „Můžeš to brát jako svatební dar ode mne. Jestli chceš," dodal.

Chvíli vypadala, jako by se na něj chtěla vrhnout a získat zadostiučinění hrubou silou, ale otec ji odzbrojil svým skoro taškářským pohledem. Ona záležitost nebyla nadobro ukončená, ale pro ten-

tokrát vyhrál. Nakonec, neschopna nadále předstírat zlost, se bezmocně rozesmála a položila ruku na jeho rameno. „Jsi naprosto nesnesitelný starouš, víš to?" řekla.

„Vím," souhlasně přikývl. „Půjdeme, Garione?"

Když byli venku v síni, Beígarat se rozkašlal smíchy.

„Co ti přišlo lak legrační?' zeptal se Garion.

„Na tenhle okamžik jsem se těšil celé měsíce," odpověděl jeho děd a stále se zajíkal smíchy. „Viděl jsi, jak se tvářila, když ji konečně došlo, co se vlastně stalo? Zjistila, že její pocity a pohledy plné vznešeného sebeobětování, které na nás vrhala, byly jen obyčejný sebeklam." Jeho tvář ovládl škodolibý úsměv. „Tvoje teta, chlapče, si byla vždycky příliš jistá sama sebou. Myslím, zejí neuškodilo být na Čas obyčejnou ženou. Doufám, že to pro ni byla cenná zkušenost."

„Měla pravdu," zasmál se Garion. Jsi naprosto nesnesitelný starouš."

Belgarat se ušklíbl. „Snažím se o to, co mí síly stačí."

Prošli spolu chodbami ke královským komnatám. Zde již byly připraveny Garionovy svatební šaty.

„Dědečku," řekl Garion, když usedl na postel, aby se mohl vyzout ze střevíců, „na něco jsem se tě chtěl zeptat. Těsně před svou smrtí volal Torak matku."

Belgarat, s korbelem v ruce, přikývl.

„Kdo je jeho matka?"

„Vesmír," odpověděl starý muž.

„Tomu nerozumím."

Belgarat zamyšleně prohrábl svůj krátký bílý vous., Jak tomu já rozumím, je každý z Bohů zrozen z myšlenky ÚL, praotce všech Bohů, ale až vesmír jim dal formu. Je to velmi složité, l já sám se vlastně jen dohaduji. A proto umírající Torak prosebně vykřikl jméno jediné bytosti, nebo věci, která ho stále milovala. Samozřejmě se mýlil. ÚL i ostatní Bohové ho nepřestali milovat, i když věděli, že se zvrátil na temnou stranu a stal se niterně zlým. Zármutek vesmíru by! v tu chvíli obrovský."

„Vesmíru?"

„Ano. Tys to necítil? Jak se na okamžik vše zastavilo a pohasla všechna světla?"

„Myslel jsem, že to cítím jen já."

„Ne, Garione. V jediném okamžiku všechna světla v celém vesmíru potemněla a všechno přerušilo svůj přirozený běh - všechno - všude. Vesmír nedokázal skrýt žal nad ztrátou svého syna."

Garion chvíli přemítal. „Ale musel zemřít, že ano?"

Belgarat přisvědčil. „Byla to jediná cesta, jak vše uvést na pravou míru. Torak musel zemřít, aby lidé i věci šli dál, jak je jim určeno. Jinak mohl vše pohltit vír nekonečného chaosu."

Garionovi náhle vytanula na mysli podivná myšlenka. „Dědečku," zeptal se, „kdo je Dejruk?"

„Nevím," zněla odpověď. „Možná pouze malý zvláštní chlapec. Možná někdo úplně jiný. Raději by ses měl začít převlékat."

„Je těžké na to nemyslet."

„I nech toho. Tohle je nejšťastnější den tvého života"

„Opravdu?"

„Třeba ti pomůže, když si to budeš opakovat."

Po velkých dohadech byl vybrán Gorim z Ulga, aby vedl obřad, jenž měl sjednotit Gariona a Se'Nedru ve svazku manželském. Drobný, až křehký svatý muž přicestoval z Prolgu v co možná nejkratší době. V nosítkách se dostal do Sendarie, odtud s karavanou krále Fulracha do města Sendaru, a pak lodí přímo do Rivy. Zjištění, že Bůh Ulgů je zároveň praotcem všech Bohů, zasáhl náboženské kruhy jako ničivá smršť. Knihovny plné nabubřelých teologických spekulací a dohadů byly najednou k ničemu a kněží se stále nemohli vzpamatovat ze šoku. Grodega, Belarova velekněze, při té zprávě ranila mrtvice. Nejvyšší duchovní byl již beztak postižen zraněními, která utrpěl v bitvě o Thull Mardu, a tato novina mu rozhodně nepřilepšila. Když se probral z bezvědomí, služebnictvo zjistilo, že jeho mysl se navrátila do dětství. Vyžádal si hračky a pestrobarevné šňůry korálků, se kterými teď trávil celé dny.

Královská svatba se samozřejmě odehrávala v Síni rivanského krále a byl zde snad každý. Král Rhodar v karmínové, král Anheg v modré. Král Fulrach byl oblečen do hnědého a král Čo-Hag do tradiční algarské černi. Brand, Správce Rivy, jehož tvář byla stále krutě poznamenána ztrátou nejmladšího syna, oblékl rivanskou šeď. Byli zde i další vznešení hosté. Ran Borun XXIII. ve svém zlatém plášti byl až

nezvykle bodrý a žertoval s holohlavým Sadim. Ti dva si kupodivu docela dobře rozuměli. Nové poměry na západě se jich bezprostředně dotkly a zdálo se, že hledají co možná nejméně namáhavou cestu, jak se jim přizpůsobit. Král Korodullin byl oblečen v purpuru a stál u ostatních panovníků - avšak rozhovorů se neúčastnil. Úder do hlavy, který utržil v bitvě o Thull Mardu, zasáhl jeho sluch a mladý arendský král se nyní vyhýbal společnosti.

V samotném středu shromážděných panovníků stál král Drosta lek Thun z Gar og Nadraku oblečený v dosti nevkusném žlutém kabátci. Roztržitý, vyzáblý vládce Nadraku mluvil velmi úsečně, a když se zasmál, znělo to spíše jako zaječeni. Toho odpoledne Drosta učinil mnoho závažných rozhodnutí - a o dalších byl donucen uvažovat.

Belgarion z Rivy si těchto rozhovorů přirozeně nevšímal, ačkoliv jindy by ho docela zajímaly. Myšlenky rivanského krále těkaly a nebyl schopen se na cokoliv soustředit. Oděn celý v modrém rozpačitě přecházel v blízkém předsálí, kde společně s Lelldorinem očekávali fanfáru, vyzývající je ke vstupu do velké síně. „Už aby to bylo za mnou," snad po šesté procedil mezi zuby.

„Uklidni se, Garione," radil mu Lelldorin.

„Co tam tak dlouho dělají?"

„Nejspíš čekají na znamení, že Její Výsost je již připravena. V této chvíli je ona mnohem důležitější než ty. Tak to už na svatbách chodí, víš."

„Jsi šťastný muž. Ty i Ariana jste onomu svatebnímu povyku unikli."

Lelldorin se smutně zasmál. „Ve skutečnosti jsem neunikl, Garione," řekl, Jen se mi to podařilo trochu oddálit. Ariana ve všech těch přípravách a shonu nalezla zalíbení, a až dorazíme do Arendie plánuje dodatečnou oslavnou ceremonii."

„Co je na svatbách tak úchvatného, že z nich jsou ženy úplně poblouzněné?"

„Kdo ví?" Lelldorin se ušklíbl. „Myšlení žen je nepochopitelnou záhadou - to ostatně brzy sám poznáš."

Garion ho odměnil nevraživým pohledem a upravil si korunu. „Už aby to bylo za mnou," vzdychl znovu.

V tom okamžiku se Síní rivanského krále prořízla fanfára, dve-

ře se otevřely, Garion naposledy poposunul korunu na hlavě a viditelně roztřesený se vydal čelit svému osudu. Ačkoliv většinu z hostí v Síni znal, tváře mu splývaly v jednolité šedi. Doprovázen Lelldorinem procházel mezi ohni planoucími z otvorů v podlaze směrem k trůnu, kde visel jeho skvělý meč s Aldurovým Orbem, jenž se blyštil v jeho jílci.

Sál zdobily zavěšené korouhve a prapory a byl plný ohromného množství jarních květů. Svatební hosté v hedvábí, saténu a pestrobarevném brokátu sami vypadali jako rozkvetlá zahrada, jak se vlnili a nahýbali, aby viděli příchod královského ženicha.

Před trůnem ho s úsměvem na své jemné tváři očekával Gorim z Ulga v bílé róbě. „Vítám tě, Belgarione," tiše pronesl, když Garion došel až k němu.

„Buď pozdraven, Svatý," odpověděl na pozdrav Garion s rozpačitým úsměvem.

„Uklidni se, synu můj," pravil Gorim, dívaje se na jeho roztřesené ruce.

„Pokouším se, Nejsvětější."

Znovu se ozval pronikavý hlas rohů a dveře v zadní části sálu se rozletěly do stran. V nich stanula imperiálni princezna Se'Nedra, v nádherném, perlami zdobeném, sněhobílém svatebním rouše a se setřenicí Xerou po boku. Byla naprosto úžasná. Její ohněm planoucí vlasy spadaly volně přes pravé rameno a na hlavě měla svou oblíbenou zlatově duhovou čelenku. Jejím obličejem se nesl vznešený výraz a líčka jí zdobil jemný ruměnec. Oči měla sklopené, jen jednou blýskla pohledem po Garionovi, kterému se zdálo, že na něj dokonce mrkla S naprostou jistotou v tu chvíli věděl, že celá její vznešenost je jen póza. Zůstala tak dostatečně dlouho, aby každý měl možnost prohlédnout si ji v celé její dokonalosti. Poté, doprovázena něžnými tóny harfy, sešla postraní lodí ke svému rozechvělému ženichovi. Při chůzi jí dvě malé Barakovy dcerky házely před nohy květy.

Když došla k oltáři, uctivě políbila starého Gorima na tvář, a pak přijala místo vedle Gariona. Okolo ní se linula zvláštní vůně, jakoby z květů - až nějakého důvodu se Garionovi, když ji ucítil, roztřásla kolena. Gorim vzhlédl ke shromážděným a promluvil. „Sešli jsme se tu dnes," začal, „abychom byli svědky posledního kroku, který

završí Proroctví, jež nás provázelo všemi smrtelnými nebezpečenstvími až do tohoto šťastného okamžiku. Jak bylo předpovězeno, rivanský král se vrátil. Utkal se v boji s naším odvěkým nepřítelem a obstál. Odměna, která mu po právu náleží, nyní stojí vedle něj."

Odměna? Z tohoto pohledu se na to Garion ještě nedíval. Začal trochu přemýšlet, zatímco Gorim mluvil, ale nepřinášelo mu to uspokojení. Ucítil krátké ostré dloubnutí do žeber.

„Dávej pozor," špitla Se'Nedra.

Chvíli na to došlo na otázky a odpovědi. Garionovi poněkud selhal hlas, ale to se předpokládalo. Oproti tomu Se'Nedrin byl jasný a pevný. Nemohla by se snažit být alespoň trochu nejistá?

Prsteny, které si měli navzájem vyměnit, byly položeny na malé sametové podušce. Přinesl ji Dejruk, a ačkoliv chlapec vypadal, že svou povinnost bere se vší vážností, jeho tváří se na chvíli mihnul lehký pobavený úsměv. V Garionovi vše vzkypělo. To se mu každý posmívá?

Obřad skončil Gorimovým požehnáním, které Garion neslyšel, protože Aldurův Orb zářící nebývalým leskem naplnil jeho uši oslavnou písní, kterou připojil k ostatním blahopřáním.

Se'Nedra se k němu otočila. „Nuže?" zašeptala.

„Nuže co?" zeptal se tlumeně.

„To mě nepolíbíš?"

„Tady? Přímo přede všemi?"

„Takový je zvyk."

„To je ale hloupý zvyk."

„Udělej to, Garione," řekla se sladkým úsměvem, aby mu dodala odvahy. „Promluvit si o tom můžeme později."

Garion se s nádechem strohé nutnosti pokusil o co nejdůstojnější polibek - pro dodržení zvyklosti. Se'Nedra, bohužel, měla jinou představu. Vrhla se do oné povinnosti s plnou vervou a bez jediného varování. Její ruce se mu ovinuly okolo krku a rty mu pevně přitiskla k ústům. S narůstající netrpělivostí počítal vteřiny a začínal se obávat, jestli vůbec někdy skončí. Kolena se mu opět začala podlamovat.

Oslavné výkřiky, jež se začaly nést Síní ho zachránily. Potíž s líbáním na veřejnosti je v tom, že jeden nikdy neví, jak dlouho by správný polibek měl trvat. Je-li příliš krátký, lidé v tom mohou vidět

nedostatek citu; je-li příliš dlouhý, začnou se vám smát. Belgarion z Rivy se s mírně přihlouplým úsměvem otočil ke svatebčanům.

Ples a slavnostní večere následovaly bezprostředně po obřadu. Za veselého hovoru prošli hosté ve skupinkách dlouhou chodbou do světlého sálu, který byl vyzdoben po vzoru starých tanečních sálů a osvětlen září tisíce svící. Orchestr se skládal z rivanských hudebníků, jež vedl rozevlátý arendský mistr, který se snažil svérázné Rivany přimět, aby hráli skladby dané a ne si jen volně pohrávali s tóny.

Nadešel okamžik, kterého se Garion obával nejvíce. První tanec měl být sólo pro královský pár. Očekávalo se, že dovede Se'Nedru doprostřed parketu a předvede své taneční umění na veřejnosti. Ke svému naprostému zděšení zjistil - a to ve chvíli, kdy se svou chotí došel doprostřed - že zapomněl úplně všechno, co ho Lelldorin naučil.

Tanec, toho času velmi oblíbený na dvorech jihu, navíc nebyl úplně nejlehčí a vyžadoval ladné pohyby. Oba partneři se dívali na stejnou stranu, muž stál za ženou, mírně vybočen. Nejdříve bylo třeba spojit rozpažené ruce. To zvládl Garion bez větších obtíží. Ale největší strach měl z drobných rychlých krůčků, které bylo potřeba dělat v rytmu při otočení.

Navzdory všemu tančil vcelku obstojné. Voňavka v Se'Nedřiných vlasech ho stále omamovala a ani při tanci se mu nepodařilo zakrýt chvění rukou. Jakmile skončila první skladba, svatebčané nadšeně tleskali a v okamžiku, kdy zazněly tóny druhé, vrhli se na parket a zaplnili ho virem barev.

„Myslím, že to nebylo nejhorší," prohodil Garion.

„Nevedli jsme si špatně," souhlasila Se'Nedra.

Pokračovali v tanci.

„Garione," řekla po chvíli.

„Ano?"

„Máš mě doopravdy rád?"

„Samozřejmě, že mám. Co je to za hloupé otázky."

„Promiň," rychle se omlouval. „Špatně jsem volil slova."

„Garione," ozvala se po několika dalších krocích. „Ano?"

„Mám tě také ráda."

„Samozřejmě, já vím."

„Samozřejmě? Nejsi náhodou trochu samolibý?"

„Proč se zase hádáme?" zeptal se nakvašeně.

„My se nehádáme, Garione," odvětila se vznešeností v hlase. „My rozmlouváme."

„Aha, tak v tom případě je všechno v pořádku."

Jak si žádala dvorní etiketa, král i královna tancovali s každým. Se'Nedra přecházela od krále ke králi a Garion vyzýval k tanci královny a odtančil s nimi vždy několik taktů. Drobná plavovlasá královna Porenna z Drasnie mu udělila několik neocenitelných rad - stejně jeko šerecká královna Islena. Malá plnoštíhlá královna Layla se chovala velmi mateřsky - i když trochu rozpustile. Královna Silar mu blahopřála a Mayaserana z Arendie poznamenala, že by jistě tančil lépe, kdyby nebyl tak toporný. Barakova žena Merel, oblečená v nádherném zeleném brokátu, mu dala radu nejcennější. ,,Počítej, že se budete často hádat," sdělila Garionovi během tance, „ale nedovol, aby některý z vás usínal ve zlosti. Přesně tuhle chybu jsem dělala já."

A konečně Garion provedl i svou sestřenku Adaru.

„Jsi šťastná?" zeptal se jí.

„Víc než si dokážeš představit," odpověděla s milým úsměvem.

„Nakonec všechno dobře dopadlo, viď?"

„Ano, Garione. Skoro jako by to předem někdo určil. Mám zvláštní pocit, že ted' všechno je tak, jak má být"

„Je docela možné, že to bylo určeno," zádumčivě pronesl Garion. „Někdy se mi zdá, že nemáme téměř žádnou vůli ve svém jednání. Alespoň já ne."

Zasmála se. „Na to, že jsi na vlastní svatbě, máš docela černé myšlenky." Pak se zatvářila vážně. „Nedovol Se'Nedře, aby tě úplně pobláznila A neustupuj před ní tolik."

„Ty jsi slyšela, co se mezi námi dělo?"

Přikývla. „Nedělej si z toho těžkou hlavu, Garione. Jenom tě zkouší, to je všechno."

„Chceš snad říct, že mě pořád ještě zkouší?"

„Se'Nedra - ta tě bude zkoušet každý den. Znám dobře tvou princeznu, Garione. Co doopravdy potřebuje, je ujistit se, že ji miluješ - a neboj se jí to říct. Myslím, že budeš velmi překvapen, až zjistíš, jak přístupná dokáže být, když překonáš ostych a řekneš jí, jak moc ji miluješ -a

ne jednou."

„Vždyť ona to ví."

„Přesto jí to musíš říkat."

„A jak často, myslíš, že bych měl."

„Jednou do hodiny, tak nějak."

Byl přesvědčen, že si dělá legraci.

„Všimla jsem si, že Sendařané jsou velmi zdrženlivý národ," poznamenala k němu. „To na Se'Nedru neplatí. Tu svoji upjatost budeš muset odložit a začít jednat. A vyplatí se to, věř mi."

„Pokusím se," slíbil jí.

Zasmála se a jemně ho políbila na tvář. „Chudáčku Garione," politovala jej.

„Proč chudáčku?"

„Musíš se ještě hodně učit."

Ples pokračoval.

Vyhladovělí a vyčerpaní námahou se Garion a jeho žena konečně odebrali k prostřenému stolu, kde usedli na svá místa. Tabule byla vskutku honosná. Především se teta Pol zmocnila vlády nad kuchyní a výsledek byl jasně patrný. Vůním linoucím se z přetíženého stolu se nedalo odolat. Král Rhodar se nemohl odtrhnout a po každém soustu tvrdil, že je poslední. Hudba a tanec znovu spustily a Garion se uvolněně díval na parket. V reji očima vyhledával své staré přátele. Ohromný Barak byl nezvykle společenský a tančil se svou ženou Merel. Velice jim to spolu slušelo. Lelldorin a Ariana byli také v kole, avšak hluboce zahleděni jeden do druhého. Relg a Taiba netančili, sedli si do odlehlého kouta, a jak si Garion všiml, drželi se za ruce. Relg sice stále vypadal polekaně, ale rozhodně ne nešťastně.

Uprostřed spatřil Hettara a Adaru, kteří se po sále pohybovali s lehkostí lidi, kteří tráví svůj život v sedle. Hettarovy jestřábí rysy jakoby změkly a Adara přímo zářila štěstím. Gariona napadlo, že by mohl vyzkoušet, co mu Adara poradila. Naklonil se k Se'Nedřině růžovému uchu a ztěžka polkl. „Miluji tě," zašeptal. Napoprvé to bylo trochu nejasné, a tak větu zopakoval - aby získal cvik. „Miluji tě," zašeptal ještě jednou. Podruhé se mu vedlo lépe.

Výsledek byl přímo úchvatný. Tvář jeho malé princezny se zalila sytým ruměncem a oči se jí rozšířily do naprosté bezbranosti. Bylo

v nich najednou celé její srdce. Neschopna slova ho alespoň hebce pohladila po tváři. Když jí vracel její něžnost, byl velmi udiven, jak náhle se za pomoci dvou slov dokázala změnit. Zdálo se, že Adara měla pravdu. Pečlivě tuto drobnou zkušenost uložil a najednou se cítil pevně a jistě, jak už měsíce ne.

Sál byl přeplněn pestrými barvami hostí, kteří zde nadšeně oslavovali uzavření královského svazku. Bylo zde ale i několik tváří, které neodrážely všeobecné veselí. Blízko středu tančil Mandorallen s paní Nerinou, baronkou z Vo Eboru a v jejich vzezření se zračilo neštěstí, které i nyní naplňovalo jejích životy. Nedaleko od nich viděl Silka s královnou Porennou. S takhle kyselým výrazem ve tváři ho Garion naposledy spatřil v paláci krále Anhega ve Val Alornu.

Garion povzdechl.

„Zase zádumčivý, můj choti?" zeptala se Se'Nedra s jiskrou v oku. Znovu, i když seděli, mu položila hlavu do náruče a jeho ruce si ovinula okolo sebe způsobem, který znala jen ona. Nádherně voněla a všiml si, že je měkká a horká na dotek.

„Jen jsem si vzpomněl na pár věcí," odpověděl jí na otázku.

„Dobrá. A teď to všecko hoď za hlavu. Nechci, aby nás to pak rušilo."

Garion se lehce začervenal a Se'Nedra vyprskla smíchy. „A to pak není až tak daleko," doplnila. „Musíš provést tetu Polgaru a já si zatančím s tvým dědečkem. A potom bychom si měli jít odpočinout. Dnešní den byl velmi namáhavý."

Jsem trochu unavený," souhlasil.

„Tvůj den ještě neskončil, Belgarione z Rivy," připomněla mu kousavě.

Se smíšenými pocity z jejích slov našel tetu Pol na místě, kde spolu s Durnikem sledovali tanec. „Smím prosit, teto Polgaro?" otázal se škrobeně a na jeho tváři se rozlil úsměv.

Pobaveně mu pohlédla do očí. „Konečně jsi na to přišel," řekla.

„Přišel na co?"

„Kdo skutečně jsem."

„To přeci vím."

‚Ale nikdy jsi mě neoslovil celým jménem, Garione," objasnila

mu teta a lehce nadzvedla své jemné vlasy. „Myslím, že jsi učinil velmi závažný krok."

Tančili spolu v mihotavém světle svící za doprovodu louten a píšťal. Polgařiny kroky byly více taneční, ale pomalejší než ty, které do Gariona tak těžce vtloukl Lelldorin. Garion se zahleděl do nejasné minulosti a uvědomil si, že ho teta právě vede a učí prastarý vznešený tanec, který se před mnoha lety naučila během svého pobytu u wacitských Arenďanů. Krok za krokem spolu procházeli jednotlivé variace pomalého, velmi půvabného a svým způsobem smutného tance, který byl po pětadvacet století zapomenut a žil pouze v Polgařiných vzpomínkách.

Se'Nedra se velice červenala, když ji Belgarat vracel Garionovi k jejich poslednímu tanci večera. Starý muž se lišácky usmál a s poklonou vzal svou dceru za ruce, připraven, až začne hudba. Netančili daleko od sebe, a proto Garion zcela jasně slyšel tetinu otázku. „Myslíš, že jsme udělali dobře, otče?"

Belgarat se usmál. „Není proč se domnívat, že ne, Polgaro," odpověděl. „A vše nasvědčuje tomu, že jsme udělali dokonce velmi dobře."

„Pak to všechno stálo za to, nebo ne, otče?"

„Ano, Pol, stálo."

Tím jejich rozhovor skončil.

„Co ti řekl?" zašeptal Garion Se'Nedře.

Mírně se zarděla, „Nemluvme o tom. Později ti to povím - snad."

Tanec byl u konce a na společnost viditelně padala únava. Sď Nedra přešla ke svému otci, něžně ho políbila a vrátila se zpět. „Nuže?" obrátila se ke Garionovi.

„Nuže co?"

Zasmála se. „Ty jsi úplně nemožný." Pak ho vzala za ruku a velice rázně ho odvedla ze sálu.

Bylo už pozdě - asi tak dvě hodiny po půlnoci. Belgarat Čaroděj se v mírně povznesené náladě potuloval ztichlými chodbami rivanské Citadely a stále nemohl pochopit, proč jsou tak prázdné. Ma-

ličko oslavoval - jako odznak toho hrdě třímal v pravici korbel - a cítil se značně unaven, ačkoliv ne tolik jako řada z hostí, kteří se unavili do němoty. Starý muž se zastavil, aby prozkoumal stráž chrápající u dveří a válející se v kaluži rozlitého piva. Pak se vydal přímo k tanečnímu sálu, kde jistě trochu piva zbylo, a cestou se pokusil o několik tanečních kroků. Když míjel Síň rivanského krále, všiml si, že dveře jsou pootevřené a prosvítá jimi podivné světlo. Zvědavě vstrčil hlavu dovnitř, aby zjistil, zda tu není někdo, s kým by prohodil pár přáteských slov. Síň byla prázdná a světlo, které přilákalo čarodějovu pozornost, vydával kámen, Aldurův Orb, spočívající v rukověti meče rivanského krále.

„Ach, to jsi ty," řekl starý muž kameni. Pak nejistým krokem prošel sálem až ke stupním vedoucím k trůnu a ztěžka se opřel o jeho hranu. „Tak, starý brachu," řekl, mžouraje směrem ke kameni, „vidím, že všichni odešli a nechali tě taky samotného."

Orb zazářil na znamení, že poslouchá.

Belgarat se s námahou posadil na zem a napil se piva. „Jsme spolu už dlouho, což?" pronesl k Orbu družným tónem.

Orb si ho nevšímal.

„Neměl bys všechno brát tak vážně. Už ti někdo řekl, že jsi nudný společník?" Starý muž si opět notně přihnul z korbele.

V následující chvíli ticha si Belgarat sundal jednu botu a s úlevou zakroutil prsty.

„Víš ty vůbec, co se ti snažím říct, příteli, víš to?" zeptal se nakonec.

„Nic naplat, jsi pořád jenom kámen a máš duši kamene. Znáš nenávist a věrnost a proradnost, ale nikdy nepochopíš jakýkoli lidský cit - slitování, přátelství, lásku - lásku tu určitě nikdy. Je to vlastně škoda, že nerozumíš, protože to jsou věci, které nakonec všecko rozhodly. Byly v tom zamíchané od samého počátku - ale ty sis jich vůbec nevšímal, viď?"

Orb jeho slov stale nedbal a svoji pozornost upíral kamsi jinam.

„Na co se tolik soustředíš?" zeptal se Belgarat se zájmem.

Orb, planoucí bledě modrým odstínem, znovu zazářil a znenadání se do jeho světla vetřela světle růžová, která sílila a sílila, až ká-

men úplně zčervenal.

Belgarat rychle pohlédl směrem ke královské ložnici. „Ach," vyhrkl v náhlém poznání. Pak se rozesmál.

Červeň Orbu se ještě více rozjasnila Belgarat si se smíchem nazul botu a postavil se na své vratké nohy. „Tak se mi zdá, že rozumíš lépe, než jsem myslel," řekl kameni a polkl poslední kapku ze svého korbele. „Moc rád bych zůstal a popovídal si o tom, ale jak vidíš, došlo mi pivo. Jsem si jist, že mě omluvíš." Prošel širokou lodí zpět, a když byl mezi dveřmi, zastavil se, aby Orbu, jenž stále nespoutaně zářil, věnoval ještě jeden pohled. Poté se znovu rozesmál, vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Zde končí *Belgariáda,*
jež *Pěšcem Proroctví* započata byla.
Běh Dějin na rozdíl od pera smrtelníkova neumdlévá,
a tak v pozadí zapsaného zbývají příběhy, které
navěky zůstanou za zraky našimi skryty.